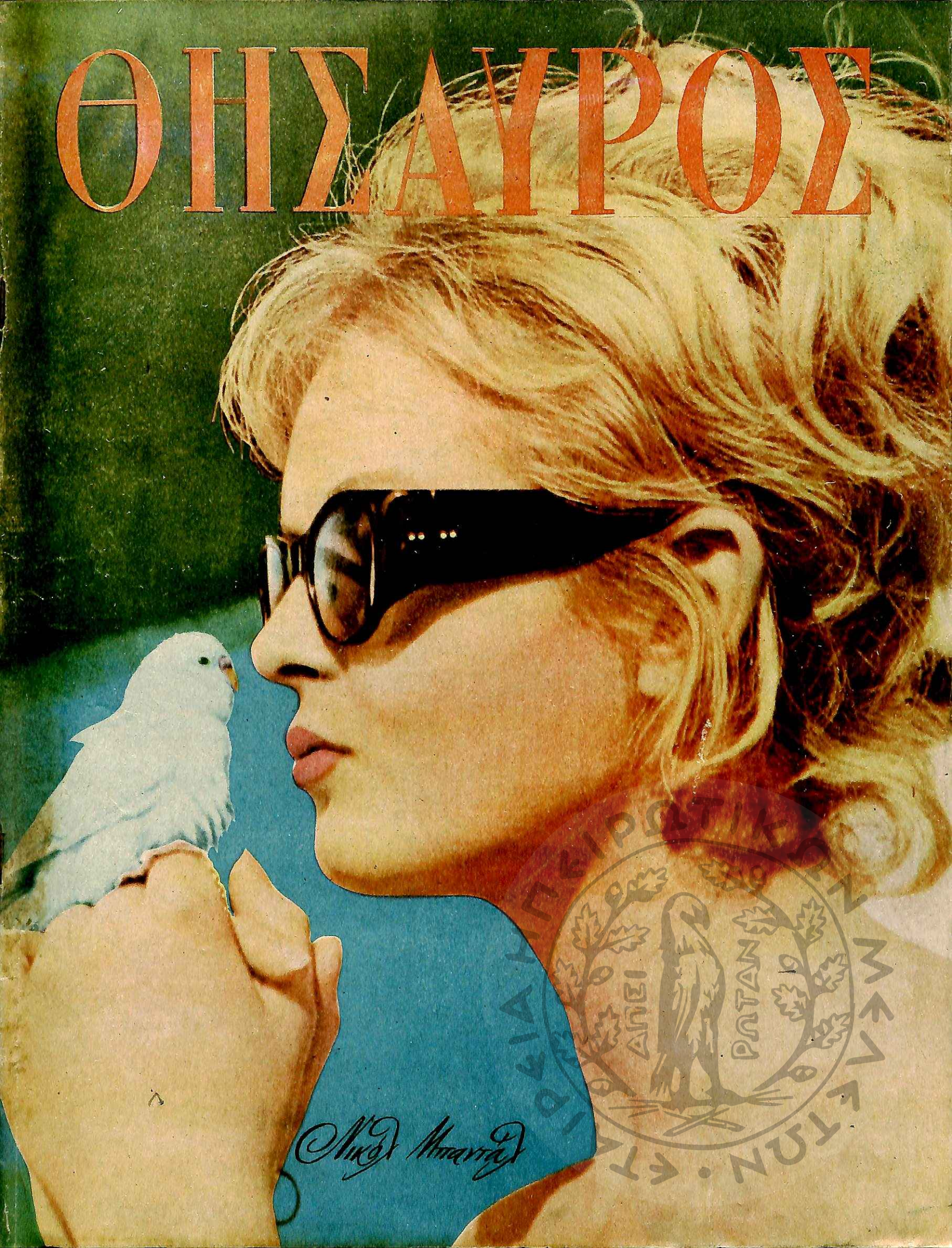

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Nico Maria

ΑΠΟ τις πιο περίεργες ιστορίες. Περιέχει στοιχεία, που θα μπορούσαν να εμπνεύσουν μυθιστόρημα, θεατρικό έργο, ψυχολογία, φιλοσοφικό δοκίμιο.

Τα στοιχεία τα δίνει ο σύζυγος. Στην Εύα αποδίδεται το πάθος της περιέργειας. Παρακάτω τάχα πηγαίνει ο 'Αδάμ. Στην κλινική έγινε ανάγκη να εισαχθεί τώρα τελευταία η γυναίκα του κυρίου, που μας γράφει. Δεν είναι μεγάλη. Σαρανταδύο ετών. Δύσκολη ηλικία. Άντισσα σε δυο περιόδους. Στην έξοδο της νεότητας, στην είσοδο του φθινοπώρου. Τα γκρίζα στα μαλλιά, οι ρυτίδες στο λαιμό, η πρώτη αντιμετώπιση της φθοράς, που προσεχει ο χρόνος.

Χρειάζεται εξαιρετική προσοχή εκ μέρους των συζύγων σε τέτοιες ώρες. Το γεγονός, ότι ως τη στιγμή εκείνη η γυναίκα έζησε με απώλυτη αφοσίωση στο καθήκον, χωρίς να σπινλώσει την υπαλήθεια της, δε σημαίνει απώλυτη ασφάλεια, ότι στην ελπίδα θα συνεχίσει την πορεία της.

Καμψη επικίνδυνη. Υπάρχουν πολλά προηγούμενα, που οι αναμνήσεις ως τα πρότερα του φθινοπώρου τους, έκαναν στοργή στο κακό, όταν και οι πιο δύσπιστοι ήταν έτοιμοι να βάλουν το χέρι στο Ευαγγέλιο και να όρκιστούν για την αρετή τους.

Ίδιους εκείνες, που δεν έζησαν, ή νομίζουν, ότι δεν έζησαν αρκετά, ότι δε χάθηκαν όσο έπρεπε να χαρούν τότε που περνούσαν από τα στάδια της πρώτης νεότητάς τους. Τον καιρό τους, που θεαρούν χα-

Έγινε άλλος άνθρωπος, γύρισε πίσω στα πρώτα έρωτικά τους χρόνια...

που αγάπησε πραγματικά τον άντρα της, εξακολουθεί και μετά το γάμο να βλέπει σ' αυτόν το χθεσινό νέο, που την πολιορκούσε, την τριγύριζε, της έστελνε επιστολές, την έπαιρνε στο τηλέφωνο, ώσπου έφθασε η στιγμή της καταιγίδας, που οδηγεί στο γάμο.

Αν η στιγμή αυτή σημειώνει τέρμα για τον άντρα, αποτελεί άρχη για τη γυναίκα. Άρχη που συνεχίζεται όσο συνεχίζεται και η ζωή τους.

Μιλούμε για τα όμοια ζευγάρια. Για τα αντράγυνα, που δεν πέρασαν καταγιγίδες και άκαθερίδες ανάμεσα τους. Πορεία χωρίς άπισ- τίες του ενός και του άλλου, χωρίς δούλτες, δίχως χάσματα, που γίνονται κάποτε ανεφάρκτα, κι' όταν δεν προκαλούν το μίσος, δημιουργούν άτμωσφαιρα παγερότητας. Σε τέτοιες περιπτώσεις δε μπορεί, φυσικά, να γίνει λόγος για τρυφερότητα και ψυχική προσέγγιση.

Οι σημερινοί όμως σύζυγοι, αν κρίνουμε από την επιστολή, αυτήν των σπουδών. Είκοσι χρόνια στον ίδιο δρόμο, χωρίς νέφωση, δίχως φουρτούνες. Μόνο που ο άντρας άφησε τον εαυτό του να παραδοθεί στη ρουτίνα, στον πρόωρο γεροντισμό, στην παντοφύλα, στην πυξίδα, στην εφημερίδα, στον χωρίς αισθηματικές εκδηλώσεις βίο. Κι' όταν εκείνη του έδινε να καταλάβει, ότι δίπλα πάντα για ένα λεκτικό χέρι, όταν τριβόταν σ' αυτό, πάνω του και προκαλούσε την άκνευση των νεανικών τους στιγμών, εκείνος άλλοτε την απάειρινε κι' άλλοτε την ειρωνεύονταν.

— Τώρα στα γεράματα... Δεν τόλμαγε να γείρει τον εαυτό του μόνο. Άναφερόταν και στην ίδια. Μεταξύ σιδερώσεως και στην ίδια ναλάνθανε το σκοπό των γερατειών. Πόσο πληγνύεται με τέτοια πειράγματα μια κοκέττα γυναίκα! Λίγο-πολύ δε βλεπεί οι γυναίκες κρύβουν μέσα τους μια δόση κοκετταρίας.

Το φιλοφρόνημά της περιμένει εκείνη. Να την κοιμπλημενάρει, όπως κοιμπλημενάρει μια ζένη. Να θαμμάσει το ξεκούραστο δέρμα της, κι' ως είναι φυσικολογικά τα μάγουλά της, να της πηξεί τόσο της πηγαίνει η καινούργια τουαλέτα, ποσο άρωμα διατηρείται η σιλουέτα της...

Βαρύς, διγλώσσος, φειδωλός στο χέρι, δεν τη θέρμαινε με τ' αυτές εκδηλώσεις ο σύζυγος. Τις ανακρίπτει άλλοι. Κάποιος άλλος, που προσφέρθηκε να καλύψει το κενό. Άποτου βρέθηκε το κλειδί. Η περιέργεια γεννά θάνατο. Τη φορά όμως αυτή γέννησε την καινούργια του. Άναθεώρησε τη στάση του ο άντρας. Δεν ήταν πια ο άπλοος συνοικος, που βαρύνει ν' ανοίξει το στόμα. Έγινε ο φίλος, που έδειξε κατανόηση, πλησίασε με στοργή τη γυναίκα, μίλησε στην καρδιά και στην ψυχή της.

Άπορεί η γυναίκα. Δε βιάζεται ο άντρας ν' αποκαλύψει το μυστικό. Έθα της το πω, όταν έρθει ή ώρα, και τότε θα καταλάβει, ότι όφείλουμε κι' οι δυο την ευτυχία μας σ' ένα κλειδάκι.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

✱✱

ΔΙΚΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Καθώς ένας έρωτευμένος Ισπανός νεαρός προσπάθησε τελευταίως να φιλήσει την αγαπημένη του ανάμεσα στα κάγκελα του παραθύρου της καμάρας της, σφηνώθηκε το κεφάλι του με τέτοιο τρόπο, ώστε έμεινε αγκυλωμένος σ' αυτή τη στάση επί ώρες. Η κοπέλλα προσπάθησε σ' αυτό το διάστημα να τον παρηγορήσει όπως μπορούσε, με χάδια και φιλία. Άλλα έβαλε τα χέρια της, όταν ο κέρβερος πατέρας της — που την είχε κλειδώσει στην καμάρα της — γύρισε από έξω και άρρισε... να ξυλοφορτώνει το νεαρό!

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Δραγατσανίου 4 - Τηλ. 36.7δ1 - Δοκ. 4

ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΑ, μεγάλα, εύχυμα, εύρωστα και ζωηρόχρωμα τα φρούτα στα καφάσια των οπωροπωλείων. Άχλάδια, κεράσια, βερύκοκα, ροδάκινα. Τά... απάνω έννοείται, δηλαδή η πρώτη σειρά... θεωρείται. Τα βλέπει ο πελάτης και προσεοκεται:

— Ένα κιλό βερύκοκα. Ο οπωροπώλης παίρνει τη σακούλα, αντιπαρέσεται τόν... φρό και χώνει τα χέρια του στα

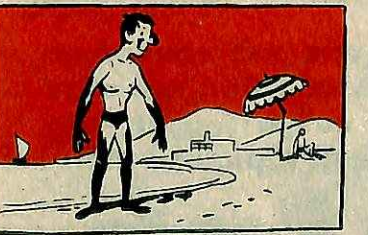
από κάτω, τα όποια θεθαίως είναι δευτέρως τάξεως. Μικροερα, λίγο γτυπημένα ή άγουρα. Ο πελάτης διαμαρτύρεται:

— Βάλε και λίγα από τα πάνω. — Μάλιστα. Και από τα πάνω, λέει ο οπωροπώλης και ενώ είναι έτοιμος να παραδώσει τη σακούλα γ'ά ζύγισμα, ρίχνει και 5 - 6 από τα ζητούμενα.

Παίρνει τη σακούλα ο ζυγιστής, τη ζυγίζει και... θνάει πεντήτε από άπάνω - άπάνω, τα όποια ύπερβαίνουν το βάρος του κιλού. Έτσι τα φρούτα της πρώτης κατηγορίας, επανέρχονται στη βάση τους για να παίξουν το ρόλο της ρεκλάμας. Ο πελάτης παίρνει τα υπόλοιπα και φεύγει. Κάθε δουλειά έχει και την... τέχνη της!

✱

ΟΙ δαντελλένιες άκτες του Σαρινικού, έχουν καταστή παγίδες για τους (λουόμενους). Είναι νεμάτες από κομμάτια πιάσας, δηλαδή τα υπολείμματα καύσους πετρελαίου, που αδειάζουν... πλουσιοπαρόπως τα λεία. Αυτά τα κομμάτια, μικρά και μεγάλα, διανθίζουν τα... κύματα και φθάνουν στην άκρη, όπου πασπαλίζονται με άμμο — όπως οι μαριέτες με το αλεύρι — νινοντα άθέατα. Σαπλώνει, λοιπόν, ο άνυποπτος λουόμενος και σπώνεται κατ'αμυστος σε πολλά σημεία του σώματός του. Άλλα και τα ρούχα του — όπως ως έ-

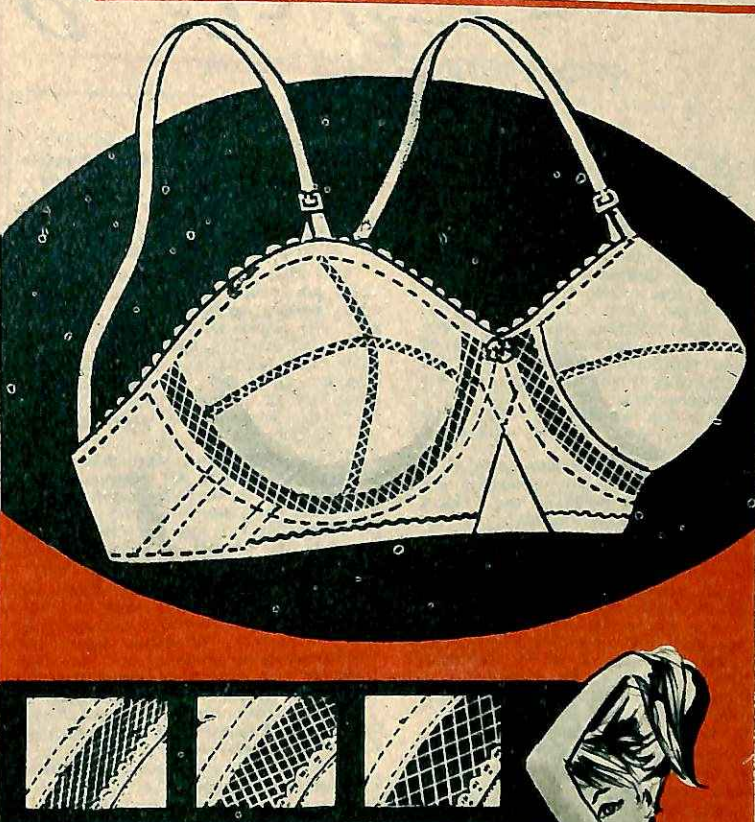
τη το πλείστον — δεν έχουν καλύτερη τύχη. Ο... πισσοτοσώτης λουόμενος δε αποδύεται σε σκληρούς άνδρας για να... ξεπλύνει, πράγμα όλων δυσχερές, διότι χροσάεται βενζίνη και άλλες χημικές ουσίες, οι όποιες δεν θρίσκονται εύκολα.

Άθνηαίος, λοιπόν, επιστρέφας σε μαύρο χάλι στη βάση του, ήρωτηρή από ένα φίλο του:

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

PETER PAN

ΝΕΑΝΙΚΟ ΣΤΗΘΟΣ - ΝΕΑΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

ΤΟ ΔΙΚΤΥΩΤΟ ΕΛΑΣΤΙΚΟ ΠΟΥ:

- Προσαρμόζεται σε κάθε φυσική αλλαγή του στήθους.
- Δεν έρεδίζει το δέρμα.
- Έξασερίζει το στήθος και δεν ιδρώνετε.

Το βουτιέν
σου ανανέει

ΙΟΥΤΙΕΝ HONEY COME (ΚΥΦΕΛΗ)
Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ PETER PAN

ΠΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

"ATHENES", ΣΤΑΔΙΟΥ 33-35

"JASMINE", ΦΟΚΙΩΝΟΣ & ΠΕΤΡΑΧΗ

Σ. ΜΑΝΤΩΣ ΣΤΑΔΙΟΥ & ΚΟΡΑΗ (έντός στοάς)

"SEVENTEEN", ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 64 (έντός στοάς)

ΣΥΡΑΤΗΓΙΟΥ ΕΡΜΟΥ - ΠΑ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ

ΑΦΟΙ ΤΖΙΤΣΟΠΟΥΛΟΙ ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 47

ΑΦΟΙ ΤΖΙΤΣΟΠΟΥΛΟΙ ΕΡΜΟΥ 9

"ΦΡΟΣ", Φ. ΛΟΥΡΙΔΟΥ - ΕΥΤΥΧΙΔΟΥ 20

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ της καρδιάς

Η ΕΜΠΙΣΤΗ

ΠΟΤΕ η Τίτα δεν κατάρβωσε, φευγόντας απ' το μοδιστράδικο, να πάει γραμμή στο σπίτι της. Πάντα κάποια συνάδελφος της είχε κάτι να της έμυσστρονεί. Ένα αίσθημα, μια έρμητική απογοήτευση — και να λήψη τη συμβουλή της.

Ετσι, είχε γίνει συνάδελφος η Εμπίστη όλων. Γιατί τόχα; Δεν ήταν γρήγορη, ούτε άσκημη, ούτε σεμνάνθη. Ίσα-ίσα, της άρεσαν τα γλέντια, οι κομψές τουαλέτες, οι χοροί. Κι όμως είχε δεχτεί να γίνει η Εμπίστη των συνάδελφων της.

«Είμαι ένα κουτορνήσι — σκεπτότανα. Καμμένα ώρα, θα τις στείλω όλες στο διάβολο!»

Μα αυτή η ώρα δεν έφτανε ποτέ... Ίσα και νάναι λίγοι περιήρανη για την εύγενή απιστοσύνη της. Πόσα ζευγάρια είχε συμφυλώσει!

Είχε τη μεθοδό της: «Ακουγε τα παραπάνω απ' τα δυο μέρη και συμφύλαζε τα πράγματα με μυστηρία. Σπάνια άποτύχανε στη συνδιαλλακτική πολιτική της.

Γινάταν θυσία για τις προστατευμένες της. Έδινε ραντεβού στους φίλους τους και, με κίνδυνο να παρεξηγηθεί, αρμόδιαζε τα έπισημηματά της που θα γαλιμήσανε τις τρικυμίες σμένες ψυχές.

Τι άγγελισμή καλώςώνη! Το τέλος ήταν πάντα αίσιο, και το συμφυλωμένο ζευγάρι την ευχαριστούσε με βαθειά συγκίνηση.

Ετσι ποτέ ήταν άπασχολημένη. Ολοένα με τις άλλες, δεν εύρισκε καιρό να έρωτευθη ή ίδια. Κι είχε καταλήξει να πιστεύει πως αυτό δέ θα νινόναν ποτέ...

Τα χρόνια περνούσαν ένα-ένα. Τα κορίτσια του μοδιστράδικου παντρεύονταν και γίνονταν πια σαν πελάτισσες να παραγγέλνουν τουαλέτες.

Μια μέρα, η προϊσταμένη έφερε μια ακανούρη και την παρότρυνε στην Τίτα.

— Να την οδηγήσετε τις πρώτες μέρες, της είπε.

Η νεοφερμένη ήταν μια όμορφη κοπέλα 18 χρονών, με χρυσά μαλλιά, υπέροχο κορμί και δυο χαρμόνια για μάτια. Η Τίτα την έβλεπε να κοιτά κοντά της.

— Πώς σε λένε; τη ρώτησε Σέλιμα.

— Τις έλεγε με κόνη; Τίποτα, είπε κι άφείλεα η μικρούλα.

Κι άλλες έσκασαν στα γέλια. Η Σέλιμα είχε γεννηθεί στο Λονδίνο. Γνώριζε στην αρχή τον πλούτο, την πολυτέλεια, με ύστερα έμεινε πεντάκοψη, στους δρόμους. Η θεία να βγάλει το ψαμί της.

Είχαν στενή φίλη με την Τίτα. Η θεία να είναι πάντα κοντά της, άφοι δέ γνώριζε κανένα στο μέρος εκείνο. Μια κι ήταν λουπόν ολόμορφη κι η Τίτα, κατοικούσαν στο ίδιο σπίτι, σαν αδελφούλες.

Οι άλλες καπέλλες του μοδιστράδικου γλέλανε: — Τίτα, μας πρόβλεπες... Τίτα, δεν είσαι πια Εμπίστη μας... Τίτα, σε χάσαμε... — Όχι, όχι! διαμαρτυρόταν η Τίτα. Είμαι πάντα στη διάθεσή σας, αν με χρειαστείτε.

Στην αρχή, η Τίτα κι η Σέλιμα δεν κρούσαν τίποτα η μια απ' την άλλη. Έβδ και λίγο καιρό όμως, η Τίτα έχει ένα μυστικό, που δεν το φανερώσει σε καμιά.

Όλο κιντάζεται από καθαρή φηνη, προσπαθεί να γίνει πιο όμορφη, ανησυχεί μήπως φαίνεται γερασμένη. Μά, όχι, μια κοπέλα 28 χρονών δεν είναι γρηά! Το κορμί της είναι σφιχτοδεμένο, τα χέρια της λεπτά και αρμυροκραυτά, τα χείλη της, δροσερά και τα μάτια της έχουν ένα τόσο χαϊδευτικό βλέμμα!

Α. ΜΠΕΡΕΤΗ

Το ιδεώδες ΑΠΟΤΡΙΧΩΤΙΚΟΝ

Nair

Πού κατέκτησε κάθε γυναίκα, μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, με τα καταπληκτικά αποτελέσματά του.

Αφαιρεί κάθε ανεπιθύμητη τρίχα με μεγάλη εύκολία, καταπληκτική ταχύτητα και πρωτοφανή ΑΣΦΑΛΕΙΑ.

100% ΑΚΙΝΔΥΝΟΝ ΔΟΚΙΜΑΣΜΕΝΟΝ ΚΛΙΝΙΚΩΣ

ΤΟ NAIR σάς προσφέρεται σε ποσότητες που εν συγκρίσει με την τιμή των άλλων αποτριχωτικών, είναι κατά πολύ φθηνότερο και οικονομικότερο.

ΕΝΑ ΤΕΛΕΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΠΡΟΪΟΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΑ

STOP

...Θα τὸ φωνάξω σ' ὅλο τὸν κόσμο...

... Δὲν ἔχομε πιά κουνούπια, οὔτε κατσαρίδες, καὶ οὔτε ...μισὴ μυῖγα!!... Μάλιστα οὔτε μισή, χάρις στὸ STOP!

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΘΜΟΥ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ "ΚΑΠΑ - ΝΤΟΥΕ", - ΑΦΛΕΚΤΟΝ - ΜΕ ΓΡΑΙΟ ΛΕΠΤΟ ΑΡΩΜΑ - ΧΑΡΙΣ ΜΑ ΛΕΚΙΣΗ, ΘΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΠΙΤΙ.

Ζητήστε το σ' όλα τα Φαρμακεία, Παντοπωλεία και Κατ'μα οίκιακής χρήσεως

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ: Γ. ΠΑΓΚΙΩΝΣ & ΣΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ: ΚΛΕΙΘΕΝΟΥΣ 7 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΑΙΤΩΛΙΚΟΥ 7 - ΤΗΛ. 463-263

Binaca Pâte dentifrice

Για την υγεία των δοντιών και του στόματος

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ Μπινάκα

Προϊόν έπιστημονικής έρεύνης των Έλβετικών έργοστασιών CIBA

Συνιστάται Ιδιαίτερως από τους οδοντιάτρους εις όλον τόν κόσμον.

Έκατομμύρια άνθρωποι σε 50 χώρες της γής πιστεύουν ότι η Μπινάκα είναι η καλύτερη οδοντόκρεμα που χρησιμοποίησαν ποτέ.

Μόνο η Μπινάκα περιέχει το ανυπέρβλητο ISATROL που διαλύει την πέτρα των δοντιών και τα διατηρεί γερά, γεμάτα υγεία και με μια κατάσπρη λάμψη.

η Μπινάκα έχει το πιο εύχρηστο και λεπτό άρωμα.

η Μπινάκα είναι απόλυτως αντίσηπτική και άποσμητική. Χαρίζει για πολλές ώρες μια εύχρηστη δροσερή άναπνοή και δίδει το πιο έλκυστικό χαμόγελο.

Πειραματισθείτε και σεις, για να δητε μόνοι σας την δραστικότητα της Μπινάκα.

ΕΙΣΧΡΕΙ ΠΑΝΤΟΥ

Σκεπάστε μια επιφάνεια νερού με καπνιά (φούμο). Ρίξτε μια σταγόνα νερού. Τότε θα σχηματισθεί μια μικρή όψη, τόσο μεγάλη, όση είναι και η σταγόνα που ρίξατε...

Όταν όμως αντί για νερό ρίξετε μια σταγόνα διαλυμένης Μπινάκα, η καπνιά θα αποτραβηχθεί άσπραπιαώς προς τις άκρες. Το αποτέλεσμα αυτό οφείλεται στο ISATROL που περιέχει η Μπινάκα.

Δύο υάλινα πλακίδια που είναι κολλημένα με αάλιο δεν διαχωρίζονται. Όταν όμως τα θέλετε σε ένα διάλυμα Μπινάκα, θα παρατηρήσετε ότι η Μπινάκα θα ελαχιστοποίησεν παντού.

CIBA - Από το 1884 εις την υπηρεσίαν της υγείας σας — η Μπινάκα είναι προϊόν της CIBA —

ΚΟΜΩΔΙΟΥΛΑ μας

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΑΝΟΣ: Σοβαρός κύριος, σοβαρός υπάλληλος, σοβαρός σύζυγος. Τριανταοχτώ χρόνων. ΤΑ ΣΩΣ: Κοιμώδης, νόστιμος, χαριτωμένος, έλαφρύμυαλος, επίπολαος, 40 χρόνων. Συνάδελφος του Πάνου. ΑΛΙΚΗ: Γοητευτική, ζωρή, πικάντικη, κατάλληλη για ταινία σέξου. 30 χρόνων. Σύζυγος του Πάνου.

ΣΚΗΝΗ 1η (Στο γραφείο)
ΤΑΣΟΣ (συνεχίζει κουβέντα): ... Κατάλαδες Πάνο μου: Όπως λέμε (άγωνα του πολίτου), έτσι θα πρέπει να λέμε και (άγωνα του συζύγου). Ένας σύζυγος έχει ανάγκη από ειδική εκπαιδευση. Ένώ για να διδάξω (άγωνα του συζύγου) είμαι μόνος. Και πριν ακούσω τις αιώνιες θαλακώδεις αντιρρήσεις σου, άκου εσύ μια πρότασή μου: Να σου κάνω μερικά μαθήματα.

ΠΑΝΟΣ: Χάι Χάι! Έσύ σ' ευένα; Τι μαθήματα; Συζυγικής... σοφιστικής;
ΤΑΣΟΣ: Συμπεριφοράς! Δε χρειάζεται σοφιστική, γιατί η σοφιστική συγγενεύει στενά με τη θλακία. Όταν σου λένε «αυτός είναι σοβαρός κύριος», έννοούν ότι δεν επωφελείται των περιστάσεων. Άρα είναι θλάξ. Και κάνει τις ευκαιρίες. Ακόμη και το «ένοκάζεται» δουάπιν δια σοβαρών κύριων». Έννοεί να μη ρίχνεται στην κυρία, ούτε στην κόρη της, ούτε στην υπηρέτρια. Απλάδη, ζητάνε θλάξ. Δε χρειάζεται «σοφιστική», λοιπόν, στον καθηγητή της συζυγικής τέχνης. Χρειάζεται γνώση και πείρα. Και... μάθημα πρώτον: Δε μ' ενδιαφέρει αν εσύ είσαι σοβαρός. Η σύζυγος πρέπει να είναι!

ΠΑΝΟΣ: Και δεν είναι;
ΤΑΣΟΣ: Όχι, αλκογενεϊακός φίλος, λέω (γνώ). Όχι καθηγητής, λέω (δεν γνωρίζω).
ΠΑΝΟΣ (μ' ενδιαφέρον): Α δύνατον! Ένώ είμαι αυστηρότατος.
ΤΑΣΟΣ: Αυτό φοβούμαι ότι θλάπτει. Άρα πια σ' ένα μικρό παιδί να μη μουντζώνη γιατί «είναι κακός», θ' άρχισα με ιδιαίτερο πείσμα να μουντζώνω όλο τόν κόσμο. Έσύ διαρκώς της (άπαγορεύεις) και διαρκώς της υποδεικνύεις τι είναι «σοβαρό» και τι δεν είναι. Και δίδας για επιπολαιότητα! Την περιορίζεις. Και δίδας για έλευθερία!

ΠΑΝΟΣ: Και τι θέλεις να κάνω δηλαδή; Να την αφήσω αούδοτη;
ΠΑΝΟΣ: Ακριβώς. Να της πιας (κάνε, ανάπη μου, ότι θέλεις και πίνω να όπου θέλεις και νύρισε ότι ώρα θέλεις). Δε θα έκαλλάπη από κοντά σου. Μην τη ρωτάς για τίποτα, και μην ένδιαφείσαι για τίποτα. Έτσι θα πάφης να είσαι δυστυχισμένος.
ΠΑΝΟΣ: Σου είπα ένώ πως...
ΤΑΣΟΣ: Έσύ δεν μου είπες τίποτα. Ένώ το κατάλαβα. Είσαι συνεχώς νευρικός και άνησυχος. Κάθε δέκα λεπτά, παύσεις πλέφω. Καπνίζεις τέσσερα πακέτα τσιγάρα...

ΠΑΝΟΣ: Δε σου κρύβω, θέβαια, ότι... δεν έχω και μεγάλη ψυχική γαλήνη.
ΤΑΣΟΣ: Μην της το δείκνης αυτό. Κάνε τόν αδιάφορο.
ΠΑΝΟΣ: Μα δε μπορώ.
ΤΑΣΟΣ: Μα να υπορέσης! Δοκίμασε και θα δης. Πικρινιάζετ τώρα:
ΠΑΝΟΣ: Από το πρωί ως το βράδυ!
ΤΑΣΟΣ: Δοκίμασε τη νέα μέθοδο.

ΣΚΗΝΗ 2α (Στο σπίτι)
ΑΛΙΚΗ... Λέω να πεταχτώ στον οδοντογιατρό μου.
ΠΑΝΟΣ: Ναι, άναπη μου, αν πρέπει...
ΑΛΙΚΗ: Είναι άναπη. Άλλά...

ΠΑΝΟΣ: Ναι, άναπη μου! Άλλά...

ΑΛΙΚΗ: Είναι άναπη. Άλλά...

ΕΦΙΛΟΝ

3

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΕΚΕΙΝΟΣ: 36 χρόνων, ΕΚΕΙΝΗ: 28 χρόνων, 'Η μητέρα της.

«'Η ακνήνη στην τραπέζα...
'Εκείνη ψάχνει με νευρικές χειρονομίες στο συρτάρι ενός μπουφέ. Βγάζει διάφορα μικροπραγμάτια και τα πετάει δεξιά κι' αριστερά στο πάτωμα, στις καρέκλες. Παρουσιάζεται 'Εκείνος, επιστρέφοντας από το γραφείο του):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι κάνεις αυτό; ΕΚΕΙΝΗ: Δε βλέπεις; ΕΚΕΙΝΟΣ: Βλέπω πολύ καλά. Μα δεν καταλαβαίνω τι σημαίνουν όλ' αυτά.

ΕΚΕΙΝΗ: Το ξέρω ότι ο Θεός δε σε προκρίσε με εξαιρετική εξυπνάδα. Δε σε φανταζόμουν όμως τόσο κουτό!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπορείς ωστόσο, ξύπνην σύζυγός μου, να μου πεις γιατί αδειάζεις τα συρτάρια;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν αδειάζω τα συρτάρια. Παιχνάω μόνο, ό,τι μου ανήκει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θεύνεις λοιπόν; ΕΚΕΙΝΗ: Δε σου το είπα; Γιατί υέ ρωτάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μου το είπες, μά δε το πήρα στα σοβαρά!

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν έκανες διόλου καλά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το άποφάσισες οριστικά να φύγεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι! 'Οριστικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και ή ατία, παρακαλώ;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Από αιτίες όσες θέλεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα ήμουν ικανοποιημένος, αν μου έλεγες μονάχα μία.

ΕΚΕΙΝΗ: Σου το είπα έκαστο φοράς ως τώρα, θεύνεις, γιατί δε μπορείς να συνενώσις τη ζωή αυτή. Είναι περιττό, λοιπόν, να ξαναρχίσουμε την ίδια συζήτηση...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα το ζήτημα ενδοφύρεται και μένα. 'Αξίζει να μάς απασχολήσει και πάλι. Και πρώτα - πρώτα, νομίζω πως έκανα ότι περνούσε απ' το χέρι μου για να σέ ζω ευτυχισμένη...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ισως. Οι προσέσεις σου όμως δε με ικανοποίησαν, επειδή ήταν μονάχα προσέσεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν φταίω εγώ, αν δεν είσαι πολυκατασκευαστικός.

ΕΚΕΙΝΗ: Σου το είπα έκαστο φοράς ως τώρα, θεύνεις, γιατί δε μπορείς να συνενώσις τη ζωή αυτή. Είναι περιττό, λοιπόν, να ξαναρχίσουμε την ίδια συζήτηση...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα το ζήτημα ενδοφύρεται και μένα. 'Αξίζει να μάς απασχολήσει και πάλι. Και πρώτα - πρώτα, νομίζω πως έκανα ότι περνούσε απ' το χέρι μου για να σέ ζω ευτυχισμένη...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ισως. Οι προσέσεις σου όμως δε με ικανοποίησαν, επειδή ήταν μονάχα προσέσεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν φταίω εγώ, αν δεν είσαι πολυκατασκευαστικός.

ΕΚΕΙΝΗ: Σου το είπα έκαστο φοράς ως τώρα, θεύνεις, γιατί δε μπορείς να συνενώσις τη ζωή αυτή. Είναι περιττό, λοιπόν, να ξαναρχίσουμε την ίδια συζήτηση...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα το ζήτημα ενδοφύρεται και μένα. 'Αξίζει να μάς απασχολήσει και πάλι. Και πρώτα - πρώτα, νομίζω πως έκανα ότι περνούσε απ' το χέρι μου για να σέ ζω ευτυχισμένη...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ισως. Οι προσέσεις σου όμως δε με ικανοποίησαν, επειδή ήταν μονάχα προσέσεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν φταίω εγώ, αν δεν είσαι πολυκατασκευαστικός.

ΕΚΕΙΝΗ: Σου το είπα έκαστο φοράς ως τώρα, θεύνεις, γιατί δε μπορείς να συνενώσις τη ζωή αυτή. Είναι περιττό, λοιπόν, να ξαναρχίσουμε την ίδια συζήτηση...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα το ζήτημα ενδοφύρεται και μένα. 'Αξίζει να μάς απασχολήσει και πάλι. Και πρώτα - πρώτα, νομίζω πως έκανα ότι περνούσε απ' το χέρι μου για να σέ ζω ευτυχισμένη...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ισως. Οι προσέσεις σου όμως δε με ικανοποίησαν, επειδή ήταν μονάχα προσέσεις.

οι ότι κακοπερνάς μαζί μου...

Η μητέρα σου... (Ξαφνικά εμφανίζεται η μητέρα. 'Εκείνη, κρατώντας μια ταξιδιωτική βαλίτσα):

Η ΜΗΤΕΡΑ: Τι συμβαίνει; Για μένα μιλάτε;

ΕΚΕΙΝΗ (τρέχοντας να την αγκαλιάσει): 'Ηθελες επί τέλους μωρό!

Η ΜΗΤΕΡΑ: Μόλις έλαβα το τηλεγράφημά σου, πήρα άμέσως το τρένο!... Μα τι συμβαίνει; 'Ηταν τόσο μεγάλη ανόγκη να με ξεσηκώσης απ' το σπίτι μου;

ΕΚΕΙΝΗ: Μαμά, θέλω να ξαναγυρίσω κοντά σου!

Η ΜΗΤΕΡΑ: Σε καλό σου, παιδάκι μου! Και γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί δε μπορώ να ζήσω πια με τον άντρα σου!

Η ΜΗΤΕΡΑ: 'Ο λόγος είναι μεγάλος. (από γαμπρό της). Τι είν' αυτά που ακούω; Γιατί δε μιλάς εσύ;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εγώ δεν έχω να πω τίποτα! 'Η κόρη σας θα σας εξηγήσει τις άφρονες, που έχει μαζί μου! Σας πληροφορώ όμως ειλικρινά, ότι ήρθατε τη στιγμή ακριβώς που ήμουν έτοιμος να σκώσω το χέρι και να της δώσω ένα μπάτσο!

Της αξίζει!

Η ΜΗΤΕΡΑ (στην κόρη της): Τώρα καταλαβαίνω!... Σε δερνει, λοιπόν, ο άντρας σου συνεχώς;

ΕΚΕΙΝΗ (με δακρυσμένα μάτια): 'Οχι, μαμά. Τόσων καιρό που είμαστε παντρεμένοι, δε μ' έδωσε ούτε με το δαχτυλάκι του... Και πρώτη φορά ακούω απ' τα χείλη του τέτοια λόγια!

Η ΜΗΤΕΡΑ: Μα γιατί θέλεις να τον αφήσεις; 'Εχει μπικες φιλενάδες;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Οχι, μαμά, είναι ο πιο πιστός σύζυγος τού κόσμου!

Η ΜΗΤΕΡΑ: Είναι χαρτοπαίκτης;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Οχι, μαμά! Δεν έχει πιάσει ποτέ χαρτιά στα χέρια του.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Τρώει τα λεφτά του με φίλους και σ' αφήνει νυστική;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Οχι, μαμά. Μόλις πάρω το μισό από την Τράπεζα, μου τών φέρνει. 'Ενώ μάλιστα τού δίνω κάθε Κυριακή χαρτζιλίκι...

Η ΜΗΤΕΡΑ (άρχίζει να κατασφραγίζει): Τότε τι διάλογος σ' έπιασε και θέλεις ν' αφήσεις τον άντρα σου;

ΕΚΕΙΝΗ: Νά, θαρρέθηκε τη μίσερη αυτή ζωή... Ο μισός του είναι τόσο λίγος, ώστε δε μπορώ να πάω κι' εγώ σε μια λουτρόπολη ούτε για μια δούλο...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Και γι' αυτόν το λόγο θέλεις να φύγεις από το σπίτι σου;

ΕΚΕΙΝΗ: Νομίζω ότι ο λόγος αυτός είναι πάλι σοβάρος, για μια γυναίκα νέα και ωραία...

Η μητέρα της την κυττάζει καλά - καλά και ύστερα σπκνέει το χέρι και της δίνει ένα μεγαλοπρεπέστατο μπάτσο!

Η ΜΗΤΕΡΑ: Πάρε, λοιπόν, από μένα ό,τι δεν πρόφτασε να σου δώσω ο άντρας σου. Σου αξίζει!...

ΕΚΕΙΝΗ (πλησιάζει, αγκαλιάζει τη γυναίκα του και την ρωτάει με στοργή): Πόσες, άγαπη μου; Μητέρα, δεν κανατέ καλά!

ΕΚΕΙΝΗ (σπκνέει τα μάτια της και κυττάζει 'Εκείνον με συγκίνηση): 'Η στοργή σου μ' έχει συγκλονίσει. 'Ακούμπει το κεφάλι της στον ώμο του και λέει χαμογελώντας: 'Οχι, δεν είναι τίποτα... 'Η μαμά έχει δίκιο...

Η ΜΗΤΕΡΑ (την πλησιάζει και τη φιλάει): Το ήξερα ότι είσαι καλό κορίτσι. Και τώρα καλύτερα είναι να καθήσουνε να φάμε. Μην ξεχνάτε ότι είμαι από ταξίδι και πεθαίνω της πείνας!...

Η ΜΗΤΕΡΑ (την πλησιάζει και τη φιλάει): Το ήξερα ότι είσαι καλό κορίτσι. Και τώρα καλύτερα είναι να καθήσουνε να φάμε. Μην ξεχνάτε ότι είμαι από ταξίδι και πεθαίνω της πείνας!...

Η ΜΗΤΕΡΑ (την πλησιάζει και τη φιλάει): Το ήξερα ότι είσαι καλό κορίτσι. Και τώρα καλύτερα είναι να καθήσουνε να φάμε. Μην ξεχνάτε ότι είμαι από ταξίδι και πεθαίνω της πείνας!...

Η ΜΗΤΕΡΑ (την πλησιάζει και τη φιλάει): Το ήξερα ότι είσαι καλό κορίτσι. Και τώρα καλύτερα είναι να καθήσουνε να φάμε. Μην ξεχνάτε ότι είμαι από ταξίδι και πεθαίνω της πείνας!...

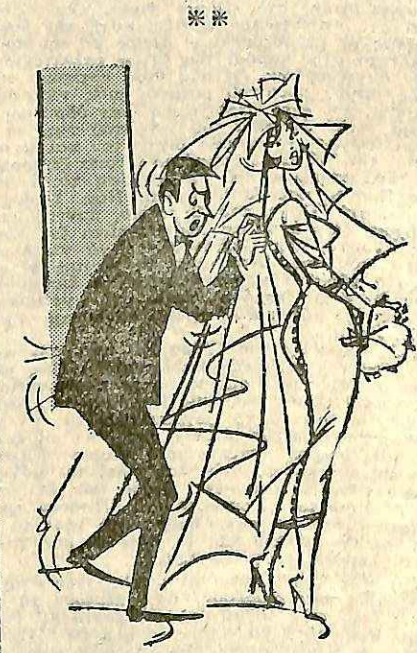
Η ΜΗΤΕΡΑ (την πλησιάζει και τη φιλάει): Το ήξερα ότι είσαι καλό κορίτσι. Και τώρα καλύτερα είναι να καθήσουνε να φάμε. Μην ξεχνάτε ότι είμαι από ταξίδι και πεθαίνω της πείνας!...

Η ΜΗΤΕΡΑ (την πλησιάζει και τη φιλάει): Το ήξερα ότι είσαι καλό κορίτσι. Και τώρα καλύτερα είναι να καθήσουνε να φάμε. Μην ξεχνάτε ότι είμαι από ταξίδι και πεθαίνω της πείνας!...

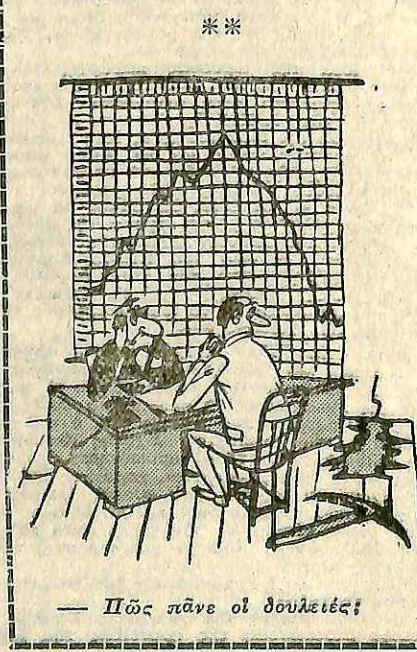
Η ΜΗΤΕΡΑ (την πλησιάζει και τη φιλάει): Το ήξερα ότι είσαι καλό κορίτσι. Και τώρα καλύτερα είναι να καθήσουνε να φάμε. Μην ξεχνάτε ότι είμαι από ταξίδι και πεθαίνω της πείνας!...

— Σέλουμε στού Μπισικώστηση! (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Δε μπορούσες να βάλεις ένα σερίμουντο, όπως κάνουν όλες οι γυναίκες;

— Πώς πάνε οι δουλειές; Π. ΒΙΡΖΙΛ

ΑΥΤΗ τη φορά η κυρία Κούλα είναι πολύ στενοχωρημένη. 'Ο Πολύδωρος θέλει να παντρευτεί την άδελφή του τη Ζαφειρίτσα κι' έχει βάλει λυτούς και δεμένους για να της βρή έναν κατάλληλο γαμπρό. Γιατί, βλέπεις, θέλει και γαμπρό περσιόγης ο κύριος Πολύδωρος και δεν κυττά τα χάλια της αδελφής του που είναι αδύνατη σαν στέκα, εγγυρμπη, άνοστη και τ'α σφρανταπέντε τ'αχί, μέσ' στο νερό.

Ε, σκάς ή δε σκάς! μουρμουρίζει η κυρία Κούλα εκνευρισμένη. Και άφρονή του εκνευρισμού της είναι ότι ενώ βρήκε γαμπρό για τη Ζαφειρίτσα, ο Πολύδωρος τον άπερριψε άσυζητη.

— Δεν είμαστε καλά που θα δώσω τη Ζαφειρίτσα σ' αυτό το ξάνο! 'Άσε με χριστιανή μου...

Και από τότε το φούσε κι' άπερριψε η κυρία Κούλα. Γιατί ο γαμπρός, που προώριζε για τη Ζαφειρίτσα, ήταν ένας σοβαρός κύριος -όνόματι 'Αναγόρας - που έμεινε στο ρετιρέ της ίδιας πολυκατοικίας

και που καλάρσε και της Ζαφειρίτσας. Κι' άπάνω που τον είχε καταφέρει η κυρία Κούλα να πη το 'ναι', γάρχεται ο Πολύδωρος να της χαλάει όλα τα σχέδια με την άρνησή του! Και γιατί; Γιατί ο 'Αναγόρας ήτανε λεί ένας άπλως λογιστής κι' έπαυσε τρεις κι' έδινε, ενώ για την άδελφή της ο Πολύδωρος ήθελε εμπιστευόμενο ή εισοδηματία για να πιάσουνε λεί τόπο κι' οι τριακόσιες λίρες, που έδινε προκία στη Ζαφειρίτσα.

Ε, σκάς ή δε σκάς! έλεγαν και εναλλάγε άνταρσιμένη η κυρία Κούλα για τις περιέργειες αντίληψεις του Πολύδωρου. Και να πηγαίνει και γάρχεται ο 'Αναγόρας ρωτάντας: 'Τι θα γίνη με τη γνώση υπόθεσι; Και να τον κρατάη με διάφορες προφάσεις η κυρία Κούλα. 'Από την άλλη ο Πολύδωρος να μη θέλη ν' άκούση κουέεντα για τον 'Αναγόρα και να ψάχνη για τον 'κατάλληλο' γαμπρό. Κι' ένα μεσημέρι, έφρε την ευχάριστη είδηση.

Κυττάει το βράδυ να είναι το σπίτι στην εντέλεια, γιατί θάρρη ενας ύποψηφος.

Καλά Πολύδωρε μου, μην άνησυχής, άπάντησε χαμογελαστή η κυρία Κούλα, ενώ από μέσα της έλεγαν: 'Αμ! 'Εννοια σου και θα σου τον κνών ένώ το γαμπρό να φύγη άγαντες! Γιατί για κανένα λόγο δε θάρρη την κουνιάδα της να πάση άλλον, εκτός από τον 'Αναγόρα.

'Εξέλεσε μάλιστα τον σφέδι της και στη Ζαφειρίτσα και έμεινε κι' αυτή σύμφωνη, γιατί είχε άρχισε να συμπάθη τον 'Αναγόρα.

Αστόσο, όταν κατέφτασε ο γαμπρός, ένας πεινητόρτης κακομούτσενος και βλογιακομένος, τον ύπαδεδέχθηκε η κυρία Κούλα με περισιτά ευγένεια και για να ριξή μάλιστα στοχτή στα μάτια του Πολύδωρος, άρχισε να πλέκει το έγκώμιο της Ζαφειρίτσας.

— 'Οχι να σάς την παίνεψουμε, κύριέ μου, αλλά η Ζαφειρίτσα μας είναι ένα κομμάτι μαλακία και μιας τριάντα χρόνων.

Λαμπρά! έλεγε ο γαμπρός έγθρου, σιασμένος. Γιατί δε σάς το κρύβω,

ΚΟΥΛΑ ή καταφερτζού

Τα προξενία της Ζαφειρίτσας

δε θα ήθελα να ήταν η σύζυγός άνω των τριάντα...

— Καλέ τι λέτε; τον διέκοψε η κυρία Κούλα. Καλά-καλά δεν τ'αχί κλεισίει ούτε τα τριάντα. 'Ετσι Πολύδωρε!

— Ναι... Πώς... Βέβαια! Ψέλλισε ο Πολύδωρος κοκκινίζοντας έλαφρά για τη μεγάλη περικοπή που έκανε η γυναίκα του στα χρόνια της Ζαφειρίτσας.

Στο μεταξύ μήκη στο σαλόνι και η 'νύφη' κι' ο γαμπρός με δυσκολία έκρυψε ένα μορσάμο δυσαρκεσίας και σκυδώντας, ρώτησε την κυρία Κούλα.

— Μα είστε βέβαιη μαντάμ, πως η δεσποινίς είναι τριάντα έτών;

— Μα φυσικά! άπάντησε, χωρίς να κομπιάση καθόλου η κυρία Κούλα και παίρνοντας ένα 'άμμου' από το πλάι, άρχισε να δείχνη μερικες παλιές φωτογραφίες της Ζαφειρίτσας στο γαμπρό και ίδιος μιά που την έδειχνε με φουστάνι ως τόν αστράγαλο. 'Ο γαμπρός άπόρησε.

— Πά! πά! τόσο μακρυνές φούστες φορούσαν τότε;

Βέβαια! άποκρίθηκε η κυρία Κούλα. 'Ετσι ήτανε τότε η μόδα έπί...

Επί Παγκάλου; άπόρησε ο γαμπρός συνοφρυωμένος κι' έπιασε σε συλλογισμούς. Φαίνεται δε πως λογίασε ότι, ο Παγκάλος ήτανε το 1926, όταν η νύφη ήτανε κοττάκι κοπέλλα. 'Εχουν περάσει από τότε 35 χρόνια. 'Αρα τι τριάντα μου τσάμπουνανε τούτοι έδω; Και σηκώθηκε μουτρωμένος.

— Έμένα θα μου έπιτρέψετε είτε ψυχρά. Τά συζητάμε άλλη φορά! Και άνεχώρησε άνεπισητεπτι, ενώ ο Πολύδωρος ώρυετο.

— 'Ηταν άνάγκη, έρε άνόστη, να άναφερθής στην έποχή του Παγκάλου και να μου χαλάσης τη δουλειά; Φτού να πάρη ο διάβολός!...

— Καλέ πως κάνεις έτσι; άπάντησε με απάθεια η κυρία Κούλα. Μου έξωγε. Μπιά! Σάμωας το ήθελα η κακομοίρα! 'Άλλως τί τε στενοχωριόσαι! Γαμπρός για τη Ζαφειρίτσα άπάρε...

— Ποιός; 'Ο 'Αναγόρας; έλεε υπαρκτισμένος ο Πολύδωρος. Βρέ ούτε!

Κι' έφυγε έξω φρενών για το καθενίο, ενώ η κυρία Κούλα έλεγαν ξεκαρδισμένη στη Ζαφειρίτσα: 'Ω, ρατα δεν τά κατάρφα; Μαρε τον 'Αναγόρα να πάσης κι' άσε τον Πολύδωρο να λήθ ότι θέλει!...

Νά όμως που σε λίγες μέρες έφθασε ο Πολύδωρος χαρομένος για ν' άναγγέλλη πως βρήκε ένα καινούργιο γαμπρό για τη Ζαφειρίτσα και τον έκάλεσε την έπομένη σε τραπέζι, για να δη και τη νύφη.

— Άνασκουμπήθηκε να τού έτοιμάστε ένα έλκεκτο μενού, παρ'όγγει...

Κι' έφρασε έπειγόντως την πιστέλλα με ψάρι! Στο γαμπρό βάλανε τέσσερα, τ'α μεγαλύνερα. Παρνει αυτός την πρώτη πηπουνιά και άναρχισάει. Δοκιμάζει κι' ο Πολύδωρος και γίνεται μαδρός.

— Με τι τα ηγανίσαστε, μαρέ, τ'α ψάρι;

Δοκιμάζει κι' η κυρία Κούλα και σπυρδει να έκφραση την άπόγνωση ήσ!

— Πά! πά! δυστυχία μου! Φαίνεται πως η Ζαφειρίτσα τά ηγανίσασε κατά λάθος με... καμφορόλαδο, που το είχαμε για τις έντριές!

— Δεν περάει! λέει κατσούφης ο γαμπρός. Τα λέμε άλλη φορά! 'Εγώ πρέπει τώρα να ηγανίσω. 'Αντίο σας! Και άναχωρεί, ενώ ο Πολύδωρος χτυπιότανε.

— Μ' έκαψες πανάθεμά σε! Πάει κι' αυτός ο γαμπρός!

— Καλέ τί στενοχωριόσαι; άπάνταει η κυρία Κούλα. 'Εγινε ένα λάθος, θα σκάσουμε; Μπιά! 'Άλλωστε

Κι' έφρασε έπειγόντως την πιστέλλα με ψάρι! Στο γαμπρό βάλανε τέσσερα, τ'α μεγαλύνερα. Παρνει αυτός την πρώτη πηπουνιά και άναρχισάει. Δοκιμάζει κι' ο Πολύδωρος και γίνεται μαδρός.

— Με τι τα ηγανίσαστε, μαρέ, τ'α ψάρι;

Δοκιμάζει κι' η κυρία Κούλα και σπυρδει να έκφραση την άπόγνωση ήσ!

— Πά! πά! δυστυχία μου! Φαίνεται πως η Ζαφειρίτσα τά ηγανίσασε κατά λάθος με... καμφορόλαδο, που το είχαμε για τις έντριές!

— Δεν περάει! λέει κατσούφης ο γαμπρός. Τα λέμε άλλη φορά! 'Εγώ πρέπει τώρα να ηγανίσω. 'Αντίο σας! Και άναχωρεί, ενώ ο Πολύδωρος χτυπιότανε.

— Μ' έκαψες πανάθεμά σε! Πάει κι' αυτός ο γαμπρός!

λε ο Πολύδωρος, γιατί ο γαμπρός είναι καλοφάγας και ζητάει λεί νύφη νοικοκυρά και πρό παντός καλή μαγειρίτσα! Λοιπόν, στο φαί ποντάρομε αυτή τη φορά...

— 'Εννοια σου, χρυσέ μου! άποτομάς εγώ φαγητά, που θα γλύφη και τ'α κατσίκα του. Και θα τού ποίμε πως τ'αφτιάξει η Ζαφειρίτσα!

Και πράγματι, όταν την έπομένη κατέπεσε ο καινούργιος γαμπρός, η κυρία Κούλα είχε έτοιμάσει ένα 'ίμενο' άνερω! Κρέας σούπα, μοσχάρι στο φούρνο και λιβνίνα τηγανητά. 'Επεισα μάλιστα να διευκρινισή στο γαμπρό ότι όλα τά είχε μαγειρέψει η νύφη... με τ'α χαρακία της.

— 'Εξοχα! φώναξε ο γαμπρός ένθουσιασμένος.

Κι' έπιασε άκάθεκτος στη σούπα. Τον μνηθήκαν και οι άλλοι, όταν, με την πρώτη κουταλιά, έβαλε τη φωνή ο Πολύδωρος.

— Τι είναι αυτό, μαρέ, που φτιάξατε; Σούπα ή ριζόγαλο;

— Ω! με συγχωρείτε... Ψέλλισε δθδεν ντροπισμένη η κυρία Κούλα. Φαίνεται πως η Ζαφειρίτσα, αντί για αλάτι έβριζε κατά λάθος... ζάχαρη! Δεν περάει όμως θ' ας ικανοποιήσομε με τ'ο ψάρι.

Κι' ενώ ο Πολύδωρος ήτανε έτοιμος να έκραγη από τ'α νεύρα του, η κυρία Κούλα έτρεξε να φέρη το ψητό. 'Αλλά ξαναγύρισε σε λίγο για να άναγγέλλη τη νέα συμφορά. Τ'ο ψητό είχε καή.

Φαίνεται, έδήγησε, πως η Ζαφειρίτσα έχασσε να κλείση τ'α κουμπία της ηλεκτρικής κουζίνας και τ'ο φαί έγινε κάρθουνο! 'Ελπιζω, πάντως, να σάς ικανοποιήσομε με τ'ο ψάρι.

Και έφρασε έπειγόντως την πιστέλλα με ψάρι! Στο γαμπρό βάλανε τέσσερα, τ'α μεγαλύνερα. Παρνει αυτός την πρώτη πηπουνιά και άναρχισάει. Δοκιμάζει κι' ο Πολύδωρος και γίνεται μαδρός.

— Με τι τα ηγανίσαστε, μαρέ, τ'α ψάρι;

Δοκιμάζει κι' η κυρία Κούλα και σπυρδει να έκφραση την άπόγνωση ήσ!

Κι' έφρασε έπειγόντως την πιστέλλα με ψάρι! Στο γαμπρό βάλανε τέσσερα, τ'α μεγαλύνερα. Παρνει αυτός την πρώτη πηπουνιά και άναρχισάει. Δοκιμάζει κι' ο Πολύδωρος και γίνεται μαδρός.

— Με τι τα ηγανίσαστε, μαρέ, τ'α ψάρι;

Δοκιμάζει κι' η κυρία Κούλα και σπυρδει να έκφραση την άπόγνωση ήσ!

Κι' έφρασε έπειγόντως την πιστέλλα με ψάρι! Στο γαμπρό βάλανε τέσσερα, τ'α μεγαλύνερα. Παρνει αυτός την πρώτη πηπουνιά και άναρχισάει. Δοκιμάζει κι' ο Πολύδωρος και γίνεται μαδρός.

— Με τι τα ηγανίσαστε, μαρέ, τ'α ψάρι;

Δοκιμάζει κι' η κυρία Κούλα και σπυρδει να έκφραση την άπόγνωση ήσ!

Κι' έφρασε έπειγόντως την πιστέλλα με ψάρι! Στο γαμπρό βάλανε τέσσερα, τ'α μεγαλύνερα. Παρνει αυτός την πρώτη πηπουνιά και άναρχισάει. Δοκιμάζει κι' ο Πολύδωρος και γίνεται μαδρός.

— Με τι τα ηγανίσαστε, μαρέ, τ'α ψάρι;

Δοκιμάζει κι' η κυρία Κούλα και σπυρδει να έκφραση την άπόγνωση ήσ!

Κι' έφρασε έπειγόντως την πιστέλλα με ψάρι! Στο γαμπρό βάλανε τέσσερα, τ'α μεγαλύνερα. Παρνει αυτός την πρώτη πηπουνιά και άναρχισάει. Δοκιμάζει κι' ο Πολύδωρος και γίνεται μαδρός.

— Με τι τα ηγανίσαστε, μαρέ, τ'α ψάρι;

Δοκιμάζει κι' η κυρία Κούλα και σπυρδει να έκφραση την άπόγνωση ήσ!

Κι' έφρασε έπειγόντως την πιστέλλα με ψάρι! Στο γαμπρό βάλανε τέσσερα, τ'α μεγαλύνερα. Παρνει αυτός την πρώτη πηπουνιά και άναρχισάει. Δοκιμάζει κι' ο Πολύδωρος και γίνεται μαδρός.

— Με τι τα ηγανίσαστε, μαρέ, τ'α ψάρι;

Δοκιμάζει κι' η κυρία Κούλα και σπυρδει να έκφραση την άπόγνωση ήσ!

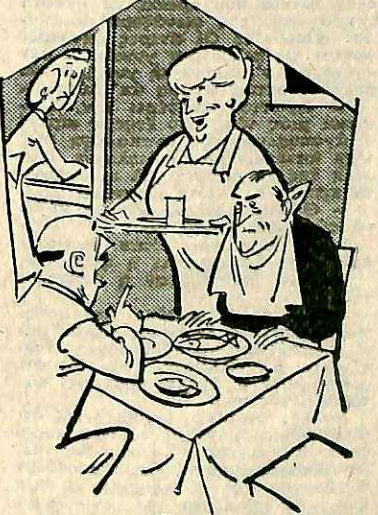
Κι' έφρασε έπειγόντως την πιστέλλα με ψάρι! Στο γαμπρό βάλανε τέσσερα, τ'α μεγαλύνερα. Παρνει αυτός την πρώτη πηπουνιά και άναρχισάει. Δοκιμάζει κι' ο Πολύδωρος και γίνεται μαδρός.

— Με τι τα ηγανίσαστε, μαρέ, τ'α ψάρι;

για τη Ζαφειρίτσα υπάρχει έτοιμος γαμπρός.

— 'Ο 'Αναγόρας; άόρλιαξε ο Πολύδωρος. Ποτέ! Θα φέρω άλλον ύποψηφο!...

Και μετά τρεις μέρες κουβάλαει στο σπίτι ένα φαλακρό με γυαλιά, που όταν είδε τη Ζαφειρίτσα, στράβωσε τ'α μούτρα του. Κι' ενώ ο Πολύδωρος έτρεχε στο ξαχαροπλαστείο

για γλυκά, η κυρία Κούλα έτοιμάζε τό... δυναμική για να τινάξη στον άέρα κι' αυτό το συνοικείο.

Λοιπόν, πως τη βρίσκετε τη Ζαφειρίτσα μας; ρώτησε το φαλακρό ύποψηφο.

— Νά σας πώ... έλεπε αυτός κομπιάζοντας. Καλή είναι, δε λέω, αλλά νομίζω πως δεν είναι ο τύπος μου...

— Μα γιατί; άπάντησε δθδεν στενοχωρημένη η κυρία Κούλα. Τι έχει η κοπέλλα; 'Επειδή δηλαδή είναι λίγο πιασούστη ή μήτη της κι' έχει και μεγάλα αυτιά; 'Η είδηή

Τὸν κῦτταζε παραξενεμένη.

— Ἀπὸ συμπόνοια; Ἐγώ...!

— Ναί, γλυκό μου καρίτσι. Τὸ ἔδεχσαι κιόλας, πὼς κι' ἐγὼ δὲν ἀρῶμαι γιὰ πρώτη φορά μαζὶ σου τὴ ζωὴ; Τὸ ἔδεχσαι πὼς ἂν ἔχω ἐγὼ νὰ σὲ κάνω νὰ ξεχάσεις κατ', ἔχεις ἐσύ νὰ μὲ κάνεις νὰ ξεχάσω πολλὸ περισσότερο; Τί ἔλεπες ἐσύ;

— Ἐνα χρόνο μεθυσιοῦ κοντὰ σ' ἐ-
ναν ἄντρα πού δὲ σοῦ εἶχε κάν
μιλήσει γιὰ ἀγάπη. Ἐγὼ ὅμως ἦ-
μουν παντρεμένος δέκα χρόνια.
Δέκα δολοκλήρα χρόνια. Ἐγὼ εἶχα
χτίσει τὰ θεμέλια τῆς εὐτυχίας
μου γερά καὶ περιμένα ἀπὸ μέρα
σὲ μέρα νὰ ἱδῶ τὸ κτίριο δολοκλή-
ρωμένο. Μία οἰκογένεια εὐτυχι-
σμένη. Μία γυναίκα νὰ μ' ἀγα-
πάει ἀληθινά, παιδικά... Ναί.
Δέκα δολοκλήρα χρόνια τὰ πέρασαν
αὐτὰ, τὰ δνειρευόμουν. Δὲ σοῦ
φαίνεται πὶς δύσκολο νὰ μὲ γιὰ-
τρέψης ἐσύ τὴν πληγὴ; Στὸ ζῆτῶ,
Σούλα.

Τὰ τελευταῖα τοῦ λόγια τὴν ἀ-
κόπλισαν. Δίχως νὰ σκεφθῇ πιά,
ἀκούμπησε τὸ χερί της στὸ δικό
του. Τ' ἄρπαξε αὐτὸς τὸ χεράκι
της, πού τὴν παγωμένο, τόφερε
στὰ χεῖλη του.

— Σ', εὐχαριστῶ, Σούλα. Μὲ
κάλεσε στ' ἀλήθεια εὐτυχισμένο...
Μποροῦμε λοιπὸν ν' ἀναγγεῖλουμε
τοὺς ἀρραβώνες μας;

— Ναί...

— Καί ποτε θέλεις νὰ δοῖσιν-
με τὸ γάμο;

— Ὅποτε θέλεις.

— Αὐριο ἂν ἦταν δυνατό!

— Πρέπει νὰ ἐτοιμασῶ! γέ-
λασε ἡ κοπέλλα.

— Καλὰ. Πόσον καιρὸ χρειά-
ζεσαι; Θέλεις νὰ πούμε τὰ Χρι-
στούγεννα; Τὸ ἀργότερο τὸ Χρι-
στούγεννα.

— Σὺμφωνί! Τὰ Χριστοῦγεννα.

— Σήμερα εἶναι Πέμπτη. Θέ-
λεις τὴν Κυριακὴ ν' ἀλλάξουμε τὰ
δακτυλίδια; Πού θέλεις νὰ τ' ἀλ-
λάσουμε;

— Στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς μου.

— Ἄλλον κανένα δὲν ἔχω στὸν κό-
σμο.

— Ἐν τάξει. Τὴν Κυριακὴ ἀλ-
λάζουμε τὰ δακτυλίδια, καὶ τὴ
Δευτέρα θὰ δημοσιεύσουμε τοὺς
ἀρραβώνες μας.

— Ὅπως θέλεις, Σπύρου.

Τῆς φαινόταν ὅτι δνειρεύεται.

* Ἦταν γι' αὐτὴν κατὰ τὸ ἀφάνη-
στο. Ἄν τῆς τόλεγε κανεὶς... Πό-
σο καιρὸς εἶχε περάσει ἀπὸ τὴν
ἡμέρα πού εἶχε φθάσει στὸ μονα-
στήρι; Δυὸ μῆνες. Ναί, ἀκριβῶς
δυὸ μῆνες.

— Ὁ χρόνος δὲν εἶναι τίποτε
τὸ ἀπόλυτο. Εἶναι κατὰ τὸ ἐλα-
στικό.

Κάποιος καθηγητὴς τοὺς στὸ
Πανεπιστήμιο ἀνέπτυξε αὐτὴ τὴν
παραξένη θεωρίαν.

Οἱ φοιτητὲς εἰρωνεύονταν.

— Ὁ χρόνος εἶναι ἓνα ἀπὸ
τὰ σταθερώτερα πράγματα τοῦ
κόσμου! Στιγνισμένος ἀπόλυτα
στους μαθηματικούς υπολογι-
σμούς. Κι' οἱ μαθηματικοὶ υπολο-
γισμοὶ δὲ μποροῦν ποτὲ νὰ λα-
θεύουν.

Τώρα τὴν ἐνοικίθε μέσα της νὰ

ζωντανεύῃ τὴν παρόξνη θεωρίαν.

— Μοῦ φαίνεται πὼς πέρασαν

ἀπὸ τότε χρόνια, αἰῶνες. Καί γιὰ-
τί νὰ μὴν ἔχουν περάσει; Ποίος

μοῦ λέει ὅτι ὁ μαθηματικὸς χρό-
νος εἶναι πὶς σίγουρος ἀπὸ αὐτὸν

πού νοιώθω μέσα μου;

Ὅλη τῆς ἡ περασμένη ζωὴ, δ-
λὴ τῆς ἡ περιπέτεια μὲ τὸ Γιώρ-
γο, ἀρχίζει τώρα νὰ μακραίνει, νὰ

χάνεται κάπου σὲ κάποιο σύ-
βασμα.

Ἡ ἡ θέλησί της τὸ προκαλοῦ-
σε αὐτό; Ἡ ὁ τρόμος της μήπως

ζωντανεύῃ τὸ παρελθὸν καὶ διεκ-
δικήσῃ τὰ δικαιώματά του καὶ θε-
λήσῃ νὰ τὴν ἐκδικήσῃ; Μήπως ὁ

φόβος αὐτὸς προκαλοῦσε αὐτὴ

τὴν ἀντίδρασι; Νὰ τῆς φαίνεται

πὼς ὅλα ἐξιδύαν, ὅλα χάνονταν

στὸ σύμβατο κάποιος ἀοριότητας;

Ὅταν τὴν ἄφησε στὴν πόρτα

τοῦ σπιτιοῦ της ὁ Σπύρος καὶ τῆς

φίλησε εὐγενικά, ἀδρά τὰ δάκτυ-
λα, ἀνατρίχιασε. Τὸ ἀνάλοφο

αὐτὸ φίλῃ του δὲν εἶχε καμμιὰ

σχέσι μὲ τὰ πυραινάμενα φιλιά τοῦ

Γιώργου. Κι' ὅμως τῆς ἀνατρίχια-
σε κι' αὐτὸς βαθῶς τὴν ψυχὴ της.

ΔΕΝ ΤΟΝ ΑΓΑΠΩ

Ἡ Βάνα πηδούσε δολοκλήρη. Τὰ

νέα πού εἶχε ἀκούσει τὴν εἶχαν

οἰστροπλητῆσει.

— Λέγε μου, λέγε μου λοιπόν.

Πὼς εἶναι; Ὁμορφος;

— Δὲν εἶναι ἀσχημος. Ἐχεῖ ἔ-
να εὐχάριστο στρογγυλὸ πρόσω-
πο σχεδὸν παιδικίτικο.

— Ἐξυμνος;

— Ἐχεῖ μιὰ ἥρεμη ἐξυμνάδα.

— Πλούσιος;

— Ἐχεῖ ἀρκετὴ περιουσία.

Χτύπησε ἡ Βάνα τὰ χερία της.

— Περιφνη, Σούλα! Περιφ-
μα... Ἄντε, ἀνοίξες κι' ἡ δική σου

ἡ τύχη. Εἶμαι ὅμως σίγουρη πὼς

κάποιες κούνησε κι' ἐσύ τὴν οὐρά

σου, κατεργάρας στὸ βαπόρι. Δὲν

εἶναι δυνατόν νὰ ἐρωτοχτυπήθηκες

ἂν εἶχες τὸ ὕψος σου τῆς Ὀσίας

Μαρίας.

— Φοβάμαι ὅτι εἶχα ἀκριβῶς

αὐτὸ τὸ ὕψος κι' ὅτι δὲν ἐρωτο-
χτυπήθηκε.

— Τότε; Γιατί σὲ θέλει;

— Μὲ λυπᾶται.

— Σὲ λυπᾶται;

Ἐκαρδίστηκε ἡ Βάνα στὰ γέ-
λια.

— Εἶσαι κατωδία, Σούλα. Πι-
στεύεις στ' ἀλήθεια πὼς ὑπάρχει

ἄντρας πού μπορεῖ νὰ δεσπὶ τῆ

ζωὴ του μὲ μιὰ γυναίκα, μόνο καὶ

μόνο ἐπειδὴ τὴ λυπᾶται;

— Τὸ φοβάμαι.

— Κι' ἐσύ; Φαντάζομαι, Σού-
λα. Ὁ εἶσαι τρελλὴ γιὰ αὐτὸν.

Πῆρε ἡ κοπέλλα ἓνα ὕψος θλιμ-
μένο.

— Ὁχι, Βάνα. Κι' αὐτὸ μὲ στε-
νοχωρεῖ. Δὲν τὸν ἀγαπᾶ.

— Διόλου; Βέβαια, δὲν πρό-
κειται νὰ εἶσαι σι' ἀλήθεια

τρελλή.

Δὲν τὸν ἀγαπᾶ... Κι' αὐτὸ

μὲ κάνει καὶ φοβάμαι. Μπορεῖ νὰ

βασιστῇ εὐτυχία, ἐκεῖ πού δὲν ὑ-

πάρχει ἀγάπη; Αὐτὸς μὲ συμπο-
νεῖ, ἴσως κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Κι' ἐγὼ

πῶς καὶ μὲ τὴ λογική. Βρίσκω

πὼς μὲ συμφερεῖ ἓνας τέτοιος γά-
μος.

— Ὁ ἀφῆσες τὴ δουλειά σου

φυσικά;

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ἡ Σούλα

ζωηρά. Τὴ δουλειά μου τὴν ἀ-
γαπᾶ.

— Νὰ τα πάλι! φώναξε ἡ Βά-
να μὲ θυμὸ. Πάλι τὴ δουλειά σου

θὰ βάλῃς στὴ μέση; Δὲν ξέρεις ὅ-
τι θὰ τὴ μισήσῃ τὴ δουλειά σου ὁ

ἄντρας σου; Δὲν ξέρεις ὅτι θὰ

δυσανασχετήσῃ μιὰ μέρα;

— Εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ τὰ

συμμιθώσω καὶ τὰ δυό. Τὸ ἐπάγ-
γελμά μας εἶναι ἐλεύθερο. Δὲ θὰ

μὲ σκλαδῶσιν. Ἰσα-ἴσα, θὰ μὲ

δύνῃ μεγαλυτέρη χαρά. Ὅταν θὰ

γυρίζω σπῆτι μετὰ τὴ δουλειά

μου, θὰ μὲ φαίνεται δέκα φορές

πιο πρόσχαρο τὸ νοικοκυριό μου.

— Κι' ὅταν ἔρθουν παιδιὰ;

— Τότε δὲν ξέρω. Νὰ δοῦμε

ὡς τότε.

— Σούλα, φώναξε ἡ Βάνα μ'

ἐνθουσιασμό. Ἡ τύχη σου εἶναι

περίφημη. Ἄφησε τὶς μαύρες σκέ-
ψεις καὶ τὶς σχολαστικότητες. Ἐ-

δὼ πού τὰ λέμε, μήπως ἐγὼ τὸν

ἀγαπᾶ τὸν ἄντρα μου;

Γούρλωσε ἡ Σούλα τὰ μάτια

της.

— Δὲν τὸν ἀγαπᾶς;

— Καλὰ, δὲν τὸ ξέρεις; Πότε

σοῦ εἶπα ὅτι τὸν ἀγαπᾶ;

— Θέλω νὰ πῶ... ἀκόμη δὲν ἔ-

γινε ἔρωας ἡ σκέσι σας;

Γέλασε ἡ Βάνα.

— Ὁχι, Σούλα. Ἐως δὲν ἦ-
ταν, αὐτὲ καὶ θὰ γίνῃ ποτὲ. Λο-
γική, μάλιστα. Μὲ τὴ λογική κα-

ταλαβαίνω πὼς εἶμαι πολὺ εὐτυ-
χισμένη. Καὶ προσπαθῶ νὰ τὸν

κάνω εὐτυχισμένο.

— Καλὰ, λογική, προσπάθει.

Ὅλα αὐτὰ μαζὶ, σὰς κάνουν εὐ-
τυχισμένους.

Σήκωσε τοὺς ὤμους της ἡ Βάνα.

— Ναί, μάλλον! Ἐξαρτᾶται,

τί ἀδείασεις καὶ τί δνειρα ἔχει ὁ

καθένας.

»Ἐσύ, Σούλα, ἂν περιμένῃς νὰ

νοήσῃς πάλι ἐκεῖνο ποῦ νοιώθεις

στὴν ἀγκαλιά τοῦ Γιώργου, θ' ἀ-

πογοητευθῇς ὀπωσδήποτε. Αὐτὰ

εἶναι πράγματα πούρχονται μιὰ

φορά στὴ ζωὴ.

— Τὸ ξέρω. Κι' ὅμως.

— Κι' ὅμως, βέβαια, ἡ στορ-
γὴ μπορεῖ νὰ σὲ κάνῃ εὐτυχισμέ-

νη. Αὐτὸ δὲ θέλεις νὰ πῇς Σούλα;

— Ἰσως...

Κι' ὅμως δὲν ἤθελε νὰ πῇ αὐ-
τό. Ἦθελε νὰ ρωτήσῃ μήπως δὲν

ὑπάρχει τρόπος μιὰ μέρα ξαφνικά

ν' ἀνιῇ ἡ ἀγάπη μέσα στην

στὴν καρδιά; Ξαφνικά, ἐκεῖ πού

δὲν τὸ περιμένει κανεὶς. Νὰ πετά-
ξῃ κλαδιά κι' ἀνῆρ, καὶ τὸ ὄργιο

τῆς ἀνοίξης νὰ πνίξῃ τὰ ξερά κλά-
δια τῆς λογικῆς.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ

Τὸ ἄλλα βραδάκι—ἦταν Παρα-

σκευὴ—μόλις εἶχε πᾶει σπῆτι της

κι' ἐτοιμαζόταν νὰ δεχθῇ τὴ Ρί-
κα. Τῆς εἶχε παραγγεῖλει νάρθη,

νὰ τὰ ποῦνε. Τῆς εἶχε ἀναγγεῖλει

βιαστικά τὸν ἀρραβῶνα της καὶ

περίμενε τὴ μικρὴ νὰ τὰ συζητή-

σουν καὶ νὰ κανονίσουν χίλιες δυὸ

λεπτομέρειες γιὰ τὴν Κυριακὴ.

Τὸ κοῦδονι χτύπησε. Ἐτρεξε

ἡ Σούλα, σίγουρη πὼς ἦταν ἡ ἀ-

δελφὴ της. Παραξενεύτηκε ὅμως

πού εἶδε ἓνα νεαρό, πού κρατοῦ-

σε ἓνα πελώριο κουτί.

Ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία Ρα-

δάκη;

— Ἐγώ.

Αὐτὰ εἶναι γιὰ σὰς. Μιὰ ὑ-

πογραφή παρακαλῶ.

— Γιὰ μένα; ἀπάντησε ἡ κο-

πέλλα. Ἀπὸ πού; Ποίος τὰ στέλ-

νει;

Ἐδειξε ὁ νεαρὸς τὴν ἀπέδειξε

τοῦ καταστήματος.

— Μά... βγάινε λάθος. Ἐγὼ

δὲν ἀγόρασα τίποτε.

— Δὲν εἶναι δυνατόν. Ἄν εἶ-

στε σείς ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία

Ραδάκη...

— Ἐγὼ εἶμαι.

Κι' ἡ διεύθυνσις εἶναι αὐτὴ,

δὲν ἔχει γίνει λάθος. Κάποιος τ'

ἀγόρασε γιὰ σὰς.

Ἐβαλε ἡ Σούλα τὴν υπογρα-

φὴ της κι' ὁ νεαρὸς ἔφυγε. Τὴν

ἄλλη στιγμὴ, ἐνῶ κῦτταζε σὺν

χαμένῃ τὸ κουτί ὥρμησε μέσα ἡ

Ρίκα.

Γεῖά σου ἀδερφοῦλα!

Τὴ φίλησε καὶ στὰ δυὸ της μά-

γουλα.

— Τί εἶναι αὐτά;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, Ρίκα. Τά-

ρα μόλις τάλαβα. Φοβάμαι μή-

πως εἶναι λάθος.

— Μὰ ἀφοῦ στὸ στέλγουν ἐσέ-

να; Ὁ εἶναι δῶρο τοῦ Σπύρου.

Τὰ μάτια τῆς Σούλας ἐγίναν

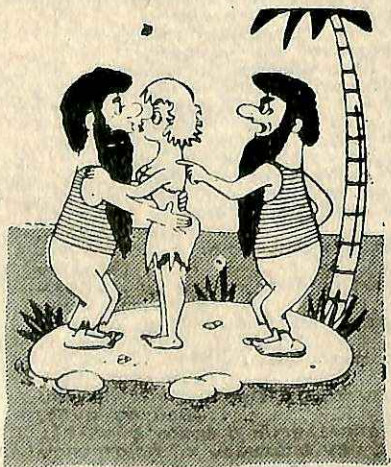
πελώρια.

— Δῶρο τοῦ Σπύρου;

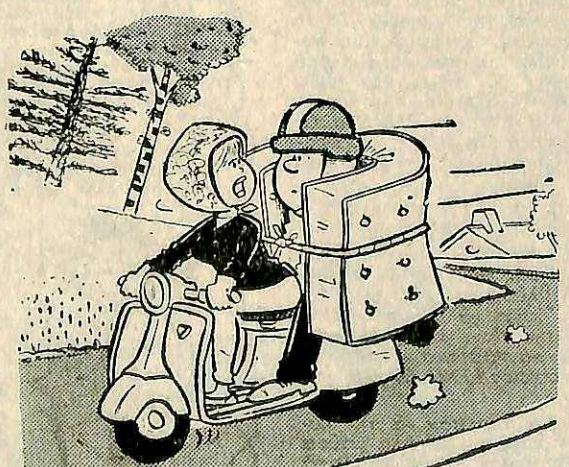
— Φυσικά. Τί ἄλλο;

— Μά... γιατί θὰ μοῦ κάνῃ

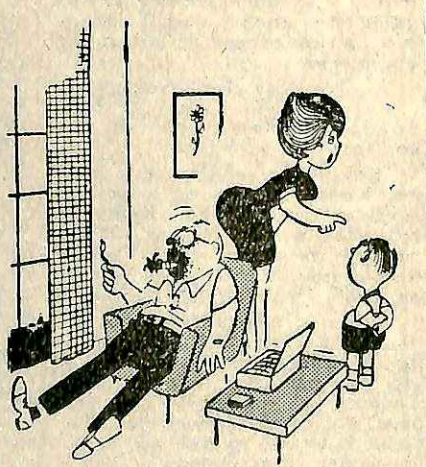
δῶρο;

— Πάλι κάνεις λάθος, Λουίζα!
Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄντρας σου ὁ Θεμιστο-
κλῆς!

— Φαίνεται πὼς δὲ μοῦ ἔχεις καὶ τόσο ἐμπι-
στοσύνη!...

— Τοτό, σοῦ εἶπα τόσες φορές νὰ
μὴ βάζεις τοὺς ποταλὸν μέσα στὸ
κουτί μὲ τὰ ποῦρα τοῦ μπαμπά σου!

Ἐκαρδίστηκε ἡ Ρίκα στὰ γέλια.

— Ἐτσι, ἐπειδὴ σ' ἀγαπάει.

Ἄντε λοιπόν! Γιατί κοκκάλωσες;

Ὁ Γιώργος ἦταν μοναδικὸς νὰ αὐτὴ της.

— Εἶσαι ὥραία, Σούλα ἀγάπη

μου. Ἐτσι σὲ εἶχα δνειρευτῇ.

Τοῦ χαμογέλασε μέσα στὸν κα-

θρέφτη. Κι' αὐτὸς ἔσκυψε πάλι

στὸ αὐτὴ της.

— Εἶμαι ὁ πὶς εὐτυχισμένος

ἄντρας τοῦ κόσμου.

τευτικό του ύφους: "Ισως.

"Εως τώρα είχε συνηθίσει να είναι αυτή η μεγάλη, η δυνατή, η εργαζομένη. Αυτή έπαιναν άπαντα της πουτά οποια μπόρος τύχαινε στη μικρή οικογένεια. Κι' ίσως το ύφος της να είχε γίνει γι' αυτό έτσι μεγαλίστικο και σοβαρό. Με τον Γιώργο έπειτα, ήταν πάλι αλλοιωτικά. Δεν της έδινε την ευκαιρία ν' αναπτύξει τη γυναικεία της γοητεία. Η δα της μιλούσε για υποθέσεις και τις της μερόταν σαν να ήταν κανένας του συνάδελφος, ή θα τη μεταχειριζόταν αποκλειστικά σαν γυναίκα για έρωτα. Την έφωνα απότομα από το ένα άκρο στο άλλο. Κι' έτσι δεν άφινε ευκαιρία στην ψυχή της να εξελιχθή φυσιολογικά.

"Ο Σπύρος όμως; Πού είχε μάθει τους χίλιους δυο τρόπους που μπορούσαν να ευχαριστήσουν μια γυναίκα; Πού είχε μάθει να πιάνει το χέρι τόσο απαλά, τόσο άδρα, να τη βοηθά σε χίλιες δυο μικροσκοποφίες της, με όλη του την τρυφερότητα; Πού είχε μάθει να βρίσκει πάντα τη λέξη που θα έκανε τα μάτια της ν' ασφάδουν ευτυχισμένα; "Ο, τι και να φορούσε, την καμάριζε. "Αν δεν του άρεσε κάτι της τ' υποδείκνυε με όλη την αγάπη, με όλη τη λεπτότητα.

Μέρα με την ημέρα αποκτούσε αυτόπεποιθήσι. "Όχι την αὐτοπεποιθήσι που δίνει η μόρφωσι κι' η πνευματική υπεροχή σε μια γυναίκα. "Όχι μόνο αυτή. "Αλλά και την αὐτοπεποιθήσι που δίνει η ομορφιά στη γυναίκα, η καλύτερα η επίγνωσι πώς άρρέσει σ' έναν άντρα.

"Η Ρίκα κι', η Βάνα έτριβαν τα μάτια τους κι' ο Ντίως αδελά του της έκανε κοπιλιέντο.

— "Αδερφούλα. Πρόσεχε. Στο τέλος θα γίνης πιό όμορφη από τη γυναίκα μου κι' αύτο... στο άπαγορεύω.

"Η αὐτοπεποιθήσι αυτή την έκανε σιγά σιγά να χάσει τη φόβια μη συναντήση το Γιώργο. Πάντως άπορούσε πώς δεν της είχε δώσει σημείο ζωής, πώς δεν είχε τύχει να συναντηθούνε στο δικαστήριο.

Κι' η Βάνα δεν ήξερε τίποτε.

— Κι' εγώ έχω έναν αϊόνα να τον ιδώ, της είπε μια μέρα. "Ισως να μη βρίσκεται στην "Αθήνα.

— Πού θα είναι; — Πούος τον έρει; Πάντως αν ήταν εδώ θα τύχαινε κάποτε να τον συναντήσωμε.

Κι' η Σούλα άνάσινε πιό ελεύθερα με τη σκέψη πός δεν βρισκόταν ο Γιώργος στην "Αθήνα. Δεν είχε πια τη φοβία μη τον συναντήση. Κι' εν τούτοις πότε-πότε της περνούσε αυτή η σκέψη και την παγώνει.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Μια κούα μέρα στην αρχή του Νοέμβριου. Ξεροδού. Η Σούλα έτρεχε πρὸς τα δικαστήρια. Τα μάγουλά της ήταν ξεσπασμένα, το βήμα της ζωηρό, και ένιωθε πώς ήταν πολύ κομψή μέσα στο ώσαιο γκριζό ταγιέρ που της είχε χαρίσει ο Σπύρος.

Δεν είχε παρά λίγα βήματα άκόμη έως το δικαστήριο, όταν στρίβοντας τη γωνία του δρόμου, παρ' όλιγο να σκουνηθή σ' έναν άδρωτο. Την άλλη στιγμή κοκάλωσε.

"Ο Γιώργος την κύταζε με μάτια μεγάλα, άλοστρόγγυλα. Θάλγε κανείς πώς δεν ήταν σίγουρος ότι προκειτό γι' αυτήν.

Μιά στιγμή βρόσταξε η ταραχή της κοπέλλης. Την άλλη έγινε άπολυτα κυρία του έαυτού της. Κι' άποφάσεις άμέσως ποιά στάσι έπρεπε ν' ατρήση.

Θεατρικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΕΠΟΡΤΑΞ

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ του συνθέτη της μόδας Μίκη Θεοδωράκη στο φετινό φεστιβάλ τραγουδιού, είχε άμεσο αντίκτυπο στην κίνησι του θεάτρου «Μετροπόλιταν», που παρυσιάζει στο φινάλε της έπιθεωρήσεως του δόλοκλη το «"Αρχιπέλαγος».

Έτσι το θέατρο της λεωφόρου "Αλεξάνδρας, που σημειώνει συνεχώς πιέννες, συγκεντρώνει τώρα τους περισσότερους θεατές από όλα τα άθηνικά θέατρα.

Το θέατρο «Περροκέ», έπειτα από τις δυο μουσικές κωμωδίες, που άποδειχτηκαν άντιεμπωρικές για το κλίμα της περιοχής του Μεταξουργείου, παίζει από προχθές μια παλιά μεγάλη όπερετική έπιτυχία, τους περιφημούς «Απάχηδες των "Αθηνών» του Χατζήνα, στόλου.

Το ρόλο της πριμαντόνας Βέρας, παίζει αυτή τη φορά, μια νέα ύψιφων, που ξεπήδησε από τη χορωδία της Λυρικής Σκηνής, η "Ηλέκτρα Ζάκκα.

Οι «Απάχηδες» έχουν ένα πολύ ένδιαφέρον ιστορικό. "Όταν πρωτοπαίχθηκαν, πριν 40 χρόνια στο καλό θέατρο «Αλάμπρα» πού, έχει τώρα κατεδαφισθή, άποδοκιμάστηκαν, ενώ οι κριτικές τών έφημερίδων ήταν έντελως άπαγορευτικές.

Το άποτέλεσμα όμως ήταν έντελως αντίθετο από ότι μπορούσε κανείς να το φαντασθή, αφού οι «Απάχηδες των "Αθηνών» σημείωσαν τριακόσιες παραστάσεις συνεχώς και επαναλήφθηκαν πολλές φορές με μεγάλη πάντοτε έπιτυχία.

Μετά την «Αντιγόνη», μια άλλη τραγωδία, η «"Ηλέκτρα» μεταφέρεται στην όθνη.

Η πρωτοβουλία όφειλεται αυτή τη φορά σ' ένα "Ελληνοαμερικανό παραγωγό, τον Τζών Νίκολας, που είχε την πρωτοβουλία να κινηματογραφηθή ολόκληρη την παράστασι του έργου στην "Επίδαυρο με σκοπό να την παρουσιάση στην άμερικανική τηλεόρασι.

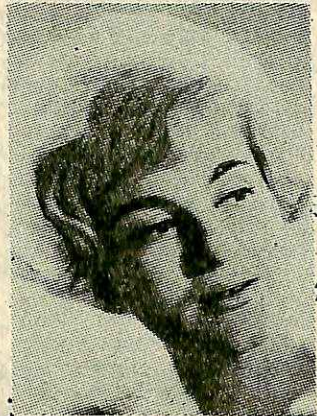
«Υστερα από διαπραγματεύσεις, πολλών μηνών, ο κρατικός θίασος της Τουρκίας, έρχεται όριστικά στην "Ελλάδα, προκειμένου να δώση μια σειρά από παραστάσεις. Οι παραστάσεις θα δοθούν στο θέατρο "Ηρώδου του "Αττικού, μεταξύ 20-30 Σεπτεμβρίου, με τον «Οιδίποδα», που θα άκουσθή για πρώτη φορά σε... τουρκική γλώσσα!

"Ο τουρκικός θίασος θα έμφανι-

Η Λάουρα

Ο ΘΕΟΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η Μπελίντα

σθή προηγουμένως στην Κύπρο.

★ "Ο «Θυμειλικός θίασος» του κ. Λίνου Κορρή, έκανε για πρώτη φορά την εμφάνισή του, στη Μακεδονία, όπου παρουσίασε την τραγωδία με μάσκες. "Ο θίασος έδωσε δυο παραστάσεις στην Καβάλα και μια στη Θάσο, που σημείωσαν μεγάλη έπιτυχία.

★ Το «Μέστρο 61» παίζει για πρώτη φορά το ελληνικό έργο του Μακεδόνος συγγραφέως κ. Γ. Καταμπί «Ο άνημιός μου ο Μανώλης».

Η κωμωδία αυτή, που βασίζεται σε μια παρεξήγησι με δυο Μακλόνηδες, ένα φτωχό κι' ένα πλούσιο, είχε παχθή πέρσι στα έπαργιακά κέντρα, από το θιασο του Δόνα. Παπαγιαννόπουλου, σημείωσε δε πολλή έπιτυχία.

★ Η Μάρω Κοντού, ύστερα από την τολμηρή άποφασί που πήρε να παίζη στην έπιθεωρήσι, έσαναυρίζη πάλι στην πρόζα.

Πράγματι, η Μάρω Κοντού άναγνώσε το συμπόλαιό της με τον θεατρώνη του «Κεντρικού» κ. Σοφιανόπουλο, και θα είναι και κατά την προσεχή χειμερινή σαιζόν η πρωταγωνίστρια του θιάσου Χόρν.

★ Στο «Ελληνικό Πανηγύρι» της Κερκύρας, η Μαριάννα Χατζοπούλου, στην πρώτη επανεμφάνισή της, μετά την έπιστροφή της από την "Αμερική, γνώρισε μεγάλη έπιτυχία.

Οι άκροατές τη χειροκρότησαν με το μεγαλύτερο ένθουσιασμό. Τελικά δε, οι ήλεκτρολόγοι του Σταδίου, ύπερξέθησαν να ασύσουν όλα τα φώτα, για να σταματήσουν τα χειροκροτήματα.

Η Χατζοπούλου έχει προτάσεις να εμφανισθή στη Θεσσαλονίκη κατά τη διάρκεια της "Εκθεσεως.

★ Η θεντέττα του τραγουδιού Λάουρα, στην πλάξ της Γλυφάδας, που δοκιμάζει συχνά τις κολυμβητικές της ικανότητες... είχε μια άπο τις τελευταίες μέρες μια ιδιότυπη έκπληξι. Την πέρσαν για την "Ελκίαιετ Ταϊλор!

★ "Ο γνωστός χορευτής της Λυρικής Σκηνής Βασίλης Καφαντάρης («Νταρίς»), από Παρίσι, όπου έμεινε τελευταί, άρκετους μήνες, άκοιούθη άνωτέρα μαθήματα κλασσικού μπαλέτου από την πρώτη χορεούτρια και χορογράφη της παρισινής όπερας Μαντελέν Λαφω, κατόπιν δι' έκανε μαζί της έπιτυχίες εμφανίσεις στην τηλεόρασι.

★ Η Μπελίντα, ύπέφερε πολύ τις τελευταίες μέρες από ένα φρονιμή, που έγινε άφορμή να διακόμη για λίγο τις εμφανίσεις της.

— "Υστερα από άπουσία δυο έτών στην "Αμερική, η γνωστή έρμηνεύτρια λαϊκών τραγουδιών Μπέμπα Μπλάνς, που γνώρισε προχθές από τη Θεσσαλονίκη, θα κάνει την επανεμφάνισή της στην "Αθήνα.

★ Στην "Αθήνα θα εμφανισθή έπίσης για λίγες μέρες και ο Τζιμης Μακουλής, που βρίσκεται εδώ, για να ξεκουραστή.

Τον χαιρέτησε μόλις, εύγενικά με το κεφάλι, και τράβηξε. Τράβηξε με βήμα άγέροικο και συγχρόνως κομψό, με ύφος σίγουρο, ήγεμονικό.

Κατάλαβε πώς ο Γιώργος είχε σταθή και την παρακολουθούσε. Την άλλη στιγμή άκουσε το βήμα του βισατικού.

— Σούλα; — Γύρισε, τοόριξε μια ματιά που προσπάθησε να την κάνει κούα κι' άγέροχη:

— Έσύ είσαι, Σούλα, αλήθειας;

— Καλημέρα Γιώργο.

Η φωνή της δεν έτρεμε κι' αύτο την ίκανοποίησε.

— Καλημέρα... Δε μου λές, τί συμβαίνει μ' έσένα;

— Τί συμβαίνει; Τί θέλεις να πής;

— Μά, παιδί μου, έσύ έγινες άλλος άνθρωπος, μεταμορφώθηκες.

— Βρίσκεις; του άποκρίθηκε, κι' άθελά της το ύφος της έγινε όλότελα φιλάρεσκο και γυναικείο.

— "Αν βρίσκω; Πρέπει να είναι κανείς τυφλός για να μη το αντιληφθή.

— "Ισως, δεν άποκλείεται!

— Μά τί συμβαίνει;

Δίστασε η Σούλα μια στιγμή έπειτα τοδείξε τον άοραδώνη της. Τα μάτια του Γιώργου έπαιξαν μια σ' αυτήν, μια στο δακτυλίδι. Έπειτα φανέρωσε κατόπληξι.

— Άρραβωνιάστηκε;

— Ναί, δε το διάβασες στις έφημερίδες;

— Πότε;

— Πώς τώρα δυο μήνες.

— Έλεπτα, εκείνο τον καιρό.

Είχα κάνει ένα παξίδι στην Εύρωπη.

(Έτσι έξήγησε άμέσως η Σούλα την έξαφανισί του).

— Ωραία, καλά έκανες!

Το ύφος της ήταν προστατευτικό. Κι' αύτο τον παροξένωσε.

— Σούλα... Πώς μεταμορφώθηκες όμως έτσι;

Σήκωσε τους ώμους της.

Αύτο δε μπορώ να στο πω έγώ.

— Μά, έγώ μπορώ να το εξηγήσω, Ντύθηκες όμορφα. Έγινες κομψή, μοντέρνα.

«Έτσι ντέ... Δεν ξέρεις ότι η πρώτη υποχρέωσι μιας γυναίκας είναι να φαίνεται κομψή και καλοντυμένη;

— Είναι πόντος για μένα. Σούλα; Έγώ δηλαδή...

— Για σου Γιώργο! Βιάζομαι. Πρέπει να πάω στο δικαστήριο.

— "Ερχομαι κι' έγώ, της είπε άποφασιστικά.

Θάθελε να τον άποδοισή, αλλά δεν τα κατάφερε.

Τα λίγα βήματα που τους χώριζαν από το δικαστήριο τάκαναν βουβοί. Η κοπέλλα ένιωθε μια παράξενη στενωδρία. Σε κάθε βήμα διατίστωνε, πώς, ενώ την πρώτη στιγμή είχε καταφέρει να κρατήση μια στάσι καταδόχετη και άγέροχη, τώρα, όσο πενούσε η ώρα, τόσο κάτι μαλάκωνε έπικίνδυνα μέσα της, κάτι σαν να λυγίζει. Και με όικη της διατίστωσε, όταν πιά μπήκαν στο κτήριο του δικαστηρίου, ότι τα γόνάτια της έτρεμαν.

Για να κούψη την ταραχή της πήρε τρέχοντας το διάδρομο, έφθασε γρήγορα στην αίθουσα όπου έπρεπε να παρσάτ. "Ο Γιώργος, βουβός, κάθισε στις θέσεις των δικηγόρων και την παρακολούθησε που έλεγε λίγα λόγια στη δική.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΗΝ πρώτη γραμμή των ελληνικών τουριστικών τόπων βρίσκειται το Ναύπλιο. Είναι κοντά με την "Αθήνα — 147 χιλιόμετρα σε άρατο ασφαλτοστρωμένο δρόμο — έχει καλά ξενοδοχεία και η πόλι του Ναυπλίου παρουσιάζει πολλά ενδιαφέροντα, με γάλη γάλη γραφικότητα, φυσική όμορφιά και άφρονιά. Έπί πλέον η χερσιωμένη αυτή πολιτεία του "Αρχαϊκού κόλου—που χορηγίμευσε και για πρώτη πρωτεύουσα της νεωτέρας "Ελλάδος—είναι το κέντρο για να έπισκεφθή κανείς διεθνούς έφης άρχαιολογικούς τόπους. "Ας άρχίσωμε την περιήγησι μας στους άρχαιολογικούς αυτούς τόπους από τις Μυκήνες.

Άκολουθώντας κανείς το δημόσιο δρόμο, που ένώνει το Ναύπλιο με την Κόρινθο και άφού περάση το "Αρ-

Στην θεδιάδα της ΑΡΙΟΜΙΔΟΣ

γος, θα συναντήση ένα παρακαλάδι του δρόμου, που θα τον φέρη στην άκρόπολι των Μυκηναών, η οποία βρίσκεται σ' ένα λόφο άποτομής και έπιβλητικό στις υπώρειες της Ζόρας και δεσπόζει από πριν από τρεις αιώνες για πολλές χρόνια είχε άκροτήρησι η έκδομένη πολιτεία του "Αγαμέμνονα, οι περιφημες Μυκήνες των άμηνικών χρόνων. Η μεγάλη άκμή της πολιτείας ήταν γύρω στα 1500-1000 π.Χ. Και ήταν τότε η ένισαί της ώστε στον Τρωϊκό πόλεμο, όλες οι ελληνικές πολιτείες παραδέχτηκαν την άρχηγία του Βασιλέα των Μυκηναών "Αγαμέμνονα.

"Ο "Όμηρος άναφέρει τις Μυκήνες για «πολύχρυσες», από το μεγάλο πλούτο και το χρυσάφι που είχαν. Και οι άνασκαφές που έγιναν τον πέρασμένο αϊόνα έπέδειξαν ότι χαρακτηρισμό του "Ομήρου με τα δόλφρους σκέυη και τα κοσμήματα που βρέθηκαν στους μυκηναϊκούς τάφους και τα όποια σήμερα είναι έκτεθειμένα στο άρχαιολογικό μουσείο της "Αθήνας και καταλαμβάνουν μια άπο τις μεγαλύτερες αίθουσες του κτιρίου.

Αλλά όπως συνέθε και με τους άλλους άρχαίους τόπους, η παρακμή άκολουθήσε την άκμή και ο χρόνος τους έξασάνισε. Τη μόρτα αυτή δεν έξφυγαν και οι Μυκήνες, και μάλιστα από τους άρχαίους άκόμη χρόνους. Και καθώς πώς πληροφόρη ο μεγάλος γεωγράφος της άρχαιότητος Στράβων, στην έποχή του άδεν ύπήρχε ούτε ίχνος άπο την πόλι των Μυκηναών.

Έπρεπε να περάσουν δυο χιλιάδες χρόνια από την έποχή του Στράβωνος για να τράβηξη τον πέπλο, που σκέπαζε την άλλοτε πλουσιώτατη και ένδοξη πόλι του "Αγαμέμνονα ο γυνός ενός προτεταμένη πάστορα από το Μακλεμδούρο της Γερμανίας, ο "Ερρίκος Σλήμαν.

Φτωχό παιδί ο Σλήμαν κατάρθων με την έργατικότητα του και την εδφύια του να δημιουργήση μια τερραστία περιουσία με τον άπώτερο σκοπό—όπως έλεγε κατόπιν—να πραγματοποιήση το όνειρό της ζωής: Να κάνει πολιτείες, που άνέφρεποκαλύψη τις άρχαίες από τις Μυκήνες. Με τη βοήθεια ενός "Ελληνα άρχαιολόγου, του Σταματάκη, να άρχισαν το 1876 οι άνασκαφές γύρω από την "Ακρόπολι των Μυκηναών, που άπό τήν άρχαία έξεραν σε φως όχι μόνο τα άνάκτορα του "Αγαμέμνονα, αλλά και πλούσιωτατα από χρυσάφι και άδάσκατρο άντικείμενα. Άλλά παρυσιάσαν κι' έναν δόλοκληρο πολιτικό άγγιστο ως τότε πού του έδωσαν το όνομα του μυκηναϊκού.

Τις άνασκαφές του Σλήμαν τις συνέχισαν διάφοροι άλλοι άρχαιολόγοι και ιδίως ο Χρίστος Τσοούνας, που τις επέκτειναν σε ολόκληρη την περιοχή. Βρήκαν τους περίφημους βοιωτικούς τάφους, πραγματικά σπάνια λαξευμένα μέσα στο βουνό, όπως και οι τάφοι της Αίγιυπτού. Σήμερα άπίσκητες των Μυκηναών, μπαίνουν από την "Απόλη των Λεόντων μέσα στην "Ακρόπολι. Βλέπει το σπίτι του "Αγαμέμνονα και πολλά άλλα άείσθητα από την άρχαιότητα αυτή πολιτεία. Θά βρή άκόμη το λουτρό, μέσα στο όποιο — κατά την

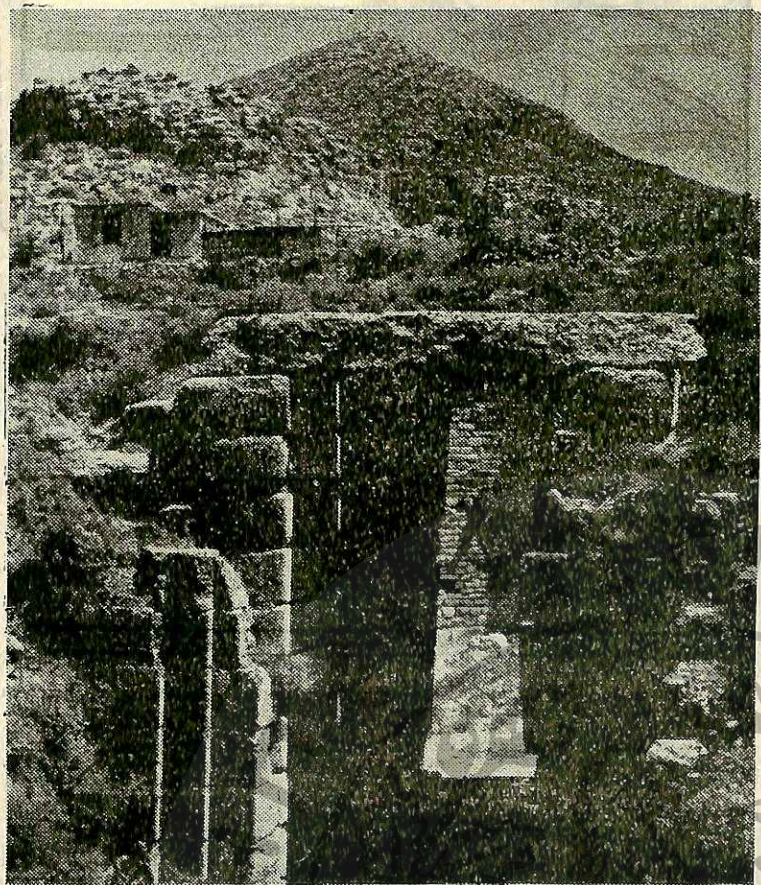
παράδοσι — η γυναίκα του "Αγαμέμνονα, η Κλυταμνήστρα, βοηθούμενη από τον έραστή της τον Αίγισθο, σκότωσε τον άντρα της μετά το γυρισμό του από τον Τρωϊκό πόλεμο.

Μιά άλλη πανάρχαια πολιτεία, που τα έρείπια της σώζονται και σήμερα στον κάμπο της "Αργολίδος είναι η Τίρυνς. Βρίσκεται σε άπόσταση 6 χιλιομέτρων από το Ναύπλιο και στα προϊστορικά χρόνια ύπήρχε από τις περιφημότερες πόλεις. Ξακουστοί βασιλάρχες από τη μυθολογία, όπως ο Περσεύς ο "Αμφιτρώων, ο Εφρυσεύς και άλλοι, είχαν Βασι-

νάν! τηλεγραφούσε. Μετά καταπληκτικής όντως εργάσθη ενταύθα έπιτυχίας. Μέγα άνάκτορον μετ' άπειρών κιόνων άνεκαλύφθη. Αί εύρεθείσαι τοιχογραφίαι είνιν έκτάκτου σπουδαιότητας εικονίζουσιν τάς άρχαϊστάς παραστάσεις ανθρώπων και ζώων.

Στους ένθουσιασμούς όμως του Σλήμαν δεν άναποκρίνονταν οι περισσότεροι άρχαιολόγοι της έποχής εκείνης, ιδίως οι Έζνοι. Και διατυπώνουν σοβαρές άντιρρήσεις για την έποχή του φρουρίου και του άνακτορου. Άλλοι έλεγαν πως ήταν Βυ-

(Μυκήναι — Τίρυνς — "Επίδαυρος)

Θολωτός τάφος στις Μυκήνες

λέψει στην παντοδύναμη και πλούσια Τίρυνση. Σ' αυτή γεννήθηκε και ο "Ηρακλής και την κυβέρνησε για καιρό.

"Ο χρόνος είχε εξαφανίσει και την Τίρυνθα, όπως και τις άλλες πολιτείες του "Αργολικού κόλπου. "Ο μικρός λόφος άπάνω στον όποιον ήταν άλλοτε γτισμένη η άκρόπολι της δεν έδειχνε τίποτε από την παλιά πολιτεία. Είχε καλυφθή με χώματα. Μόνο οι τοσπάνθες άνέσθαιαν σ' αυτόν για να βοσκήσουν τα κοπάδια της. Πρώτος ο Σλήμαν σκέφθηκε μετά τις Μυκήνες να βρή και την Τίρυνθα. Και άρχισε τις άνασκαφές το 1884 με μεγάλη έπιτυχία. Βρήκε το φρούριό της, φτιαγμένο δόδεκα ή δέκα πέντε αϊόνας πρὸ Χριστού, καθώς κι' ένα βασιλικό άνάκτορο σάν κι' αυτά που περιγράφει ο "Όμηρος.

Ένθουσιώδης καθώς ήταν ο Σλήμαν άνέφερε την άποκάλυψή της Τίρυνθος σ' ένα θριαμβευτικό τηλεγράφημα, που έστειλε τόσο στην "Αθήνα όσο και στο έξωτερικό: «Τρις άνευφημομένη την Παλλάδα "Αθή-

ναίνα κτίρια και άλλοι πάλιν έρείπια ρωμαϊκών χρόνων. Σοβαροί μάλιστα άρχαιολόγοι χαρακτηριστικά την έπισηνί του Σλήμαν να παρσάσκη το φρούριό και τα άνάκτορα της Τίρυνθος για έργα όμηνικής έπιτυχίας το άπονοδοξάσαν ένδοξους άνεπείστημονες». Σ' αυτούς προστέθηκαν και οι ελληνικές έφημερίδες, που έφραν όνταν τις άνασκαφές του Σλήμαν και τις όποίες μάλιστα «μετά σολήγγων ειχεν άναγγελλεί εν τώ κόσμω».

Αλλά ο ένθουσιώδης Σλήμαν δεν άπονοητεύθηκε. Συνέχισε τις άνασκαφές με έναν διασκεδόμενο Γερμανό άρχαιολόγο τον Δραϊφελ, και κατόπιν το έργο συμπληρώθηκε στις άρχές του αϊώνα μας, από τον "Ελληνα άρχαιολόγο Λοδωνάπουλο. Οι διαπιστάσεις του Σλήμαν έπιβεβαιώθηκαν και σήμερα έχουν ολόκληρο το σχέδιο του προϊστορικού αυτού φρουρίου και του βασιλικού άνακτορου, όπως τα περιγράφει ο "Όμηρος. Έκείνο που προέβει το θαυμασμό και την καταπληξί στο φρούριό της Τίρυνθος είναι το τείχος

του που θβάνει σε πάχος και σε ύψος τα 15-17 μέτρα. Γιγαντιαίο λείβος, που ο κανένας τους έχει τις διαστάσεις ενός μικρού δωματίου, έχουν τοποθετηθή ο ένας επάνω στον άλλο, ώστε να σχηματίσουν το τείχος, που έβλεπείτο και στην άρχαιότητα, ένα από τα θαύματα της άρχιτεκτονικής και έράμυλλο με τις πυραμίδες της Αίγυπτου. Οι άρχαίοι άποδίδαν την κατασκευή των τειχών αύτών σε ύπερφυσικά μυθολογικά πρόσωπα τους Κύκλωπες και τα δνόμαζαν κυκλώπεια.

Από τα εύρηματα της Τίρυνθος, οι τοιχογραφίες, τα χρυσά βούσκονται πτό άρχαιολογικό μουσείο της "Αθήνας, ενώ διάφορα βάζα και άλλα άντικείμενα στο μουσείο του Ναυπλίου. Μόνο το χρυσάφι που βρέθηκε στις Μυκήνες και στην Τύρινθα ζυγίζει επάνω από 10 άκάδες!

Έντελως διαφορετική από τις Μυκήνες και την Τίρυνθα είναι η έικόνα, που παρουσιάζει η άρχαία "Επίδαυρος. Έδώ το τοπίο είναι είδυλακό. Μέσα σε μια κατάφυτη κοιλάδα, που άντικρύζει τα γαλανά νερά του Σαρωνικού, ύπήρχε στην άρχαιότητα το "Ασκληπιείο της "Επίδαυρος, που ήταν το έπισπιώτερο άπο όλους τους ιερούς τόπους της άφιερωμένους στο θεό αυτό της υγείας. Σ' αυτό πήγαιναν από όλα τα μέρη του άρχαίου κόσμου οι άσρωστοί για να ζητήσουν την προστασία του θεού, γιατρός και τον παρακαλέσουν να κάνει το θαύμα του.

Το "Ασκληπιείο δεν ήταν νοσοκομείο, αλλά ένα ευεργετικό θρησκευτικό ίδρυμα που οι άσρωστοί γίνονταν καλά με τη θεική έπέμβασι του "Ασκληπιού. Και φαίνεται πως έπευδίσαισε τους ήσαν συχνότατες άν κοίνωμε από δυο μυκηναϊκές στήλες που βρέθηκαν στις άνασκαφές και στις όποιες άνεγγραφέρονται τα θαύματα του "Ασκληπιού, τα «Ιάματα». Έπί αναφοράς γράφεται στις στήλες: "Ο Πανσάντας γράσας μάλιστα πώς ο στήλες με τα Ιάματα στην έποχή του ήσαν έξη και παλαιότερα πολύ περισσότερες. Κι' οι έπευδίσαισε του "Ασκληπιού δέ γίνονταν άφιλοκόβως. "Ο ναός του θεού ήταν κατασπλιώτος με άνάμματα και άφιερύματα από εκείνους που είχαν γίνει καλά. Υπήρχε και τότε η συνήθεια των ταμάτων. Έφτιαχναν από άσσημ και χρυσάφι όμοιώματα άνθρώπων, στήλων, ματιών, χεριών και άλλων μελών του ανθρώπινου σώματος, που είχαν ίσθρή γύρι στην έπέμβασι του "Ασκληπιού. Μόνο που οι άρχαίοι ήσαν πρακτικώτεροι από τους σημερινούς και έβιναν τα τάματα τους άμα... γινόντουσαν καλά.

"Ο "Ασκληπιός ήταν προσκυμμένος σε όσους έτρωσαν τη βοήθειά του, αλλά και άστυπρότατος άμα τους έκανε καλά και τον έεγνοούσαν. Άναφερεται πως κάποιον τυφλό που τον γιάτρωσε κι' εκείνος θέλησε να ζεφύγη γωρί, να άσπιση τίποτε στο ιερό τόνο... ξανατύφλωσε. Κι' όταν έκείνος γύρισε πίσω στο ιερό ίκετεύοντας και ύποσχόμενος πως στο μέλλον θα έβειναι περισσότερο έννομισμένη, ο "Ασκληπιός τον λυπήθηκε και του έανέσθωσε την άρσσι, αλλά για άπάν ένδεχόμενον, μόνο από το ένα μάτι!...

Οι άνασκαφές που έγιναν από τον Ιερό της "Επίδαυρος από τον άρχαίο Λόδο Καζαδάκι από το 1881-1887, μάς έδωκαν τα περισσότερα και διασπρότερο από τα τείρητά του "Ασκληπιού. Έκτος από τα άλλα μνημεία που άπεκαλύφθηκαν και το άείολογο μουσείο της "Επίδαυρος, ο έπισκέπτης βλέπει και το θέατρο, που είναι από τα σκάζαινα άρχαία το μεγαλύτερο, το καλύτερα διατηρημένο και θαυμαστά άκούστικη. Σ' αυτό μπορούν να καθίσουν άνωτα 11 χιλιάδες θεαταί και χορηγοποιείται κάθε καλοκαίρι για άρχαίες τραγωδίες, στο καθιερωμένο πλέον και διεθνούς έφης φεστιβάλ της "Επίδαυρου.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Σπάρτη — Μυστράς—Μονεμβασιά.

«ΕΠΙΤΡΕΨΤΕ σ' ένα κοινό πο-
τήρι ταβέρνας να νουσταλιγι-
να κάνει συγκρίσεις και να μελα-
χολή... Είμαι ένα ποτήρι αρκετά
ήλικιωμένο. Κατάφερα να γλυτώ-
σω από την απροσεξία των λατζέρη-
δων, να μη γλυστρήσω από τα ά-
προσέχτα χέρια τους, για να κοι-
ματιστώ στους νερόχύτες, και να
διανύσω χρόνια πολλά, για να φέ-
ρω στην εποχή της σημερινής προκλη-
τικής πεζότητας την νουσταλγική
ποίησι της παλιάς.

«Μία φράσι αλάνθαστης σοφίας,
δανεισμένη από τα ξεσπάσματα της
πονεμένης μούσας του Ντάντε, ως
προλογιστή την νουσταλγία μου, «Δεν
υπάρχει πιο μεγάλο μαρτύριο από
την ανάμνησι ευτυχισμένων στιγμών
σε τίμιες, δυστυχίες... Καί, για
να προσαρκίσουμε τον Ντάντη με-
λαγχολία στις ανάγκες του και-
ρού μας, δεν υπάρχει πιο μεγάλο
μαρτύριο από την ανάμνησι της κι-
θάρας στον αιώνα του μουζουκιστού!

«Δεν ξέρετε ίσως, έσείς οι νεώτε-
ροι τι είναι η κιθάρα. Μπορεί να τη
νομίζετε για ένα οποιοδήποτε μουσι-
κό όργανο που μαθαίνεται στα ώ-
δεκα και φιλοδοξεί να εμφανιστεί σό-
λο ή με όρχηστρα; Όχι. Η κιθά-
ρα είναι ο έγχωρος εκπρόσωπος

της ζωής που πέρασε. Ο μελαγχό-
λικός συνήγορος των πονεμένων έ-
ρώτων του άλλοτε. Έκουρναζότανε
από την ανάγκη της εκφράσεως του
μελωδικού παραπόνου στην ώραια
που άδισαφορούσε. Ήταν ένα μουσι-
κό όργανο, που προκαλούσε συχνά
την όργη του αυτονομικού οργάνου!

Γιατί, πραγματικά μουσικό και ά-
στομικό όργανο σπάνια δρισκάν-
τουσαν σε όμορφια. Άλιπτης το
πρώτο, περιπλανώμενος μέσα στα
βελούδινα σκοτάδια της νύχτας, που
τα κεντούσε με τραγουδιό, φρούρος
ευσυνείητος της κοινής ηθικής του
δεύτερου. Ο ύπνος των άστων είναι
μία υπόθεσι που ενδιαφέρει ζωτικά
το νόμο. Γι' αυτό θεοπιστήκε νομο-
θετικά η περιφρούρησι της κοινής
ηθικής. Κι' έτσι, όταν ο έρωας κουρ-
νίσω την κιθάρα και αρχίση την
καντάδα κάτω από το παρόθυρο της

«εκκλειψής», εκμεταίλει ασυτήρη-
ται και πάλιν στο κασκόλ του ο α-
συνφύλακας, για να οδηγηση τη
μελωδία στο τμήμα...

«Ια την κιθάρα αξίζει να δινει-
σω μερικές πολύ εκφραστικές γμα-
μες του ίδιου μαρτυρίου από το νο-
σταλγικό του αριστοτέλεια «Όλο
κλήρη ζωή»: «Η αθηναϊκή νύχτα
έχει τη μουσική της, μία απλή μου-
σική απ' εξη σκετες χορούς, στις
οποίες δεν παίζεται κανένα πολυσύν-
θετον μουσικόν έργον. Οι άνθρωποι
που εννοούν από μουσική, μιλούν με
μία περιφρόνησι για το πτωχό αυτό
συνπλεγμά των χορών. Δεν έχουν
δικιο. Η μουσική της κιθάρας δεν
είναι για την όρχηστρα του Μπαύ-
ρουτ, είναι, όμως, το φίλημα και το
ψιθύρισμα των φυλλών. Δε μπορείτε
ν' αξιώσετε από δύο φύλλα αλγο-
κλήματος να ψιθυρίσουν την 'Εν-
την Σωφρανίαν του Μπετόβεν, ή α-
πο μία νυκτερινή πνοή να εκτελέση
επ' του γειτονικού σας δένδρου τις
Ραφαήλεις του Λιστ. Η κιθάρα εί-
ναι το τραγουδάκι που δεν είναι η
βασιλική μουσική σκίμης, διότι είναι η
νεότης. Τραγουδούν τα είκοσι χρό-
νια. Και αυτό είναι το παν. Όταν
σώση το τραγούδι της ανότητας, η κι-
θάρα τότε κρεμείται σε μία γωνία
και οι χορδές της μοιάζουν με θα-
λασσάκια ανείλετες ρυτίδες... Το
αθηναϊκό θάλασσο έρχεται με τις έκ-
μυστηρεύσεις των φυλλών, με τα κρυ-
φοίμια των έρωτων, που
βυθίζονται στις πυκνές σκιές των
δενδροστοιχιών, με τον μωμένον
στεναγμό των λουλουδιών, που έναγ-
καλίζονται εις τας σκετίνους γωνί-
ας των κήπων.

«Και όλην αυτήν την μουσικήν
συμφωνίαν την συνοδεύει ο 'Ερως
των είκοσι χρόνων, που πλανάται εις
τους κήπους και εις τους δρόμους
των συνοικιών.

«Είναι γεμάτα παραστατική ποίη-
σι όλα αυτά και δείχνουν ευχλωτά
πόσο η κιθάρα ήτανε ένα κομμάτι
της αισθηματικής ζωής των πα-
λαιών Αθηνών. Και όχι μόνο των Α-
θηνών της νεότητος του Μαραζίνη
και της νεότητος αυτών που είναι ση-
μερα μεσόκοποι. Πραγματικά και η
πριν από τριάντα χρόνια νεότης των
σημερινών πενηντάρηδων, την κιθάρα

Η κιθάρα είναι ο έγχωρος εκπρόσωπος της ζωής που πέρασε...

Ένα ποτήρι ταβέρνας

έπιστράτευε για να υποκρούη στους
δρόμους των έρωτά της που περιπα-
λύσανε γεμάτος πόνο... Το πέρασμα
των έτών όμως, έγερσε την κιθάρα
μαζί με τους κανταδόρους. Η κι-
θάρα προσπάθησε να προσαρμόσθι
στις επιταγές της ατομικής εποχής:
«Έγινε αθηναϊκή». Δεν κατάφερε
όμως να διατηρηθ' παρ' όλον τών...
εξηλεκτισμό της στην επιφάνεια της
αισθηματικής επικαιρότητας. Ο μον-
τερνισμός και η εξέλιξη την έκτοπι-
σανε βίαια, για να την αντικατα-
στήσουν με ένα φτωχό συγγενή της
που τον κάλεσαν ανεξήγητα από τα
βάθη της Ανατολής: Το μουζουκί...

«Είναι γλυστερός ο κατήφορος των
ἀναμνήσεων. Όταν τον πάρη κανείς
δεν ξέρει πού θα σταματήσει... Μα
έτσι κι' έγω. Έρχονται στη δύμη
μου όλα τα δοξαμένα χρόνια της
κιθάρας που την ανάδειξε βασί-
λισσα του μελωδικού ερωτικού αισθη-
ματος.

«Με κιθάρα τραγουδούσαν οι σό-
τοιχοί μου ποιητές του ελαφρού τρα-
γουδιού γύρω από τα τέλη του 19ου
αιώνα και στις άρχες του 20ού. Και
τα τραγούδια τους είχαν όλη την
επανησιακή μελωδικότητα, μοιρα-
σμένη για τις φωνές του τεχνόρου,
του σεγκόντου, του θαρύτουνου και
του μπάσσου. Έτσι ένοιγαν τους
στίχους της καθορευούσας ή της δι-
μοτικής που άρχιζε να φανερώνεται
τότε δειλά, ο Σ τραμπουκλής, ο Ρό-
διος, ο Κόκκινος. Πολλές φορές ο
μπεκρής τους άναφανε μπροστά
μου, ενώ κοιτούσαν. Γι' αυτό κι'
έγω κατάφερα να πάω όλες αυτές
τις πληροφορίες που σας άραδειάζω:

Καντάδες με Ιταλική μορφή ήταν τα
πρώτα ελαφρά τραγούδια της νεώτε-
ρης Ελλάδας, και ήταν φυσικό αὐ-
τό, έφθον η 'Επτανήσος, μητέρα
της ελληνικής μουσικής, γειτονεύει
ψυχικά όσο και γεωγραφικά με την
Ιταλία. Επτανήσιος ο ποιητής και
επτανήσιος ο συνθέτης του 'Εθνι-
κού 'Υμνου μας, Επτανήσιος ο Ξύν-
δας, συνθέτης του πρώτου ελληνικού
μελοδραματικού συνθέσεως και
σιος Λαυράκης, ο κολοσσός της
μελοδραματικής συνθέσεως και
μαγκέτας...

«Επηρεασμένο, λοιπόν, από την
Ιταλική μουσική το ελαφρό τραγούδι
της Ελλάδας διάνυσε τη βρεφική του
ηλικία. Και κατά την πρώτη δεκαε-
τία του 20ού αιώνα παίρνει μορφή
συγκεκριμένη με την πρώτη ελληνι-
κή όπερέττα — το «Σία κι' άρά-
ξαμε...», με λιμπρέττο του Στέφα-
νου Γρανίτσα και του Πολυδίου Δη-
μητρακοπούλου και μουσική του Θεό-
φραστου Σκελλαρίδη. Ήταν η

πολυτάραχη εποχή που γκρεμίζονταν
παλαιόκομματισμός, για να έξεστα-
γ'η μέσα από τα έρειπια η άλλαγή
του 1909. Έπειδή όμως το «Σία κι'
άράξαμε» σatioζε καυστικά το ναυ-
τικό της εποχής, στη δεύτερη του
παράστασι το σταμάτησαν άδίκωτα.

το σπατάλησαν άδίκωτα. Το άδίκω-
το του έπλητο αὐτό που μ'ήκανε
στο θέατρο του «Συντάγματος» —
το σημερινό «Κυδέλης», με τα πι-
στολάκια στο χέρι! Μετά από την πρό-
βη του παραγωγισμένη όπερέττα, ο
Σκελλαρίδης άφηνε την ελαφριά
για να καταιστιά με τη σοβαρή
μουσική φιλολογία και γράφει δύο
όπερες: Το «Στοιχειωμένο γεφύρι»

και την «Περουζέ» με έμμετρα λιμ-
πρέττα του Γεωργίου Τσοκοπούλου.
Στην «Περουζέ», η γλυκεία πριμαν-
τόνα της όποχής, η Ρεβέκα Βαλτε-
τσιώτη, λανσάρει το πρώτο ελαφρό
τραγούδι αξιώσεων: Την περιφημή
«Νεράιδα του γυαλού» — που α-
πλώνει τα δίχτυα τα άργυρα, για να
πίσση τον ψαρά» και έπιασε στα
δίχτυα της γοητείας τους φιλομού-
σους, άφου τραγουδήθηκε με ένθου-
σιασμό από όλο το κοινό της 'Ελ-
λάδος και τραγουδιέται ακόμα...

«Νά θυμηθώ τον ήρωικό σάλο των
πολέμων δώδεκα-δεκατρία... Οι
μπεκρής που πιναν από μένα τους
θυμόντουςαν με συγκίνησι κι' ένθου-
σιασμό: Ένώ στρατεύεται με ένθου-
σιασμό η 'Ελλάδα και όρμάει στο
μέτωπο για να ενσάρκωση τα ένει-
ρα της Φυλής, στρατεύεται και το
πνεύμα εις τα μετόπισθεν, για να
δώση το άπαρόνο άπάνω στη σκηνή
του θεάτρου της Όμοιοιας. Τα «Ιο-
λεμικά Παναθήναια», γραμμένα με
σπινθηρόβολο πατριωτισμό από το
έμπνευσμένο κέφι του Μάμπη Άντι-
νου, του Πολυδίου Δημητρακοπούλου
και του Γεωργίου Τσοκοπούλου και
παιγμένα από το θίασο Κοπούλη

με τη Μαρίκα επί κεφαλής, δονούν
την ατμόσφαιρα της ελληνικής προ-
τεύουσας με ίαχές θριάμβου! Στο
πιάνο ο Θεόφραστος Σκελλαρίδης.
Είναι μία συγκρατάσσι ευγενική — ή
δεύτερη μετά την άνάλογη της Μα-
ρίκας — που κατεβάσει το διαλεχτό
συνθέτη με τη θέλησί του ως την έ-
πιθεώρησι, ή πιο καλά τον άνεβάσει
ως το θάδρο του έμπνευσμένου μα-
χητή... Είναι ο καιρός που όλοι οι

Έλληνες κάνουν ό,τι μπορούν καθε-
νας για την έπιτυχία της μεγάλης,
της έπικής εξόρμησής του. Έθνεος.
Ο Σκελλαρίδης, μετά τις τόσες
μουσικές του σπουδές στη Γερμανία
δέχεται να γίνη συνθέτης έπιθεωρή-
σεως, με όπλο στα χέρια το μαγικό
του πεντάγραμμο. Μετά τη νίκη, θα
γυάλι το χαλί και θα γίνη πάλι συν-
θέτης όπερέττας. Ο «Βαφτιστικός»
του, ξεπετάγεται πρώτος, γεμάτος
μουσικό σπινθηρόβολημα, για να α-
κούσθουν κατόπι η «Δεσποινίς
Τιπ-Τόπ», η «Δαιμονισμένη», το «Δια-
βολόπαιδο», η «Ροζίτα», η «Λυκεία
Νανά».

«Τι χείμαρρος από μελωδίες! Έ-
νας χείμαρρος που κατάφερε να πα-
ρασύρη με κέφι τον κόσμο στο πιο
γλυκό μεθύσι—ένα μεθύσι πιο γλυκό
άκόμα κι' από αυτό που κερνούσα
και κερνώ εγώ!...

«Και πέρασαν τα χρόνια. Όπως
πέρασαν και φύγανε για πάντα οι
μελωδίες του Νικολάου Χατζηπα-
στόλου, οι ευγενικές νότες του Άτ-
τίκ... Και ήρθε η εποχή μας: Μπου-
ζούκι, κλωστοποτινάδα με τους τεν-
τέρεδες της τζάζ, αθάδεια στη
μουσική, στους τρόπους των άνδρά-
πων. Δεν είναι δυνατό να φαντασθί-
τε πόσο ύπερβα, κι' άς είμαι μόνο
ποτήρι. Νομίζετε ότι τα ποτήρια δεν
υποφέρουν; Ένα ποτήρι του κρα-
σιού έχει υποχωρήσεις μέσα του
κερνιέται το ποτό της λημονιάς.

Και γύρω του πρέπει να υπάρχουν
το άναλογο πλαίσια της μουσικής...
Όταν όμως το πλαίσιο μου είναι το
ποτό όπως αυτό που άκνευριέει ση-
μερα τα αυτιά μας τότε ένα αξιο-
πρέπες ποτήρι όπως έγω δεν έχει πα-
ρά να γλυστρήση από τα χέρια του
λατζέρη και να σπάση...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ 57ΕΤΙΔΟΣ
ΛΕΥΚΙΑΣ

Η Βελγίδα Λουκία Λοζάι, παρά
τά 57 χρόνια της, δεν είχε παρατη-
θ' από τις χαρές της ζωής. Ίδιο-
κτήτρια ενός φαρμακείου στη Λιέ-
γη, συνδέθηκε πρώτα μ' ένα συμπα-
τρίτη της, το Γουλιέλμο Φλαμέν, κι'
έπειτα από κάμποσο καιρό μ' έναν
Ούγγρο εξόριστο, τον Φραγκίσκο
Σάρκα, χωρίς να διακόψη τις σχέ-
σεις της με τον πρώτο. Βολικός άν-
θρωπος ο Φλαμέν, δεν διαμαρτυρή-
θηκε γι' αυτή την κατάστασι. Η
Λουκία κι' οι δύο φίλοι της συζού-
σαν στο ίδιο σπίτι. Άλλ' οι σκηνές
δεν έλειπαν μεταξύ τους. Έτσι, ο
Φλαμέν κι' ο Σάρκα άρχισαν να μι-
σούνται άμοιβαία κι' η Λουκία ύπα-
δαύλιζε το μίσος τους, περήφανη
γιατί ήταν το μήλο της έριδος ανά-
μεσα σ' αυτούς τους δύο άντρες.

Μία νύχτα, όμως, ο Σάρκα έχασε
την ύπνομήν του και τη σκότωσε μ'
ένα τραπεζομάχαφο.

Ναι αλλά από τη συμπάθεια ως το γάμο...
Δηλαδή, άποκλείεται;
Βρέ Ντίνο, άραία, να παντρευτούμε. Και με τί θα ζήσουμε;
Με τα νοίκια, που δεν παίνοεις;
— Όστε δε γίνεται τίποτα;

Παραγωγή: Ι. ΚΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ και ΣΙΑ

Ενάρτιο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ Μουσική: ΤΑΚΗ ΜΩΡΑΚΗ

Βον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Άλκιη που μένει σε μία έξοχική θάλα μαζί με μία παρέα
από καλλιτέχνες και ποιητές με μεγάλες φιλοδοξίες, απολυμείται για
μιά άκαμψη φορά από το κασάτσημα, στο οποίο έργαζεται.
Οι φίλοι της, που θέλουν να τη βοηθήσουν, ανακαλύπτουν στις

μικρές άγγελίες, ότι η έφημερίς «Έσπερινά Νέα» ζητάει δοκτιλο-
γραφο, που να έσει γαλλικά. Η Άλκιη ούτε γροσφυλικήν έδει-
οιτε γαλλικά, πηγαίνει όμως στα γραφεία της έφημερίδος και βγαί-
νοντας αναγγέλλει χαρούμενη στο Ντίνο, που την περιμένει, ότι της
άφθεσαν την κοσμηκή στήλη.

— Θα κάνω ό,τι μπορώ για να μείνω σ' αυτή τη δουλειά, δηλώ-
νει η Άλκιη, αν όμως με διώξουν κι' από δώ, τότε θ' αὐτοκατονίσω...
— Ά λέγε μου τώρα, Ντίνο. Τι ήθελες να μου πής;
— Άντί να κάνης τόσο έπικίνδυνους δοκούς, δε θα ήταν προτιμώ-
τερο να... με παντρευτής;

— Ναι αλλά από τη συμπάθεια ως το γάμο...
Δηλαδή, άποκλείεται;
Βρέ Ντίνο, άραία, να παντρευτούμε. Και με τί θα ζήσουμε;
Με τα νοίκια, που δεν παίνοεις;
— Όστε δε γίνεται τίποτα;

Τα λόγια του Ντίνου κάνουν την Άλκιη να γελάση.
— Νά, βλέπεις;... Δεν τόπα εγώ πώς θα γελάσσης;
— Μα ήταν τόσο βαρύνικό, καυμένο Ντίνο.
— Ξαφνικό;... Καλά, τόσον καιρό δεν είχες καταλάβει πώς σου
έχω κάποια συμπάθεια;

— Δεν είναι προτιμώτερο να μείνουμε δυο καλοί φίλοι;... Τί λες
κι' εσύ;
— Τί να κάνουμε; Άφου δε γίνεται αλλιώς;... Λέει εκείνος φα-
νερά άπογοητευμένος.
Και γυρίζοντας φανάζει το κακασόνι, πληρώνει και φεύγουν.

Δυό μέρες αργότερα βρίσκουμε την 'Αλίκη στα γραφεία της εφημερίδας «Εσπερινά Νέα», όπου έχει αναλάβει κανονική υπηρεσία. Καθισμένη πάνω στο γραφείο του Κουτρομπά διαδάζει το πρώτο της άρθρο, που δημοσιεύτηκε στο φύλλο της ημέρας εκείνης.

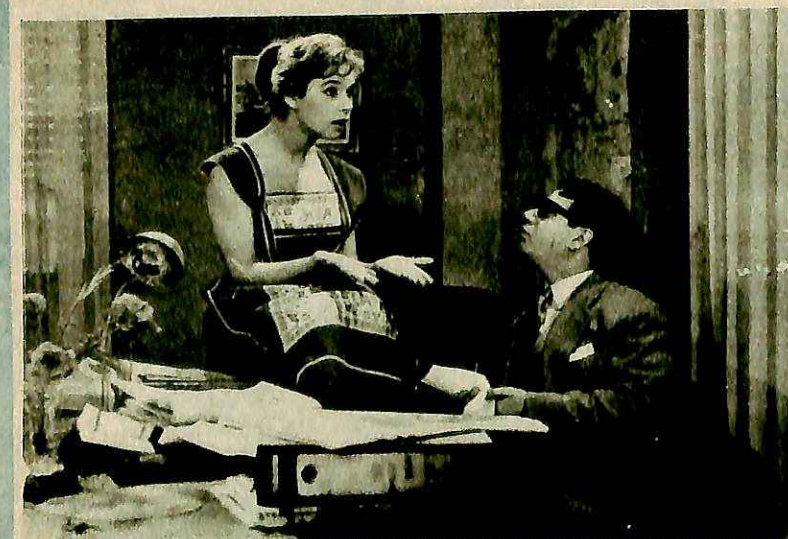
— Τί ωραίο πράγμα, να βλέπεις αυτά που έχεις γράψει τυπωμένα σ' εφημερίδα. 'Εγώ ήπρεπε να γίνω έξ αρχής δημοσιογράφος. Τό βλέπω πώς έχω ταλέντο. Τί λέτε εσείς, κύριε Κουτρομπά; Δεν είναι έτσι;
— Εκείνος όμως δε φαίνεται να την προσέχει.

— 'Η 'Αλίκη τον κυττάζει προσεκτικά και βλέπει πώς δάκρυα τρέχουν από τα μάτια του...
— Κύριε Κουτρομπά, ξαναλέει... Σας ρώτησα κάτι...
— Εκείνος γυρίζει από το άλλο μέρος.
— Κλαίτε; Μά τι σας συμβαίνει λοιπόν;

— Τό γράμμα, απαντά εκείνος κλαυμένος.
— Ε, ποιά γράμμα.
— 'Ακούστε τί μου γράφει: «'Αγαπητή μου Μίκα—εγώ δηλαδή—τον γνώρισα 18 χρόνων. 'Αγαπηθήκαμε παράφορα και τώρα, ύστερα από είκοσι χρόνων άραβδώνα...»

...μ' εγκατέλειψε. Είμαι ένα σόκος. Δε θέλω πιά να ζήσω. Τί να την κάνω τη ζωή; Θ' αυτοκτονήσω. 'Εσείς τί με συμβουλευετε;»
— Τ' ακούσατε; Θ' αυτοκτονήσει! Τί να την συμβουλευώ τώρα εγώ;
— 'Απλούστατα, να μην αυτοκτονήσει!

— Να μην αυτοκτοπο... Ναί βέβαια, σωστά. 'Εχετε δίκιο. Να μην αυτοκτονήσει...
— Δέ μου λέτε, κύριε Κουτρομπά... Μου επιτρέπεται μιιά κόμπας αδιάκριτη ερώτηση;
— 'Ορίστε, δεσποινίς 'Αλίκη.

— Σε κάθε γράμμα, έτσι τ' άμολάτε;
— Ποιά;
— Τά δάκρυα ντέ...
— Καί ή 'Αλίκη με νάζι του σκουπίζει τά μάτια με τό άρωματισμένω μαντηλάκι της.

— 'Οχι... Μόνο στις αυτοκτονίες και στις άποπλανήσεις. Είμαι εύαισθητός βλέπετε και αυτές με συγκινούν πολύ. Βλέπω όμως ότι και εδώ τά καταφέρατε θαυμάσια.
— Πού εδώ;
— Στο να δίνετε συμβουλές στις δυστυχισμένες υπάρξεις.

... Θα μου επιτρέψετε, λοιπόν, να σας συμβουλευόμην κιμωιά φορά, προκειμένου για μιιά δύσκολη περίπτωση.
— Ευχαρίστω... Είμαι πάντοτε στη διάθεσί σας.
— 'Ενα χτύπημα στην πρότα διακόπτει τη συνομιλία τους. Είναι ή δακτυλογράφος, που μπαίνοντας λείει στην 'Αλίκη:

— Δεσποινίς, σας ζητάει ό κύριος Διευθυντής...
— 'Ερχούμιν άμέσως, απαντάει εκείνη.
— Ανοίγει βιαστικά την τσάντα της και άρχίζει να μακιγιάρεται.
— 'Υστερα ρωτάει τον Κουτρομπά.
— Τί να με θέλη άραγε;

— 'Ο Λαζαράκης, που κάθεται στο γραφείο του σηκώνεται μόλις βλέπει την 'Αλίκη να μπαίνει.
— Με ζητήσατε, κύριε διευθυντά;
— Τό μονάκι, που κρατάει εκείνος στο χέρι του την παραξενεύει. Τό παίρνει σε μιιά στιγμή.

... και τό σπρωίζει στο μάτι της.
— Καλέ πώς βλέπετε μ' αυτό;
— 'Ο Λαζαράκης κάνει ν' άγιομένη, γρήγορα όμως μαλακώνει και χαμογελά...
— Δεσποινίς 'Αλίκη, θα σας αναθέσω μιιά πολύ σοβαρή άποστολή.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Σταμάτησέ τις να μην πιούν άλλο, γιατί δε φέρω μαγιά!...

Διακοσές στο χωριό!

— Περικλή!...

— Μη με γαργαλές, Κωστάκη!

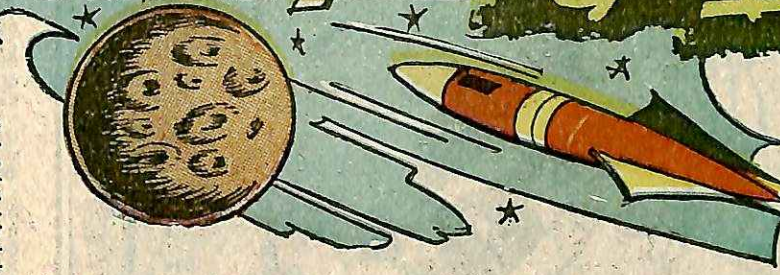

— Έξ' ουρανού του χωριού, σ'ας προσφέρουμε μια κυλάτσα ιππασίας κι' ένα ζευγάρι μπότες, γιατί χρειαζόμαστε τους εργάτες μας για δουλειά!...

— Η σπιτονοικοκυρά: Μη βγάλεις το καπέλλο απ' τον κόκκορα, γιατί αλλιώς θα ξυπνήσει πολύ πρωί!

ΟΙ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ!

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Η Κουάνα φτάνει στο νυχτικό δάλαμο. Έκεί στη βάση του θαλαμού βρίσκει μερικά χειρόγραφα, που την πληροφορούν ότι ο πατέρας του Έγκον Χάνσεν είναι ο έφημος σύζυγος της υπέρας της. Η αποκάλυψη αυτή την θυβίζει σε μεγάλη λύπη. Ο Σολάρ εμφανίζεται έπειτα από κάμποση ώρα και υπενθυμίζει στη βασίλισσα ότι εκείνη τη νύχτα πρέπει να διαλέξει σύζυγο, υποδεικνύοντας ταυτόχρονα τον εαυτό του. Αφού ζερεί ότι η Κουάνα δε μπορεί να δώσει την προτίμησή της στο Χάνσεν, που είναι αδελφός της. Ο Σολάρ ομολογεί τότε με λύσσα πάνω της, προσπαθώντας να επιτύχει με τη βία θάνατά της. Από το διττού σκοτούρι του, ο Χάνσεν ακουει το θόρυβο της πάλης ανάμεσα στην Κουάνα και τον Σολάρ και προσπαθεί να βοηθήσει τον τρόπο για να βοηθήσει τη βασίλισσα.

Το άνοιγμα μεγάλωσε δάσος κι' έπειτα από μερικές στιγμές, ο Χάνσεν διασκέδασε το κατώφλι και πέρασε στη γειτονική αίθουσα. Είχε τότε πώς ο άντρας δεν ήταν άλλος από τον άριστο Ένα και πώς η βασίλισσα κινδύνευε.

Αλλά η απρόσπτη εμφάνισή του ανάγκασε το Σολάρ ν' αίσθη τη λεία του, ενώ η βασίλισσα έτρεξε κοντά στον ανέλπιστο σωτήρα της. Ο άριστος Ένα πήρε άμεσως αίσθησή του.

Από τότε οι φιλοξενούμενοι της βασίλισσας την κατασκοπεύουν, ρώτησε.

Οι φιλοξενούμενοι της βασίλισσας δεν είναι κατάσκοποι, απάντησε με αξιοπρέπεια ο Χάνσεν. Αισθάνομαι, ωστόσο, την υποχρέωσή να της εκφράσω την ευγνωσύνη τους, γλυτώνοντας την από τους έλκεινους συμβούλους της.

Ο Σολάρ γύρισε στην Κουάνα. Η βασίλισσα θ' άφισε αυτή τη βροχή, είπε.

Αν κάποιος πρέπει να τιμωρηθεί, αυτός δεν είναι άνθρωπος που ήρθε από τη Γη, απάντησε η Κουάνα.

Αφού η βασίλισσα δεν αισθάνεται την ανάγκη να τιμωρήσει αυτό τον ανθρώπο, το χρέος μου είναι να καλέσω τους φρουρούς, είπε ο Σολάρ. Θα μάθω τότε πώς έφτασε ως εδώ.

Υπήρχε μια ολοφάνερη απειλή στα τελευταία λόγια του. Κι' η απειλή αυτή δε στρεφόταν μόνο εναντίον του Χάνσεν, αλλά κι' εναντίον της βασίλισσας.

Η Κουάνα κατάλαβε τον κίνδυνο. Στην εκδικητική μαγία του, ο Σολάρ δε θα δίσταζε να διακηρύξει, ότι ο Χάνσεν είχε χαθεί λαβράκι μέσα στα άδεια του ναού, με το σκοπό να κακοποιήσει τη βασίλισσα. Στην περίπτωση αυτή, η βασίλισσα θ' αναγκαζόταν να σωπεί για ν' αποφυγή το σκάνδαλο, ή, αν μιλούσε, θ' αντιμετώπιζε την οργή του λαού, που θα μάθαινε, ότι είχε προτιμήσει έναν άνθρωπο της Γης απ' όλους τους κατοίκους της Αφροδίτης.

Ο Χάνσεν δε μπορούσε να καταλάβει τί σήμαιναν αυτά τα λόγια. Αλλά μάντεψε τον κίνδυνο και μ' ένα πρόγραμμα βρέθηκε μπροστά στο Σολάρ, που είχε φέρει μια μικρή σφουρίχτρα κοντά στο στόμα του.

Ήταν μια σφουρίχτρα με υπερήχους. Μια μόνο λέξη, αν έλεγε ο Σολάρ, η αίθουσα θα γέμιζε άμεσα από φρουρούς. Αλλά δεν πρόφτασε. Το χέρι του Χάνσεν κινήθηκε γρήγορα κι' η σφουρίχτρα έλαξε άμεσα κύριο.

— Μόνο σου το θέλησες! γούλι...

λίσε ο Σολάρ. Δε θα φύγεις από δω ζωντανός!

Αυτό θα το δούμε, απάντησε ο Χάνσεν, που πήρε άμεσως στασιμότητα.

Οι δύο αντίπαλοι ήρθαν έπειτα από μια στιγμή στα χέρια. Ο Σολάρ αγωνιζόταν με λύσσα. Ο Χάνσεν, τούναντιον, διατηρούσε όλη την ψυχραιμία του κι' απόφυγε τις μάστιγες κινήσεις, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να πλήρη αποτελεσματικά τον αντίπαλό του.

Το μικρό ανάστημά του έδινε στο Σολάρ μεγάλη εκκίνηση και τον έκανε ν' αποφευχθεί το καλούπι, γινόμενα χτυπήματα του αντιπάλου του. Αλλά η υπεροχή του Χάνσεν ήταν αναμφισβήτητη.

Σε κάποια στιγμή, τέλος, ένα χτύπημα στο στομάχι έκανε το Σολάρ να χάσει την ισορροπία του. Μερικά άλλα χτυπήματα τον έσπλωσαν στο πάτωμα. Είχε χάσει τις αισθήσεις του.

Θα χρειαστεί αρκετή ώρα για να συνέλθει, είπε ο Χάνσεν. Τι μπορώ να κάνω, στο μεταξύ, για τη βασίλισσα;

— Για μένα τίποτα, απάντησε η Κουάνα, που τα μάτια της έλαμπαν από χαρά. Πρέπει, όμως, να σκεφθώ πώς θα σωθώ οι συντροφοί σου και συ... Ο Σολάρ είναι άδυσωπτος στις εκδικήσεις του κι' όταν συνέλθει θα είναι άργα...

Αλλά προηγουμένως πρέπει να μάθεις μερικά πράγματα... Κι' άρχισε να του μιλά για τη γήινη περιπέτεια της μητέρας της. Ο Χάνσεν την άκουγε κατάπληκτος. Τα λόγια της του φαίνονταν σαν ένα όμορφο παραμύθι, σαν κι' αυτά που λένε οι γονιές στα εγγονάκια τους. Αλλά σε λίγο η βασίλισσα τον ώδηγησε μπροστά στο φωτεινό ταμπλό κι' άρχισε να του μεταφράζει λέξη προς λέξη, το περιεχόμενο των εκθέσεων του αόριστου Ένα, που είχε συνοδεύσει τη μητέρα της στη Γη. Η βασίλισσα έφτασε, τέλος, στο σημείο της εκθέσεως, όπου ο άριστος Ένα ανέφερε το όνομα και την οικογενειακή κατάσταση του ανθρώπου, που είχε γίνει ο σύζυγος μιας νύχτας της μητέρας της.

Αυτό είναι αδύνατο! φώναξε ο Χάνσεν.

(Ο Σταμάτης κι' ο Γονιός, σε στιγμές που τριπελιάζουν, κοιτάνε τα πάντα και τους πάντες σχολιάζουν...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— 'Απ' τη φούρκα μου, Γονι, έχω άνανρη και φουντώσει και το νεύρο μου σαν τέλει... μπουζουκιού έχει τεντώσει, γιατί άδικα μ'ας λένε πώς εύρεθή το κομπι και στον... ίσιο του το δρόμο το ρομείκο θα μπή...

Ενώ βλέπουμε από τούτη τη μικρή μας τη γωνιά, ότι γόνα, κάθε μέρα, πάει ή... στραβοτιμονιά!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Συμφωνώ κι' εγώ μαζί σου, πώς πληθαίνουν τα στραβά κι' όσο πάει αυτός ο κόσμος προς τ' άναποδα τσαβά, γιατί μ' έλο που πεονάμε μιά... πεζώτατη εποχή ή Αθήνα ξεχειλίζει από... κοούσες Γιώτα - Χι. Κι' ασφαλώς από τους τσόνους τους τροχούς θα ξεφρακάρει, μόνον όταν πάη ο κόσμος με αυτοκίνητα στον... Άρη!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Πάντως δεν υπάρχει τρόπος, ούτ' ελπίδα για την ώρα, ν' ανασάνουμε λιγάκι...

— 'Απ' τα τόσα τροχόφρα, γιατί κάθε δούλα μ' αυτοκίνητο να τρέχει και 'βόλαν' ζητάει στο χέρι κι' η κοπέλα Μαριώ να έχη... Και αφού κοιτά τιμωρί και ή... κοπέλα Μαριώ κι' Ελένη κι' η κυκλοφορία όλη αενάως θα... γωλαίνη!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— 'Απ' εντός αυτών, που είπες, στην πεζή μας κοινωνία και πολλά γερο - κουτούνια για 'βόλαν' έχουν μαγιά κι' όταν βλέπεις τις στείλνες...

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— 'Ασέ που οδηγούν με χέλια συνεχώς τρεμουλιαστά κι' όταν κάπου σταματάνε παύουν οπάνια μπροστά... 'Ετσι την κυκλοφορία δυσχεραίνουν εν Αθήναις και πολλά σαραβαλάκια, που οδηγούν... λιουζίνες!

ΔΙΑ ΤΟ ΠΙΣΤΟΝ: Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Κι' όμως! απάντησε η Κουάνα. Αυτό το έγγραφο δεν φέρνει καμιά αμφιβολία.

— 'Εγώ, αδελφός της βασίλισσας της Αφροδίτης! είπε ο Χάνσεν.

— Ναι, Έγκον, είσαι αδελφός μου, απάντησε η Κουάνα, με φωνή που έτρεμε από τη συγκίνηση.

Ο Χάνσεν τα είχε χαμένα. Η αφήγησι, που είχε ακούσει από το στόμα της Κουάνα, του φαίνονταν τόσο άπιαστη, που δεν τολμούσε να την πιστέψει. Αλλά το έγγραφο αυτό δεν άφηνε καμιά αμφιβολία...

— Νομίζω πως ζω ένα παράξενο όνειρο! ψιθύρισε. Αυτή η στιγμή είναι μια από τις πιο ευτυχισμένες της ζωής μου...

Η Κουάνα γαλοέλασε πικρά. — Δε θα φίλησες την αδελφή σου; είπε.

Ο Χάνσεν την εσφίξε στην άγκυλιά του και τη φίλησε στο μέτωπο.

— Τι μπορεί να κάη ο αδελφός σου για σένα, μικρή μου βασίλισσα; τη ρώτησε.

Η Κουάνα ένοιωσε μια ανατοίχια σ' όλο της το κορμί κι' αποτραβήχτηκε σιγά από την άγκυλιά του.

— Τίποτα, απάντησε. Κι' η απάντησή της ήταν πλημυρισμένη από λύπη. Πρόσθεσε έπειτα από μια στιγμή:

— Σηκώσε χωρίς ούτε σύ, ούτε εγώ να το φανταζόμαστε. Γιατί αγνοούσα την ύπαρξή σου, όπως και συ τη δική μου... Αλλά τώρα πρέπει να χωρισώ...

— Αλλά που βρίσκονται οι σύντροφοί μου; ρώτησε ο Χάνσεν. Σίγουρα θα τους έχουν ρίξει σε κάποια φυλακή...

Η Κουάνα έσκυψε πάνω στη μικρή συσκευή, που της επέτρεπε να βλέπει και να παρακολουθεί τα πάντα.

— Τους βλέπω όλους σε μια ύπνοια αίσουσα του άνακτορου, είπε. Είναι άησχοι για σένα... Κι' η Αίρη; ρώτησε μ' αγωνία ο Χάνσεν.

Η Αίρη δεν είναι μαζί τους. Αλλά θα τη βρούμε. Σανόσκυψε στη συσκευή της.

— Ω, τον Άηλιο! ξεφώνισε. Ο Χάνσεν έτρεξε κοντά της. Μίλησε, αδελφή μου, την παρακάλεσε. Πού είναι η Αίρη; Βρίσκεται σ' έναν ύπνοιο θάλαμο... Ο Σολάρ την έχει βυθίσει σε ληθαργικό ύπνο...

— Για ποιο λόγο; — Τα βλέπω όλα, είπε έπειτα από μερικές στιγμές η Κουάνα. Ο Σολάρ αισθάνεται ένα ζωφό πόθο γι' αυτή τη νέα Αίρη, έπειδή δε μπορούσε να κατακινήσει την αντίστασή της, σκέφτηκε να τη βυθίσει σε ύπνο... Όταν η Αίρη θα ξυπνούσε απ' αυτό τον ύπνο, θα ήταν χωρίς θέληση...

Η φωνή της έτρεμε, καθώς έλεγε αυτά τα λόγια. Μήπως κι' αυτή, τυφλωμένη από την αγάπη της για το Χάνσεν, δεν είχε σκεφτεί να καταφύγει σε παρόμοια μέτρα; — Και τώρα; είπε ο Χάνσεν, με πνιγμένη φωνή. Η Κουάνα στύλωσε τα μάτια της πάνω του. — Αγαπάς αυτή τη νέα; τον ρώτησε. — Περισσότερο κι' από τη ζωή μου, απάντησε ο Χάνσεν. — Φαίνεται πως η αγάπη έχει τη δύναμη να χαρίσει στους ανθρώπους της Γης την αληθινή ευτυχία, αναστέναξε η Κουάνα. Σανόσκυψε κατόπιν στη συσκευή της.

— Μην ανησυχείς, αδελφέ μου, είπε στο Χάνσεν. Αυτή η άρνηση θα την ξυπνήσει στη στιγμή. Κι' η αγαπημένη σου Άιρην θα ξαναβρεί τον εαυτό της, όπως και πριν... Να το, που έγινε κιόλας...

— Η Άιρην ξύπνησε;

— Συνέχεται... κι' η σκέψη της σ' αποζητάει.

— Πού είναι; φώναξε ανυπόμονα ο Χάνσεν, έτοιμος να τρέξει για να βρει την αγαπημένη του.

— Θα οδηγώ τα βήματά της εκεί που βρίσκονται κι' οι άλλοι συντρόφοί σου... Μιά στιγμή ν' αποκοιμιστώ τους φρουρούς, που βρίσκονται στην πόρτα... Τελείωσε! Η Άιρην σηκώνεται... βγαίνει τώρα από τον υπόγειο θάλαμο...

Η Κουάνα έμεινε μερικές στιγμές ακόμη σκυμμένη πάνω στη συσκευή της. Σήκωσε έπειτα το κεφάλι της.

— Η Άιρην ξέρει τώρα που πρέπει να πάει, είπε. Άς την αφήσουμε να συνεχίσει το δρόμο της.

— Και τον Σολάρ τι θα τον κάνωμε; ρώτησε ο Χάνσεν.

— Πρέπει να κερδίσουμε καιρό, απάντησε η Κουάνα με συλλογισμένο ύφος.

Τα μάτια της έπεσαν, ξαφνικά, πάνω στο χροιά άμφορα.

Πρέπει να κάμω με το Σολάρ άνικαν, να σάς βάλω για μερικές ώρες, είπε έπειτα. Και δεν υπάρχει άλλος τρόπος από το να του δώσω με αυτό το ποτό. Είναι ένα ποτό που βυθίζει σε ύπνο και φέρνει τη λήθη.

Ο Χάνσεν έριξε μία ματιά στον αντίπαλό του, που ήταν πεσμένος πάνω στις πλάκες.

— Έχει χάσει τις αισθήσεις του, είπε. Και τα σαγόνια του είναι σφιγμένα.

— Πρέπει να τον κάμω με τη πηγή αυτό το ποτό, απάντησε η Κουάνα. Βοήθησε με...

Και, λέγοντας αυτά, γέμισε το κύπελλο.

Πήγαν κατόπιν κι' οι δύο κοντά στο Σολάρ κι' έσκυψαν πάνω του. Ο Χάνσεν του άνασχεσε το κεφάλι, ενώ η Κουάνα προσπαθούσε να τον κάμει να πηδή από το ποτό που βρίσκονταν μέσα στο κύπελλο.

Κατάφεραν, τέλος, όχι χωρίς κόπο να τον κάμουν να πηδή μερικές γουλιές.

Ο Σολάρ άνοιξε για μία στιγμή τα μάτια του και κτύπησε αστασίμως δόλγους. Άλλα δε φάνηκε πως αναγκάστηκε εκείνος που ήταν σκυμμένος πάνω του.

Η Κουάνα έπωλεθόταν απ' αυτή τη σύντομη άφύπνιση, για να τον κάμει να πηδή και το υπόλοιπο ποτό που βρίσκονταν μέσα στο κύπελλο.

Μερικές στιγμές αργότερα, ο Σολάρ κοιμήταν βαθιά.

Ο ύπνος του θα κρατήσει δεσάριο, είπε η Κουάνα. Άλλα κι' όταν ξυπνήσει, θα χρειαστεί κάμποσες ώρες άσπιν, να θυμηθεί... Άς δούμε, τώρα τι μπορεί να γίνει μέσα σ' αυτό το διάστημα.

— Η βασίλισσα είπε, ότι μπορούμε να φύγουμε; ρώτησε ο Χάνσεν.

— Είπα, ότι πρέπει να φύγετε, απάντησε η Κουάνα.

— Για να γυρίσω στη Γη;

— Και βέβαια.

Η Κουάνα, περισσότερο κι' από το Σολάρ, φοβόταν τον ίδιο τον εαυτό της. Αγαπούσε πάντα τον Χάνσεν κι' ένοιωθε πως δε θα μπορούσε να αφήσει παρά μόνο όταν ήθελε πως βρισκόταν μακριά της.

— Με ποιο τρόπο; ρώτησε ο Χάνσεν.

— Αυτό προσπαθώ να σκεφτώ, απάντησε η Κουάνα.

— Δε θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε τον πυρόλατό μας;

— Η «Νέα Ατλαντίδα» θα χρειαστεί πολλές ώρες για να μπορέσει να ξεκινήσει. Κι' έπειτα, πρέπει πολύ άργα... Θα ήταν ένα παιχνίδι για το Σολάρ να σάς εμποδίσουν να συνεχίσετε το ταξίδι σας και να σάς αναγκάσει να γυρίσετε πίσω... Το μέσο που θα χρησιμοποιήσετε πρέπει να σας ξαναφέρει πολύ γρήγορα στη Γη.

— Ποιο είναι αυτό το μέσο;

— Όσο προχωρούμε, τα μαθήματα θα έχουν πολύ ενδιαφέρον!...

Η Κουάνα δεν απάντησε άμεσα.

— Θα φύγετε μ' ένα ιπτάμενο δίσκο, είπε έπειτα. Θα έπωλεθώ από τον ύπνο του Σολάρ για να δώσω τις απαιτούμενες διαταγές...

— Οι ιπτάμενοι δίσκοι λειτουργούν με φωτόνια;

— Ακριβώς.

— Και θα ταξιδέψουμε με την ταχύτητα του φωτός;

— Όχι, γιατί δε θα μπορούσατε ν' αντέξετε σε παρόμοια ταχύτητα. Θα μπορούσατε, όμως, ν' αναπτύξετε ταχύτητα πολλών δεκάδων χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο. Ο μετασχηματιστής, που βρίσκεται μέσα στον ιπτάμενο δίσκο, θα σας επιτρέψει να μετατρέψετε τα φωτόνια σε κινητική ενέργεια.

— Άλλα, ξαφνικά, χλώμιασε.

— Η αδελφή μου είναι άρρωστη; ρώτησε ο Χάνσεν με ζωντανό ενδιαφέρον.

— Όχι, απάντησε η Κουάνα. Άναρωτιέμαι μόνο αν θα μπορέσει να κυβερνήσει τον ιπτάμενο δίσκο όπως πρέπει... Γιατί, διαφορετικά, υπάρχει κίνδυνος να χαθεί μέσα στο διάστημα.

— Άρκει να μάς οδηγήσει κάποιος, είπε ο Χάνσεν.

— Δε μπορεί ναχώ σε κανένα έμπιστοσύνη, απάντησε η Κουάνα. Άλλα θα σε οδηγήσω εγώ, αδελφέ μου... Έχω ταξιδέψει πολλές φορές με ιπτάμενο δίσκο.

— Οι ιπτάμενοι δίσκοι προσγειώνονται σ' άλλους πλανήτες;

— Κάποτε, ναι. Άλλα συνήθως απορροφούν αυτές τις προσγειώσεις. Οι σοφοί μου έχουν τη γνώμη, ότι η επικοινωνία με άλλους πλανήτες μπορεί να βλάψει και γι' αυτό προτιμούν την απομόνωση. Παρακολουθούμε, όμως, τη ζωή των άλλων πλανητών και ξέρουμε πολλά γι' αυτούς. Κάποτε επίσης μάς έρχονται επισκέπτες από το διάστημα.

— Επισκέπτες με σάρκα και όστά;

— Όχι. Πρόκειται για άυλες μορφές, που έχουν άφισει το φυσικό τους περίβλημα στον πλανήτη απ' όπου ξεκίνησαν... Κι' οι σοφοί της Αφροδίτης ξέρουν επίσης αυτό τον τρόπο της μετακίνησης μέσα στο διάστημα, αλλά τον χρησιμοποιούν σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις.

— Θάβελ να μάθω αυτό τον τρόπο...

— Ο χρόνος είναι πολύτιμος, αδελφέ μου, απάντησε η Κουάνα. Και δεν πρέπει να χάνωμε ούτε στιγμή... Θα πάμε σε μία από τις μυστικές βάσεις ιπταμένων δίσκων, που βρίσκονται σε μεγάλο βάθος μέσα στο έδαφος.

Προτού φύγουν, έριξαν μία ματιά στο Σολάρ. Ο αριθμός Ένα κοιμόταν βαθιά κι' έμοιαζε περισσότερο σαν πεθαμένος παρά σαν ζωντανός.

Η Κουάνα κι' ο Χάνσεν βγήκαν από την αίθουσα κι' ακολούθησαν μία υπόγεια σιόα, που περνούσε κάτω από το Ναό του Σύμματος. Σε λίγο βρισκόταν μακριά.

ΜΙΑ ΒΙΑΗ ΦΙΛΟΝΕΙΚΙΑ

Όλα ήταν έτοιμα τώρα για την αναχώρηση. Η Κουάνα είχε δώσει στο Χάνσεν και τους άλλους αστροναύτες τις απαραίτητες οδηγίες για το χειρισμό του ιπταμένου δίσκου.

Η Άιρην στεκόταν παράμερα. Οι σκέψεις της κυλούσαν ακόμα θαλάσσιες μέσα στο μυαλό της. Υπήρχαν ένα σωρό πράγματα, που δε μπορούσε να τα καταλάβει... Μία μέρα, είχε βρεθεί μακριά από τον Χάνσεν και τους άλλους συντρόφους της. Σ' αυτό το σημείο υπήρχε ένα κενό μέσα στις αναμνήσεις της. Δε θυμόταν με ποιο τρόπο την είχαν πάρει από κοντά τους, ούτε αν δ'τι έπακοιούσε είχε γίνει άμεσα ως η έπειτα από καιρό.

Κι' εκείνο που έπακοιούσε ήταν τρομερό. Ο Σολάρ είχε έμφανισθεί, ξαφνικά, μπροστά της. Τά έβαλλε μάτια του κι' η έκφραση που είχε το πρόσωπό του την πληροφορούσαν άμεσα για τις προθέσεις του.

Τί κακό έκανε ο Σολάρ; ρώτησε.

— Κανένα, απάντησε η Κουάνα. Είχε ίσως την πρόβλη, αλλά δε βρήκε την ευκαιρία ή δεν τόλμισε να πραγματοποιήσει τους σκοπούς του. Η βασίλισσα έχει το πρόνομιό να βλέπει και να μαθαίνει τα πάντα. Κι' αυτή τη στιγμή είναι σε θέση να ξέρει περισσότερα από την Άιρην, ή από οποιοδήποτε άλλον.

Ήταν έτοιμη να φανερώσει τα πάντα, την άγνη της για το Χάνσεν, το σχέδιο που είχε καταστρώσει για να τον κάμει δικό της και την άδυστοχία, που είχε δείξει για την Άιρην, αφήνοντας την στη διάθεση του Σολάρ. Άλλα συγκρατήθηκε. Για ποιο λόγο να πικράνη τους γνήσιους φίλους της; Μήπως δεν ήταν αρκετή η συντριβή που ένοιωθε στην ψυχή της; Αύ-

της η συντριβή ήταν κιόλας ο δρόμος προς τον εξαντισμό.

— Ο Σολάρ δεν είναι ο μόνος ένοχος, είπε σε λίγο. Η βασίλισσα θάπρεπε ν' άγρυπνη περισσότερο πάνω στους φίλους της. Είναι εύτυχισμένη, ωστόσο, γιατί μπόρεσε να επέμβει αποφασιστικά στην κατάλληλη στιγμή.

Ο Χάνσεν δεν της ζήτησε άλλες εξηγήσεις κι' η Άιρην έμεινε ικανοποιημένη με τη διαβεβαίωσή της. Ξέρει τις οδηγίες μου, είπε η μικρή βασίλισσα. Δεν άπομένει παρά να σάς ελγεί καλό ταξίδι. Μαζί με τις ευχές μου, όμως, που βγαίνουν από το βάθος της καρδιάς μου, θάβελ να σάς κάμω ένα μικρό δώρο...

Έδωσε ταυτόχρονα ένα μικρό κουτί στο Χάνσεν.

— Δε θα το άνοιξετε παρά αφού φτάσετε στη Γη, πρόσθεσε.

Ο Χάνσεν της το υποσχέθηκε.

Ήταν έτοιμος να δώσει το σύνθημα της επιβίβασης στον ιπτάμενο δίσκο, όταν, ξαφνικά, μία σκέψη τον συγκράτησε.

— Κι' ο Σολάρ; ρώτησε.

— Θα ξυπνήσει όταν περάσει η επιβίβαση του ποτού του δώσας με, απάντησε η Κουάνα.

— Και τότε θα ζητήσει να εκδικηθεί.

— Άλλα η εκδίκη του θα μείνει στείρα, γιατί, στο μεταξύ, θα έχετε απομακρυνθεί αρκετά.

— Έτσι θα στραφεί έναντιον της βασίλισσας;

— Δεν το φοβάμαι, απάντησε περήφανα η Κουάνα.

— Ο Σολάρ είναι από τους ανθρώπους, που δε διατάζουν μπροστά σε τίποτα.

— Θα τόλμηση να ύμηση το άγαστημά του μπροστά στη βασίλισσα;

— Μπορεί να κάμει κάτι καλύτερο. Θ' αναγκάσει τη βασίλισσα να υποταχθεί στις θηλές του, με την άπειλή, ότι θα φανερώσει πως αυτή φυγάδεψε τους αστροναύτες της Γης.

— Θα τον προλάβω, γιατί θα το φανερώνω μόνη μου, είπε η Κουάνα.

— Η βασίλισσα θα έκτεθι στον κίνδυνο να προκαλέσει την εξέγερση του λαού της;

— Το κυριώτερο είναι να σωθεί, απάντησε η Κουάνα. Είμαι πρόθυμη σε κάθε θυσία για να το πετύχω.

Τα μάτια της έλαμπαν από χαρά. Τα λόγια αυτά είχαν βγει μέσα από την καρδιά της. Και τί δε θακάνε για να σώσει τον Έγκον; Αυτή η θυσία την ένωσε με τον Χάνσεν.

Ο Χάνσεν γύρισε στους συντρόφους του.

— Δε μπορούμε να φύγουμε, τους είπε. Θα ήταν άνοηδία εκ μέρους μας να δεχόμαστε τη θυσία της βασίλισσας, για να σωθούμε... Θα σίλισσας, για να σωθούμε... Θα μείνωμε εδώ και θ' αντιμετωπίσωμε κάθε κίνδυνο.

Οι σύντροφοί του άλληλοειπνόντα.

— Όλοι τους είχαν κάμει την ίδια σκέψη, αλλά κανείς δεν ετολμήσει να την πη.

— Είσαστε σύμφωνοι; ρώτησε ο Χάνσεν.

— Ναι, απάντησαν ο Ρίχτερ κι' ο Σάκι, με μία φωνή.

— Θα μείνωμε εδώ, είπε ο Σέντον.

— Δε θα πληρώσω με την άχαριστία την εύνοια που μάς έδειξε η βασίλισσα, πρόσθεσε η Άιρην.

Ο μόνος που δεν είχε μιλήσει ήταν ο Ραούλ Φράνς. Όλοι γύρισαν προς το μέρος του.

— Όχι, είπε ο Φράνς. Δεν έχω κανένα τίποτ' άλλο εδώ κι' αφού η βασίλισσα θέλει να μάς βοηθήσει, θα έπωλεθώμε από τη μεγαλοψυχία της για να σωθούμε.

— Εκθέτοντας την ίδια σε κίνδυνο; ρώτησε ο Χάνσεν.

— Τίποτα δε μάς λείπει, ότι η βασίλισσα κινδυνεύει, απάντησε ο Φράνς. Άλλα κι' αν πραγματικά κινδυνεύει, δεν είμαστε σε θέση να της δώσουμε καμιά βοήθεια. Το χρέος μας είναι να ξαναγυρίσουμε στη Γη. Μην ξεχνάτε, ότι φύγαμε με μία άρσιμένη έντολή. Η μονα-

κή μας σκέψη πρέπει να είναι, λοιπόν, πως να την πραγματοποιήσωμε. Δε μάς επιτρέπεται να σκεφτόμαστε σαν άνθρωποι της Αφροδίτης. Είμαστε και παρμένομε άνθρωποι της Γης.

— Σε φανταζόμουν λιγότερο μικρόψυχο, μου είπε ο Χάνσεν.

— Ο άρχηγός της αποστολής της «Νέας Ατλαντίδας» με κατηγορεί για μικροψυχία, όταν ο ίδιος αποφασίζει να καθήκοντά του; ρώτησε ο Φράνς.

— Ραούλ, είσαι άπαίσιος! είπε η Άιρην.

Το ύφος του Φράνς έγινε παγερό.

— Δεσποινίς Άλισταρ, δεν άνηκετε στο πλήρωμα της «Νέας Ατλαντίδας», είπε. Χωθήκατε λαθραία μέσα στο διαστημόπλοιο κι' όλοι ξέρουμε πόσο ακριβά μάς στοιχίσει αυτό. Δεν έχω, λοιπόν, να σάς άπαντήσω τίποτα. Το μόνο που θα σάς πω είναι να προσέξετε μήπως με τους γελίσιους αισθηματιόμους σας προκαλέσετε καινούργια καταστροφή... Οι σύντροφοί μου ξέρουν, ότι έχω δικίο κι' αυτό μου είναι αρκετό.

— Αποφασίσαμε να μείνωμε και θα μείνωμε, είπε ο Χάνσεν. Αυτή είναι η τελευταία μας λεία.

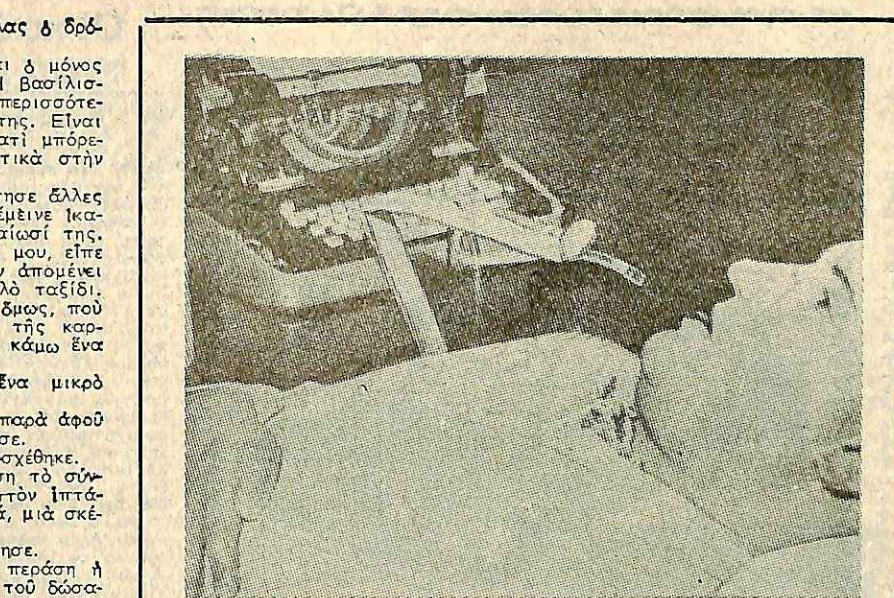
— Έγκον Χάνσεν, είσαι άάξιος για να λέγεται άρχηγός της αποστολής! φώναξε με θυμό ο Ραούλ Φράνς.

— Αν υπάρχει κάτι, που με κάνει να λυπώμαι, είναι το ότι πήρα μαζί μου ένα δειλό σαν και σένα, απάντησε ο Χάνσεν, που με δυσκόλεια κατάφερα να συγκρατήσω την όργη του.

— Είναι εύκολο να με κατηγορήσει, είναι ο Φράνς. Φαίνεται, όμως, ότι το βάρος που ανέλαβε είναι άνωτερο από τις δυνατότητες σου... Νομίζω, ωστόσο, πως βλέπω καθαρά μέσα στην ψυχή σου. Πίσω από τη φαινομενική γενναίωση σου κρύβεται ο φόβος σου να ταξιδέψει μ' έναν ιπτάμενο δίσκο... Βρίσκεσαι, πως είναι πολύ καλύτερα εδώ και κανείς τη σκέψη πως η προστασία της βασίλισσας δε σε προφυλάξει από κάθε κίνδυνο... Αυτό δεν είναι;

Ο Χάνσεν χλώμιασε. Ο Φράνς με τα λόγια του είχε θίξει το πιο ευαίσθητο σημείο του.

Οι δυο αντίπαλοι άναίτηρήθηκαν με το βλέμμα. Μία στιγμή ακόμη και θα ρίχνονταν ο ένας πάνω στον άλλο.

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΗ ΘΕΛΗΣΙ

Ο Πάλ Μπέτς, ένας νεαρός Άμερικανός, τον οποίον η πολιουμελίτις παρέλασε τελείως, σε σημείο, που να μπορεί να κινή μόνο το κεφάλι του, χρησιμοποιεί όσο το δυνατό καλύτερα τη μοναδική αυτή δυνατότητα, που του άπαινε. Χάρης σε ειδικές εγκαταστάσεις, που ο ίδιος υπέδειξε, μπορεί χωρίς καμιά εξήγηση να ανάβει και να σβήνει το φως, να άνοιξη και να κλείνει το ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Τελευταία μάλιστα, για να διασκεδάσει την πλήξη του έμαθε να χρησιμοποιεί και γραφομηχανή, δημιουργώντας έτσι μία άλληλογραφία, που τον βοηθά να περνά πιο εύχρηστα τις ώρες του.

Άλλα η Κουάνα μπήκε ανάμεσα τους.

— Αν φύγετε, κανείς δε θα μπορούσε να με κατηγορήσει, ότι σας φυγάδεύω, είπε. Ενώ, αν μείνετε, θα με έχετε αντιμετώπιση στο Σολάρ και τους άλλους συμβούλους μου, που ζητάνε το θάνατό σας. Κι' ο κίνδυνος θα είναι τότε μεγαλύτερος για μένα. Προθυμοποιήθηκα να σάς βοηθήσω για να φύγετε. Άλλα παρέλειψα να σάς πω, ότι η δική σας σωτηρία θα είναι και δική μου. Και τώρα που το έχετε, αποφασίστε.

Ο Χάνσεν έσκυψε το κεφάλι.

— Αφού πρόκειται για τη σωτηρία της βασίλισσας, θα φύγωμε, είπε.

Και πρόσθεσε πιο σιγά, μιλώντας στην Κουάνα.

— Η αδελφή μου πρέπει να είναι βέβαιη, ότι θάβελ να την τελευταία στιγμή από το αίμα μου για να την προστατέψω.

— Είσαι πολύ καλός, Έγκον, απάντησε η μικρή βασίλισσα. Άλλα, όπως βλέπεις, οι όροι μας που έβρισαν για μία στιγμή, χωρίζουν και πάλι... Και για πάντα. Ξαναγύρισε στη Γη. Η σκέψη μου θα συνοδεύει τα βήματά σου.

— Θα προσεύχομαι πάντα για την ευτυχία σου, αδελφή μου, είπε ο Χάνσεν.

Και, για να κρύψει τη συγκίνησή του, έδωσε το σύνθημα της επιβίβασης.

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΕ

Ο δίσκος άρχισε ν' ανεβαίνει κατακόρυφα μέσα στο μεγάλο πηγάδι, που του χρσίμευε για βάση, άσπιν έφτασε στην επιφάνεια του έδαφους. Έπειτα, τινάχτηκε με όλη μέρα στο διάστημα. Μερικά λεπτά αργότερα, δεν ήταν παρά ένα λαμπρό σημείο, που άπομακρυνόταν άρκετα.

Η Κουάνα το παρακολούθησε από το βάθος του πηγαδιού, άσπιν το έλασε από τα μάτια της. Και τότε δυο ζεστά δάκρυα κύλησαν πάνω στα μάγουλά της.

— Πήγαμε στο καλό, Έγκον, άγαπημένη της ψυχής μου, ψιθύρισε.

— Άκουσε, ξαφνικά, μία φωνή πλάι της.

— Η βασίλισσα λυπάται γιατί έχασε τους γνήσιους φίλους της; Η Κουάνα γύρισε άπότομα το κεφάλι της κι' είδε μπροστά της το Ραούλ Φράνς. Μία ζωντανή έκ-

πληξή ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της.

— Σ' έδω; είπε.

— Έμεινα, για να δείξω στη βασίλισσα πως δεν έχασε όλους τους φίλους της, απάντησε ο Φράνς.

— Άλλα νομίζω πως σε είδα να μπαίνεις στο δίσκο...

— Ναι... Άλλα ξαναβρήκα την έπομένη στιγμή, έρωλελουμένο από τη σύγχυση...

— Η Κουάνα άνοιγόκερσε κάμποσες στιγμές τα μάτια της.

— Περιέργη; είπε. Σέ άκουσα να κατηγορείς το Χάνσεν, που δεν ήθελε να φύγει...

— Ο Φράνς χαμογέλασε.

— Ο Χάνσεν έπρεπε να φύγει, απάντησε. Γι' αυτό του μίλησα σκληρά... Έπρεπε να τον άναγκάσω να θυμώσει τη καθήκοντά του.

— Άλλα σ' γιατί δεν έφυγες μαζί του;

— Θα ήταν άνοηδία να φύγωμε μαζί, τη στιγμή που η βασίλισσα κινδυνεύει εξ αίτιας μας. Κάποιος από μάς έπρεπε να μείνει εδώ, για να την προστατέψει από τους έχθρους της. Αυτός ο κάποιος προτιμήσαμε να είμαι εγώ... Ξέρω, βέβαια, ότι η συνδρομή μου δεν πρόκειται να είναι αξιόλογη. Άλλα η βασίλισσα θα έχη, τουλάχιστον, ένα φίλο, που θα είναι πρόθυμος να έκτελεσει κάθε διαταγή της.

Η Κουάνα έμεινε συλλογισμένη κάμποσες στιγμές.

— Αυτό που έκαμει είναι πολύ ευγενικό, είπε έπειτα στο Φράνς. Δε συλλογίστηκες ότι, μένοντας εδώ, θα μπορούσες να κινδυνεύεις...

— Οι φίλοι μου κι' εγώ δεν είχαμε δικαίωμα ν' αφήσωμε άδοθήγη τη βασίλισσα, που δείχτηκε τόσο καλή σ' εμάς. Άν είναι άνάγκη να θυσιάσει κάποιος, αυτός άς είναι εγώ.

— Δε φοβάσαι μήπως νοσταλγής της Γης;

— Ένα σύννεφο λύπης πέρασε από το πρόσωπό του Φράνς.

— Δεν είχα να κάμω τίποτα πάνω στη Γη, απάντησε.

Κι' αυτό που έλεγε, ήταν άληθεια. Το ταξίδι αυτό, αν ο αστροναύτης ξαναγυρίσει στη Γη, θα ήταν ο θάνατός του Χάνσεν και της Άιρην. Τί θα πήγαμε να κάνη ο Ραούλ Φράνς εκεί κάτω;

Μέσα στην ψυχή του δεν είχε πιασεί ποτέ ν' άγαστη την Άιρην. Κι' ήθελε τώρα, ότι ήταν για πάντα χαμένη γι' αυτόν. Έτσι, δεν αισθανόταν την έπιθυμία να ξαναγυρίσει στη Γη.

Πολλοί άνθρωποι, έπειτα από μία δυνατή έρωτική άπογοήτευση, πηγαίνουν σε μακρινούς τόπους, για να βρουν εκεί τη ληρμονία. Η τύχη είχε εξυπηρετήσει, λοιπόν, το Φράνς περισσότερο κι' από ό,τι ο ίδιος θα το έπιθυμούσε. Είχε βρεθεί σ' ένα μακρινό πλανήτη, που δεν είχε, για τη στιγμή τουλάχιστον, καμιά επικοινωνία με τη Γη. Και δε σκεφτόταν να φύγει από εκεί.

— Από τ' άλλο μέρος, η ιδέα, ότι θα μπορούσε να εξυπηρετήσει την Κουάνα και να την προστατέψει από τους έχθρους της τον ένοιαζε. Άν οι σύντροφοί του έπρεπε να φύγουν, αυτός θάμει, παίρνοντας πάνω του όλες τις ευθύνες κι' έτοιμος ν' αντιμετώπισε όλους τους κινδύνους.

Η Κουάνα τον κτύπησε με περιέργεια. Ο άνθρωπος αυτός της εμφανιζόταν κάτω από ένα καινούργιο φως.

— Γιατί να λυπήσεις το Χάνσεν; τον ρώτησε.

— Ο Χάνσεν είναι σκληροκέφαλος, απάντησε ο Φράνς. Έπρεπε, λοιπόν, να τον κεντήσω στη φιλοτιμία του, για να τον κάμω ν' άποφασίσει αυτό το ταξίδι.

— Νομίζω πως θα ήταν καλό να τ' άπες.

— Θα το ήθελα μ' όλη μου την καρδιά. Άλλα με ποιο τρόπο;

— Η Κουάνα του έδειξε μία μικρή συσκευή, που βρισκόταν μέσα σε μία γυάλινη σαφάρα.

— Θα προσπαθήσω να επικοινωνήσω μαζί τους, είπε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣΙ Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΚΕΙΚ KORNIL

στιγμής

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ για τις μητέρες

Μη δημιουργήτε συμπλέγματα στο παιδί σας

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ σχηματίζει διάφορα συμπλέγματα από την εποχή που είναι ακόμη παιδί και ίσως έρεος. Αυτά τα συμπλέγματα θα δηλητηριάσουν, όταν μεγαλώσει τη ζωή του. Άλλα ποιά είναι υπεύθυνα για τη δημιουργία τους; Έναι φορές στις δέκα, απαντούν οι ψυχολόγοι, τα συμπλέγματα δημιουργούνται από τους γονείς και ιδίως από τη μητέρα.

Άλλα μαντεύουμε την άπορία σας, που είναι ανακατεμένη και με κάποια αγανάκτηση. Έσείς να δημιουργήσετε συμπλέγματα στο παιδί σας, που το μεγαλώνετε με όλη την απαιτούμενη προσοχή και το περιβάλατε πάντα με την αγάπη και τη στοργή σας; Έσείς που το καθοδηγούσατε ακατάπαυστα και του εξηγούσατε πως να κάνει το κάθε τι;

Άλλα, μην παραξενεύεστε! Η αγάπη κι η στοργή, η προσοχή κι οι αδικαιολογημένες φροντίδες μπορούν να δημιουργήσουν το ίδιο καλά συμπλέγματα στο παιδί, όσο κι η σκληρότητα ή η ελαφύς ενδιαφέροντος. Προτού, λοιπόν, φωνάξετε «αυτό είναι φάντασμα!», εξετάστε τη συμπεριφορά σας απέναντι του παιδιού σας, για να ιδείτε μήπως πέσατε σε κανένα από τα λάθη που θα σας αναφέρουμε:

1) Όλες οι μητέρες είναι διπλοσμένες με υπομονή. Άλλα κάποτε εξαντλούν τα περιθώριά της. Βρίσκουν τότε πρόσφορο, για να κατακινήσουν τις ιδιοτροπίες του παιδιού τους, να επακολουθήσουν τον μπαμπούλα ή το γέρο ή κάποιο άλλο σκιάχτρο ή να το φοβίσουν με τις νεράιδες, τα αερίδια ή τα σκοτάδια. Το παιδί τρομάζει και υποχωρεί. Άλλα, ο φόβος του μπαμπούλα, της νεράιδας ή του γέρου δα παραμείνει στο υποσυνείδητο του παιδιού και θα του δημιουργήσει ένα συμπέγμα, από το οποίο δε θα μπορεί ίσως να γλυτώσει ο' όλη του τη ζωή.

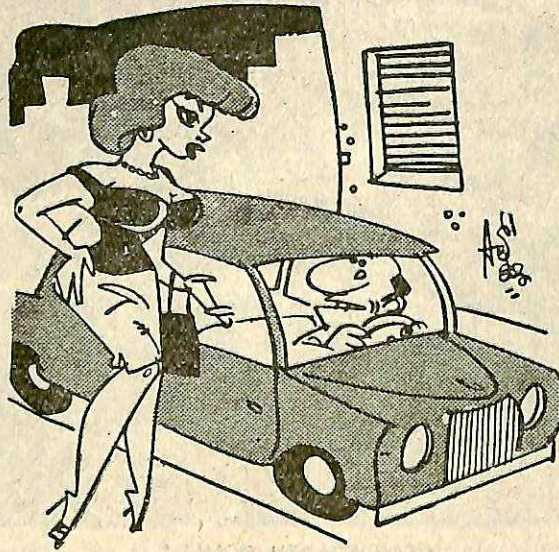
2) Πόσες μητέρες δα λένε στα παιδιά τους: «Είσαι αδύνατος και καλομαθημένος. Δεν πρέπει να εκτίθεται!» Και, πρώτα, πρώτα, το λάθος είναι δικό τους, αν είναι να το παιδί τους αδύνατο και καλομαθημένο. Ποτέ, άλλωστε, δεν είναι άρα, για να το προσπαθήσουν να το σκληρογυλίσουν και να το δυναμώσουν. Σ' ο παιδαγωγία περιπτώσι, όμως, δεν είναι σωστό να υποβάλλετε διαρκώς το παιδί σας, υπερχωμίζοντας του την αδυναμία του ή το ότι δεν άνεχει στις απαιτήσεις. Γιατί έτσι το παιδί θα δημιουργήσει ένα επιπλέον συμπέγμα καταπολέμησης, που θα αποβεί, όταν μεγαλώσει, αληθινή αναπηρία.

3) Είσαι φτωχός, λένε άλλες μητέρες στα παιδιά τους. Δεν είναι αυτό η εκείνη για σένα. Έσύ δα μπορείς νάχεις φίλους από τη ζωή. Σ' αυτή την περίπτωση, δεν πρόκειται για λάθος, αλλά για αληθινό έγκλημα. Μια μητέρα με μέτρια οικονομικά μέσα πρέπει να συνήθισι το παιδί της στην εργασία, στην τάξη και την οικονομία. Άλλα δα μπορεί να το υπερχωμίζει διαρκώς ότι οι απολαύσεις της ζωής δεν είναι για αυτό. Γιατί έτσι δηλητηριάζει την ψυχή του. Όταν μεγαλώσει, αυτό το παιδί θα γίνει δυστυχισμένο ή θα εξελιχθεί σ' επικίνδυνο επαναστάτη.

4) Άλλες μητέρες λένε, αντίθετα, στα παιδιά τους: «Ο πατέρας σου είναι πλούσιος. Έσύ δα έχεις ανάγκη να δουλέψεις». Άλλο έγκλημα αυτό. Γιατί το παιδί συνήθισι στην ιδέα ότι μπορεί να χαίρεται τη ζωή, χωρίς να προσφέρει τίποτα. Δημιουργείται έτσι μέσα του ένα συμπέγμα ψευτικής ανωτερότητας, που το κάνει να νομίζει πως βρίσκεται πάνω από τους άλλους ανθρώπους. Άλλα, άρκει η παραμικρή αντίθεση, για να καταλάβει πως η δήθεν ανωτερότητά του δεν ήταν παρά μια σαπουνόφουσα. Γίνεται τότε δυστυχισμένο, γιατί είναι απροετοίμαστο για τον α' γόνα της ζωής.

5) Μην νοιάζεσαι για τίποτα. Θα σου δώ κανονικά εγώ όλα. Είναι μια φράση που τη λένε πολλές μητέρες στα παιδιά τους. Η μεγάλη τους στοργή τις κάνει να νομίζουν πως τα παιδιά τους δεν πρέπει να κουρασθούν ή να στενοχωρηθούν ή να έχουν σκοτούρες. Για όλα θα φροντίσει αυτές. Άλλα, έτσι το παιδί χάνει την πρωτοβουλία του. Γίνεται έτεροδύνατο. Όταν μεγαλώσει, θα προσκολληθεί σ' αν παρ'ότι τον έβλεπε, να μην αποδίδουν σημασία στην «μυστικότητα», η Λουίζα

6) Μερικές μητέρες νομίζουν ότι με την άνεκτη αοσθητότητα τους θα διαμορφώσουν καλύτερα το χαρακτήρα του παιδιού τους. Άλλα το παιδί αποκτά έτσι την ψυχολογία του σκλάβου, που δε θέλει την την ώρα για ν' αποπαινή το ζυγό του.

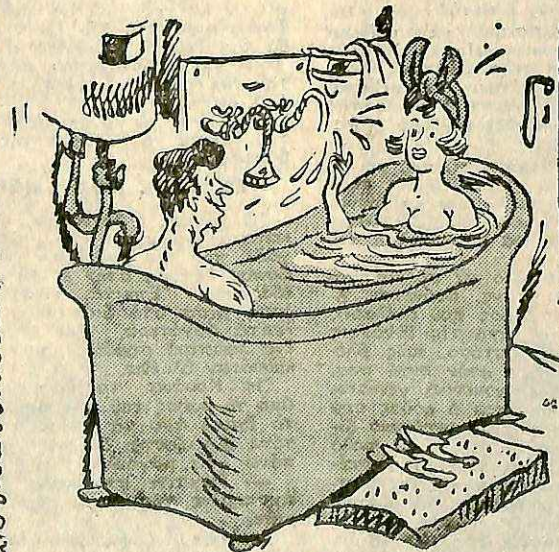

— Πόσα δίνεις για να μωό στο «Πειρατικό» και να γεμίσει λεφτά!

(Το 'Λουίλαου)

— Μπορείτε να μου πείτε ποιός είναι!

— Σας επέτρεπα να κάνετε κι' εσείς χορή του μπάνιου, όχι όμως την ίδια ώρα με μένα!...

Οι καθολικοί άγιοι ΠΕΡΝΟΥΝ ΔΥΣΚΟΛΕΣ ΗΜΕΡΕΣ!...

Περισσότεροι από 50 δα καθαιρεθούν

ΑΠΟ ένα περίπου χρόνο, ο Πάπας Ιωάννης 23ος συνέστησε μία επιτροπή, που ανέλαβε ούτε λίγο ούτε ποτέ να κάνει εκκαθαρίσι μεταξύ των άγιων. Κι' η επιτροπή αυτή άρχισε ήδη να εκδίδει τις αποφάσεις της.

Η πρώτη που έληξε απ' αυτές είναι η 'Αγία Φιλομένη, που ως προχτές άρθιμο, σε 500 εκκλησίες στη νότιο 'Ιταλία, 140 στη Γαλλία, 102 στην 'Αμερική και κάμποσες στην Αυστραλία. Η αγία αυτή καθιερώθηκε ήδη και διετάχθη το κλεισιμο των ναών, που ήταν αφιερωμένοι σ' αυτήν, πράγμα που έγινε όχι χωρίς επεισόδια, δεδομένου ότι η 'Αγία Φιλομένη είχε στο ενεργητικό της σωρεία θαυμάτων. Άλλα, η επιτροπή του Βατικανού απεφάνθη ότι όλα αυτά τα θαύματα ήταν αούστατοι μύθοι κι' ότι η Φιλομένη, αν ποτέ υπήρξε, δεν έχει θέση μεταξύ των άγιων.

Άλλα ποιά είναι αυτή η αγία; Η 'Αγία Φιλομένη αναδόθηκε στην επανέλα το 1802, κατά τις ανασκαφές που έγιναν στις ρωμαϊκές κατακόμβες της 'Αγίας Πρισκίλλας. Βρέθηκε τότε ένας τάφος με τα όσα μίας νέας 13-14 χρόνων και την έπιγραφή: «Φιλομένη ειρήνη σου». Αότη η λουμένη έγινε τότε Φιλομένη και με ανασκαφή, η Μερία Λουίζα της σκάρφας με ανασκαφή, η Φιλομένη ήταν κόρη ενός 'Ελληνα βασιλιά (σημειώνεται ότι δεν υπήρχαν 'Ελληνες βασιλιάδες κατά τους πρώτους μετ' Χριστόν αιώνες), που ο πατέρας της την χάρισε σ' ένα Ρωμαίο αυτοκράτορα. Η νέα, όμως, που ήταν χριστιανή, άρθηκε να υποταχθεί στις θεάσεις του και τότε ο Ρωμαίος αυτοκράτορας διέταξε να την υποβάλουν σε βασανιστήρια και τελικά να την αποκεφαλίσουν.

Ο μύθος αυτός διαδόθηκε σ' ολόκληρη τη νότιο 'Ιταλία, όπου άρχισαν να κτίζονται εκκλησίες στο όνομα της 'Αγίας Φιλομένης.

Η Επιτροπή του Βατικανού, όμως, παρατηρεί ότι καμιά έγκληση πιστοποίησης δεν υπάρχει για αυτά τα θαύματα, που φαίνεται ότι προήλθαν από το ζήλο ώριμμένων πιστών. Το γεγονός, άλλωστε, ότι η λουμένη είχε ενταφιασθεί στις κατακόμβες, δε σημαίνει τίποτ' άλλο παρά μόνον ότι ήταν χριστιανή. Γιατί, κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες, όλοι οι χριστιανοί κι' όχι μόνο εκείνοι, που έδωσαν μαρτυρικό θάνατο ενταφιάζονταν στις κατακόμβες. Δεν υπάρχει, λοιπόν, καμιά ένδειξη ότι η νέα αυτή έμαρτυρησε ή ότι αποκεφαλίστηκε.

Έτσι, η σταδιοδρομία της Φιλομένης ως αγίας τερματίστηκε αδόξως. Οι ναοί που ήταν αφιερωμένοι σ' αυτήν κλειστούν προσωρινά και συνεισλήσαν επιπλέονως τα εκκλησιαστικά συμβούλια για ν' αποφασίσουν για την τύχη τους.

Το κλεισιμο αυτών των ναών προκάλεσε μεγάλα ανέναντα μεταξύ των πιστών. Ιδιαίτερως οδυνηρή ήταν η έντοπιση στην 'Αμερική. Ο τοποτηρητής της 'Αγίας Έδρας στη Νέα Υόρκη έγραψε στο Βατικανό: «Είναι ένα γεγονός χωρίς προηγούμενο. Είμαι περίλυπος μέχρι θανάτου». Τρεις ώλες άγιες, η Φέρμα, η Καντίνα και η Πρίνα πρόκειται να έχουν την ίδια τύχη.

Μεταξύ των απειλουμένων με καθαιρίσι είναι και ο Άγιος Γεώργιος, ο μεγάλος μάρτυς, που η λατρεία του είναι διαδεδομένη σ' όλο τον κόσμο.

Σύμφωνα με την παράδοσι, ο Γεώργιος κατεγινε από έπιφανή οικογένεια της Καπαδοκίας, κατετάχθη δα νεώτατος στο ρωμαϊκό στρατό, όπου άνηλε ταχύτατα τις βαθμίδες της ιεραρχίας και έγινε κόμης. 'Επί Διοκλητιανού, άρθηκε να πάρη μέρος σ' ο διωγμό εναντίον των χριστιανών, στους οποίους άνηκε και ο ίδιος, για την άμπακή του δα αυτή υπεβλήθη σ' ο παντοειδές μαρτύριο και τελικά αποκεφαλίστηκε. Άλλα καμιά ιστορική απόδειξη δεν υπάρχει για όλα αυτά.

Τα αποδιδόμενα σ' αυτόν θαύματα, άλλω, κρίνονται ως παραλόγια και παθορώδη. Πρέπει να σημειωθεί ότι και ο πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νικήφορος Α' βέλοντας να περιορίσι τη μαγισία των συγκύλων του, που έπινον σ' ο διαρκώς θαύματα του 'Αγίου Γεώργιου, τα έποδοκίμασε δημοσίως.

Πολλοί άλλοι άγιοι και άγιες περνούν ημέρες άγωνίας σ' ον ορόσηφ. Κατά τους κύλους του Βατικανού, μεταξύ των κυριότερων άγιων, εισεχώρησαν και άλλοι, που δεν έχουν κανένα δικαίωμα σ' αυτή την ονομασία. Αυτοί οι άγιοι πρόκειται τώρα να καθαιρεθούν και φαίνεται ότι πάνω από 50 δα θαυμάστον πωτά τον πρώτο εκκαθαριστικό ήλιο.

Οι 2 "ΚΥΡΙΕΣ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΟΝ"

Η Βαλεντίνα Γκαγκάρινα και η Λουίζα Σέππαρντ εισέπραξαν ένα μερίδιο από την δόξα των συζύγων τους

Η παγκόσμια δόξα, που περιβάλλει σήμερα τους δυο άστροναύτες, τον Γιούρι Γκαγκάρινα και τον Άλαν Σέππαρντ, δεν έχει φωτίσει με την αίγλη της μόνο εκείνους. Ένα μερίδιο απ' αυτή την δόξα έχουν εισπράξει και οι γυναίκες των δυο κατακτητών του διαστήματος, η Βαλεντίνα Γκαγκάρινα και η Λουίζα Σέππαρντ, που οι φωτογραφίες τους, για μερικές εβδομάδες, συναγωνίστηκαν σε δημοσιότητα, στον παγκόσμιο τύπο, τις φωτογραφίες των διασημότερων σταρ της δόξης!

Η δεύτερη από τις δυο, η ξανθοκάστανη Λουίζα, με το πάντα χαμογελαστό κι' ευθυμο πρόσωπο, δεν εξαφίστηκε, βέβαια, καθόλου, συνθησμένη να ζή σ' ο μιά χώρα, όπου οι γυναίκες μοιράζονται πάντα τις τιμές, που γίνονται στους συζύγους τους, από το ότι οι φωτοεφόρτες την στράβωναν συνεχώς με τα φλάς τους και οι δημοσιογράφοι της ζητούσαν αλλεπάλληλες συνεντεύξεις. Άλλα η πρώτη, η γλυκύτατη Βαλεντίνα 'Ιβάνοβνα, με τα χωρισμένα στη μέση μαύρα μαλλιά και το σμυν όθος κοριτσόπουλου άλλων καιρών, έδινε, όπως βεβαιώνουν οι απεσταλμένοι των δυτικών έφημερίδων στη Μόσχα, την έντοπιση παραξαισμένων κοτόπουλου, άναμεσα στους έπισήμους, που έσφιγγαν το χέρι του Γιούρι και του πλήθους που ζητωκραύγαζε.

Όστόσο, η Βαλεντίνα 'Ιβάνοβνα Γκαγκάρινα κάθε άλλο είναι παρά μιά γυναίκα χωρίς «προσωπικότητα». Αντίθετα, μάλιστα, θα μπορούσαμε να πούμε πως έχει σ' ο μεγαλύτερο βαθμό αυτό το χάρισμα από την αερότη 'Αμερικανίδα «αντίζηλο» της.

Όπως ακριβώς και ο άγτρας της, ο έπισημναός Γιούρι Άλεξέβιτς, η Βαλεντίνα είναι μια αοτοδημιουργητή, που κατώρθωσε, με την ίσχυρή της θέλησι και τα πνευματικά της έφόδια, να τ' ο φάση πολύ ψηλότερα από το σημείο, για το οποίο προώριζε αρχικά τον έαυτό της. Πριν από με-

ρικά χρόνια, το 1954, εκείνη ήταν μιά απλή νοσοκόμα και εκείνος ένας ειδικευμένος έργατης. Άλλα, την ίδια εποχή σχεδόν και χωρίς να έχουν ακόμη γνωριστεί, ο Γιούρι άφηνε την δουλειά του σ' ο έργοστάσιο για να σπουδάσει στην τεχνική σχολή του Σαράτοφ, ενώ η Βαλεντίνα αποφάσισε να δοκιμάσει τις δυνάμεις της σ' ο Πανεπιστήμιο, σπουδάζοντας για γιαντρός. Το άποτέλεσμα ήταν να μεταπηδήσει εκείνος στην αεροπορία, όπου, με έφοδιο τις τεχνικές του γνώσεις, προκρίθηκε από ναυρίς άναμεσα στους προοριζόμενους για τα διαπλανητικά πειράματα, κι' εκείνη να γίνει μιά από τις καλύτερες γιατρούς του Σμόλενσκ.

Σήμερα, ο Γιούρι, η Βαλεντίνα και η κορούλα τους, η Γελένουτσα —'Ελενίτσα— δεν ζουν πιά σ' ο Σμόλενσκ, όπου έγινε ο γάμος τους κι' εξακολουθούν να κατοικούν οι γονείς τους, άλλα σ' ο 'Ορενμουργκ των Ουράλιων, στην περιοχή, δηλαδή, που έχουν εγκαταστήσει οι Ρώσοι το μεγαλύτερο μέρος του τεράστιου μηχανισμού τους των έξορμήσεων σ' ο διάστημα. Η ζωή τους κυλάει ήρεμα σ' ένα μικρό διαμέρισμα του

Η Βαλεντίνα Γκαγκάρινα με την μικρή Γελένουτσα

δου δρόφου μιάς πολυκατοικίας όμοιας με όλες τις άλλες και οι διασκεδάσεις τους είναι σχεδόν ανυπαρκτές σ' ο μικρή πόλη, που άπέχει εκατοντάδες χιλιόμετρα από την πρωτεύουσα.

Όμως, κι' αν ακόμη είχαν την δυνατότητα να διασκεδάσουν, ο Γιούρι και η Βαλεντίνα δε θα βρίσκανε τον καιρό να την αξιοποιήσουν. Εκείνη μοιράζει πάντα τις ώρες της άναμεσα στην έξασκησι του Ιατρικού της επαγγέλματος και στις φροντίδες για το νεοκυριό και για την κορούλα της, ενώ ο Γιούρι, όλας τους τελευταίες μήνες, γυρίζει μόνο άργα το βράδυ στο σπίτι του, έπειτα από την κοπιαστικότητα εκπαιδευσι που έπρεπε να προηγηθί από το τολμηρό άλμα του σ' ο διάστημα.

Για την μεγάλη αυτή τιμή, που περίμενε τον άντρα της, η Βαλεντίνα δεν είχε την παραμικρή σχεδόν ιδέα. Το μόνο, που της είχε αποκαλύψει, πριν από καιρό, ο Γιούρι, ήταν πως τον είχαν τοποθετήσει στην ομάδα των πέντε πιλότων, που άναμεσα τους θα διαλεγόταν εκείνος που θα εξαπο-

Ο Γιούρι Γκαγκάριν

λύοταν σ' ο διάστημα. Όμως, λίγες μέρες πριν γίνει το πείραμα, η Βαλεντίνα κατι υπαψίστηκε. Γνωρίζοντας σ' ο σπίτι του, ο Γιούρι έφερε, ένα βράδυ, μιά πελώρια κούλα για την κόρη του, ενώ σ' ο γυναικα του χάρισε ένα άσημένο δαχτυλίδι της γαγιάς του, που πιστεύε πως του έφερνε ευτυχία.

«Επίτιμα να φέρη ευτυχία και σ' εμένα, αν εγώ πάθα τίποτα...» της έλεπε, προσπαθώντας να κρύψει την συγκίνησι του.

Το βράδυ εκείνο, έξομολογείται τώρα η Βαλεντίνα Γκαγκάρινα, μάλιστα την άποστολή που του είχαν άναθέσει. Δε θέλησα, όμως, να τον ρωτήσω, αφού εκείνος έκανε πως δεν έπρεπε να μου πη περισσότερα...

Αντίθετα από την Ρωσία γιατρός, που δεν έμαθε πως ο άντρας της εξαπολύθηκε σ' ο διάστημα παρά τη στιγμή που το έμαθαν όλοι οι συμπατριώτες της, η 'Αμερικανίδα Λουίζα Σέππαρντ παρακολούθησε μέρα προς μέρα και λεπτό προς λεπτό τις προετοιμασίες του δικού της συζύγου για το μεγάλο πήδημα. Η Λουίζα γνώριζε από πριν την κάθε σχεδόν λεπτομέρεια και είχε ακόμη ζυγίσει, από γυναικεία περιέργεια, τα πανόλαφα εξαρτήματα της διαπλανητικής στολής του Άλαν!

«Εμείνα κατάπληκτη, λείδων διαπίστωση, πως η στολή, που δα φορούσε, και που φαίνεται σ' ο μάτι τόσο βαρεία, ζυγίζει μόλις 320 γραμμάρια και τα παπούτσια του 280!

Η αλήθεια, όστόσο, είναι πως παρά την συνθήεια των 'Αμερικανών να μην αποδίδουν σημασία στην «μυστικότητα», η Λουίζα

Ο Άλαν Σέππαρντ

Σέππαρντ δε θα είχε μάθει τόσο πολλά για τις προετοιμασίες του Άλαν, αν δεν ήταν κι' η ίδια, κατά κάποιο τρόπο, ένας «σκαπανέας σ' ο διάστημα». Μαζί με μερικές ακόμη 'Αμερικανίδες, που οι περισσότερες είναι γυναίκες αεροπορών, η Λουίζα παρακολουθεί—πράγμα που το άναφέρει με ιδιαίτερη υπερφάνεια—μαθήματα διαπλανητικής... μαγειρικής! Εκπαιδεύεται, δηλαδή, στην παρασκευή των ειδικών τροφών, που προβλέπει η έπιστημονική διαίτα για τους άστροναύτες και έχει κάνει, όπως λέγεται, μεγάλες προόδους σ' αυτό τον τομέα.

Ενώ, όμως, η Λουίζα Σέππαρντ κουεντίζει πολύ ευχαρίστως π' ο διαπλανητικής κουζίνας και διαπλανητικής στολής, άρθηκε καθορηματικά, δείχνοντας έτσι πως δεν συμμερίζεται την έξομολογητικότητα, που χαρακτηρίζει τους περισσότερους 'Αμερικανούς, να μιλήσει για τις ώρες που έζησε πριν από το ξεκίνημα του Άλαν.

Οι ώρες αυτές, δήλωσε, άνηκουν αποκλειστικά σ' εκείνον και σ' εμένα. Αν σ' ο έλεγα τί σ' ο άναθνηκα, θα δοκίμαζα την έντοπιση πως προβήκα ένα μυστικό μας σ' ο τρίτους!

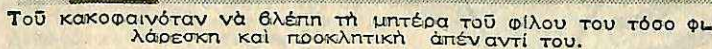
Έτσι, για να ίκανοποιήσουν την περιέργεια τους, οι δημοσιογράφοι κατάφυαν σ' ο μιά φίλη της, την Γκλάντις Μάσσαλ, που βρίσκεται κοντά στην Λουίζα στις τέσσερις ώρες που μεσολάβησαν από την στιγμή που χωρίστηκε με τον Άλαν ως την στιγμή που εκείνος ξεκίνησε για το διάστημα.

Η Λουίζα, έλεγε η Γκλάντις, δεν έπαψε, σ' ο διάστημα αυτό να συγυρίζει το σπίτι και να φροντίζει για τα παιδιά της, ώστε να μην άφηση την συγκίνησι της να την κυριέψη. Μονάχα όταν εκείνος άπογειώθηκε και τον είδε άστικού της, στην όθον της τηλεόρασης, έλαμψε στα μάτια της ένα δάκρυ. Το σκούπισε, όμως, για να μη δείχτη ούτε σ' ον έαυτό της δειλή.

✱✱

ΤΟ ΕΤΟΣ 2000 ΔΕ ΘΑ ΕΧΩΜΕ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ

Ο 'Αμερικανός οίκομολόγος Ούιλλιαμ Πούτιου προβλέπει ότι το έτος 2000 θα έχουν εξαντληθεί τα αποθέματα πετρελαίου πάνω σ' ο Γη και το έτος 2015 τα αποθέματα γαλιόθρακος. Άποτελει, λοιπόν, ζωτική ανάγκη για την άνωροπότητα να έχουν άνακαλυφθί σ' ο μεταξύ νέες πηγές ένεργειας.

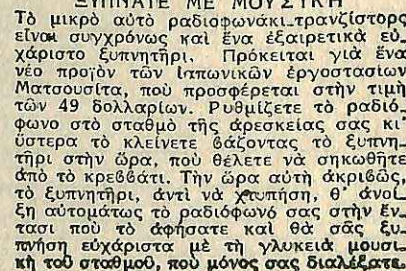
— Καλά, πήγαινε, παιδί μου.
Έγώ θα εργαστώ ως την ώρα
που θα γυρίσης... Πρέπει να ρίξω
μιά ματιά στα σχέδια των καλο-
καιρινών μοντέλλων του μαγαζιού
μας.

Ἡ Λουκία Περὼ — ἡ μαντάμ
Λουκία ὅπως τὴν ἔλεγαν στὸ με-
γάλο μοδιστράδικο, ὅπου ἔκτε-
λοῦσε χρέη διευθύντριας — θυλί-
στηκε στὰ σχέδιά της.

πασι του, απο τινη επιθυη εκουνη, η Λουκια ειχε αφρατωσει στην ανατροφη και τη μορφωσει του. "Ηθελε να κνην το ζωρη τελειο αντρας. Σημερα ο γυνις της ειχε τελειωσει το Γυμνασιο κι' ετοιμαζοταν να δωση εξετασεις στο Πανεπιστημιο. Η Λουκια, λοιπον, ειχε εκπληρωσει τον μονο σκοπο της ζωης της. Μα δεν ειχε καταρωσθη να βρη λιγη αναπαυδοσι της ανωπις της απο μερους του γυνιου της.

30

Όταν ξύπνησε, θυμήθηκε πού
ήταν Σάββατο. Ντύθηκε γρήγορα

Ἡ Μαρία βύλωσα μὴ θελήσῃ στήν καρδιά της. Γιατί εἶχε ἀκούστὰ πῶς ἡ μεσοκίτη αὐτῆς ἀριστοκράτισσα, εἶχε δεῖξαι ὅλους μεγάλους ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ Ἀνάκτορον καὶ ζήτησε νὰ τὸν παρακαλέσῃ γιὰ τὴν Ἰταλία. Καὶ τώρα νὰ τοῦ ὁ Βρεῦσός της, εἶχε κατὰ πόδας τὸν ῥοδόστατον Ἀντώνητο, ἑκατοντάδες στρέμματα γῆρας καὶ ἐπεὶ ὅπως ἦταν στὸ κρεβάτι της. Χαράματα σηκώθηκαν. Φορεσε τὴ στολὴ τῆς ἀμαζόνως. Ἰππευσε τὸ ὄλο-

σε τότε ότι τα τὸν ἔστελεν στὸ Κάρπενθι, στὴ
Θωδωράκη Γρίβα, μ' ἓνα ἐμπιστευτικὸ φάκελλο
ποὺ ἦταν ἀνάγκη νὰ φτάσῃ τὸ συντομώτερο στὴ
χέρια του. Ὁ Σοῦτσος τοῦ ἔδωσε διάφορες δὲ
ἡνῆες καὶ τοῦ συνέστησε ἀπόλυτη ἐχεμύθεια. Θ

«Έφυγε πρέχοντας για να μη δείξει τα δάκρυά της. Ο Δράκος θέλησε μια στιγμή να την ακολουθήσει, να πέσει στα πόδια της και να την έλξει, μοιρολόγη τη μολύβευα. Κρατήθηκε όμως, γιατί θυμήθηκε την αλυστική αποστολή του και τον όρκο «Βιάστηκε»:

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

32

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Το «άσθμα χόρτου» κι' η «μοναδική ένεσις»

Έξασφαλίζει άνοσσία για ένα χρόνο

ΚΑΘΕ χρόνο, από την άρχή της άνοίξεως ως τα μέσα του φθινοπώρου, το άσθμα χόρτου βασανίζει ένα μεγάλο αριθμό ατόμων, που καταφεύγουν σε διάφορα μέσα, χωρίς να βρίσκουν την ανακούφιση, που επιθυμούν. Τελευταία, όμως, μία μεγάλη έλπίδα ανέτειλε για όλους αυτούς τους ανθρώπους. Πρόκειται για τη μέθοδο της «μοναδικής ένεσεως», που τερματίζει το μαρτύριό τους.

Αλλά σε τί συνίσταται αυτή η μέθοδος;

Το άσθμα χόρτου περιγράφεται για πρώτη φορά πριν από 137 χρόνια, από τον Άγγλο γιατρό Τζων Μπρόστοκ. Έκτοτε και επί ένα περίπου αιώνα, οι γιατροί συνιστούσαν στους άσθενείς τα ταξίδια στη θάλασσα ή την παραμονή σε ψηλά όρη, με φτωχή βλάστηση και που να μην προσβάλλονται από άερα. Το 1911, όμως, δυο Άγγλοι γιατροί, που υπέφεραν από άσθμα χόρτου, σκέφτηκαν να κάνουν ο ένας στον άλλο ένεσεις με όρρο αίματος, που πήραν από το σώμα τους και περιέχει μόρια από τη γύρη, στην οποία ήταν άλλεργικοί. Έτσι, πέτυχαν ν' άμυναν σθενητοποιήσουν τον οργανισμό τους και βρήκαν πολύ μεγάλη ανακούφιση.

Άλλοι γιατροί μιμήθηκαν τη μέθοδο τους, χρησιμοποιώντας έγχυσιμα αίματος γάλακτος. Με τα έγχυσιμα αυτά έκαναν ένεσεις στους άσθενείς στην άρχή της άνοίξεως. Χρειάζονταν, όμως, πάνω από 50 ένεσεις και τα αποτελέσματα ήταν άσatisfactory και αβέβαια.

Μετά το δεύτερο πόλεμο, χρησιμοποιήθηκαν ως ένοσηνα η επιμερίνη, τα αντισηπτικά φάρμακα, η κορτιζόνη και διάφορα ορμονικά παρασκευάσματα. Άλλα τα άποτελέσματα δεν ήταν καλύτερα. Κι' εκτός τούτου, ο μεγάλος αριθμός των ένεσεων τρώαζε τους άσθενείς.

Πριν από μερικά χρόνια, όμως, η Άμερικανίδα δοκτορέσσα Μαίρη Χέβιτ Λόβλες, ένοσημένη από τα πείραματά ενός συμπατριώτη της «άνοσιόλογου» σε άλλα, σκέφτηκε να δημιουργήσει μέσα στον ίδιο τον οργανισμό του άσθενος άποθμένα έγχυσιμάτων γύρεως, που τον άμυναν σθενητοποιήσουν βαθμιαία.Θάπρεπε, όμως, αυτά τα έγχυσιμα να μην άπορροφώνται άμέσως, αλλά κατά έλάχιστες ποσότητες. Ο οργανισμός, δηλαδή, έπρεπε να παίρνει απ' αυτά μόνο όσα της χρειαζόταν την κάθε φορά. Για το σκοπό αυτό διέλυσε τα έγχυσιμα τα της γύρεως μέσα σε όρκατα έλαια. Έτσι, επινόησε τη μέθοδο της «μοναδικής ένεσεως».

Οι δόσεις, που χρησιμοποίησε ήταν τεράστιες. Αν ο οργανισμός τις άπορροφούσε άμέσως, θα μπορούσαν να προκαλέσουν άπρόβλεπτες άνοστατώσεις και να χειροτερεύσουν σε βαθμό επικίνδυνο την

κατάστασι του άσθενος. Άλλα τα έλαιάδες παρασκευάσμα μέσα στο όποιον είχε διαλυθεί το έγκύλισμα της γύρεως, απέκλειε αυτή τη γρήγορη άφομοίωση.

Τα πρώτα πείραματά Εγ.αν σε 100 έθελοντάς και τα άποτελέσματα δικαιώσαν τις προσδοκίες της. Οι άσθενείς πέρασαν ήσυχη άνοιξη και καλοκαίρι, σε να είχαν κάμει όλη τη μακρά σειρά των ένεσεων.

Το έπομένο έτος, η μέθοδος της «μοναδικής ένεσεως» χρησιμοποιήθηκε σε πολλές περιπτώσεις όρτικής κάριας και άλλων άλλεργικών άντιδράσεων, με τα ίδια ίκανοποιητικά άποτελέσματα.

Έκτοτε, η μοναδική ένεσις έγινε σε χιλιάδες άσθενών, με άριστα άποτελέσματα. Η ένεσις γίνεται μία φορά το χρόνο πριν από την άνοιξη κι' έξασφαλίζει στον άσθενή άνοσσία για όλη την περίοδο της γύρεως, που διαρκεί ως τα μέσα περριπτου του φθινοπώρου. Είναι άξιοσημείωτο, ότι μερικοί άσθενείς έχασαν να κάνουν ένα χρόνο την ένεσί τους. Πέρασαν, ωστόσο, καλό καλοκαίρι, πράγμα που δείχνει, ότι δεν είχαν εξαντλήσει ακόμη τα άποθματα των έγχυσιμάτων. (Οι ένεσεις, όπως είπαμε, πρέπει να γίνονται μία φορά το χρόνο).

Η μέθοδος της «μοναδικής ένεσεως» άποδίδει άριστα άποτελέσματα σε όλες σχεδόν τις περιπτώσεις άσθματος χόρτου και άλλεργικών παθήσεων, που φέλλεται στη γύρη των άθλων. Ο άσθενής με μία μοναδική ένεσις το χρόνο, γλυτώνει από το μαρτύριό του κι' είναι βέβαιος, ότι δε θα ένοχηλγη από τη γύρη.

Η «μοναδική ένεσις» είναι άβήδυνη; Μερικοί έπιστήμονες ύπατίρριαν, ότι θα ήταν δυνατόν να έχη άσάρστες άντιδράσεις όχι άμέσως, αλλά έπειτα από μερικά χρόνια. Άλλοι όπαδοί της νέας μεθόδου παρατηρούν, ότι η «μοναδική ένεσις» έχει γίνει ως σήμερα και σε διάστημα 14 περίπου χρό-

Τα γυναικεία πόδια θα έχουν ένα δάχτυλο

Μία γυναικεία «ποδίστρα», η δοκτορέσσα Λόλα Ράιςγκροφ από το Σικάγο, παρατήρησε ότι τα γυναικεία πόδια έγιναν πολύ μεγαλύτερα μέσα στην τελευταία 40ετία. Ώστόσο — προσέθετε — οι γυναικείες ένοοδόν σώνει και καλά να φορούν άκόμη παπούτσια μικρά, στενόχωρα, που σφίγγουν και παραμορφώνουν το πόδι τους. Άν συνεχισθεί αυτή η κατάσταση, η δοκτορέσσα Ράιςγκροφ προσέλεπει ότι, σε ένα μακρινό μέλλον, τα γυναικεία πόδια θα καταπτήση νόχουν μόνο ένα δάχτυλο!

Το φάρμακο του τύφου

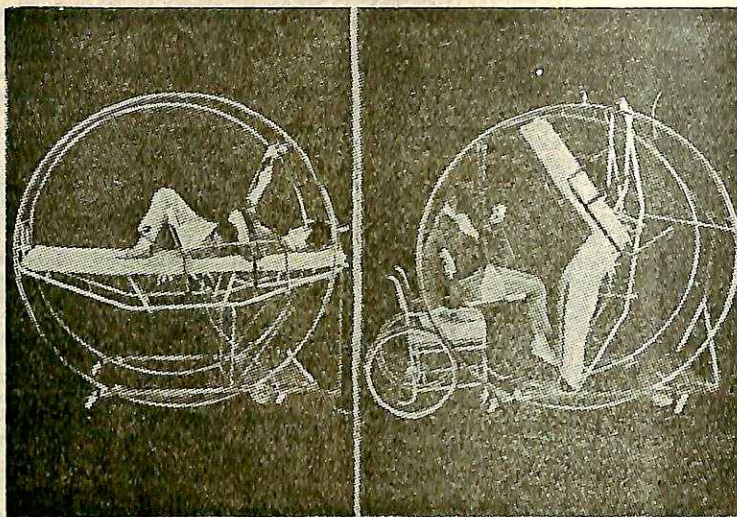
Οι γιατροί είναι μόλιον έπιφύλακτικοί στη χρησιμοποίηση της χλωρομυκινής, γιατί το άντιβιωτικό αυτό προκαλεί κάποτε σοβαρότατες άνωμαλίες του αίματος. Ώστόσο, μία συστηματική έρευνα που έγινε τελευταίως, άπέδειξε ότι κανένα άλλο από τα νεότερα άντιβιωτικά δε μπορεί να την άντικαταστήσει ένοσην τον τύφου και για άλλες βαρείες άφρώσεις. Δεν πρέπει λοιπόν να καταργηθεί. Έπιβεβαιώνεται όμως, κατά τη χρησιμοποίησή της, να γίνεται κάθε τόσο εξέταση του αίματος του άφρώστου.

Η παχυσκαρία και τα λίπη

Οι Άμερικανοί έπιστήμονες συνιστούν στους παχυσαρκούς να περιορίσουν τα έμφαρικά και το κρέας και να πρύνε, αντίθετα, άφθονα λίπη. Η πρωτότυπη αυτή άίατα δίνει ίκανοποιητικά άποτελέσματα.

Η άρτηριοσκλήρωσι και ο διαβήτης

Έχει παρατηρηθεί ότι ο σακχαρώδης διαβήτης, που φέλλεται σε έλαττωματική λειτουργία του πάγκρεατος, εύνοϊ τη πρόωρη εμφάνιση της άρτηριοσκλήρωσεως. Γιατί συμβαίνει αυτό, οι έπιστήμονες δεν το έξασκρίβωσαν ακόμη. Είναι βέβαιον, πάντως, ότι υπάρχει στενή συγγένεια μεταξύ της άρτηριοσκλήρω-

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΓΙΑ ΑΝΑΠΗΡΟΥΣ

Ένας Άμερικανός όρροπεδικός, ο δόκτωρ Χόμερ Στράνκερ, εφτιαξε ένα ηλεκτρικό κρεβάτι, που μπορεί να πάρη όλες τις έπιθυμητές στάσεις. Το κρεβάτι αυτό προορίζεται κυρίως για άναπηρους και γενικά για ανθρώπους που είναι ύποχρωμένοι να περνούν πολλές ώρες στην ημέρα στο κρεβάτι. Το πρώτο κρεβάτι αυτού του είδους προσφέρθηκε σ' έναν άνάπηρο του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, το λοχία Άλβιν Γιόρκ. Στην πρώτη εικόνα, ο Γιόρκ έχει περάσει ένα ειδικό κάθισμα κάτω από τα πόδια του κι' έτοιμάζεται να κατεβεί μόνος του από το κρεβάτι, χωρίς καμιά δσθήεια. Στη δεύτερη, «έφυγε» από το κρεβάτι και θρόσκεται στο κάθισμα, που κατεβαίνει σιγά-σιγά, για να τον μεταφέρει στην καρέκλα με τις ρόδες, με την όποια μπορεί να πάη όπου θέλει. Γυρίζοντας από τον περπάτο του, θα έξαναβεί στο κρεβάτι και πάλι μόνος του.

Έναν πεπειραμένο γιατρό. Η μέθοδος αυτή έχει διαδοθεί σήμερα εύρύτατα στην Άμερική, απ' όπου πέρασε κατόπιν στην Εύρώπη. Πολλοί Γάλλοι, Ιταλοί και Άγγλοι γιατροί την έφαρμάζουν σήμερα με έπιτυχία. Η «μοναδική ένεσις» δε θεραπεύει το άσθμα χόρτου. Διημοσύργει, όμως, ένα είδος άνοσίας σ' αυτό, πράγμα που είναι το ίδιο

Μικρά έπιστημονικά νέα

σεως και του διαβήτου, δηλαδή της ύπολειτουργίας του παγκρέατος. Το πάγκρεας, ως γνωστόν, είναι ένας όργαν που εκκρίνει την ένοσουλίνη.

Οι νεότερες όμως έρευνες, έδειξαν ότι εκκρίνει και μία άλλη όρμόνη, την έλασάση, που παίζει σημαντικό ρόλο στη διατήρηση της έλαστικότητας των τοιχωμάτων των αρτηριών. Όταν λοιπόν, το πάγκρεας δε λειτουργεί κανονικά, εκτός από την ένοσουλίνη, έλαττώνεται και η έκκριση της έλασάσης.

Έτσι, τα τοιχώματα των αρτηριών σκληρύνονται. Τα γενόμενα πείράματα έδειξαν ότι η έλασάση, χορηγούμενη από το στόμα ή με ένδομυϊκές ένεσεις, εκτός του ότι διατηρεί την έλαστικότητα των αρτηριών, προκαλεί έπίσης πτώση της άνωλογίας της περιχομένης εις το αίμα χοληστερίνης.

Η άσπιρίνη κατεβάσει τη χοληστερόλη

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των Άγγλων έπιστημόνων, η άσπιρίνη σε ήμερήσιες δόσεις 1½ γραμμάρια κατεβάσει την άναλογία της χοληστερόλης μέσα στο αίμα.

Η βιταμίνη του καφέ

Έξερτε ότι ο καφές περιέχει μία πολύτιμη βιταμίνη; Τέσσερα φλιτζάνια καφέ την ημέρα προσφέρουν στον οργανισμό μας όλη την άπαιτούμενη ήμερήσια ποσότητα βιταμίνης (βιταμίνη της ομάδας Β).

Όσο περισσότερο ψήμουν το σκούρο είναι ή σκόνη του καφέ, τόσο περισσότερη βιταμίνη περιέχει.

Ο «μενογλισμός» οφείλεται σε ίόν;

Κατά τη γνώμη ενός Αυστραλού γιατρού, σπριζομένη σε σειρά παρατηρήσεων και πειραμάτων, η μορφή πνευματικής καθυστέρσεως που όνομάζεται «μενογλισμός», μπορεί να οφείλεται σε μόλυβο από ίόν. Έτσι έξηγείται ίσως το ότι παρατηρείται συχνότερα στα πικνοκατοικημένα κέντρα, όπου είναι μεγαλύτερος ο συγχρωτισμός των ανθρώπων

Έναν πεπειραμένο γιατρό. Η μέθοδος αυτή έχει διαδοθεί σήμερα εύρύτατα στην Άμερική, απ' όπου πέρασε κατόπιν στην Εύρώπη. Πολλοί Γάλλοι, Ιταλοί και Άγγλοι γιατροί την έφαρμάζουν σήμερα με έπιτυχία. Η «μοναδική ένεσις» δε θεραπεύει το άσθμα χόρτου. Διημοσύργει, όμως, ένα είδος άνοσίας σ' αυτό, πράγμα που είναι το ίδιο

κι' έπομένως εύκολότερη η μετάδοσι της μόλυνσεως. Ο ίος αυτός — άν ύπαρξη πραγματικά — μόλυνει τη μητέρα και προκαλεί τη γέννηση έλαττωματικού παιδιού, που παρουσιάζει μογγολισμό.

Οι βόμβοι των αυτιών έχουν ρευματική προέλευσι

Οι βόμβοι των αυτιών δεν οφείλονται πάντα στα αυτιά. Σε μερικές περιπτώσεις μπορούν να προκληθούν από ρευματοειδή άρθρίτιδα, που ένοπηίζεται στην περιοχή του τραχήλου. Είναι τότε περισσότερο έντονοι, όταν ο άσθενής γυρίζει άπότομα το κεφάλι του. Οι άκτινες Χ και ή κορτιζόνη άποδίδουν σ' αυτές τις περιπτώσεις άξιόλογα άποτελέσματα. Οι βόμβοι μπορεί να οφείλονται έπίσης σε έλαττωματική άφρώσι των σιαγόνων. Πρέπει τότε να γίνει ή κατάλληλη διορθωτική θεραπεία, που θα έξαναφέρει τις σιαγόνες στην κανονική τους θέση.

Ο καρκίνος του στομάχου

Κατά τους Ιάπωνες έπιστήμονες, έκείνοι που πίνουν γάλα προσβάλλονται σπανιότατα από καρκίνο του στομάχου. Γι' αυτό, το Ιαπωνικό ύπουργείο Υγείνης συνιστά την άσζηση των μεριδών γάλακτος για όλους, μικρούς και μεγάλους.

Νέο ήρεμιστικό φάρμακο

Οι Άμερικανοί άνακάλυψαν ένα νέο ήρεμιστικό φάρμακο, τη φλυφαναζίνη, που ήρεμει το νευρικό σύστημα και έξασφαιζει την άγωνία, χωρίς να έπηρεάζει τις διανοητικές ίκανότητες.

Τα κλούβια αυγά και οι άκτινοβόλεις

Θέλετε να προστατευθήτε από τις έπικίνδυνες άκτινοβόλεις; Είναι άρκετο να σπάσετε μία φορά την εβδομάδα μέσα στο διαμώτι σας ένα κλούβιο αυγό. Τα κλούβια αυγά σκωρπίζουν όλόκληρο βιοόχο ύδρογόνο, που προστατεύει άποτελεσματικά από τις άκτινοβόλεις.

ΕΧΕΤΕ ΧΟΛΗΣΤΕΡΙΝΗ;

Πώς μπορείτε να προλάβετε την άνοδη της

ΟΤΑΝ άκούμε να γίνεται λόγος για χοληστερίνη, το μυαλό μας πηγαίνει άμέσως στην τροφή και ειδικότερα στα λίπη που εισάγουμε στον οργανισμό μας. Άλλα τα λίπη δεν είναι ή μοναδική αίτια, που προκαλεί άσθια της χοληστερίνης. Το ότι ή ούσια αυτή βρίσκεται σε μεγάλη άναλογία μέσα στο αίμα μας, παρατηρούν οι ειδικοί έπιστήμονες, μπορεί να οφείλεται και στο ρυθμό της σημερινής ζωής. Η ύπερκόπωση, οι ένοοιες, οι συγκινήσεις, ή καθιστική ζωή, ο συγχρονος έκνευσις κλπ., μπορεί να προκαλέσουν άνοδη της άναλογίας της χοληστερίνης στον ίδιο βιολόγος της κατάρτησις λιπαρών τροφών.

Άλλα τί είναι ή χοληστερίνη, για την όποια γίνεται τόσοσ λόγος στις ήμέρες μας; Ένα άλιπτήριο; Μία τοξική ούσία; Πίποτα από αυτά. Η χοληστερίνη είναι ένα κρυσταλλοποιημένο ούνοπνευμα, που ο οργανισμός μας το παρασκευάζει, έπειτα από μία πολύπλοκη έπεξεργασία, από τα λίπη. Την άναλογία αυτής της ούσιος και την κυκλοφορία της μέσα στο σώμα τη ρυθμίζει το σκώτι.

Η χοληστερίνη είναι άπασοίτητη στην κανονική λειτουργία του οργανισμού μας. Δε μπορούμε να κάνουμε χωρίς αυτήν. Η ούσια αυτή βρίσκεται π. χ. σε μεγάλη άναλογία στον έγκέφαλο. Το αίμα, έξ άλλου, τη μεταφέρει σ' όλα τα μέρη του σώματος.

Η κανονική της άναλογία κυμαίνεται μεταξύ 1 γραμμ. 5 και 2 γραμμ. 4 τοίς χιλίοις. Κάθε λίτρο αίματος, δηλαδή, πρέπει να περιέχει 1 γραμμ. 5—2 γραμμ. 4 χοληστερίνης.

Τα πράγματα, όμως, άσχύζουν να χαλαρώσουν ή άναλογία της έξερσής αυτής τα όρια, που κρίνονται ως φυσιολογικά. Η χρησιμοποίηση χοληστερίνης μεταβάλλεται τότε σε ήλιπτήριο, που ή παρουσία του στον οργανισμό μας μας έπιφύλασσει πολλές δυσάρεστες έκπληξεις.

Στην περίπτωση αυτή συμβαίνει, ότι και σ' έναν κινητήρα άποκονισμένο, που τα λάδια του σχηματίζουν πάνω του ένα παχύ στρώμα και παρεμποδίζουν τη λειτουργία του. Κατά τον ίδιο τρόπο, ή χοληστερίνη έναποτίθεται στα έσωτερικά τοιχώματα των αρτηριών και ίδιος στα σμεία, όπου διακλαδώνονται. Η συσσώρευση είναι μεγαλύτερη στη στεφανιαία άρτηρία της καρδιάς, που είναι από τις σημαντικότερες του οργανισμού.

Η χοληστερίνη, που έναποτίθεται στα

τοιχώματα του οργανισμού έπιδρά διττά: χημικά και μηχανικά. Διαβιβρώσκει τα τοιχώματα των αρτηριών και ταυτόχρονα περιορίζει τον αόλο τους, απ' όπου περνάει το αίμα. Οι άσθιρίες γίνονται τότε σκληρές και εύθραυστες (άρτηριοσκληρώσι). Από το άλλο μέρος, λόγω της στενώσεως του αόλου τους, το αίμα δεν κυκλοφορεί εύκολα μέσα σ' αυτές. Έτσι, ή καρδιά καυράζεται περισσότερο για να διοχετεύσει το άπαραίτητο αίμα. Το στρώμα της χοληστερίνης, άλλωστε, γίνεται δένον και περισσότερο παχύ και μπορεί να φράξει τελείως τον αόλο της άρτηρίας. Το αίμα λιμνάζει τότε και σχηματίζει όρρόδους. Ένας απ' αυτούς, μπορεί να εισχωρήσει στη στεφανιαία άρτηρία και να τη φράξει. Έτσι, ο καρδιακός μύς δεν τροφοδοτείται με αίμα και έχομε το έμφραγμα του μυοκαρδίου, που προκαλεί το θάνατο στίς 10% των περιπτώσεων.

Στις έγκυες έπίσης, ή χοληστερίνη άνέρεχεται από τον 3ο μήνα και ή άνοδος συνεχίζεται, μέχρι το τοκετό. Η έπάνοδος της στα κανονικά όρια γίνεται τον 3ο ή 4ο μήνα μετά τον τοκετό. Η άναλογία της χοληστερίνης, αντίθετα, έλαττώνεται κατά την πορεία διαφόρων μολυσματικών νόσων, όπως είναι ο τύφος ή πνευμονία κλπ. Φτάνει τότε τα 0,50—1 γραμμάρια τοίς χιλίοις.

Όπως είπαμε παραπάνω, το όργανο που ρυθμίζει την άναλογία και την κυκλοφορία της χοληστερίνης είναι το σκώτι. Όταν λοιπόν, το σκώτι δε λειτουργεί κανονικά, ή άναλογία της χοληστερίνης άνέρεχεται και τα δυσάρεστα έπακόλουθα δεν άργούν να έκδηλωθούν.

Το καλύτερο, συμβουλεύουν οι γιατροί, είναι να προλαμάνουμε την άνοδη της άναλογίας της χοληστερίνης, αντί να προσπαθούμε κατόπιν να την κατεβάσουμε, πράγμα που δεν είναι πάντοτε εύκολο.

Οι άνθρωποι, λοιπόν, που έχουν περάσει τα πενήντα, πρέπει να συνθιάσουν σε άριστήν πειθαρχία στο ήτημα της διατροφής. Θ' άποφύγετε, από παντός, τις καυράσεις σε ζώικα λίπη (κρέατα, αυγά, μυσάκι, κλπ.) και θα περιορίσετε τις παντός είδους καυράσεις. Λιγότερα ζώικα λίπη άλλα και λιγότερη τροφή. Όχι παύσια γεύματα, ένοπνευσμένη ποτά κλπ.

Εάν προσπαθήσετε, έξ άλλου, να έχετε βιταμίνες, οι βιταμίνες, κι' οι βιταμίνες συνηθισμένες φθελρουν τον οργανισμό περισσότερο απ' έπιθήποτε άλλο. Θά άποφύγετε, τέλος, την καθιστική ζωή. Είναι άπασοίτητο να κάνετε κάποιο σπορ: πεζοπορία, έλαφρη γυμναστική, κωπηλασία, κλπ.

ΤΟ «ΓΕΝΙΚΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ»

Έξουδετερώνει σχεδόν όλα τα δηλητήρια του σπιτιού

ΤΟ σημερινό σπιτί είναι γεμάτο από δηλητηριώδεις ούσεις, σπέρσει ή ύγρες, που μπορεί να φέρουν το θάνατο: όπιατικά χάπια, μπιονιές, βερνίκια, ένομοκτόνα, ύγρα καθαριστικά, κλπ. Υπάρχει δε συνεχώς ο κίνδυνος να καταπιεί ένα μικρό παιδί κάτι απ' όλη αυτά, σε μία στιγμή που ή μητέρα του δεν το προσέχει.

Τέτοια δυστηχήματα συμβαίνουν κάθε τόσο. Και κάποτε το μικρό θύμα πεθαίνει, γιατί δεν προλαβαίνουν οι δικί του να βρουν έγκαιρως το κατάλληλο άντιδοτο, είτε να το μεταφέρουν άμέσως σ' ένα νοσοκομείο ή στο Στάθμο Πρώτων Εμφάνων.

Στην Άμερική ύπαρχουν εκέντρα έλέγχου δηλητηριών, που μένουν άνοηχά διαρκώς, γύχα και μέρα, και είναι πολύτιμες πληροφορίες στους ένοσφορούμενους για τα διάφορα δηλητήρια, που χρησιμοποιούνται στο σπιτί και για τα άντιδοτά τους. Στην Έλλάδα όμως δεν ύπαρχει κανένα τέτοιο.

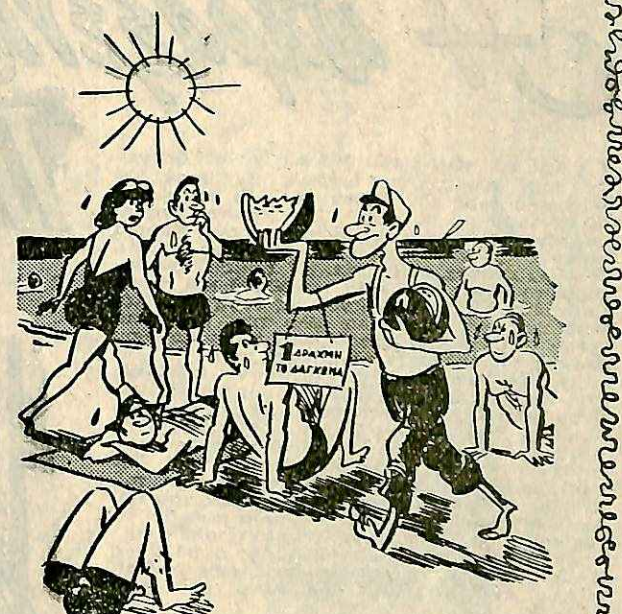
Είναι, λοιπόν, άπασοίτητο κάθε σπιτί, κάθε νοικοκυρά, να έχη πάντα έτοιμο στο γυτο, λαπάκι του ολικού φαρμακείου ένα μπουκαλάκι με «Γενικό Άντιδοτο».

Μπορείτε να φτιάσετε μόνοι σας το μίγμα αυτό, που έξουδετερώνει άποτελεσματικά τα περισσότερα δηλητήρια. Τα συστατικά του είναι τρία: ένεργοποιημένο ζώϊκό κάρβουνο, ύδροείδιο μαγγανίου και ταννίνη. Μπορείτε να τα προμηθευθήτε απ' το φαρμακείο, ή και να τα έτοιμάσετε στο σπιτί με τον έξης τρόπο:

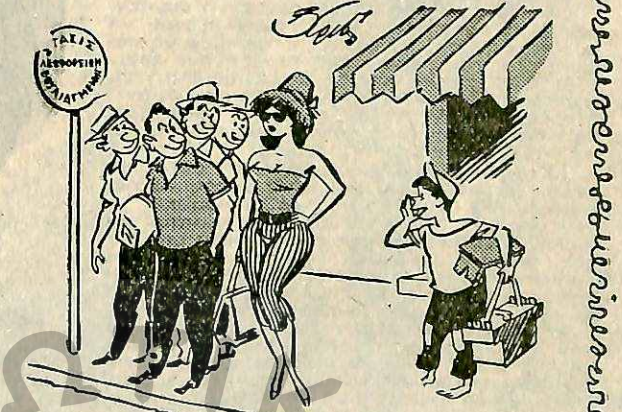
Μία καρβουνισμένη και ψιλοκοπανισμένη φέτα ψωμιού θα σάς δώση το ζώϊκό κάρβουνο. Μία μπουκάλα καθαριστικό γάλα μαγνησίας απ' το φαρμακείο, το ύδροείδιο μαγγανίου. Και 7—8 κουταλιές τσάι ζεματισμένο με το νερό μιας μικρής τσαγιέρας, θα σάς δώσουν την ταννίνη. Οι κανονικές άναλογίες είναι: 2 μέρος κάρβουνο, 1 μέρος μαγγανίου, 1 μέρος τσάι.

Το άντιδοτο αυτό δεν είναι πραγματικά «γενικό», αλλά έξουδετερώνει τα περισσότερα δηλητήρια και χημικά μίγματα του νοικοκυριού, που μπορεί κανείς να καταπιεί κατά λάθος ή σε όδοι μεγαλύτερη απ' την

Ποπεί Γελωτοδρασία

Αίσχροκέοειά!...

— Οι έπιθυμούντες περισσότερες λεπτομερείας, στην πλάς της Βουλιαγμένης, περικαλώ!...

Χωρίς λόγια!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Η παράξενη αγκαλιά της Σαβίλα

Ο ΚΑΡΛΟ, κόμης του Θράνκι, κι' ο Τζούντι-
τσε, κόμης της Ιστρίας, μισούσαν θα-
νάσιμα ο ένας τον άλλον. Κι' όλο τον καιρό
βρισκόνταν σε πόλεμο. 'Αν κάποτε σταμα-
τούσαν, ήταν για να προετοιμάσουν κάποια
καινούργια επίθεση ή κάποια ενέδρα. 'Ετσι,
τό αίμα έτρεχε άδάκοπα. Κι' όπως ήταν φυ-
σικό, τό μίσος τους είχε μεταδοθή και στους
υπηκόους τους. Γιατί καθέννας τους είχε κά-
ποιο συγγενή ή κάποιο φίλο του, που είχε
πέσει σ' αυτή την άτελειωτη πάλη και που
έπρεπε να εκδικηθώ τό θανάτο του.

Η αίτια που ο κόμης του Θράνκι κι' ο κό-
μης της Ιστρίας μισούσαν ο ένας τον άλλον
ήταν πως κι' οι δύο είχαν αναγάψει την ίδια
νυναικά, την όμορφη Σαβίλα. Μα αυτή ανα-
γούσε μόνο τον πρώτο, ενώ για τό δεύτερο
αισθανόνταν μόνο απόια και περιφρόνηση. 'Ο-
ταν, λοιπόν, η Σαβίλα έγινε νυναικά του
Κάρλο, ο Τζούντιτσε άρχισε άμεσως τον πό-
λεμο κι' έλεγε φανερό σ' όλους πως δέ εα
πούχασε αν δέ σκότωνε τον αντίπαλό του.
Κι' η αλήθεια ήταν πως αυτός ο πόλεμος
δέν θα τελείωνε παρά μόνο αν έλειπε από τη
μέση ο ένας από τους δύο. Αυτό τό ήθεραν
όλοι.

Έκείνο τον καιρό, ο κόμης Θράνκι έτοιμα-
ζε μία καινούργια επίθεση. 'Ηθελε να αφηνί-
διάση τον αντίπαλό του. Τό σχέδιό του ήταν
να προσποιηθώ μία επίθεση κατά του πύργου
του Τζούντιτσε με άσθενεις δυνάμεις και
ταυτόχρονα να μη στήν' Ιστρία με τον όγ-
κο του στρατού του και ν' άρchiση να κυοί-
εψη τό χωριά και τις πόλεις της. 'Ετσι ο
Τζούντιτσε, που δέν θα μπορούσε να συνκεν-
τρώσει τό στρατό του, θ' αναγκαζόταν να
συνέγκολογησθώ, εκτός αν προτιμούσε να γε-
θάνη από την πείνα μέσα στον πύργο του.

Αυτό τό σχέδιο, όμως, ήθελε μεγάλη προ-
παρασκευή και γι' αυτό ο κόμης του Θράνκι
έτρεξε όλη την ημέρα δεξιά κι' αριστερά,
κάνοντας όθεν πως κυνηγούσε, για να κα-
νονίσω διάφορες λεπτομέρειες.

Αλλά κι' ο Τζούντιτσε είχε κι' αυτός τό
σχέδιο του. Και, μία μέρα, κατάφερε να πα-
ρασυρη τον αντίπαλό του σε πανίδα και να
τον σκοτώσθώ. Οι συντροφοί του κομπά του
Θράνκι, που ήταν σκορπισμένοι μέσα στο δί-
σος, θρήκαν αργότερα τό πτώμα του, που
κολλυμπούσε σε μία λίμνη από αίμα. Τόβαλαν
τότε πάνω σ' ένα φορείο, που εφτιαχάν από
χοντρά κλαδιά, και τό πήραν στον πύργο.

Η Σαβίλα έκανε σαν τρελλή, όταν είδε
τόν αγαπημένο της Κάρλο νεκρό κι' ή πρω-
τη της σκέψη ήταν να σκοτωθώ κι' αυτή για
να τον συντροφεύσθώ στο μεγάλο ταξίδι του.
Μα, ξεφονικά, νομισε πως άκουσε μία φωνή.
— Θ' αφήσθώ χωρίς εκδίκηση τό θανάτο
μου!

Ηρέμισε άμέσως κι' άρχισε να δίνει τις
άπαραιτητες διαταγές. Η κηδεία του άντρα
της έπρεπε να γίνθω μεγαλόπρεπη κι' επιθι-
ακή, έτσι που όλοι να τόν θυμούνται για χρο-
νιά.

Δέν έκλαιγε πιά κι' ούτε ξεφώνιζε. 'Ακού-
ραστη, έτρεχε δεξιά κι' αριστερά, θέλοντας
να έπιστάσθώ σ' όλα.

Μετά την κηδεία, κλείστηκε στο διαμέρι-
μά της και για πολλές ημέρες δέν δέχτηκε
κανένα. Όταν ξαναβήκε από κεί, ήταν ή-
ρεμη και νηλίστη σκεδόν, έτσι που εκείνοι
που την έδελεσαν παραξενεύονταν γι' αυτή
την απότομη αλλαγή. Μία μέρα, τέλος, κά-
λεσε τον έφημεριο του πύργου και τούδωσε
ένα νράμμα για τον κόμπα της 'Ιστρίας.
Μέσα σ' αυτό τον διαβεβαίωνε για τη φιλία
της και του ζητούσε την υποστήριξη και την
προστασία του, χωρίς να κανη τόν παραμι-
κρό υπαινιγμό για τη δολοφονία του συζυ-
γου της.

Ο Τζούντιτσε δυσιόησσε στην αρχή και
δέν έδωσε απάντησι. Μα όταν ο έφημεριος
του ξανάφερε και δεύτερο νράμμα, της έ-
γραψε κι' αυτός για να την διαβεβαιώσθώ πως
μπορούσε να βασίλειται στη φιλία του.

Αυτή ή παράξενη αλληλογραφία συνεχι-
στηκε κάμποσο καιρό. Και γινόταν όλοένα
και περισσότερο εγκάρδια, τρυφερή σκεδόν.
'Η Σαβίλα, χωρίς να τό λέη καθαρά, άφηνε
με τό νρώματά της τόν Τζούντιτσε να κα-
τάλαθώ, πως δέν θ' άνόταν να γίνθω νυναι-
κά του.

Μία μέρα, τέλος, ο κόμης της 'Ιστρίας
φόρεσε την καλύτερη στολή του και ξεκι-
νήσθω με καμιά είκοσιιά ανθρώπους του
για τον πύργο της Σαβίλα. Θάπεστε στα πό-
δια της και θα της ζητούσε να γίνθω νυναικά
του.

Η Σαβίλα έτρεξε να τόν υποδεχθώ ή ίδια
υπερητά στην πύλη του πύργου.

— Κόμης της 'Ιστρίας, άς είναι εύλογημέ-
νη ή στιγμή που ήρθες σ' αυτό τον πύργο,
τού είπα.

Τόν έπιασε κατόπιν από τό χέρι και τέν

— όύγε, τού είπα. Με τό κλειδί αυτό θ' άνοιγής τη πόρτα, που βρίσκεται στη δυτική πλευρά...

ώδηγσθω μέσα στον πύργο.

Την ίδια στιγμή, ή βαρειά πόρτα έκλεισε
με όρη κι' οι άνθρωποι του Τζούντιτσε έ-
μειναν απ' έξω.

Ο κόμης κατάλαβε πως είχε πέσει σε πα-
γίδα, αλλά ήταν πιά άργά. Οι άνθρωποι της
Σαβίλα τόν άμφίλισαν άμέσως και τόν κατέ-
θασαν σε μία υπόγεια αίθουσα, όπου τόν έρ-
ρίξαν μέσα σ' ένα σιδερένιο κλουβί.

Η Σαβίλα, για να τόν βασανίσθω, πρόσταξε

ΔΙΠΛΟΠΕΝΝΙΕΣ

Σάν τά βουνά

Καθώς άντέχουν τό θουνα
τά χιόνια και τις μπόρες,
έτσι βαστάει και ή
την καθε (καρδιά
μου τη (συμφωρά
στις δύσκολες τις
(ώρες.

Σάν τά θουνα, σάν
(τά θουνα
δαστάει ή καρδιά
(μου κι' άς πονά.

Σκίστε βαθιά τά
(στηνιά μου
τά μάτια σας, να
(δούνε
σε μιά στενόχωρη καρδιά
σε τέτοια σπλάχνα ανθρωπινά
οι πόνοι πως χωρούνε!...

Νά μη στο γράφ' ή μοίρα σου
λαχτόρες να τραθήσθω!
Τότε χορεύετ' άντοχή
κι' αν έκπς δυνατή ψυχή
στο πόνο θα τό δείξας.

Σάν τά θουνα, σάν τά θουνα
δαστάει ή καρδιά μου κι' άς πονά.

ΕΥΓΥΧΙΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

να τόν αφήσουν δυό ημέρες νησιτικό. Την
τρίτη, οι ύπνρετες του πύργου έβαλαν ένα
μεγάλο τραπέζι πλάι στο κλουβί. Στο τραπέ-
ζι αυτό καθόσε ή Σαβίλα μαζί με τους άν-
θρώπους της κι' έφαγαν τά πιό νόστιμα κι' ό-
ρεχτικά φαγητά.

Κάθε τόσο, ή κόμπος πετούσε ένα κομ-
μάτι κρέας ή ένα λουκάνικο στον αγκυάλω-
τό της. 'Αλλά αυτός, μ' όλο που ή πείνα του
ξεσχίζε τά σωθικά, δέν άπλωσε ούτε μία φο-
ρά τό χέρι του για να τό πάρη.

Η άξιοπρέπεια που έδειχνε ο Τζούντιτσε
πειράζε στα νεύρα τη Σαβίλα. Πόσο θάβλεπε
να τόν έβλεπε να την παρακαλή νονοτιστός
στα πόδια της. 'Αλλά ο αγκυάλωτος δέν πα-
ραπονέθηκε ποτέ, ούτε τις ζήτπες καμιά

— Πρώτη φορά βλέπετε καπε-
λίτσα, χωρίς, και νουαλώνετε έ-
τσι τά μάτια σας!

Το καλλιτεχνικό μας

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΣΠΕΡΑΝΤΖΑ ΒΡΑΝΑ

Η έκρηκτική πρωταγωνίστρια του ελαφρού θεάτρου μας —

ΕΝΑ πρόγραμμα φοβάται περισσότερο από το κάθε τι σ' αυτό τον «παλιόκοσμο», που ζούμε, και την «παλαιονομικονία», όπως λέει και το τραγουδάκι, η Σπεράντζα Βρανά, η έκρηκτική πρωταγωνίστρια του ελαφρού μας θεάτρου. Τους άντρες!

Κι όμως, οί άντρες, όλοι ανεξαιρέτως οι άντρες, μικροί, μεγάλοι, άμουστακα παιδιά και άπορομάλλινες, τη λατρεύουν. Τη λατρεύει δε αυτή την έκδηλουν με κάθε τρόπο, είτε στο δρόμο περπατάει η Σπεράντζα, είτε περνάει με το κόκκινο κουράκι της, καταπίνοντας τα χιλιόμετρα με φούρια, άδιαφορώντας για πεζούλια, τροχαίους και άμφορόντας το Σταμάτη και το Γρηγόρη (κι' όμως άντρες είναι κι' αυτοί) είτε βγαίνει στη σκηνή, για να παίξει το σόλο της, ένα σόλο με ύπνωση, με πονηριές, τσαμπινιές, σαιτίες και στοργολήπτες, που κάνει την πλατεία να κρέμεται απ' τα χείλη της.

Απορώσαμε: — Τι είν' αυτό, που λές, Σπεράντζα; Μιά φρεγάδα σαν και σένα, με τα πανιά σου, πιά κατάρτια σου, τα ισάδια σου και την καρίνα σου! Άκούς να φοβάται, λεί, τίς... μπουνάτσες.

Χαμογέλασε, φίνοντας μια σειρά μαργαριταριών να φανούν πίσω απ' τα κόκκινα, σαρκώδη χείλη. Ύστερα κάθισε στην πολυθρόνα της Βεράντας, έτσι όπως ήταν με το μαγιό, έβαλε το ένα πόδι πάνω στ' άλλο και άναστένωσε:

— Άκου μπουνάτσες! Μα αυτοί, κυρίε μου, είναι φουτουτίες!... Με κάψανε!

— Και θα σε ξανακάψουν, νάσαι σίγουρη. Κούνησε το κεφάλι. Άν, οι άντρες, οι άντρες! Δεν άνδρεσε και τότε:

— Δυστυχώς, μάς είναι... απαραίτητοι!

Ο φόβος της Σπεράντζας Βρανά για το Ι-σχυρό φύλο, φόβος στ' αληθινά παθολογικός (δεν έχει σημασία αν στη σκηνή δείχνει το αντίθετο) έκδηλώθηκε όταν άκούει η σημερινή πρωταγωνίστρια του ελαφρού θεάτρου δεν ήταν πρωταγωνίστρια, κι' ούτε καν ήθοποιός, αλλά απλό κοριτσόπουλο εκεί κάτω στο Μεσολόγγι, όπου γεννήθηκε κι' όπου έμενε με τους συγγενείς του πατέρα της, του μακαρίτη Γιώργου Χωματιανού.

— Δηλαδή, Σπεράντζα, τί έγινε άκριδώς; — Ήμουν 14 χρονών, δηλαδή γυναίκα σωστή πιά.

— Όχι και σωστή. Παιδούλα, πές.

Διαφωνεί:

— Καλέ, τί παιδούλα; Ή μητέρα μου η Πιπίτα παντρεύτηκε σ' αυτή την ηλικία τον πατέρα μου. Κλέφτηκαν. Κι' εγώ, στ' ίδια χρόνια, ήμουν υποανάπτυκτη. Νά φανταστείς, ούτε σέ θέατρο δεν είχα πατήσει, για να δώ πώς είναι.

— Κι' έγινες ήθοποιός;

— Τ' αγαπούσα... από μακριά. Πλατωνικά, που λένε.

— Και πότε ο πλατωνικός έρωτας έγινε ολοκληρωμένος;

— Τότε! Όταν έκοιμισα τα 14. Είχε έρθει ένας θιάσος, ήταν τα χρόνια της Κατοχής, στο Μεσολόγγι. Έπαιζαν η Καλή Καλό, ο Μεσολογιτής, η Ύδωρ, κι' άλλοι, σ' ένα καφενεδάκι, κοντά στο φαρμακείο του Ραυτάπουλου. Ξέρεις;

— Ξέρω. Βλέπεις, τυχαίνει νάμαστε... πατριωτάκια.

Μηδ' Χάιρα πολύ! Λοιπόν... τσόκασα το βράδυ απ' το σπίτι και πήγα να θεατριστώ. Και την «επιμύπησα». Μαγεύτηκα τόσο που, μ' άλλο το έλλο που μούδωσε ο θεός μου, άκολούθησα το θιάσο στην τουρνέ του. Έγινα ήθοποιός κι' εγώ!

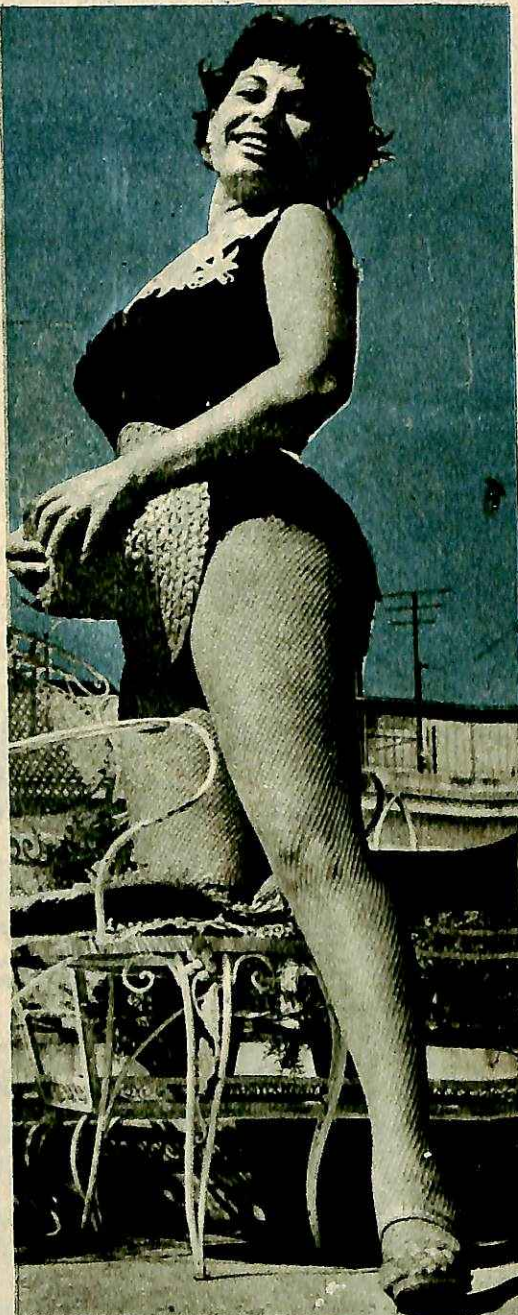
— Έτσι στ' αμπαλάκι;

— Κάποτε να δής. Δεν ήτανε και τόσο στ' αμπαλάκι. Έκαμα το ντεμπούτο μου στο Αιτωλικό, σαν τραγουδίστρια. Βλέπεις στη γενέτειρά μου ντεμπιόν.

— Και τα πήγες καλά;

— Θά δής. Βγήκα στη σκηνή (καφενεδάκι πάλι ήταν το θέατρο), για να τραγουδήσω το σουξέ της εποχής:

«Τ' όνειρο της αγάπης μας έσβησε σι' αλήθεια!

Η Σπεράντζα Βρανά, ποζάρει στη θεράντα του σπιτιού της για τους αναγνώστες του «Εσπεράου».

«Όλα μέσ' στη ζωή μας τελειώσανε σαν τα παραμύθια...».

«Δεν πρόλαβα όμως να φτάσω στ' αμπαλάκι. Μόλις πήγα στο «έσθησε»... Έσθησα κι' εγώ. Ένοιωσα τη φωνή μου να πνίγεται στο λαρήγγι μου απ' το πλάκ. Καμμία έκαστη άντρες κάθονταν μπροστά μου στις καρέκλες και με κίτταζαν. Φοβήθηκαν κι' ένοιωσα πως ρά λιποθύμησα. Τόβωλα, λοιπόν, στ' αμπαλάκι και... — Καλά, καλά. Τα θυμάμαι... — Τα θυμάσαι;

— Ναί. Ήμουν κι' εγώ ανάμεσα στους 100. Δέ σόπα που είμαστε πατριωτάκια;

— Σωστά. Έχεις όμως τόσες χιλιάδες θαυμαστές. Λίγο είναι;

— Χαμογέλα και το παραδέχεται: — Πάρα πολύ! Οι θαυμαστές είναι προτιμώτεροι απ' τους θείους.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

«Ένα χρόνο αγάπτερας, η Σπεράντζα ξαναπήρε θάρρος. Ο φόβος για τους άντρες μικρυνε κι' η αγάπη της για το θέατρο μεγάλωσε. Έτσι ξανατεμπουάρησε με κάποιο έπαρχιακό θιάσο

σάν... καροτέρια, κι' έπαιξε τή... Γενοβέφα. Κι' ύστερα, μετά την άπελευθέρωσι, βρήκε το δρόμο της, σ' αμπερίστα έπιθεωρήσαν, με κάποιο θιάσο του Χατήρηστού, στη Λάρισα.

Ένας άκόμα χρόνος, κι' η Σπεράντζα Χωματιανού, που στο μεταξύ είχε προλάβει να παντρευτεί και να χωρίσει, πέρασε από τα έπαρχιακά μπουλούκια, στους μεγάλους άθηναίους θιάσους. Τό ταλέντο της, τό ταμπεραμέντο της στ' ελαφρά νούμερα, ή ιδιότυπη φωνή της, τό γεμάτο μπρίο παίξιμό της, τ' αμπαλάκι της χαρίσματα, που έσθηκάνουν θύελλες χειροκροτημάτων και τρικυμίες ζητωκραυγών, την έκαναν να εδωρήσει άμείωτος από τη μέζα των άνωνύμων έργατών του θεάτρου.

Έτσι έπαιξε σ' αμπερίστα στο «Μετροπόλιταν» τό 1948, έναρκαλώνοντας τό ρόλο της μάγισσας στην άλυσμένη έπιτυχία των Σακελλάριου - Γιαννακόπουλου «Άνθρωποι-άνθρωποι» κι' ύστερα πέρασε σ' αμπερίστα στο «Περσέ» στή «Κυβέλη», στο «Άκροπόλ». Τό 1954 καθιέρωσε σαν πρωταγωνίστρια στην έπιθεωρήσι «30 τό δολάρια», παίζοντας σόλο ένα νούμερο, που κάλανε κόσμο στον καιρό του, τό «άδωσέ, παιδί μου, άδωσέ».

Άκολούθησαν διάφορες τουρνέ στην έλληνική έπαρχία, στίς όποιες η Σπεράντζα Βρανά θριάμβωνε διπλά.

— Τί έννοεις «διπλά»;

— Σάν ήθοποιός, άλλα και σάν έπαγγελματία. Έπαιζαν τό άκριβότερο έμμεροκάματο έπαρχίας, που δόθηκε ποτέ. Ένα χιλιάριο την παράστασι!

Ύστερα... «Όμως δε χρειάζεται να διηγηθεί κανείς τό «έσθησε» αυτό. Όλοι οι Άθηναίοι, μικροί-μεγάλοι, νέες κοπέλλες και γέροι, τό γνωρίζουν.

Γιατί η Σπεράντζα Βρανά, πρωταγωνίστρια όλων σχεδόν των ελαφρών θεάτρων και δεκάδων ταινιών, άνάμεσα στίς όποιες «Κάλπηκη λίρα», όπου ή έρμηνεία της κατέπληξε, έγινε ίνδολύμα, άστέρι πρώτο μέσ' στ' αμπαλάκι του ελαφρού θεάτρου και άγαπημένη των γυναικών και των άντρών.

Τους όποιους άστόσο εξακολουθεί να φοβάται και να θεωρεί «άνοημοποιημένους», αν και είναι «άπαραίτητοι»... που να μην έσωναν.

Πάνω στο ρετιρέ της οδού Κεφαλληνίας, όπου κατοικεί, ο ήλιος παίζει με τίς γλάστρες της Βεράντας. Μιά έναρία γειτόνισσα της άπέναντι πολιτικοποιήσε, που άπλώνει τίς μπουνάτσες της, έχει πάρει «μυροδιά» τό φωτογράφος, που άπαθανατίζει τη Σπεράντζα και παράτησε τό «άμπαλο» για να χαζέψει.

Κι' ή «σβή» πρωταγωνίστρια, παρυσυρμένη από τη φιλική κουβεντούλα, προβαίνει σ' έμμυστηρέσεις για τίς μικρές άδυναμίες της ζωής της.

Ίδου μερικά από αυτές:

★ Άγαπά τό λούσα με πάθος.

★ Άγαπά έπίσης τό λουλούδια και τίς μακαρονάδες με κιμά.

— Μά δε σ' αγαπώνουν, Σπεράντζα;

— Λιγάκι. Όμως να ξέρης...

Ανακάθεται στην πολυθρόνα της Βεράντας, φορά τό μαύνο καπέλο της και «άλλάζει πόδι».

— Τό βλέπεις αυτό;

— Ποιό;

— Τό πόδι.

— Τό βλέπω. Μη μου πής πώς είναι έτσι τορνιούτο και έπιθυμητό... απ' τα μακαρονάκια!

— Όχι, καλέ. Άν, και σύ. (Γελά μέχρι ξεκαρδίσματος). Θέλω να πώ πως είμαι ύπερ της άνατολίτικης άπόψεως. Ή γυναίκα νάσαι γυναίκα κι' άχι... σανίδα. Γι' αυτό και δεν κάνω διαπτα. Μαγειρεύω πικάντικα φαγητά και... τό τρώω ή ίδια!

★ Λατρεύει τη θάλασσα και τό ταξίδισα.

★ Της άρέσει τό ξενύχτι και τό «Νερά» της Κυψέλης, όπου συχνάζει μετά τίς παραστάσεις στο θέατρο.

★ Τέλος, έχει φοβερή άδυναμία σ'... χρήμα, τό όποιο δεν υπάρχει άλλως τρόπος να τό άποχτήση παρά με μία... «ληηρονομιά».

— Δυστυχώς, δεν έχω πλούσιο θείο! παραποιέται.

— Σωστά. Έχεις όμως τόσες χιλιάδες θαυμαστές. Λίγο είναι;

— Χαμογέλα και το παραδέχεται: — Πάρα πολύ! Οι θαυμαστές είναι προτιμώτεροι απ' τους θείους.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

σαλονι

ΑΗΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΖΕΝΗ ΒΑΝΟΥ

Η μελαγχολική τραγουδίστρια των καυμών της φτωχογειτονιάς

ΤΡΙΑ χρόνια—τρία θέματα, τρία άματα καλύτερα.

Πότε πρόλαβε ή Τζένη Βάνου, ή μελαγχολική τραγουδίστρια των καυμών και μικρών παθών της φτωχογειτονιάς και των άπλών ανθρώπων, να τα πραγματοποιήσει;

Η ίδια, αν τη ρωτούσες, ούτε που θα μπορούσε να φανταστεί την τόσο γοργή εξέλιξή της. Ήταν ένα κορίτσι απλό και φτωχό, κορίτσι του λαού, που πέρασε τα πρώτα χρόνια της νιότης της εκεί κάτω στη Μιχαήλ Βόδα, σ' ένα ήσυχο σπίτι, ανάμεσα σ' αμπερίστα μικρά άδέρφια της, κεντώντας με φτηνές κλωστές τό όνειρό της.

Όνειρα τρελλά — όπως τό περισσότερα των κοριτσιών του λαού, που με τη φαντασία τους προσπαθούν ν' άναμνηρώσουν όσα τους στερήσει ή πραγματικότητα.

Όνειρα και τραγούδια μία και ή μικρή Τζένη είχε όμορφη φωνή, ένα μέταλλο ίδιότυπο, που άπληστο μία παράφρη, μυστηριακή γοητεία, ένα εταμένο νόημα και άναστεναγμού, που διαχέονταν σ' αμπερίστα και μελωδίες.

Όπου μία μέρα, τό πονεμένο άηδονάκι, άποφάσισε να τινάξει τά φτερά κι' απ' τό φτωχικό σπίτι της Βόδας να άνοήχτη στο μεγάλο, ή σκιερό δάσος της Πέλης, όπου χιλιάδες πουλιά κλεισθόσαν και χιλιάδες χρώματα τυλίγαν σ' άπληστες φαντασμαγορίες τό μικρά όνειρο των κοριτσιών.

Και πέταξε.

Έτυχε να παρακολουθήσουμε τό πρώτο της έκεϊνο πέταγμα.

Ήταν ένα δράδυ—περασμένα μεσάνυχτα—σ' κάποιο κοσμικό κέντρο της Πατησίων. Όνόματα γνωστά είχαν περάσει μπροστά απ' τό μικρόφωνο, ή Μπέμα Κυριακίδου, ή Φώτης Πολυμέρης, κι' άλλοι. Κι' ύστερα, μετά από ένα διάλειμμα χορού, ένα δειλό σκετασμένο κοριτσάκι, με σκούρα μαλλιά και γλυκά μάτια, φοδισμένο και τρέμον μέσος στην έξομη τσιζλέτα, που ίσως για πρώτη φορά φόρουσε, άφηνε στην πίστα.

Στάθηκε για μία στιγμή άπορημένη, που οι άρμάνες δε φάνηκαν να προσέχουν και τόσο τη μικρή ύπαρξή της, κι' ύστερα άφηνε να τρομοκρατήσει, σ' αμπερίστα θάμβη, έτσι που νόμιζες πως θά τό άλλά σ' αμπερίστα πόδι.

Μιά στιγμή έσωτερικής πάλης κι' ύστερα ή μελή άγνωστη τραγουδίστρια νίκησε τό φόβο της. Άνοιξε τα μικρά κόκκινα χείλη. Κι' ή δειλή φωνή, που μάταια τό μικρόφωνο άγωνίζεταν να την πολλαπλασιάσει, άκούστηκε σαν παράνοιο:

«Ξέρω μάποιο άστέρι άστέρι-άστέρι-άστέρι που λάμπει σ' ή γή...»

Η Τζένη με τον πατέρα της και τη μητέρα της σ' ένα τραπέζι της «Αθηνά» τη

Βράδυ που άπαιξε τό Γ' θεατικό Έσπερο Τραγουδιού.

Όταν άνέβαινε στην πίστα, ή όταν οδηγούνταν μπροστά τό μικρόφωνο, παθαιόνταν σ' τέτοιο θάμβη, που απ' τό χείλι της δεν έβγαίνει πιά φωνή, άλλα ή ίδια ή ψυχή της.

Έτσι, σ' αμπερίστα, είχε δημιουργηθεί ένας πυρήνας θαυμαστών και θαυμαστρινών της, που δεν άργησαν να πληθύνουν και να άπλωθούν σ' όλη την Ελλάδα.

Οι πόρτες του Ε.Ι.Ρ. άνοιξαν μπροστά της, οι πίστες των κέντρων, του «Κόλαμπόκ», του «Εροκάντερο», του «Μουσείου», της «Σηλιάς», της «Παλίας Άθήνας», της «Νεράιδας» τέθηκαν σ' αμπερίστα, οι παράγωγοι ταινιών ζήτησαν

Την άνοήχτη.

Όταν άνέβαινε στην πίστα, ή όταν οδηγούνταν μπροστά τό μικρόφωνο, παθαιόνταν σ' τέτοιο θάμβη, που απ' τό χείλι της δεν έβγαίνει πιά φωνή, άλλα ή ίδια ή ψυχή της.

Έτσι, σ' αμπερίστα, είχε δημιουργηθεί ένας πυρήνας θαυμαστών και θαυμαστρινών της, που δεν άργησαν να πληθύνουν και να άπλωθούν σ' όλη την Ελλάδα.

Οι πόρτες του Ε.Ι.Ρ. άνοιξαν μπροστά της, οι πίστες των κέντρων, του «Κόλαμπόκ», του «Εροκάντερο», του «Μουσείου», της «Σηλιάς», της «Παλίας Άθήνας», της «Νεράιδας» τέθηκαν σ' αμπερίστα, οι παράγωγοι ταινιών ζήτησαν

Την άνοήχτη.

Όταν άνέβαινε στην πίστα, ή όταν οδηγούνταν μπροστά τό μικρόφωνο, παθαιόνταν σ' τέτοιο θάμβη, που απ' τό χείλι της δεν έβγαίνει πιά φωνή, άλλα ή ίδια ή ψυχή της.

Έτσι, σ' αμπερίστα, είχε δημιουργηθεί ένας πυρήνας θαυμαστών και θαυμαστρινών της, που δεν άργησαν να πληθύνουν και να άπλωθούν σ' όλη την Ελλάδα.

Οι πόρτες του Ε.Ι.Ρ. άνοιξαν μπροστά της, οι πίστες των κέντρων, του «Κόλαμπόκ», του «Εροκάντερο», του «Μουσείου», της «Σηλιάς», της «Παλίας Άθήνας», της «Νεράιδας» τέθηκαν σ' αμπερίστα, οι παράγωγοι ταινιών ζήτησαν

Την άνοήχτη.

Όταν άνέβαινε στην πίστα, ή όταν οδηγούνταν μπροστά τό μικρόφωνο, παθαιόνταν σ' τέτοιο θάμβη, που απ' τό χείλι της δεν έβγαίνει πιά φωνή, άλλα ή ίδια ή ψυχή της.

Έτσι, σ' αμπερίστα, είχε δημιουργηθεί ένας πυρήνας θαυμαστών και θαυμαστρινών της, που δεν άργησαν να πληθύνουν και να άπλωθούν σ' όλη την Ελλάδα.

Οι πόρτες του Ε.Ι.Ρ. άνοιξαν μπροστά της, οι πίστες των κέντρων, του «Κόλαμπόκ», του «Εροκάντερο», του «Μουσείου», της «Σηλιάς», της «Παλίας Άθήνας», της «Νεράιδας» τέθηκαν σ' αμπερίστα, οι παράγωγοι ταινιών ζήτησαν

Την άνοήχτη.

Όταν άνέβαινε στην πίστα, ή όταν οδηγούνταν μπροστά τό μικρόφωνο, παθαιόνταν σ' τέτοιο θάμβη, που απ' τό χείλι της δεν έβγαίνει πιά φωνή, άλλα ή ίδια ή ψυχή της.

Έτσι, σ' αμπερίστα, είχε δημιουργηθεί ένας πυρήνας θαυμαστών και θαυμαστρινών της, που δεν άργησαν να πληθύνουν και να άπλωθούν σ' όλη την Ελλάδα.

Οι πόρτες του Ε.Ι.Ρ. άνοιξαν μπροστά της, οι πίστες των κέντρων, του «Κόλαμπόκ», του «Εροκάντερο», του «Μουσείου», της «Σηλιάς», της «Παλίας Άθήνας», της «Νεράιδας» τέθηκαν σ' αμπερίστα, οι παράγωγοι ταινιών ζήτησαν

Την άνοήχτη.

Όταν άνέβαινε στην πίστα, ή όταν οδηγούνταν μπροστά τό μικρόφωνο, παθαιόνταν σ' τέτοιο θάμβη, που απ' τό χείλι της δεν έβγαίνει πιά φωνή, άλλα ή ίδια ή ψυχή της.

Έτσι, σ' αμπερίστα, είχε δημιουργηθεί ένας πυρήνας θαυμαστών και θαυμαστρινών της, που δεν άργησαν να πληθύνουν και να άπλωθούν σ' όλη την Ελλάδα.

Όταν τελείωσε, κέρδισε μερικά χειροκροτήματα μεθυσμένων κυριών και κυριών κι' άποσύρθηκε.

Πάλι καλά. Σ' τό κάτω-κάτω δεν ήταν ή Νάνα Μούσχουρη, που με τό ίδιο τραγουδί, τό μεγάλο αμπερίστα του Πλέσσα, είχε κέρδισε θραβείο στο Πρώτο Θεατικό Τραγουδιού. Μιά άγνωστη ήταν, ένα πρωτόγαλτο κοριτσόπουλο που προσπαθούσε να τη μιμήθ.

Έτσι είπαν πολλοί.

Πήγα στο καμπαρί της και τη βρήκα:

— Ποιά είσαι, δεσποινίς μου;

— Ή Τζένη Βάνου.

— Άπλάστ;

— Ή Τζένη Βραχμού. Αυτό είναι τό πραγματικό μου.

— Και γιατί τό άλλάξες;

Ξεθαμνήθηκε. Και μισογέλασε.

— Νά τραγουδά και νάμει... βραχμού; Θά μοιάζα σάν... καλαμπόρι. Άφαιρέσα λοιπόν τό «ρο» και τό «χι» κι' έγινε Βάνου.

Ξαναγέλασε.

— Έχεις άραία φωνή. Άνε πώς μοιάζει με της Μούσχουρη.

— Την άγατώ και τη θαυμάζω τη Μούσχουρη. Όμως...

Τότε. Και σιμωμήσαμε μαζί της.

Δε θάβηλε να μοιάζει με καμμία άλλη. Θάβηλε νάμει μονάχα αυτή που ήταν: Ή Τζένη Βάνου. Είχε τη δική της φωνή και τη δική της προσωπικότητα. Τό δικό της τρόπο έρμηνείας. Κατάλαβε:

— Κι' αμπερίστα.

— Μονάχα που δεν θέρω αν θά τα καταλάβουν κι' οι άλλοι. Άν θά πετύχα.

Έφυγε.

Την θανατείδαμε ένα χρόνο άργότερα, δηλαδή πέντε.

Φορούσε άθηναία παντελόνια κι' είχε τον άέρα φτασμένης σόφης.

Και με τό δίκιο της. Γιατί ή Τζένη Βάνου σ' τό μικρό, τό ελάχιστο διάστημα μίας χρονιάς είχε «φτάσει» κιάλας.

Τό πρόγραμμα (για όσους έβριον τό παρασκήνιο της σκηνής και της πίστας) θά μπορούσε να θεωρηθ' σαν πραγματικός άθλος. Και ήταν άθλος. Ένας άθλος που είχε ώσπασο την άυλή έξήγησής του:

Ή Τζένη ήταν πραγματικό ταλέντο. Ή άποκάμνη της χρονιάς. Ή φωνή της, μυστηριακή, παράφρη, πεντακάθαρη, με προσεκτικές μαγείας και γοητείας, με πάθος άλγυθνό και δονήσεις ειλκρινείας, έβεινε πως ή ιδιότυπη τραγουδίστρια «έβρισε» τό λώγια των τραγουδιών που τραγουδούσε, πως γινόταν ένα μ' αυτά, κι' έτσι τραγουδί και τραγουδίστρια ένωσαν σ' ένα άδελφικό σύμπλεγμα, σ' ένα «άδελφια».

Γινόταν ή ίδια, θάλασσα, άνέρι, κύμα, καυμός, άγάπη, πόνος, νύχτα, πρωινό, σπαργμός, χαρά, περιστάσι, ό,τι ήθελε ο σινεέτης, ό,τι ποθούσε ο άκροατής.

Όταν άνέβαινε στην πίστα, ή όταν οδηγούνταν μπροστά τό μικρόφωνο, παθαιόνταν σ' τέτοιο θάμβη, που απ' τό χείλι της δεν έβγαίνει πιά φωνή, άλλα ή ίδια ή ψυχή της.

Έτσι, σ' αμπερίστα, είχε δημιουργηθεί ένας πυρήνας θαυμαστών και θαυμαστρινών της, που δεν άργησαν να πληθύνουν και να άπλωθούν σ' όλη την Ελλάδα.

Οι πόρτες του Ε.Ι.Ρ. άνοιξαν μπροστά της, οι πίστες των κέντρων, του «Κόλαμπόκ», του «Εροκάντερο», του «Μουσείου», της «Σηλιάς», της «Παλίας Άθήνας», της «Νεράιδας» τέθηκαν σ' αμπερίστα, οι παράγωγοι ταινιών ζήτησαν

Την άνοήχτη.

Όταν άνέβαινε στην πίστα, ή όταν οδηγούνταν μπροστά τό μικρόφωνο, παθαιόνταν σ' τέτοιο θάμβη, που απ' τό χείλι της δεν έβγαίνει πιά φωνή, άλλα ή ίδια ή ψυχή της.

Έτσι, σ' αμπερίστα, είχε δημιουργηθεί ένας πυρήνας θαυμαστών και θαυμαστρινών της, που δεν άργησαν να πληθύνουν και να άπλωθούν σ' όλη την Ελλάδα.

Οι πόρτες του Ε.Ι.Ρ. άνοιξαν μπροστά της, οι πίστες των κέντρων, του «Κόλαμπόκ», του «Εροκάντερο», του «Μουσείου», της «Σηλιάς», της «Παλίας Άθήνας», της «Νεράιδας» τέθηκαν σ' αμπερίστα, οι παράγωγοι ταινιών ζήτησαν

Την άνοήχτη.

Όταν άνέβαινε στην πίστα, ή όταν οδηγούνταν μπροστά τό μικρόφωνο, παθαιόνταν σ' τέτοιο θάμβη, που απ' τό χείλι της δεν έβγαίνει πιά φωνή, άλλα ή ίδια ή ψυχή της.

Έτσι, σ' αμπερίστα, είχε δημιουργηθεί ένας πυρήνας θαυμαστών και θαυμαστρινών της, που δεν άργησαν να πληθύνουν και να άπλωθούν σ' όλη την Ελλάδα.

Οι πόρτες του Ε.Ι.Ρ. άνοιξαν μπροστά της, οι πίστες των κέντρων, του «Κόλαμπόκ», του «Εροκάντερο», του «Μουσείου», της «Σηλιάς», της «Παλίας Άθήνας», της «Νεράιδας» τέθηκαν σ' αμπερίστα, οι παράγωγοι ταινιών ζήτησαν

Την άνοήχτη.

Όταν άνέβαινε στην πίστα, ή όταν οδηγούνταν μπροστά τό μικρόφωνο, παθαιόνταν σ' τέτοιο θάμβη, που απ' τό χείλι της δεν έβγαίνει πιά φωνή, άλλα ή ίδια ή ψυχή της.

Έτσι, σ' αμπερίστα, είχε δημιουργηθεί ένας πυρήνας θαυμαστών και θαυμαστρινών της, που δεν άργησαν να πληθύνουν και να άπλωθούν σ' όλη την Ελλάδα.

Οι πόρτες του Ε.Ι.Ρ. άνοιξαν μπροστά της, οι πίστες των κέντρων, του «Κόλαμπόκ», του «Εροκάντερο», του «Μουσείου», της «Σηλιάς», της «Παλίας Άθήνας», της «Νεράιδας» τέθηκαν σ' αμπερίστα, οι παράγωγοι ταινιών ζήτησαν

Την άνοήχτη.

Όταν άνέβαινε στην πίστα, ή όταν οδηγούνταν μπροστά τό μικρόφωνο, παθαιόνταν σ' τέτοιο θάμβη, που απ' τό χείλι της δεν έβγαίνει πιά φωνή, άλλα ή ίδια ή ψυχή της.

Έτσι, σ' αμπερίστα, είχε δημιουργηθεί ένας πυρήνας θαυμαστών και θαυμαστρινών της, που δεν άργησαν να πληθύνουν και να άπλωθούν σ' όλη την Ελλάδα.

Οι πόρτες του Ε.Ι.Ρ. άνοιξαν μπροστά της, οι πίστες των κέντρων, του «Κόλαμπόκ», του «Εροκάντερο», του «Μουσείου», της «Σηλιάς», της «Παλίας Άθήνας», της «Νεράιδας» τέθηκαν σ' αμπερίστα, οι παράγωγοι ταινιών ζήτησαν

Φαρμακική δράση

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Παμέλα έδωγαν περίπατο στους δρόμους της Ρουέν με το τούλινο φόρεμά της, τον κότσο της που έμοιαζε με ανθοστάλιο πανέρι, τα φουσκωτά μανίκια της, τα μικροσκοπικά ποδαράκια της...

Πήγαινε καμιά φορά ως το ύψιστο παλαιο του άντρός της, του κ. Λεκυγέ. Εκείνος, κατακόκκινος απ' τη χαρά του, έσπαινε να την περιποιηθεί. Τούττανε να βλέπει ν' αβίζει ένα χαμόγελο στα χείλη της. Ήταν τότε άπολυτα εύτυχισμένος.

Την περισσότερη ώρα, η Παμέλα χασιμουδιότανε, κύτταζε περιφρονητικά τα ύφασματά και παραπονιόταν πως την ένοχλούσε η σκόνη. Όταν έφτανε, ο Λεκυγέ τη συνόδεε ως το κατάφλι, κι από κει την κοιμάσανε με περιποίηση ν' απομακρύνεται χωρίς να γυρίση καθόλου το κεφάλι της.

Το βράδυ, τον περίμενε, καθισμένη σ' ένα ντιβάνι, όνειροπολώντας, με το πηγούνι ακουμπισμένο στο χέρι της και τον άνγκωνα στο γόνατό της. Ο Λεκυγέ την κυττάζε από μακριά, μ' εύλινδα... Στο τραπέζι, δεν άλλαζαν λέξι. Ύστερα η Παμέλα διάβαζε τις «Οριαντάλ» του Ούγκω. Ο άντρας της, καθισμένος κοντά στο τζακι, έπαιζε μηχανικά με την τσιμπίδα.

Καμιά φορά, έβλεπε κίτταζε ψυχρά τη φαρδιά ρεντιγκάτα του, τα χοντρά πόδια και τα τριχάτα χέρια του. Κι' η επαναστατημένη ύπαρξή της καλούσε μ' απόρητο τον ώραιο έραστή, με το σβέλο κορμί μέσα στο κομψό κοστούμι, που θα της φανέκανε τον έρωτα...

Στις κοσμικές συγκεντρώσεις, πολλές φθονούσαν τη νεύσαντρη, που άκτινοβολούσε μέσα στα τούλια και τις νταντέλες. Σε κάθε χαρό φερούσε καινούργια τρουλέτα. Κι' ο Λεκυγέ—που τα πλήρωνε όλ' αυτά—έμεινε ξεχασμένος σε μια γωνιά της σάλλας και θαύμαζε τη γυναίκα του που ήταν βασίλισσα σ' όλες τις καντρίλιες... Ίσως και να υπέφερε καινά...

Η Παμέλα άδικαφορούσε για τους καθαλιέρους της. Ήταν κι' αυτοί τόσο ψυχροί! Δεν ήταν από κείνους που νοιάζονταν την τρικυμία του πάθους, που μονομαχούν με το πιστόλι για την αγαπημένη τους. Ούτε κι' ο Λεκυγέ ήταν τέτοιος—αυτός προσόντων...

Τέλος, μια μέρα, παρουσιάστηκε ο άντρας των όνειρών της, στο πρόσωπο του Ροδόλφου Άλτεονί, που ήταν περαστικός απ' τη Ρουέν κι' η ζωή του έκρυβε κάποιο μυστήριο. Η Παμέλα γάρεψε μαζί του ένα βάλς στο σπίτι του είσαγγελέως. Της άρσε το χλαμό και σκοτεινό πρόσωπό του. Της συμπεθήκε, κι' αυτή κατάλαβε άμέσως, απ' τη ματιά που της έβριζε, πως ήταν ο έκλεκτός.

Και την άπληγε, μια γλυκεία και ήλιόλουστη έρωτική μέρα.

Εκείνο το βράδυ, ο Λεκυγέ γύρισε άργα στο σπίτι του. Κρατούσε κάτω απ' τη μασχάλη του μια μικρή κασετίνα από πολύτιμο ξύλο, προωρημένη για τη γυναίκα του. Ήταν ένα οργανέτο που έπαιζε το «Πλαίσιο ντ' αμούρ».

Ήθελε να της κάνει μια έκπληξη με την έλπίδα πως θα τον αντίμενε μ' ένα φιλή. Χτύπησε την πύρτα της καμαράς της και μπήκε.

Το δωμάτιο ήταν άδειο κι' άκατάστατο. Το οργανέτο έβριζε απ' τα χέρια του Λεκυγέ. Πήρε πάνω απ' την τουαλέτα ένα χαρτί και διάβαζε:

«Είχα απόλυτη ανάγκη από έρωτα. Άντιο! Μη ψάξω να με βρεις. Φεύγω με το φίλο μου».

Απ' τον καύμό του, ο Λεκυγέ αλτσακόνισε.

Η Παμέλα έζησε κόμποσο καιρό μέσα σ' ένα έρωτικό μεθύσι...

Όσο βάσταζαν τα λεφτά που είχαν μαζί τους, περνούσαν καλά. Μια μέρα όμως, είδε το Ροδόλφο χλαμό, άναμάλιασμένο, έτοιμο να σκοτωθεί.

Η σκηνή αυτή συνέβη στο Αίε-λε-Μπαίν, σ' ένα σπίτι κοντά στη λίμνη όπου είχαν μείνει ο Λαμαρτίνος κι' η

Έλδρα. Η δυστυχισμένη γυναίκα πρόσφερε στο φίλο της τα κοσμήματά της. Εκείνος άνήθηκε στην άραή, έπειτα άμας τα δέχθηκε.

Είχε άστόσο το έλαττωμα να παίξη χαρτιά, κι' έχανε όλοένα. Εύτυχώς που ο Λεκυγέ είχε γεμίσει κοσμήματα τη γυναίκα του, απ' την πρώτη μέρα του γάμου τους! Τα χρυσά δαχτυλίδια, τα διαμάντια, τα μαργαριτάρια, πουλήθηκαν όλα. Τίποτα δεν έμεινε. Και τα λεφτά δοδεύτηκαν, έξανειμίσθηκαν...

Στο μεταξύ, η Παμέλα προσπαθούσε να ζήσει ένα διειρο. Αναζητούσε μια κατάλληλη σκηνογραφία για το αίσθημά της: λίνες, βουνά, άσπέρια, ούρανο...

Μαζί με το φίλο της, γονάτισαν σε παρακαλήσια κι' έκλαψαν πολλές φορές.

Τα βραβητά, οι σκηνές, τό... ξύλο δεν της ήταν πιά άρεκέτά. Είχε χαράσει από δράματα και ταξείδια.

Καμιά φορά νοσταλγούσε το άυστρο σολονάκι της με τα βαρύτα έπιπλα, άκμή και τη φαρδιά ρεντιγκάτα του Λεκυγέ... Ποτέ δεν είπε άστόσο στο Ροδόλφο πως είχε άπορητα μαζί του. Και λυπήθηκε πολύ όταν βρήκε κι' εκείνη—τί άνταπόδοσι της Μοίρας!—ένα γράμμα στο όποιο καταριότανε την τύχη του και της άνάγγελνε πως έφαιγε, πως την άφινε...

Συγχρόνος όμως, η Παμέλα ένοιωσε κάποια άνακούφιση. Καώς δεν είχε δε δικάρα, σέβασθε πολύ λογικά τον άντρα της...

Πουλώντας όλες τις τουαλέτες της, κατάφερε να μαζέψει τα έξοδα του ταξιδιού της ως τη Ρουέν. Όταν έφτασε εκεί, έτρεξε στο σπίτι της.

Ήταν μια βροδιά παγκυμένη και βροχερή. Δεν είδε φως στα παράθυρα.

«Πως δε γύρισε άκόμη ο Ζουρτέν;» άναρωτήθηκε. Τον έλεγε τώρα «Ζουρτέν», κι' όχι «Λεκυγέ».

Χτύπησε την πύρτα. Της άνοιξε μια άγνωστη ύπηρετρια. —Ο κ. Λεκυγέ, παρακαλώ, είπες η Παμέλα.

—Ο κ. Λεκυγέ; Θάνα ο παλιός ιδιοκτήτης του σπιτιού...

—Ο παλιός ιδιοκτήτης; Όστε το πούλησε;

—Δεν το έδω. Έδώ μονάκι πως σκοτώθηκε.

Η ύπηρετρια, σαστισμένη, είδε τη μαυροντυμένη γυναίκα να φύγει κλαίγοντας με λυγμούς.

«Τι έπαθε;...» άναρωτήθηκε.

Άναστήκανε ύστερα τους άίμους της και έξανειμισε στο σπίτι.

Η Παμέλα τριγύριζε δύο μέρες στους δρόμους. Δοκίμασε την πείνα, το κρύο, το φόβο. Οι παλιοί γκάιμοί της δεν τη χαίρετοσαν, όταν τη συναντούσαν, κι' αυτή δεν τολμούσε να τους μιλήσει... Γονείς δεν είχε...

Πήγε προς το Σηκουάνα... Κατά τύχη, ο συμβολαιογράφος του Λεκυγέ τη βρήκε πάνω σε μια γέφυρα, να σκύβει προς το μαύρο νερό. Τη χαίρετρε ευγενικά, άπως άλλοτε, βγαίνοντας το καπέλλο του. Την έπεισε απ' το παγωμένο χέρι της και την πήγε σπίτι του. Εκεί, την έδωσε να καθήσει και της διάβασε τη διαθήκη του Λεκυγέ.

Ο μακαρίτης άφινε όλη την περιουσία του στη γυναίκα του, όταν θα γύριζε.

«Γιατί θα έσαναυρίση—έγραφε—και τότε θα την κυττάζω άτυχισμένος από κει ψηλά... Μόνο που δε μπορώ να την περιμένω... Νόμιζε πως δεν την άγαπούσα. Άν την περιμένω, θα έσκαλοουήση να το πιστεύω... Γι' αυτό θα σκοτώθω άκόμη. Της άφινω μια μεγάλη περιουσία, για να ζήσει άνετα. Άν μπορέση, άς μην έσαναυρίση. Την άγαπήσα τόσο πολύ!...»

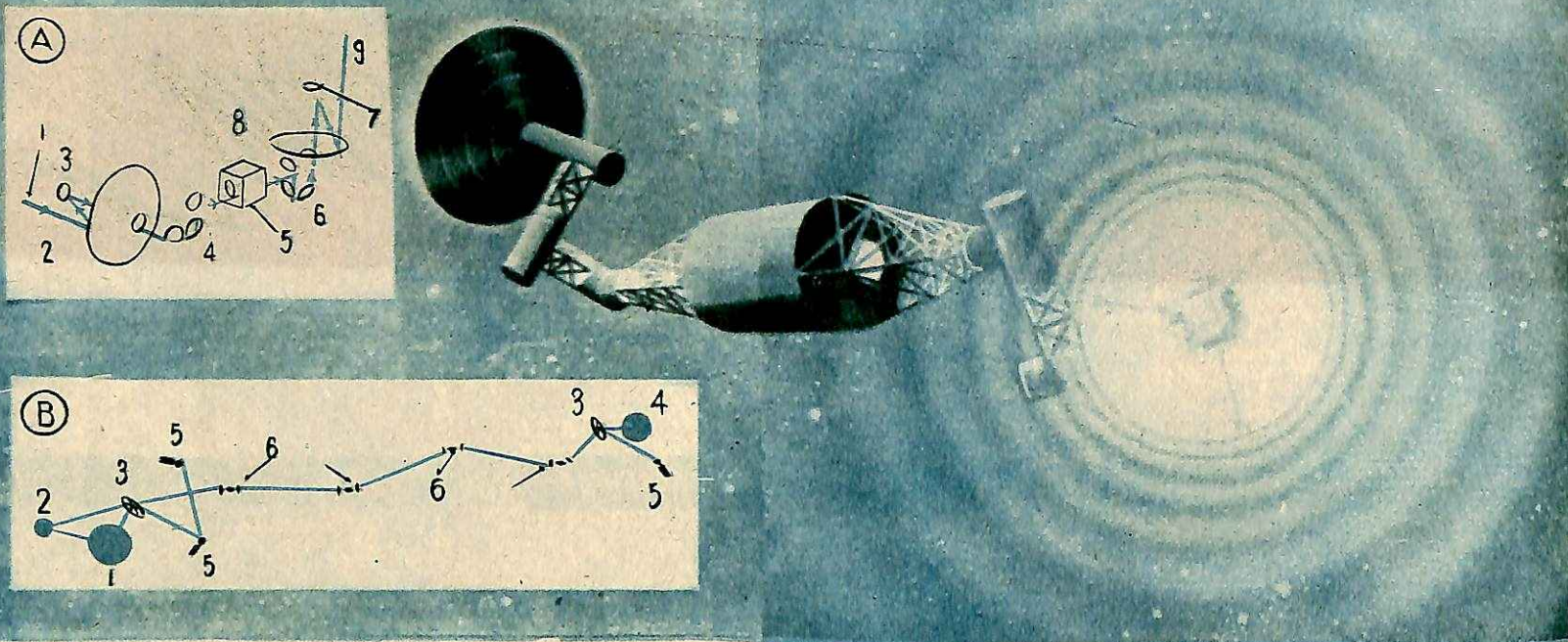
Ο συμβολαιογράφος έβγαλε και το οργανέτο να παίξη το «Πλαίσιο ντ' αμούρ».

—Σας το έγραφε, είπες, τη βροδιά που έστειλε... Άς είναι! Μου συνέστησε να το παραδώσω στα χέρια σας.

Κι' έδωσε το οργανέτο στη γυναίκα, που έκλαιγε με λυγμούς.

M. ΜΟΡΕΤ

Η επαναστατημένη ύπαρξή της καλούσε μ' απόρητο τον ώραιο έραστή...

Α- Σχηματικό διάγραμμα του τρόπου λειτουργίας του πομπού του «Σοκόμ». Οι ηλιακές ακτίνες (1) πέφτουν στον αντανάκλαστήρα (2) και συγκεντρώνονται σε μία δέσμη, την οποία ένας βοηθητικός καθρέφτης (3) στέλνει, μέσα από μία τρύπα του κέντρου του αντανάκλαστήρα, σε άλλους μικρούς καθρέφτες (4) και κατοπιν στο ρυθμιστή (5). Βγαίνοντας από εκεί, η φωτεινή δέσμη έχει αποτυπωμένο πάνω της το μήνυμα. Περνάει από άλλους καθρέφτες (6) για ν' αλλάξει κατεύθυνση, από δεύτερο βοηθητικό καθρέφτη (7) και δεύτερο αντανάκλαστήρα (8) και ξεκινάει πια για το μακρινό ταξίδι της προς το δέκτη (9). Β- Το σύστημα «Σοκόμ», θα συνδεθεί με διαστημόπλοια, τους τεχνητούς δορυφόρους και τους πλανήτες μεταξύ τους, με τη βοήθεια ενδιάμεσων σταθμών που θα ενισχύουν τα μηνύματα. 1) Γη. 2) Σελήνη. 3) Τεχνητοί δορυφόροι. 4) Άρης. 5) Διαστημόπλοια. 6) Ενδιάμεσοι σταθμοί.

Φωτεινά μηνύματα από το ΔΙΑΣΤΗΜΑ

ΘΑ μπορούν στο προσεχές μέλλον οι εξερευνητές του πλανητικού μας συστήματος, οι τεχνητοί δορυφόροι και τα διαστημόπλοια να επικοινωνούν συνεχώς μεταξύ τους και να ανταλλάσσουν μηνύματα και πληροφορίες με φωτεινές ακτίνες;

Αυτός ήταν ο σκοπός των επιτυχημένων πειραμάτων, που έγιναν τελευταίως στην "Ερημο Μοχάβε της Καλιφόρνιας" μ' ένα σύστημα τελειοποιημένου οπτικού τηλεγράφου και τηλεφώνων για πολύ μακρινές αποστάσεις. Το σύστημα αυτό ονομάστηκε «Σοκόμ», από τις πρώτες συλλαβές των αμερικανικών λέξεων «ηλιακή επικοινωνία». Αποτελεί δε μία συγχρονισμένη παραλλαγή του γνωστού «ηλιογράφου».

Τι είναι ο ηλιογράφος; Ένας συνδυασμός από ρυθμιζόμενους καθρέφτες, που στέλνουν προς όποιαδήποτε κατεύθυνση μία δέσμη ηλιακών ακτίνων, κι' από ένα διάφραγμα που ανοικτοκλείνει και προκαλεί αλληλλόπληρες διακοπές αυτής της δέσμης, έτσι ώστε να σχηματίζεται ένας είδος αλφάβητου Μόρς με κουκίδες και γραμμές. Έξω φαινόθηκε αρχικά απ' το βρετανικό στρατό στις "Ινδίες, για την επικοινωνία των μονάδων του, και αργότερα απ' τον αμερικανικό. Μπορούσε όμως να λειτουργήσει μόνο σε σχετικά λίγες περιπτώσεις της γης, όπου δεν υπάρχουν σύννεφα.

Αντίθετα, το «Σοκόμ» πρόκειται να λειτουργήσει στο Διάστημα, όπου λείπει συνεχώς ο ήλιος. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τη μετάδοση είτε τηλεγραφικών μηνυμάτων, είτε πληροφοριών (δηλαδή σαν τηλεφώνον). Και είναι εφοδιασμένο με ηλεκτρονικές τελειοποιήσεις, για την καλύτερη εκμετάλλευση των ηλιακών ακτίνων και την αποστολή τους με απόλυτη ακρίβεια προς ένα κινητό στόχο.

Οι κατασκευαστές του όπλοισμών πως τα μηνύματα του θα μπορούν να φτάσουν σ' απόσταση 15.000.000 χιλιομέτρων, ή και μακρύτερα ακόμη!

Ο πομπός του «Σοκόμ» αποτελείται κυρίως από τρία μέρη: Ένας «αντανάκλαστήρας» (κύριος καθρέφτης) με σχήμα δίσκου συλλογμένο τις ηλιακές ακτίνες και, με τη βοήθεια ενός μικρού βοηθητικού καθρέφτη, τις συγκεντρώνει σε μία στενή δέσμη. Ύστερα η δέσμη αυτή περνάει από ένα «ρυθμιστή», που αντικαθιστά το διάφραγμα του παλιού ηλιογράφου. Εκεί, αποτυπώνεται σ' αυτήν το μήνυμα, με τη μορφή ρυθμικών διακοπών ή διακυμάνσεων της έντασής της. Τέλος, ένας δεύτερος «αντανάκλαστήρας» στέλνει τη φωτεινή δέσμη προς το μακρινό δέκτη. Διάφοροι μικροί καθρέφτες, τοποθετημένοι με κατάλληλες κλίσεις, επιτρέπουν τον προσανατολισμό των δυο μεγάλων αντανάκλαστήρων προς κάθε κατεύθυνση.

Ο τρόπος λειτουργίας του «ρυθμιστού» εξαρτάται απ' το είδος του μηνύματος που θα μετα-

Ένας τελειοποιημένος «ηλιογράφος» για την επικοινωνία μεταξύ των διαστημόπλοιων και των δορυφόρων

δοσή. Αν πρόκειται για τηλεγραφικό κείμενο, με κουκίδες και γραμμές, η δέσμη κομματιάζεται σε σύντομες και μακρύτερες αναλαμπές, ακριβώς όπως θα γινόταν μ' ένα κοινό μηχανικό διάφραγμα που ανοικτοκλείνει. Προκειμένου όμως για προφορικό τηλεφωνικό μήνυμα, ο «ρυθμιστής» δημιουργεί διακυμάνσεις της έντασής της φωτεινής δέσμης, την κάνει δηλαδή περισσότερο ή λιγότερο λαμπερή. Κι' όπως θα δούμε πιο κάτω, ο δέκτης μεταφράζει τις διακυμάνσεις αυτές σε ήχους, σε λέξεις και φράσεις.

Ένας νέος τύπος «ρυθμιστού» αποτελείται από δυο «δίσκους πολώσεως» του φωτός, ανάμεσα στους οποίους θρίσκεται μία πλάκα γραλίου. Κανονικά, το σύνολο αυτό είναι τελείως διαφανές. Όταν όμως συμπιεσθεί μ' ένα ηλεκτρικό μηχανισμό, γίνεται περισσότερο ή λιγότερο αδιαφανές. Μ' αυτό λοιπόν τον τρόπο προκαλούνται οι μεταβολές της έντασής της φωτεινής δέσμης, ή εξασθενήσει ή και το τελείο σθυσμό της.

Ας έρθουμε τώρα στο δέκτη του «Σοκόμ». Αυτός έχει μονάχα ένα «αντανάκλαστήρα», που δέχεται τη φωτεινή δέσμη που φτάνει από μακριά, και τη στέλνει σ' ένα «αποπολλαπλασιαστή». Το εξάρτημα αυτό του δέκτη μεταβάλλει το φως σε ηλεκτρικές δονήσεις. Και το μήνυμα καταγράφεται σε μία ταινία, με γραμμές και κουκίδες, όπως στα παλιά τηλεγραφικά μηχανήματα, ή ακόμη και σε ένα «ηλεκτρονικό» μηχανήμα.

Οι εκπομπές του «Σοκόμ» μπορεί να διαδίδονται σε πολύ μεγάλες αποστάσεις, αν χρησιμοποιηθούν «ενδιάμεσοι σταθμοί», που θα δέχονται τα μηνύματα, θα τα θινίζουν με το φως μιας καθόλου ηλιακής δέσμης και θα τα ξαναμεταδίδουν ακόμη μακρύτερα.

Ένα δίκτυο σταθμών «Σοκόμ» θα μπορεί να εξασφαλίζει την τακτική επικοινωνία ανάμεσα στα διαστημόπλοια, τους τεχνητούς δορυφόρους, τις μόνιμες βάσεις εξερευνητικές της Σελήνης, κλπ.

Έξω άλλου, με το «Σοκόμ» θα είναι δυνατόν να διαστέλλονται αβέβαια επιστημονικά στοιχεία και πληροφορίες από το Διάστημα στη Γη. Μόνο που το σύστημα αυτό δε θα μπορεί να λειτουργήσει αποτελεσματικά, παρά μονάχα στις ελαττωμένες νύχτες, δίχως σύννεφα.

Ο πομπός του «Σοκόμ» μπορεί να είναι έγκλειστο-τεστημένος σ' ένα διαστημόπλοιο και να λειτουργεί με ατομική ενέργεια. Οι αβελόμεροι σταθμοί, εγκατεστημένοι σε τεχνητούς δορυφόρους, θα δέχονται την απαιτούμενη ενέργεια από ηλιακούς συσσωρευτές.

Έξω άλλου, ο προσανατολισμός των αντανάκλαστήρων, που θα εκπέμπουν και θα δέχονται τη φωτεινή δέσμη, θα μπορεί να γίνεται μ' ένα αυτόματο μηχανισμό, σύμφωνα με οδηγίες μαγνητοφωνημένες προκαταβολικά.

Τέλος, το θάρος ενός δέκτη «Σοκόμ» δε θα είναι μεγαλύτερο από 15-20 κιλά.

Γιατί να χρησιμοποιηθεί το «Σοκόμ», αντί για τα συνηθισμένα συστήματα ραδιοφωνικής επικοινωνίας; Γιατί, κατά τους κατασκευαστές του, είναι απλούστερο, πιο εύρηστο, ελαφρότερο, μεγαλύτερης ακρίβειας ενεργείας, εξασφαλίζει καθαρότερα σήματα και δεν ενοχλείται από παρεμβολές παρασίτων.

ΟΙ ΣΟΥΗΔΟΙ ΔΕΝ ΠΙΝΟΥΝ ΤΣΑΪ!

Τσάι ή καφέ; Αυτό το τόσο απλό ερώτημα λίγο έλειψε να προκαλέσει ένα εμφύλιο πόλεμο στη Σουηδία.

Όταν τα δυο αυτά ποτά εισαχθήκαν για πρώτη φορά στη χώρα τους, οι Σουηδοί χωρίστηκαν σε δυο στρατόπεδα. Οι μισοί υποστήριζαν τον καφέ και κατηγορούσαν το τσάι ως βλαβερό, ενώ οι άλλοι πίστευαν το αντίθετο. Ή κατάστασις οξύνθηκε τόσο, ώστε ο τότε βασιλιάς Γουσταύος Γ' έκρινε πως έπρεπε να βρει γρήγορα μία λύσι, προτού χειροτερεύουν περισσότερο τα πράγματα. Συγχρόνως ήθελε τότε να χάριση τη ζωή σε δυο δίδυμους αδελφούς, καταδικασμένους σε θάνατο για ένα πολιτικό έγκλημα, αλλά των έμφοβιζε τον λαό και έκμεταλλευσή την υπόθεσι τσάι-καφέ, για να επιτύχει αυτό το σκοπό του.

Πράγματι, διάταξε να γίνει ένα επιστημονικό πείραμα, για να εξακριβωθεί ποιά απ' τα δυο ποτά ήταν βλαβερό. Ή θανατική καταδίκη των δίδυμων θα μεταβαλλόταν σε ισόβια δεσμά, αν δέχονταν να χρησιμοποιούν σαν πειραματόζωα: Ο ένας τους θα έπινε μόνο τσάι κι' ο άλλος μόνο καφέ. Οι επιστήμονες θα παρακολουθούσαν συνεχώς και τους δυο, και θ' άνακοίνωναν ύστερα τις παρατηρήσεις τους.

Φυσικά, οι δυο κατάδικοι δέχτηκαν, κι' έτσι άρχισε το μεγάλο πείραμα.

Οι επιστήμονες συγκέντρωσαν ένα μεγάλο αριθμό στατιστικών στοιχείων, αλλά χωρίς να καταλήξουν σε κανένα θετικό συμπέρασμα.

Μετά τη δολοφονία του Γουσταύου Γ', ο διάδοχός του διάταξε να συνεχισθεί η έρευνα.

Τέλος, ο κατάδικος που έπινε τσάι, πέθανε... μάλλον από γερμάματα, έφθον ήταν πιά 83 χρονών! Ωστόσο, οι επιστήμονες αποφάνθηκαν ευθέως: «Ο τσάι... είχε αποδειχθεί πιά ή βλαβερό ενέργεια του τσαγιού, και συμβούλευαν την κατάρτησή του και την αντικατάστασή του με τον αβέδον καφέ!

Τώρα, που για λόγους ζήτησης, είναι αφόρητο το θέρος, κι' όλοι κι' όλες μ' ένα στόμα... γι' αλλαγή μιλούν άεσος κι' όλοι κάπου, τέλος πάντων, τρέχουν να παραθερίσουν και μετά από δυο-τρεις μήνες «αλλαγή» να γυρίσουν! 'Αλλ' εκτός απ' όσους πήνε για ν' αλλάξουν τον αέρα, γι' αλλαγές ποικίλες άλλοι συζητάνε νύχτα-μέρα και μπορείς να πής πως ζούμε στον καιό της αλλαγής κι' όπου πάμε συναντάμε... αλλαγές λογής-λογής!

Κατ' αρχήν σ' όλα τα πάγκα και τὰ γύρω νταμαράκια βλέπεις κύρια ξευγαράκια σαν άεσοινα πουλιά, άλλα χάρδια και φιλά... όρκους άλλα τους ν' αλλάζουν κι' άλλα ξανά και δριμύς Κι' αν ενοκύνση, αϊφνιδίως, ξαναμμένος και δριμύς δ' «προστάτης της τιμής» τότε, πλέον, τὰ πουλιά και τὰ βλέπεις... άγγελάκια! όρι αλλάζουν και σχήμα και τὰ βλέπεις... άγγελάκια!

Αρκετές άβρες υπάρχουν, που όλο παίρνουν κατά πόδας 'ε' ετελείωτα τερτίπια και καμουκιά της μόδας. σε μοντέρνα 'Ινστιτούτα άκατάπανστα πηγαίνουν κι' άλλες μπαίνουν εκεί μέσα κι' άλλες είναι όταν βγαίνουν... άλλες τους, αλλάζουν και κομμώσεις τακτικά. άλλες χρώματα και φάτσες μεταβάλλουν οϊκία, έτσι βλέπεις, κάθε τόσο, ποικίλες γτενισμάτων και τὸ μάτι σου χορταίνει από «αλλαγές γραμμάτων»!

Αρκετές κυρίες, πάλι, συνηθίζουν από χρόνια, πωλητές ν' αναστατώνουν για ελάχιστα τους ψώνια. γιατί εκτός που έχουν τόσες δυσκολίες έκλογής εφαρμοζούν κι' από πάνω τὸ βιολί της αλλαγής... 'Οτι παίρνουν τη μία μέρα τὸ αλλάζουν την άλλη, μὰ κι' αυτό δεν τους άρέσει και τὸ αλλάζουν και πάλι και τὸ δόλιου ύπαλλήλου, που βουτά μετ' στον ιδρώτα, με τις τόσες αλλαγές τους τὸν αλλάζουν τὰ... φῶτα!

Συναντᾶς στην εποχή μας και δανδῆδες ώριμμένους, που ζητούν νὰ παραστήσουν τὸν ὑπερκοιμημένο και παρ' όλο που δεν έχουν τ' ἀπαραίτητα λεφτά... κάθε τόσο και αλλάζουν κοστούμια και ζηνετιά... Με πιστώσεις, ἐννοείται και με δόσεις τ' αγοράζουν και σε «τοτέουλες» και «φεία» τους εμπορεύονται (ράζουν, έτσι, πάντοτε, βαδίζουν με προφύλαξη και τρόπο και «δοσάδες» μόλις βλέπουν, μονομιάς... «αλλάζουν (δόμο»!

Συναντᾶς, εκτός των άλλων, στην δική μας εποχή και δεκάδες μαθονάδες με λεφτά, και Γιώτα - Χι, που ζήτησαν ἐντατικῶς αλλαγές ἐρωτικές... Τὸ «γερό σκαρί» ζήτησε, δηλαδή, νὰ παραστήσουν και στὰ κέντρα με ὑποδείξεις φλογερές νὰ ξεφυγίσουν, με σὲ τέτοιες αλλαγές τους τὰ μουνεύουν τελικά, γιατί δε μπορεί τὸ γῆρας νάχη κι' ἀνταλλακτικά!

Γι' αλλαγή τοῦ εϊζικού τους συζητοῦν όλες τις ώρες κι' οὐκ' άλλες Εὐθαλές ή κοινῶς γερογονόρες κι' αγωνίζονται, ἐπιμόνος, για νὰ βγῶν απ' την ἀφάνεια και γ' αλλάζουν κι' ἐκείνες δαχτυλίδια και... στεφάνια! Μ' αὐτὰ τὸ οὐκίό τους α' εύκολία δε γυρίζει, κι' βεβαίως, για νὰ φτάσουν στὰ κοινέτα και στὰ ρύζι, ἀναγκάζονται νὰ δώσουν σπίντα, οϊκόπεδα και λίρες κι' οὕτω πως ή τύχη... αλλάζει μόνο για τους προικωθ- (ρες!

Αλλαγή ζητούν, ἐν τέλει κι' ώριμμένοι παντρεμένοι, που τη σύζυγο τη βρίσκουν «σούπα ξαναξεσταμένη» και γυρεύοντας, ας πούμε, «αλλαγήν τοῦ φαγητοῦ» προσπαθῶν νὰ ξεπορεύουν με καμιά καμουκιά... Μὰ ή σύζυγός τους, βλέπεις, άγοστάνα όλες τις ώρες κι' όταν δῇ πως έχουν βλέψεις προς τις ξένες τις όπώρες, τότε πάντοτε κι' ἐν τάξει πέφτει άγριο... μπεοντάγι αλλαγῆς ἐρωτικές «άλλανες» πάρε και κάνονν σε... γιατρούς και κλινικές!

Επισημασμένο
Απ. Γαβριήλ
Σοφοκλής Γ.

μείον, μαζί με την τρελλή μητέρα της.

— Η Λαλά άκουγε μ' ένδιαφέρον. — Πώς δεν του έδωσε τότε πληροφορίες αυτή η ίδια; παρατήρησε. — Ήταν πολύ μικρή ακόμα, όχι περισσότερο από 2 χρονών. 'Ο πατέρας μου συμφωνεί με το φίλο του πως η κοινωνική θέσι μου δε μου επιτρέπει να παντρευτώ όπως θα ήθελα.

— Μπορείς να παραιτηθείς. — Δε θα κέρδιζε τίποτα. 'Ο γιατρός είναι αμετάπειστος.

— Η Λαλά γέλασε. 'Ο νέος την κούταζε μ' απορία, κάπως πειραγμένος.

— Είσαι παιδί ακόμα! φώναζε εκείνη. Δεν καταλαβαίνεις. 'Εγώ, στη θέση σου, δε θα εγγειόμουν ποτέ απ' αυτές τις άρησεις, που έχουν όλες ένα σκοπό.

— Ποιό δηλαδή. — Τά μάτια της Λαλά λάμπανε ποτηρά.

Είναι νέος ακόμα ο γιατρός; ρώτησε.

Δεν πιστεύω νάχη περάσει τα 40. Τον είδες άλλωστε. Είναι αυτό που κουνάει την κ. Τασκά.

Κατάλαβα! Είναι διαφορετικός. Δεν αποκλείεται, λοιπόν, να έρωτεύθηκε κι' αυτός τη βέτη κόρη του και να θέλει να την κρατήσει για τον εαυτό του!

— 'Ο Βιττόριο περιορίστηκε να κουνήσει το κεφάλι του.

— Είπα καμιά άνοησία, αγαπητέ μου; έπαινε η Λαλά.

— Ναι, γιατί ο γιατρός πρόκειται να παντρευτεί σε λίγες μέρες τη δεσποινίδα Τασκά.

— Η Λαλά ανασήκωσε.

— Τό λες σοβαρά; φώναξε.

— Γιατί ν' αστειεύω;

— 'Α, υπάρχουν τυχερές κοπέλες...

...αυτές οι ψευτο-πανηγύρες, που ξέρουν να ξεγελάνε τους άντρες! 'Εχεις γνωρίσει τη δεσποινίδα Τασκά;

— Ναι, είναι μια όμορφη μελαχροινή.

— Όμορφη τη λες εσύ; διέκοψε μ' άναγκαστη η Λαλά. Μα είναι κιτρινιάρα, υπλόλιγνη σά στέκω, κρύα κι' ακατάδεχτη! Κι' όμως, αφού έκανε τα δικά της, να που βρίσκει έναν άντρα νέο και πλούσιο για να την παντρευτεί!

— 'Ο Βιττόριο ζάρωσε τα φρύδια του.

— Η Τζέμμα είναι τίμια κοπέλλα, διαμαρτυρήθηκε.

— Ετσι λες εσύ; Δε ρωτάς καλύτερα τις υπηρετίες του σπιτιού που μένει ακόμα; Θά ής τι θα σου πουνε γι' αυτήν και γι' τη μητέρα της...

Σου τό ξαναλέω, ο γιατρός σου εξαπατήθηκε. Θά το καταλάξη κάποτε, μα θάνα άργά...

Ωστόσο, ο γάμος του μπορεί να εξυπηρετήση τον εαυτό σου!

— Τρελάθηκες; Με ποιόν τρόπο; — Φαντάζεσαι πώς θα ταϊριάξη η αγαπημένη σου με τη μητέρα της; 'Αδύνατο! Θά διψή κιόλας για έλευθερία! Γιατί να μη βοηθήσης να την κρατήσει; 'Αν σ' αγαπά, μία λέξη σου θα είναι άρκετη για να σ' ακολουθήση.

— 'Η 'Ελβίνα δε θα δεχθή ποτέ. Είναι μία απλή, άγνη και ήθικη κοπέλλα. Κι' εγώ δε θα την απαγάγω ποτέ δίχως τη θέλησή της.

— 'Η Λαλά ανασήκωσε τους ώμους της.

— Κάθισε, λοιπόν, να λυώνης με τους άναστεναγμούς, όπως να σου την πάρη κάποιος πού ξενύπνι!

— 'Ο νέος χλώμιασε. Τα μάτια του πέταξαν σπίθες.

— Θά τόν σκοτώσω! μούγκρισε.

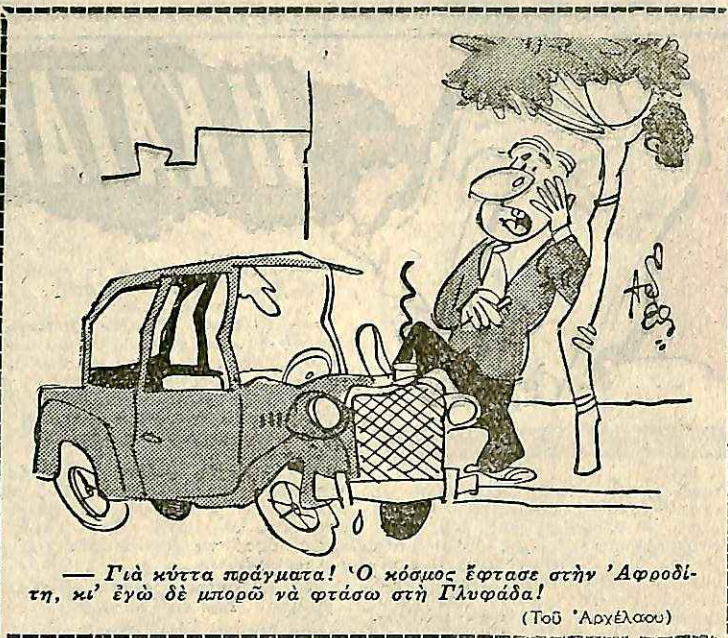
— Καλύτερα ν' ακολουθήσης τη συμβουλή μου.

— 'Αν μου ξαναπής τα 'ίδια, δε θαρρώ άλλη φορά να σε δω... 'Ελα τώρα, δός μου ένα φιλή, κι' άς μοιιάσουμε...

— Μα εγώ δε θύωσα, καβάλου μαζί σου, είπε η Λαλά, μ' ένα παρόξενο χαμόγελο. Θέλω μάλιστα να μείνουμε φίλοι.

Μια ώρα αργότερα, ο Βιττόριο έφυγε. Κι' η Λαλά, βαλμένη στο ντιβάνι, μουρμούρισε με πείσμα:

— 'Εννοια σου, θά τη δώ εγώ, την ώραία σου! Θέλω να πέση ά,

— Για κύττα πράγματα! 'Ο κόσμος έφτασε στην 'Αφροδίτη, κι' εγώ δε μπορώ να φτάσω στη Γλυφάδα!

(Του 'Αρχέλαου)

άθωά σου περιστερά, όπως έπασα κι' εγώ... όπως θα ταπεινώσω κι' αυτή τη Τζέμμα, που με πρόσβαλε με το ύφος της και τις ματιές της, νομίζοντας πως ήταν καλύτερη μου!

— Έσφιξε με μανία τις γραβίδες της και πρόσθεσε:

— 'Υπάρχουν τυχερές κοπέλες...

Και συνέχισε με τρεμουλιαστή φωνή, καρφώνοντας τα μάτια της σε μία φωτογραφία του Βιττόριο, που βρίσκονταν πάνω σε μία έτα-ζέρα:

— Σ' αγαπώ και σέ μισώ μαζί!

Θάθελα να σου κάνω κακό, καί συνεχώς θάδινα τη ζωή μου γι' α-χάριστε!

Και το παράξενο αυτό πλάσμα — μίγμα από καλές τάσεις κι' από διαφθορά — έβαλε τα κλάματα...

Ε'.

— 'Αν η 'Ελβίνα είχε μείνει κατά-πληκτη απ' τη διαταγή του πατέ-ρα της να μην του ξαναμιλήση πιά για τη Τζέμμα, να ξεχάση ακόμα και τ' όνομά της, η 'Αννα κεραυ-νοβολήθηκε κυριολεκτικά, όταν της ανάγκηκε ο αδελφός της πως είχε ναυαγήσει ο γάμος του με την κοπέλλα αυτή.

Βρίσκονταν εκείνη την ώρα οι δυο τους μόνοι στο δωμάτιο του Τζούλιο.

— 'Η 'Αννα έπεσε στο ντιβάνι, για-τί δεν την κρατούσαν πια τα πό-δια της.

— Μα τί συνέθε, Θεέ μου; τραύ-λισε μ' ένα λυγμό. Σέ κουνάει λιπών το πεπρωμένο;

— Ναι, είναι γραφτό να μην εύ-τυχίσω ποτέ! Κι' όμως το άξιζω. 'Εκανα πάντα το καθήκον μου, σέ κάθε περίπτωση. Θά εξασφάλι-ζα την ευτυχία της κοπέλλας, που θα μου άφοσιωνότανε, γιατί είμαι τι-μιος άνθρωπος.

— 'Η 'Αννα ανασήκωσε.

— Προέρχεται, λοιπόν, απ' τη Τζέμμα η άρνησι; ρώτησε.

— Αύτη... Θά με παντρευότανε, γι' α να με κάνει παύγν-ό της. Μα κάποιος άγιος με βοήθησε κι' απομάκρυνε τόν κίνδυνο που μ' ά-πειλούσε.

— 'Εμπιστέμην σέ μένα, Τζού-λιο! 'Εξέρει καλά πως σ' αγαπώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου, πως ήμουν πάντα περισσότερο μη-τέρα σου παρά αδελφή σου.

— Ναι, είν' αλήθεια... μουρμού-ρισε ο γιατρός.

— 'Αν δεν είχα εσέ-να και την 'Ελβίνα...

— 'Η 'Αννα ανατρίχιασε, στη σκέ-ψη της αποπείρας, που είχε κάνει ο αδελφός της να βάλη τέρμα στη ζωή του εξ αιτίας μιας παλιου-ναϊκής! Τόν έσφιξε στο στήθος της και φώναξε:

— Θά μάς έξης πάντα! Σέ χρειάζαμστε, κατάλαβε το!

— Τό καταλαβαίνω πολύ καλά, και γι' αυτό θα κάνω ό,τι μπορέ-σω γι' α ξεχάσω.

— Δε θα μου πής, λοιπόν, τί έγινε;

— Γιατί να σου τό κρύβω, καλή μου 'Αννα, δειντερη μητέρα μου;

Και της τη διηγήθηκε όσα, χω-ρίς αυτή να τόν διακόψη ούτε μία φορά. 'Όσο προχωρούσε, παρατη-ρούσε με έκπληξη πως ξαναγύριζε μία γλυκεία ήρεμία στο πρόσωπό της.

— Με κατάλαβες;... της είπε στο τέλος.

— Ναι, σέ κατάλαβα πολύ κα-λά. Μα δε μπορώ να πιστέψω ένο-χη τη Τζέμμα.

— 'Ο Τζούλιο ανασήκωσε.

— Πώς! 'Ακόμα κι' ύστερα απ' αυτό που μου αποκάλυψε η γριά... άφου σου είπα σέ τί σπύτι πήγε η Τζέμμα, δίχως καν να τό άρηθή από ντροπή;

— Αυτό ακριβώς δείχνει την ά-θωότητά της. 'Αν έκανε κανένα κα-κό, άν είχε πάει εκεί γιά έρωτικό ραντεβού, δε είχε την τόλμη να πή ψέμματα!

— Μα εκείνος ο νέος, που την περιμένει...

— Αυτό είναι τό μυστήριο! Θά-ρρεπε να τόν βρούμε, γι' α να ανα-καλύψουμε την αλήθεια. 'Ηταν φί-λος της; 'Οχι!

— 'Αν δεν είχα εσέ-να και την 'Ελβίνα...

— 'Η 'Αννα ανατρίχιασε, στη σκέ-ψη της αποπείρας, που είχε κάνει ο αδελφός της να βάλη τέρμα στη ζωή του εξ αιτίας μιας παλιου-ναϊκής! Τόν έσφιξε στο στήθος της και φώναξε:

— Θά μάς έξης πάντα! Σέ χρειάζαμστε, κατάλαβε το!

— Τό καταλαβαίνω πολύ καλά, και γι' αυτό θα κάνω ό,τι μπορέ-σω γι' α ξεχάσω.

— Δε θα μου πής, λοιπόν, τί έγινε;

— Γιατί να σου τό κρύβω, καλή μου 'Αννα, δειντερη μητέρα μου;

Και της τη διηγήθηκε όσα, χω-ρίς αυτή να τόν διακόψη ούτε μία φορά. 'Όσο προχωρούσε, παρατη-ρούσε με έκπληξη πως ξαναγύριζε μία γλυκεία ήρεμία στο πρόσωπό της.

— Με κατάλαβες;... της είπε στο τέλος.

— Ναι, σέ κατάλαβα πολύ κα-λά. Μα δε μπορώ να πιστέψω ένο-χη τη Τζέμμα.

— 'Ο Τζούλιο ανασήκωσε.

— Πώς! 'Ακόμα κι' ύστερα απ' αυτό που μου αποκάλυψε η γριά... άφου σου είπα σέ τί σπύτι πήγε η Τζέμμα, δίχως καν να τό άρηθή από ντροπή;

— Αυτό ακριβώς δείχνει την ά-θωότητά της. 'Αν έκανε κανένα κα-κό, άν είχε πάει εκεί γιά έρωτικό ραντεβού, δε είχε την τόλμη να πή ψέμματα!

— Μα εκείνος ο νέος, που την περιμένει...

— Αυτό είναι τό μυστήριο! Θά-ρρεπε να τόν βρούμε, γι' α να ανα-καλύψουμε την αλήθεια. 'Ηταν φί-λος της; 'Οχι!

— 'Αν δεν είχα εσέ-να και την 'Ελβίνα...

— 'Η 'Αννα ανατρίχιασε, στη σκέ-ψη της αποπείρας, που είχε κάνει ο αδελφός της να βάλη τέρμα στη ζωή του εξ αιτίας μιας παλιου-ναϊκής! Τόν έσφιξε στο στήθος της και φώναξε:

— Θά μάς έξης πάντα! Σέ χρειάζαμστε, κατάλαβε το!

— Τό καταλαβαίνω πολύ καλά, και γι' αυτό θα κάνω ό,τι μπορέ-σω γι' α ξεχάσω.

— Δε θα μου πής, λοιπόν, τί έγινε;

— Γιατί να σου τό κρύβω, καλή μου 'Αννα, δειντερη μητέρα μου;

Και της τη διηγήθηκε όσα, χω-ρίς αυτή να τόν διακόψη ούτε μία φορά. 'Όσο προχωρούσε, παρατη-ρούσε με έκπληξη πως ξαναγύριζε μία γλυκεία ήρεμία στο πρόσωπό της.

— Με κατάλαβες;... της είπε στο τέλος.

— Ναι, σέ κατάλαβα πολύ κα-λά. Μα δε μπορώ να πιστέψω ένο-χη τη Τζέμμα.

— 'Ο Τζούλιο ανασήκωσε.

— Πώς! 'Ακόμα κι' ύστερα απ' αυτό που μου αποκάλυψε η γριά... άφου σου είπα σέ τί σπύτι πήγε η Τζέμμα, δίχως καν να τό άρηθή από ντροπή;

— Αυτό ακριβώς δείχνει την ά-θωότητά της. 'Αν έκανε κανένα κα-κό, άν είχε πάει εκεί γιά έρωτικό ραντεβού, δε είχε την τόλμη να πή ψέμματα!

— Μα εκείνος ο νέος, που την περιμένει...

— Αυτό είναι τό μυστήριο! Θά-ρρεπε να τόν βρούμε, γι' α να ανα-καλύψουμε την αλήθεια. 'Ηταν φί-λος της; 'Οχι!

— 'Αν δεν είχα εσέ-να και την 'Ελβίνα...

— 'Η 'Αννα ανατρίχιασε, στη σκέ-ψη της αποπείρας, που είχε κάνει ο αδελφός της να βάλη τέρμα στη ζωή του εξ αιτίας μιας παλιου-ναϊκής! Τόν έσφιξε στο στήθος της και φώναξε:

— Θά μάς έξης πάντα! Σέ χρειάζαμστε, κατάλαβε το!

— Τό καταλαβαίνω πολύ καλά, και γι' αυτό θα κάνω ό,τι μπορέ-σω γι' α ξεχάσω.

— Δε θα μου πής, λοιπόν, τί έγινε;

— Γιατί να σου τό κρύβω, καλή μου 'Αννα, δειντερη μητέρα μου;

Και της τη διηγήθηκε όσα, χω-ρίς αυτή να τόν διακόψη ούτε μία φορά. 'Όσο προχωρούσε, παρατη-ρούσε με έκπληξη πως ξαναγύριζε μία γλυκεία ήρεμία στο πρόσωπό της.

— 'Αν δεν είχα εσέ-να και την 'Ελβίνα...

— 'Η 'Αννα ανατρίχιασε, στη σκέ-ψη της αποπείρας, που είχε κάνει ο αδελφός της να βάλη τέρμα στη ζωή του εξ αιτίας μιας παλιου-ναϊκής! Τόν έσφιξε στο στήθος της και φώναξε:

— Θά μάς έξης πάντα! Σέ χρειάζαμστε, κατάλαβε το!

— Τό καταλαβαίνω πολύ καλά, και γι' αυτό θα κάνω ό,τι μπορέ-σω γι' α ξεχάσω.

— Δε θα μου πής, λοιπόν, τί έγινε;

— Γιατί να σου τό κρύβω, καλή μου 'Αννα, δειντερη μητέρα μου;

Και της τη διηγήθηκε όσα, χω-ρίς αυτή να τόν διακόψη ούτε μία φορά. 'Όσο προχωρούσε, παρατη-ρούσε με έκπληξη πως ξαναγύριζε μία γλυκεία ήρεμία στο πρόσωπό της.

— Με κατάλαβες;... της είπε στο τέλος.

— Ναι, σέ κατάλαβα πολύ κα-λά. Μα δε μπορώ να πιστέψω ένο-χη τη Τζέμμα.

— 'Ο Τζούλιο ανασήκωσε.

— Πώς! 'Ακόμα κι' ύστερα απ' αυτό που μου αποκάλυψε η γριά... άφου σου είπα σέ τί σπύτι πήγε η Τζέμμα, δίχως καν να τό άρηθή από ντροπή;

— Αυτό ακριβώς δείχνει την ά-θωότητά της. 'Αν έκανε κανένα κα-κό, άν είχε πάει εκεί γιά έρωτικό ραντεβού, δε είχε την τόλμη να πή ψέμματα!

— Μα εκείνος ο νέος, που την περιμένει...

— Αυτό είναι τό μυστήριο! Θά-ρρεπε να τόν βρούμε, γι' α να ανα-καλύψουμε την αλήθεια. 'Ηταν φί-λος της; 'Οχι!

— 'Αν δεν είχα εσέ-να και την 'Ελβίνα...

— 'Η 'Αννα ανατρίχιασε, στη σκέ-ψη της αποπείρας, που είχε κάνει ο αδελφός της να βάλη τέρμα στη ζωή του εξ αιτίας μιας παλιου-ναϊκής! Τόν έσφιξε στο στήθος της και φώναξε:

— Θά μάς έξης πάντα! Σέ χρειάζαμστε, κατάλαβε το!

— Τό καταλαβαίνω πολύ καλά, και γι' αυτό θα κάνω ό,τι μπορέ-σω γι' α ξεχάσω.

— Δε θα μου πής, λοιπόν, τί έγινε;

— Γιατί να σου τό κρύβω, καλή μου 'Αννα, δειντερη μητέρα μου;

Και της τη διηγήθηκε όσα, χω-ρίς αυτή να τόν διακόψη ούτε μία φορά. 'Όσο προχωρούσε, παρατη-ρούσε με έκπληξη πως ξαναγύριζε μία γλυκεία ήρεμία στο πρόσωπό της.

— Με κατάλαβες;... της είπε στο τέλος.

— Ναι, σέ κατάλαβα πολύ κα-λά. Μα δε μπορώ να πιστέψω ένο-χη τη Τζέμμα.

— 'Ο Τζούλιο ανασήκωσε.

— Πώς! 'Ακόμα κι' ύστερα απ' αυτό που μου αποκάλυψε η γριά... άφου σου είπα σέ τί σπύτι πήγε η Τζέμμα, δίχως καν να τό άρηθή από ντροπή;

— Αυτό ακριβώς δείχνει την ά-θωότητά της. 'Αν έκανε κανένα κα-κό, άν είχε πάει εκεί γιά έρωτικό ραντεβού, δε είχε την τόλμη να πή ψέμματα!

— Μα εκείνος ο νέος, που την περιμένει...

— Αυτό είναι τό μυστήριο! Θά-ρρεπε να τόν βρούμε, γι' α να ανα-καλύψουμε την αλήθεια. 'Ηταν φί-λος της; 'Οχι!

— 'Αν δεν είχα εσέ-να και την 'Ελβίνα...

— 'Η 'Αννα ανατρίχιασε, στη σκέ-ψη της αποπείρας, που είχε κάνει ο αδελφός της να βάλη τέρμα στη ζωή του εξ αιτίας μιας παλιου-ναϊκής! Τόν έσφιξε στο στήθος της και φώναξε:

— Θά μάς έξης πάντα! Σέ χρειάζαμστε, κατάλαβε το!

— Τό καταλαβαίνω πολύ καλά, και γι' αυτό θα κάνω ό,τι μπορέ-σω γι' α ξεχάσω.

— Δε θα μου πής, λοιπόν, τί έγινε;

— Γιατί να σου τό κρύβω, καλή μου 'Αννα, δειντερη μητέρα μου;

Και της τη διηγήθηκε όσα, χω-ρίς αυτή να τόν διακόψη ούτε μία φορά. 'Όσο προχωρούσε, παρατη-ρούσε με έκπληξη πως ξαναγύριζε μία γλυκεία ήρεμία στο πρόσωπό της.

— 'Αν δεν είχα εσέ-να και την 'Ελβίνα...

— 'Η 'Αννα ανατρίχιασε, στη σκέ-ψη της αποπείρας, που είχε κάνει ο αδελφός της να βάλη τέρμα στη ζωή του εξ αιτίας μιας παλιου-ναϊκής! Τόν έσφιξε στο στήθος της και φώναξε:

— Θά μάς έξης πάντα! Σέ χρειάζαμστε, κατάλαβε το!

— Τό καταλαβαίνω πολύ καλά, και γι' αυτό θα κάνω ό,τι μπορέ-σω γι' α ξεχάσω.

— Δε θα μου πής, λοιπόν, τί έγινε;

— Γιατί να σου τό κρύβω, καλή μου 'Αννα, δειντερη μητέρα μου;

Και της τη διηγήθηκε όσα, χω-ρίς αυτή να τόν διακόψη ούτε μία φορά. 'Όσο προχωρούσε, παρατη-ρούσε με έκπληξη πως ξαναγύριζε μία γλυκεία ήρεμία στο πρόσωπό της.

— Με κατάλαβες;... της είπε στο τέλος.

— Ναι, σέ κατάλαβα πολύ κα-λά. Μα δε μπορώ να πιστέψω ένο-χη τη Τζέμμα.

— 'Ο Τζούλιο ανασήκωσε.

— Πώς! 'Ακόμα κι' ύστερα απ' αυτό που μου αποκάλυψε η γριά... άφου σου είπα σέ τί σπύτι πήγε η Τζέμμα, δίχως καν να τό άρηθή από ντροπή;

— Αυτό ακριβώς δείχνει την ά-θωότητά της. 'Αν έκανε κανένα κα-κό, άν είχε πάει εκεί γιά έρωτικό ραντεβού, δε είχε την τόλμη να πή ψέμματα!

— Μα εκείνος ο νέος, που την περιμένει...

— Αυτό είναι τό μυστήριο! Θά-ρρεπε να τόν βρούμε, γι' α να ανα-καλύψουμε την αλήθεια. 'Ηταν φί-λος της; 'Οχι!

— 'Αν δεν είχα εσέ-να και την 'Ελβίνα...

— 'Η 'Αννα ανατρίχιασε, στη σκέ-ψη της αποπείρας, που είχε κάνει ο αδελφός της να βάλη τέρμα στη ζωή του εξ αιτίας μιας παλιου-ναϊκής! Τόν έσφιξε στο στήθος της και φώναξε:

— Θά μάς έξης πάντα! Σέ χρειάζαμστε, κατάλαβε το!

— Τό καταλαβαίνω πολύ καλά, και γι' αυτό θα κάνω ό,τι μπορέ-σω γι' α ξεχάσω.

— Δε θα μου πής, λοιπόν, τί έγινε;

— Γιατί να σου τό κρύβω, καλή μου 'Αννα, δειντερη μητέρα μου;

Και της τη διηγήθηκε όσα, χω-ρίς αυτή να τόν διακόψη ούτε μία φορά. 'Όσο προχωρούσε, παρατη-ρούσε με έκπληξη πως ξαναγύριζε μία γλυκεία ήρεμία στο πρόσωπό της.

— Με κατάλαβες;... της είπε στο τέλος.

— Ναι, σέ κατάλαβα πολύ κα-λά. Μα δε μπορώ να πιστέψω ένο-χη τη Τζέμμα.

— 'Ο Τζούλιο ανασήκωσε.

— Πώς! 'Ακόμα κι' ύστερα απ' αυτό που μου αποκάλυψε η γριά... άφου σου είπα σέ τί σπύτι πήγε η Τζέμμα, δίχως καν να τό άρηθή από ντροπή;

— Αυτό ακριβώς δείχνει την ά-θωότητά της. 'Αν έκανε κανένα κα-κό, άν είχε πάει εκεί γιά έρωτικό ραντεβού, δε είχε την τόλμη να πή ψέμματα!

— Μα εκείνος ο νέος, που την περιμένει...

— Αυτό είναι τό μυστήριο! Θά-ρρεπε να τόν βρούμε, γι' α να ανα-καλύψουμε την αλήθεια. 'Ηταν φί-λος της; 'Οχι!

— 'Αν δεν είχα εσέ-να και την 'Ελβίνα...

— 'Η 'Αννα ανατρίχιασε, στη σκέ-ψη της αποπείρας, που είχε κάνει ο αδελφός της να βάλη τέρμα στη ζωή του εξ αιτίας μιας παλιου-ναϊκής! Τόν έσφιξε στο στήθος της και φώναξε:

— Θά μάς έξης πάντα! Σέ χρειάζαμστε, κατάλαβε το!

— Τό καταλαβαίνω πολύ καλά, και γι' αυτό θα κάνω ό,τι μπορέ-σω γι' α ξεχάσω.

— Δε θα μου πής, λοιπόν, τί έγινε;

— Γιατί να σου τό κρύβω, καλή μου 'Αννα, δειντερη μητέρα μου;

Και της τη διηγήθηκε όσα, χω-ρίς αυτή να τόν διακόψη ούτε μία φορά. 'Όσο προχωρούσε, παρατη-ρούσε με έκπληξη πως ξαναγύριζε μία γλυκεία ήρεμία στο πρόσωπό της.

— Με κατάλαβες;... της είπε στο τέλος.

— Ναι, σέ κατάλαβα πολύ κα-λά. Μα δε μπορώ να πιστέψω ένο-χη τη Τζέμμα.

— 'Ο Τζούλιο ανασήκωσε.

— Πώς! 'Ακόμα κι' ύστερα απ' αυτό που μου αποκάλυψε η γριά... άφου σου είπα σέ τί σπύτι πήγε η Τζέμμα, δίχως καν να τό άρηθή από ντροπή;

— Αυτό ακριβώς δείχνει την ά-θωότητά της. 'Αν έκανε κανένα κα-κό, άν είχε πάει εκεί γιά έρωτικό ραντεβού, δε είχε την τόλμη να πή ψέμματα!

— Μα εκείνος ο νέος, που την περιμένει...

— Αυτό είναι τό μυστήριο! Θά-ρρεπε να τόν βρούμε, γι' α να ανα-καλύψουμε την αλήθεια. 'Ηταν φί-λος της; 'Οχι!

<

στα να μη μπορεί να περιμένει ως αβείο.

Κύτταζε γύρω και πρόσθεσε:
— Μήπως μάς άκουει κανείς;
— Όχι, μη φοβάσαστε.
— Θα σάς μιλήσω τότε μ' απόλυτη ειλικρίνεια, μία κι' είσαστε τόσο καλή. Ίσως, όταν μ' ακούσετε, θα έχετε δεν αξίζω την περιφρόνηση που νοιάζεστε για τις γυναίκες σαν μένα.

Ανέβηκα στο Πισμόντο, αλλά πέρασα τα πρώτα χρόνια της ζωής μου στη Βιέννη. Γι' αυτό με νομίζουν πολλοί για Αυστριακή, κι' εγώ τούς άφηνω να το πιστεύουν. Δε γκάρισα ποτέ τη μητέρα μου. Ο πατέρας μου ήταν πλανόδιος μουσικός. Κι' εγώ, μικρούλα ακόμα, γύριζα μαζί του τα καφενεία και τις ταβέρνες, τραγουδώντας τολμηρά τραγούδια, χωρίς να καταλαβαίνω καν τη σημασία τους.

Ο πατέρας μου — αν ήταν άβελος πατέρας μου, γιατί είχα πάντα την ιδέα πως μ' έκλεινε απ' τους δικούς μου — ήταν άσπρος και χαρτοπαίχτης. Άλλ' είχε κατά βάθος μία τιμιότητα σπάνια σε τέτοιους ανθρώπους.

Σε σάς, δεσποινίς, διηγίμαι την αληθινή ιστορία μου, ενώ έχω έτοιμη κι' άλλη μία, ψεύτικη, για κείνους που δε θέλω να μάθουν ποιά είμαι πραγματικά. Μέχρι 12 χρόνων, άλτσενα στους δρόμους. Το μωλό μου είχε γρήγορα διαφορά, αλλά το κορί μου ήταν άγιο, σαν της κοπέλλας, που δεν έχω βεβαιώσει ποτέ απ' το πλευρό της μητέρας της. Γιατί ο πατέρας μου μ' επέλεγε διαρκώς, άρτυπα. Ο δυστυχισμένος! Δε υπάκουε να με γλυτώσει έτσι απ' το γραφτό μου!

Η Λαλά σταμάτησε ένα λεπτό, γιατί ήταν κατασκευισμένη. Έτρεμε δάκρυα. Είχε γίνει κατά-λυσμα.

Η Ελβίνα ανέσπασε με δυσκολία. Άκουγε με καρδιοχτύπι, με το φόβο μήπως δεν προλάβει η Λαλά να αποτελειώσει την ιστορία, πριν φτάσουν η Άννα κι' ο για-τρός.

Η τραγουδίστρια ήρθε και συνέχισε:

— Ουάμαι πάντα την τρομερή σκηνη εκείνης της νύχτας. Ο πατέρας μου κι' εγώ είχαμε βγί κατά τις 12 από μία ταβέρνα. Ο καιρός ήταν άπασις, έδρεχε, άστραφε βροντούσε. Ήμουν κρεμασμένη απ' το μπράτσο του πατέρα μου. Έτρεμα απ' το φόβο μου, και σε κάθε άστραπη έκλεινα τα μάτια μου και πρόσφερα μία προσευχή. Ο πατέρας μου προσπαθούσε να με καθησυχάσει.

— Τάχυνε λιγάκι το βήμα σου, μούλεγε. Κοντεύουμε να φτάσουμε.

— Πραγματικά, δεν άπαιχε παρά κομμάτι έκασστη μέτρα. Ο δρόμος μας ήταν έρημος, κακόφημος, με μερικά χαϊματίττα δεξιά κι' αριστερά και άκαλλήρητα χερσάκια ανάμεσά τους. Ένοιασα κάποια στιγμή το μπράτσο του πατέρα μου να τρέμη δυνατά.

— Τι έχεις; Τον ρώτησα μ' άπορία.

— Μά, πριν ακόμα μού άπαντήση, κατάναβα... Μία παρέα από τους άληθινούς εκείνους τύπους, που περιφρονούνε τας νόμους, μάς έκλει-

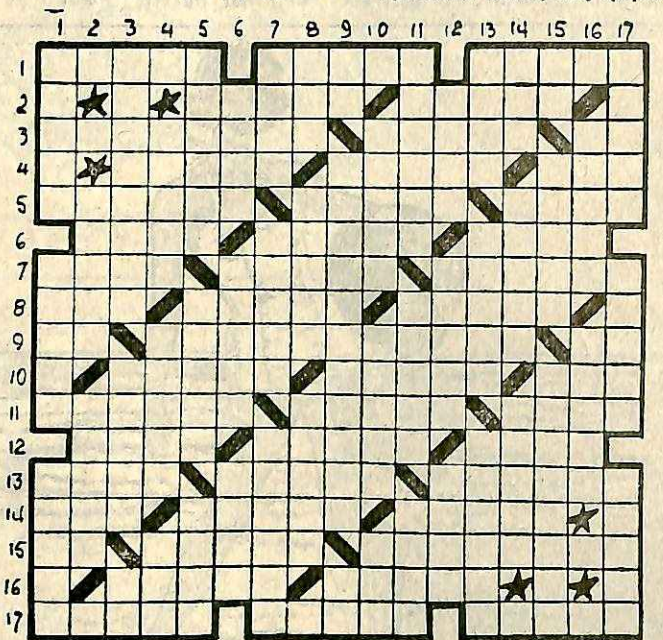

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δάχτυλα καθ' έκαστην 9—3. Τά άπο-γεύματα μόνον επί συνεντεύξει. Χαρ. Μικροδότη 113. — Τηλ. 613.610. ΟΛ. κία 70.752.

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΟΔΕΛΤΑ ΤΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 859

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ**
1. Ηθοί των Κυκλάδων. — Μάρ-κα, σιγαρέττων. — Έκτασις (πληθ.).
 2. Μοναδίας. — Διακαής και ευθραυστή δλη.
 3. Προορίζεται για ήθοποιούς. — Φρούτο της εποχής (καθαρό). — Αρχικά θρησκευτικού βλ. έλλου.
 4. Κατακόκκινα. — Την επισκέ-πτονται πολλοί για τα λαμπρι-

- ΚΑΘΕΩΣ**
1. Πρωτεύουσα, που θεωρείται Λ. ερή πόλις. — Η πρωτεύουσα της Λευκορωσίας. — Προδι-δει πέρασμα γυναίκας.
 2. Τα χρησιμοποιούν οι στρατιώ-τες στη μάχη. — Ανόθευτος.
 3. Στεγνός μ' αληθινά στο φούτο. — Η κατοικος κρά-τους της Δ. Ασίας. — Πρό-βεις (δημ.).
 4. Προκαλούν πόνο στις άφθώ-σεις.
- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ**
1. Ηθοί των Κυκλάδων. — Μάρ-κα, σιγαρέττων. — Έκτασις (πληθ.).
 2. Μοναδίας. — Διακαής και ευθραυστή δλη.
 3. Προορίζεται για ήθοποιούς. — Φρούτο της εποχής (καθαρό). — Αρχικά θρησκευτικού βλ. έλλου.
 4. Κατακόκκινα. — Την επισκέ-πτονται πολλοί για τα λαμπρι-
- ΚΑΘΕΩΣ**
1. Πρωτεύουσα, που θεωρείται Λ. ερή πόλις. — Η πρωτεύουσα της Λευκορωσίας. — Προδι-δει πέρασμα γυναίκας.
 2. Τα χρησιμοποιούν οι στρατιώ-τες στη μάχη. — Ανόθευτος.
 3. Στεγνός μ' αληθινά στο φούτο. — Η κατοικος κρά-τους της Δ. Ασίας. — Πρό-βεις (δημ.).
 4. Προκαλούν πόνο στις άφθώ-σεις.

νε το δρόμο! Κι' ο πατέρας μου άγωνιούσε, όχι για τον εαυτό του, αλλά για μένα.

Δεν υπήρχε τρόπος να ξεφύγω-με, ούτε να καλέσουμε την άτυνο-μία.

Η βροχή είχε πάψει. Το φεγ-γάρι έσκιζε τα σύννεφα. Έγώ, μη καταλαβαίνοντας ακόμα τί θέλανε από μάς, ήμουν πιο ήσυχη από το-τε που η θύελλα έκανε να τρέμη ή γή κάτω απ' τα πόδια μας.

— Μη φοβάσαι, μού ψιθύρισε ο πατέρας μου. Κράτα με απ' το χέρι.

Προχωρήσαμε μαζί. Έπρεπε να περάσουμε μπροστά από κείνους τούς άλητες, για να φτάσουμε στο σπίτι μας. Ένας απ' αυτούς μάς έκασε το δρόμο.

— Να κι' ο Τζιμί! είπε δυνα-τά. Ήρθε πάνω στην άρα. Έλα, παίζε μας κάτω.

Ο πατέρας μου σταμάτησε, σφίγγοντάς με πάντα στο πλευρό του.

— Είναι άρα για άπνο, άπάν-τησε. Άφήστε με να περάσω, παι-διά. Άβριο θα σάς παίξω, δι-θέτετε.

— Όχι άβριο. Τώρα άμέσως, γέρο-κατεργάρι! είπε ένας έλλος πλησιάζοντας. Έμπρός, παίζε! Κι' άφησε σε μάς την κόρη σου.

Ο πατέρας μου υποχώρησε ως ένα φράχτη, στάθηκε μπροστά μου και μού ξαναείπε:

— Μη φοβάσαι, εγώ είμ' εδώ!

Στράφηκε ύστερα στους άλητες, που είχαν πλησιάσει έλλοι. Ήταν καμιά δεκαριά.

— Δε θα παίξω, ούτε θα σάς δώσω την κόρη μου! φώναξε με τρομερό τόνο ο πατέρας μου. Κι' ο πρώτος που θα πλησιάσει, θα το μετανοιώσει πικρά.

Είδα να λάμπη στο χέρι του ή λεπίδα ενός μαχαίριού.

Οι άλητες διατάσανε ένα λε-πτό. Ύστερα ο ένας απ' αυτούς ούρασε:

— Να πόσο λογαριάζω εγώ τις φοβέρες.

Και χτύπησε μ' έλη του τη δύ-ναμη τον πατέρα μου στο δεξί όμο μ' ένα χοντρό ραβδί που κρατούσε.

Έκείνος έμπηξε μία φωνή. Το ίδιο έκανα κι' εγώ. Μά δεν προλά-βαινε να ξαναφωνάξουμε, γιατί όλα εκείνα τα κτήνη πέσανε πάνω μας, μάς πέταξαν κάτω. Άκουσα τον πατέρα μου να βογγά. Ένοιασα ένα τρομερό, διαπεραστικό νόνο στο στήθος κι' έχασα τις αισθή-σεις μου.

Η Λαλά σταμάτησε πάλι τη διήγησή της. Τα μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα.

— Θεέ μου, είναι φριχτό!...τραύ-λισε ή Ελβίνα, ενώνοντας τα χέ-ρια της. Έχω παγώσει δολοκλήρη. Πόσο θα υποφέρατε!

Ναι, πολύ, άπάντησε ή Λαλά, με υπόκοψη φωνή. Η νύχτα εκείνη έκρινε το μέλλον μου, έλη τη ζωή μου... Συνήλθα κατά τα ζημεράμα-τα. Στην άρχη, δεν καταλάβα που βρισκόμουν. Δε θυμόμουν τίποτε απ' ό,τι είχε συμβεί. Καθώς έκανα όμως μία κίνηση, ένας τρομερός πό-νος σ' όλο μου το κορί μ' έκανε να ούραίσω... και συγχρόνως ξε-σκισε το πέλο που σκέπαζε τη μνήμη μου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Η ΑΛΙΚΗ (Έλευθερία Α—17 χρό-νων) έκλήθη να πάρη μέρος στο νύρισμα μερικών σκηνών του νέου φιλμ της Άλίκης Βουγιουκλάκη.

Ο ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΤΣΙΑΡΤΑΣ (20 χρόνων), από το Παλαιοχώ-ριον Βεργίας, έλπιζε με τη βοή-θεια μάς να γίνει ήθοποιος του έλ-ληνικού κινηματογράφου.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜ-ΠΙΑΣ, από τα Σεβαστεσιανά της Έδεσσας, άκουε συχνά τους συγ-γενείς και τους φίλους του να τον παροτρύνουν να παίξη στο θέατρο.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΥ — ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

Έπειδή ή Φίνος—Φιλμ χρειάζεται μερικές φορές έπειγόντως ύποψηφίους του Διαγωνισμού μάς για να πάρουν μέρος στο γύρι-σμα σκηνών των διαφόρων έργων της, παρακαλούμε τις άναγνώ-στριες και τούς άναγνώστες μάς, που έχουν δηλώσει συμμετοχή στο Διαγωνισμό και διαμένουν στην Άθήνα, να μάς δώσουν, έφ-δσον δεν το έπραξαν μέχρι στιγμής, τον άριθμό του τηλεφώνου τους, ή ένα άριθμό στον όποιο να μπορούμε να τούς ειδοποιούμε σε περίπτωση άνάγκης.

Παρακαλούμε επίσης όσους από τούς ύποψηφίους άλλάξαν ή πρόκειται ν' άλλάξουν τόπο διαμονής, τόσο στην Άθήνα, όσο και στην έπαρχία, να μάς κάνουν άμέσως γνωστή τη νέα τους διεύ-θυση.

Τώρα, που έληξε ή παρουσίαση των ύποψηφίων Άθηνών και Πειραιώς στους Είσηγητές του Διαγωνισμού μάς, άρχισε και συ-νεχίζεται με γοργό ρυθμό ή εξέταση του Άλμπουμ των ύποψη-φίων από την έπαρχία.

Οι Είσηγηται εξέταζον προσεκτικά τις φωτογραφίες και τα γράμματα των ύποψηφίων και βάσει των συμπερασμάτων. που έ-ξάγουν θα καταστρώσουν ένα πρόγραμμα, προκειμένου να έπι-σκεφθούν τις πόλεις, όπου υπάρχει άξιόλογος άριθμός ύποψηφίων.

Στο μεταξύ διευκολύνουμε τούς περαστικούς από την Άθήνα ά-ναγνώστες μάς, που διαμένουν στην Έπαρχία και δώσαμε την ευκαιρία σε πολλούς απ' αυτούς να έπωλεθθούν της παραμονής τους στην πρωτεύουσα, για να παρουσιαστούν στον Είσηγητή. Αυτό θα συνεχιστή και στο μέλλον, έφ' όσον φυσικά, το έπιτρέ-πουν τα χρονικά όρια της έδώ παραμονής των ύποψηφίων.

Είσηγηται είναι οι καθηγηται της «Ανωτάτης Σχολής Κινημα-τογράφου» κ. Έλευθέριος Σιάσκας και κυρία Δέσποινα Τσούκα-Ρίτρου, ή δλη δε διαδικασία γίνεται υπό την καλλιτεχνική έπο-πτεία του ίδιου του Γενικού Διευθυντού της κ. Νικολάου Ίωαννί-δη—Βαμβάκα.

Η «ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ» ίδρυσε δυό πρώτα παραρτήματα, ένα στη Θεσσαλονίκη και ένα στις Πά-τρας, τα όποια θα έξιπληθεύουν επί τόπου τούς ύποψηφίους του Διαγωνισμού μάς κατοίκους των πόλεων αυτών.

Τα μέλη της Έξεταστικής Επιτροπής, που θα κρίνουν άκο-λούθως όσους έπιτύχουν, είναι κατ' άλφαβητική σειρά: τα έξης:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ (Ίταλος ένορατέ)
ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ ΑΛΙΚΗ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ. ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ (Σκηνόθετης)
ΛΑΣΣΑΛΟΥ ΓΟΥΩΛΤΕΡ (Άγγλος όπερατέ)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ ΖΑΚΕΛΛΑΚΗΣ

Αυτό δε σημαίνει ότι άποκλείεται να παίξουν στον κινηματο-γράφο, όσοι δεν κριθούν από τον εισηγητή άξιοι να παρουσια-στούν μπροστά στην έπιτροπή. Οι φωτογραφίες των τελευταίων θα παραμείνουν στα Άλμπουμ, τα όποια ο «Θησαυρός» θα έχη πάντοτε στη διάθεση των καλύτερων σκηνοθετών του έλληνικού κι-νηματογράφου που θα μπορούν όποιαδήποτε στιγμή θελή-σουν να τα συμβουλευτούν και να βρουν μέσα σ' αυτά το πρόσ-πο, που τούς χρειάζεται για ένα όποιοδήποτε όλο στο φιλμ που ποσειτομάζουν.

Ήδη, πριν άκόμη ο Διαγωνισμός μπή στην τελική φάση του, δεκάδες άναγνώστριες και άναγνώστες μάς πήραν μέρος στο γύ-ρισμα διαφόρων ταινιών, που παράγει ή «Φίνος—Φιλμ». Μερικές ύποψηφίες μάλιστα κατόρθωσαν, κατά τα γυρίσματα αυτά να δια-κριθούν και ν' αναλάβουν πιο σημαντικούς ρόλους.

Το κλεισιμο αυτό του Διαγωνισμού μάς δε σημαίνει ότι δε θα προθυμοποιηθούν να βοηθήσουμε στο μέλλον τούς άναγνώστες και τις άναγνώστριές μάς, που θα έκδηλώσουν την έπιθυμία να παίξουν στον κινηματογράφο.

Οι όροι συμμετοχής παραμένουν και στο μέλλον οι ίδιοι για τούς ένδιαφερομένους.

1) Θα βγάλουν δυό καθαρές φωτογραφίες σε σήμα καστ ποστάλ, δηλαδή ένα κεφάλι ή ύπόστο και μία όλόσωμη.

2) Στην έπιστολή, που ποεί να είναι ευάναγνωστη και νοαμένη πάντα από τον ίδιο τον άποστολέα, να άναφέρωνται οι γνώσεις του (σολιλικές σπουδές και τυχόν ξένες γλώσσες, μουσική, γοός κλασσικός ή υοντέρνος, κολυμπι, ποδήλατο, σκι, σωφρόισμα, κλπ.) άπαραιτήτως δε και ή ηλικία.

3) Θα έσωκλείσουν τις φωτογραφίες στο γράμμα και θα το στείλουν στα γραφεία του «Θησαυρού», Δραγατσάνιου 4, (4ος όροφος) Άθήναι (Τμήμα Κινηματογραφικού Διαγωνι-σμού), γοις άλλη έπιδόσση.

Και μία προειδοποίησι για τούς άναγνώστες μάς, που διαμέ-νουν στην έπαρχία: Τους παρακαλούμε ν' άποφύγουν κάθε περι-τή μετακίνησι και άλληλογραφία. Θα πληροφορηθούν έγκαιρώς από τη σελίδα αυτή την ήμερα, που οι άουδίοι θα έπισκεφθούν και τη δική τους πόλι.

(Στη σελίδα 69 ή άλληλογραφία του Διαγωνισμού μάς)

Η ΑΛΙΚΗ (Έλευθερία Α—17 χρό-νων) έκλήθη να πάρη μέρος στο νύρισμα μερικών σκηνών του νέου φιλμ της Άλίκης Βουγιουκλάκη.

Ο ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΤΣΙΑΡΤΑΣ (20 χρόνων), από το Παλαιοχώ-ριον Βεργίας, έλπιζε με τη βοή-θεια μάς να γίνει ήθοποιος του έλ-ληνικού κινηματογράφου.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΗΣ (25 χρόνων), από το Άμύντιον Φλωρίνης, ήταν στο Γυμνάσιο όχι μόνο ο πρωταγωνιστής μά και ο σκηνογράφος πολλών μαθητικών ταραστάσεων.

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜ-ΠΙΑΣ, από τα Σεβαστεσιανά της Έδεσσας, άκουε συχνά τους συγ-γενείς και τους φίλους του να τον παροτρύνουν να παίξη στο θέατρο.

Ο ΑΝΤΡΙΟΥ Τζάναμ άδειασε το πλμπτο ούτοχου του κι' έστρώσε με μία μηχανική κινιστή το πρόωρο άσπριμένο μαλλιά του.

— Τι σκέφτεσαι πάλι; τόν ρώτησε ο φίλος του Τζό Λάντερς. Βάζω στοίχημα πως νοσταλγείς την εποχή που ταξίδευες!

— Θα το χάσεις το στοίχημα. είπε κουρασμένα ο Άντριου. Τη σκέφτομαι, πραγματικά, αλλά δεν τή νοσταλγώ.

— Πότε επιτέλους θ' αποφασίσεις να μου εξηγήσεις γιατί νύχτες ξαφνικά υπήν Άγγλια και δε θέλεις να ξαναπαράσαρ; Επέμεινε ο άλλος. Στα 25 χρόνια σου, πούιν κι' άλλας δευτέρας πλοίαρχος κι' όλοι πιστεύανε πως θαμνες ο' αυτό το επάγγελμα, που τόσο σου ταιριάζε. Πρέπει να σου συνέβη κάτι πολύ σοβαρό για να το εγκαταλείψεις.

— Άφου δε θαρρείς, να με ρωτάς τέσκα χρονία, δε σου πω δηλαδή μ' ένα άνοι καρόγελο ο Άντριου. Μου συνέβη αλφάνα κάτι σοβαρό... ή μάλλον κάτι φοβερό, που νόμικα πως δε θαβόσκα ποτέ το κουράγιο να το διπνηθώ σε άνθρωπο. Μα να που απόψε νοιώθω πιν άνάνκη ν' ανόίξω σε κάποιον την καρδιά μου!

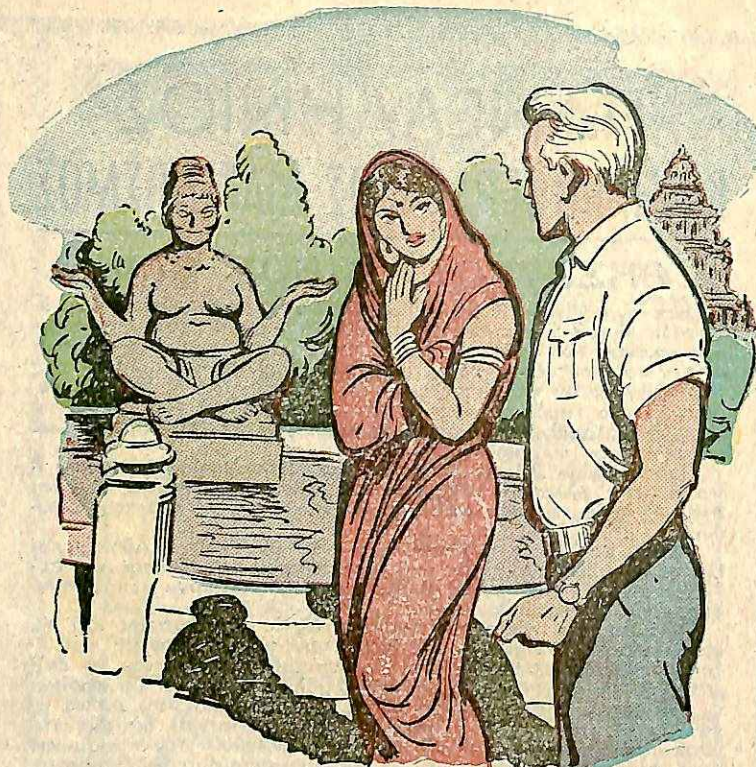
Ο Τζό έγειρε στην καρέκλα του, γεμάτος άνυπομονησία.

— Ήταν το τελευταίο καλοκαίρι που ταξιδεύα, άρχισε ο Άντριου. Πήναμε στις Ίνδίες και άγκυροβολήσαμε στην Καλκούτα. Το καράδι μας θάμνε εκεί τέσκα μέρες, ώπου να ξεφορτώση τα έμπορεύματα που κουβαλούσε και να φορτώση άλλα.

— Είχα ξαναπάει στην Καλκούτα μερικές φορές, κι' επειδή την ήξερα αρκετά καλά, άποφάσισα να βγω πιο έξω, στα περικόρια. Ίδιως ήξελα να έπισκεφθώ ένα μεγάλο ναό, που άπείχε 3 ώρες απ' την πόλη. Ήταν άφοιρωμένος στη θεά της Άνγνίπτης. Οι ιέρειές του, άντι να προσφέρουν τών έρωτά τους στους πιστούς, όπως γίνεται στους άλλους ναούς, είχαν άώσει όλοιο ιερό να μείνουν πάντα άννης.

— Νόμικα ένα όλοιο και ξεκίνησα από νωρίς, πριν άόσιση να καιή ο ήλιος. Σταμάτησα μερικές φορές στο δρόμο. Κι' όταν έφτασα επιτέλους στην προαίονό μου, είχε άόσιση να σουζουπώνη. Ο επιθλητικός ναός μου έκανε θαθεία έντυπωσι. Βρισκόταν μακονά απ' το τελευταίο χωριό.

— Ξεπέζεφα και μπήκα μέσα. Το πρώτο πράγμα που άντίκρισα, ή-

— Γιατί δεν πηγαίνεις να κολυμπήσεις στο ποτάμι; την ρώτησε.

ταν ένα τεράστιο άναλμα, που το κεφάλι άνγίζει την όροφή και τα πόδια του λούζονταν στα νερά μιας τεχνητής λιμνούλας — ή καλλίτερα μιας πινόνας, στρωμένης με γαλαζοπράσινα πλακάκια. — Μόνο άφου προχώρησα λίνω, δέκονα την κοπέλλα που κολυμπούσε στο νερό. Με είδε κι' έκείνη και άνγικε απ' τη λιμνούλα, με μερικές δυνατές άπληγές. Στάθηκε όρθια μπροστά μου και με κύτταζε με τα τεράστια κατάμαυρα μάτια της, γεμάτα περιέργεια και θαυμασμό.

σα, θα είναι πιο άμορφα εκεί...

— Ήξελα να τις πιάσω κουνέντα, να νινώμε φίλοι... Μα γιατί λέω ψέματα; Έκείνο που ήξελα, ήταν να τή σφιξω στην άγκαλιά μου!

— Δε μπορώ να πάω στο ποτάμι, μου άπάντησε με τραγουδι στην φωνή. Είμαι ιέρεια της θεάς, και στο τέλος κάθε μέρας πεθώ στη λιμνη πέν, για να της άποδείξω πως δεν πάτησα τόν όλο μου, πως είμαι άκόμη άνήνη...

— Και πως θ' άποδείξεις ότι είσαι άνήνη; άπόρρησα.

— Αν είχα πάσει τόν όλο μου, το δροσερό νερό θα νινόντα φωνά και θα μ' έκαινε! μου άπάντησε σοβαρά.

— Δε υπόρως να μ' η νελάσω. Άλλ' ή μικρή ιέρεια φωνάζε, τρομαγμένη:

— Μην κοροϊδεύεις! Έλως ο κόσμος το έξεει πως έτοι τιμωρεί ή θεά τις άπιστες σκαλάδες της!

— Κι' όμως θάβηλες να πατήσης τόν όλο μου, είπα κύτταζοντάς την καταματα... Έλα, μη φοβάσαι!

— Άρχισε να τρέμει σύγκορη, όταν τα δάχτυλά μου άνγισαν το μπράτσο της κι' άνέβηκαν σινά σινά προς το στρόγγυλο, λείο ώμο της.

— Μή! Δέν κάνει... μουμούρισε.

— Μα έθλησα πως δεν είχε τη δύναμη ν' άντιστάθ.

— Τήν άγκάλιασα, κόλλησα τα χείλη μου στα δικά της και, όταν μου άναπαρώωσε το σινά μου, τη σήκωσα στα χέρια μου και τη μετέφερα έξω απ' το ναό, κάτω απ' τα πρώτα δέντρα του δάσους...

— ΈΞη μέρες κράτησε αυτό το όνειρο! κάθε σουνοησι, η ιέρεια, η μικρή ιέρεια, έρχοταν να με συναντήσει, κάτω απ' τις φυλλώσιες και μερούσιες άπο έρωτα.

— Βλεπεις, πως ή θεά δε σε τιμωρήσε, της είπα καποτε πειραχτικά.

— Σωπα! άναστήναξέ έκείνη, τρομαγμένη. Άπ' τη μερα που μ' άγκαλιάσε, δεν έχω ξαναπεισι στη λιμνη... Εύτυχως που δεν υποπτεύθηκε ή πωτη ιέρεια, γιατί θα με υποχρέωνε να κολυμπήσω... και τότε άλλοιόνο μου!

— Δε θα πάθαινες τίποτα, τη θεάσασα.

— Χάμονέλασε πικρά, γιατί δεν την πιστεύα, και με φίλησε με πάθος.

— Λίγο άργότερα, καθώς την άποκαίρετοισα στην άκρη του δάσους, με ψήλη, γερασμένη νυνάη, κα με σκληρό και ρυτιωμένο πρόσωπο παρουσιάστηκε μπροστά μας. Ήταν ή πρώτη ιέρεια!

— Τή γυρεύεις έδώ, Γίρεξ; ρώτησε έζωρα, ριχνοντάς μου μια ματιά όλο ύποψια. — Έπρεπε να είχες περάσει κι' άλλας απ' τη δοκιμασία των λουτρών... Έμπρός, πάμε άμέσως στο ναό... Κι' έου, ξένας, έλα μαζί μου, για να όης πως τιμωρεί ή θεά!

— Η μικρή μου άναπημένη είχε γίνει κατάκληνη και φαίνονταν έτοιμη να λιποθύμει. Ίστούσο, άκόλουθον χωρίς άντίρρηση τη νύα.

— Μόνο έταν θρόθηκε μπροστά στη λιμνη γύρισε και με κύτταζε. Δε θα έσχαω ποτέ πόση άγάπη και πόσο τρώο έκούσε εκείνη ή υατιά τίς!...

— Έγώ χαμόνελεύσα, σινουρος πως ή δοκιμασία θα της έκανε καλό, γιατί θα τήν έπειθε ότι άδικα φοβότανε... Δεν τρώαξα άκόμη κι' όταν άκουσα το σούλιασμα που έφυνε απ' τη χείλη της, καθώς θυθίζονταν στο νερό!

Μα σε λίγες στιγμές είδα με ψήκη το δέμα της να νινεται κατακόκκινο! Έπεσα τότε άδισταχτα στη λιμνη και τήν τραβήξα έξω.

— Το νερό ήταν δροσερό όσο ποτέ άλλως. Κι' όμως οι φοβερές λήνγες που σκεπάζαν το κορμί της νεκρής άναπημένης μου, ήταν ένκαυματα!

— Δέν έζωω πως θρέθηκε στο πλοιο και πως έφτασα στο Λονδίνο. Μα από τότε δε υπόρως να ξαναταξιδεύω. Δέν άντεχα να θάβηω τη θάλασσα και να θυμάμαι έκείνο το άλλο νερό... και τη Γίρεξ!...

Α. ΣΩΛΚ

ΔΕΝ ΕΧΟΜΕ 2 ΑΛΛΑ 4 ΜΑΤΙΑ

ΑΝ συγκρίνωμε το μάτι μας με μία φωτογραφική μηχανή, θα δούμε πως είναι γεμάτο ατέλειες. Η μηχανή συστήσι του, πρώτα-πρώτα, το κάνει άσπαθές. Χωρίς την πίεσι του αίματος, που σκληραίνει και τονώνει τούς μύς, δε θα μπορούσαμε να προσηλώσωμε το βλέμμα μας σε ώρισμένο άντικείμενο. Η έλλειψη σφαιρικότητας, έξ άλλου, κάνει δυσκολη και κοπιαστική την προσαρμογή του. Άς προσθέσωμε και το ότι μέσα στο ύγρό του ματιού βρισκονται διάφορες άκαθαρσιες, που παρεμποδίζουν την όρασι.

Η προσαρμογή του ματιού μας στις άποστάσεις γίνεται με τόν κρυσταλώδη φακό, που διογκώνεται ή πλαταίνει για να διατηρήση σταθερή την εικόνα πάνω στον άμφιβληστροειδή. Άλλ' ο κρυσταλώδης φακός σκληρύνεται και μικραίνει με την πάροδο του χρόνου. Δε μπορεί τότε να μας δώσει μία καθαρή εικόνα τών άντικειμένων που βρισκονται κοντά.

Ένα παιδί 10 χρόνων π.χ. μπορεί να δη καθαρά ένα άντικείμενο, που βρισκεται σε άπόστασι 8 μόνο εκατοστών από το μάτι του. Όταν όμως φτάση σε ήλικία 20 χρόνων, δε θα δη καθαρά από το άντικείμενο παρά μόνο στα 10 εκατοστά. Στα 30 χρόνια, πρέπει να άποικακύνη αυτό το άντικείμενο στα 14 εκατοστά. Στα 40 χρόνια, βλέπουμε καθαρά τα άντικείμενα που βρισκονται πέραν από 20 εκατοστά και στα 45 χρόνια πρέπει ν' άπομακρυνώμε κατά 30 εκατοστά απ' αυτά. Λάμε τότε ότι το μάτι είναι ποσθωπικό. Στα 60, ο μέσος άνθρωπος πρέπει να τοποθετηθώ σε άπόστασι ένος μέτρου, για να δη ένα άντικείμενο καθαρά.

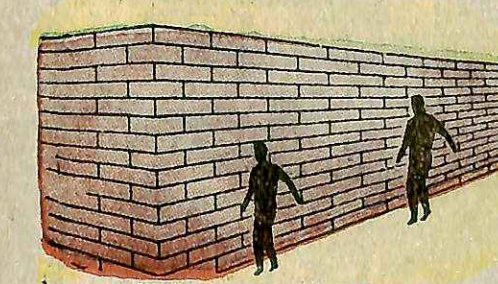
Ο κρυσταλώδης φακός, έξ άλλου, κιτρινίζει με την ήλικία. Γι' αυτό, οι γέροι δεν διακρίνουν το ίωδες και το κυανού χρώμα. Ο κρυσταλώδης φακός, τέλος, μπορεί ν' άμαυρωθώ τελείως. Έχομε τότε τόν καταρράκτη.

Άλλά το μάτι μας είναι ένα ζωντανό όργανο, που διεγείρεται διαρκώς από τα νεύρα και κατευθύνεται από τόν έγκέφαλο. Γι' αυτό ή άπόδρσι του είναι άσυγκρίτως άνώτερη από όποιαδήποτε φωτογραφική μηχανή.

Η εύαίσθησία του άμφιβληστροειδούς, έξ άλλου, είναι τόσο μεγάλη, ώστε ο έγκέφαλος, με τη μεσολάβησι του, μπορεί μέσα στο άπόλυτο σκοτάδι να διακρίνη μιά άκτινοβολία δύναμης ένος εκατομμυριοστού του διακεταμμυριοστού του βάρ! Αυτή ή φατεινή ένεργεια είναι τόσο μηδανική, που θα χρειαζόταν 150 εκατομμύρια χρόνια, για να μπορούσε ν' άνεβάση κατά ένα βαθμό τη θερμοκρασία ένος γραμμαρίου νερού.

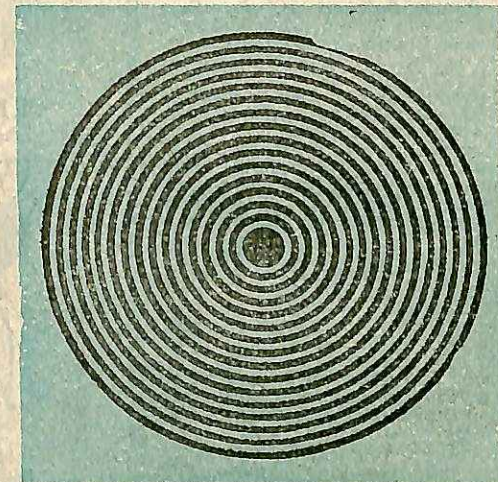
Πραγματικά, ο άμφιβληστροειδής είναι 10.000 φορές πιο εύαίσθητος από όποιαδήποτε φωτογραφική πλάκα.

Κατά τη διάρκεια της ημέρας, βλέπουμε με το κέντρο του άμφιβληστροειδούς, όπου βρισκονται ώρισμένα εύαίσθητα στο φως κύτταρα, τα καλούμενα κωνία. Τα κωνία κάθε ματιού άνέρχονται σε 6.000.000. Τη νύχτα, άν-

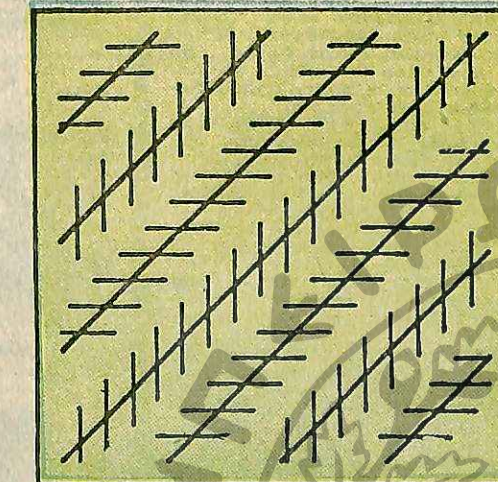

Ο άνθρωπος, που έρχεται από το θάθος μής φαίνεται υπλότερος από τόν άλλον. Άν, όμως, τους μετρήσετε, θα όπτε ότι είναι και οι δύο άπόλυτα ίσοι. Αυτό όφειλεται στο ότι οι γραμμές του τοίχου μής φαίνονται σαν να συγκλίνουν προς τα πίσω. Έτσι, ο άνθρωπος που έρχεται από πίσω γίνεται πιο ύψηλός στα μάτια μας.

Τη νύχτα να κυττάζετε λοξά!

Άν κυττάζετε κάπως επιμονα αυτό το σκήμα, μισοκλείνοντας τα μάτια, θα παρατηρήσετε πάνω στους όμοκεντρους κύκλους που το άποτελούν, έναν έξωνα έλαφρο λοξό και πολύ μαύρο, ενώ ή ύπόλοιπη εικόνα θα σάς φανή γκριζα. Αυτό όφειλεται στο ότι ο όφθαλμικός δολδός δεν είναι άπόλυτα σφαιρικός. Η μη σφαιρικότης του ματιού προκαλεί το φαίνόμενο του άστεινματισμού, που συνίσταται στο ότι διακρίνουμε καθαρά ένα μόνον μέρος του όπτικού πεδίου. Όλοι σκεδόν οι άνθρωποι, αλλά σε διαφορετικό βαθμό ο καθένας, παρουσιάζουν άστεινματισμό.

Αυτές οι γραμμές άκολουθούν διαφορετική διεύθυνσι ή καθεμία, δεν είν' έτσι; Κι' όμως πρόκειται για όπτική άπάτη, γιατί οι γραμμές αυτές είναι παράλληλες, όπως μπορείτε να το έσκαρώσετε, μετώνοντας ή ένα ύπόδεκάμετρο τις μεταξύ τους άποστάσεις. Άλλ, οι μικρές γραμμές που τις κόδουν κάνουν το βλέμμα μας να λοξεύσει. Έτσι, μής δίνουν την έντύπωσι πως συγκλίνουν.

τίθεται, ή όταν το φως είναι άδύνατο, βλέπουμε με τα καλούμενα ραβδία, που έξπερνούν τα 100.000.000 και που βρισκονται προς την περιφέρεια. Μπορούμε, λοιπόν, να πούμε ότι σε κάθε όφθαλμικό βολδό έχομε δύο μάτια — τα κωνία και τα ραβδία — κι' ότι, συνεπώς, έχομε συνολικά τέσσερα μάτια.

Οι άστρονόμοι, που ξέρουν το ρόλο τών κωνίων και τών ραβδίων, όταν παρατηρούν τη νύχτα ένα άστρο με το τηλεσκόπιό τους, το κυττάζουν λοξά, για να το δούν με τα ραβδία. Την ίδια συμβουλή μής δίνουν και οι φυσιολόγοι. Όταν θέλουμε να διακρίνωμε ένα άντικείμενο τη νύχτα, δεν πρέπει να προσηλώσωμε τα μάτια μας πάνω σ' αυτό, αλλά να το κυττάζουμε λοξά κι' από άπόστασι 10—20 εκατοστών.

Όταν επίσης ζητάμε να βρούμε το δρόμο μας μέσα στο σκοτάδι, δεν πρέπει να κυττάμε κατ' ευθείαν έμπρός, αλλά λιγάκι λοξά.

Τα όπτικά κύτταρα είναι κολλημένα άνάποδα πάνω στον άμφιβληστροειδή. Έτσι, το φως φάνει πρώτα στις ρίζες τους και πρόπει να διασχίση όλο το πάχος του άμφιβληστροειδούς, για να φθάση στην άκμή κωνία, που είναι το πιο εύαίσθητο σημείο του. Άπ' αυτές τις ρίζες ξεκινούν ένα περίπου εκατομμύριο νευρικές ίνες που διασχίζουν τόν άμφιβληστροειδή, για να φθάσουν στον έγκέφαλο. Στο σημείο από όπου περνούν δεν ύπάρχουν ούτε κωνία, ούτε ραβδία.

Γι' αυτό, καλείται τυφλόν σημείον (ή τυφλή κηλις). Άν ή εικόνα ένος γραμματισμού, που βρισκεται σε άπόστασι 30 εκατοστών, πέση πάνω στο τυφλό σημείο, είναι άδύνατο να το διακρίνωμε.

Για τόν ίδιο λόγο δε θα διακρίνωμε ένα όλοιο που βρισκεται σε άπόστασι 20 μέτρων, άν ή εικόνα του πέση πάνω στο τυφλό σημείον.

Πολλά άυτόκινητικά δυστυχήματα όφειλονται σ' αυτή την αίτια. Υπάρχουν στιγμές που ο όδηγός δε βλέπει το άλλο άυτόκινητο που έρχεται από το αντίθετο μέρος ή το μανδρότοιο που ύψωνεται μπροστά του.

Μιλήσαμε παραπάνω για τα κωνία και τα ραβδία. Μόνον τα πρώτα μπορούν να διακρίνουν τα χρώματα, ενώ τα ραβδία είναι άνίσθητα σ' αυτά. Το βράδυ, όλοι οι γάτοι μής φαίνονται γκριζοί. Τη νύχτα επίσης το κόκκινο θα το ίδουμε σαν μαύρο και το μπλε σαν γκριζό.

Άλλά με τί βλέπουμε; Το μάτι μας είναι ένα άπλο όργανο. Άλλά στην πραγματικότητα βλέπουμε με τόν έγκέφαλο. Έκτός από το ότι οι όπτικές εικόνες μεταφέρονται σ' αυτόν, ο έγκέφαλος κατευθύνει επίσης το μάτι μας και, σε πολλές περιπτώσεις, του προκαθορίζει πως πρέπει να ίδω ή ένα άντικείμενο και τί πρέπει να δη σ' αυτό.

Ο έγκέφαλος, άκόμη και στο μικρό παιδί, ταξινομεί μέσα στα άναριθμητα συστήρια του ώρισμένες όπτικές παραστάσεις: σχήματα, χρώματα, σχέσεις μεταξύ τών διαφόρων άντικειμένων, άναλογίες κτλ. Έτσι, κάθε καινούργια παραστάσι που τού φέρουν τα μάτια τη συγκρίνει με τις προηγούμενες και της δίνει τη θέση της άνάμεσα σ' αυτές.

Άν π.χ. ένας άνθρωπος ξέρει μόνο το τετράγωνο και το τριγώνω, και ίδη ένα ρόμβο, το πρώτο που θα σκευή είναι ότι δεν πρόκειται ούτε για τετράγωνο ούτε για τριγώνω. Θα έξετάση κατόπιν ποιά σχεσι έχει μ' αυτά τα δύο σχήματα και ποιά θέση πρέπει να πάρη άνάμεσα σ' αυτά. Έτσι στην πραγματική κότηρα βλέπουμε μόνον με το μυαλό μας.

Το μάτι μας δεν ξέρει ούτε τί πρέπει να ίδω ούτε πως πρέπει να ίδω. Συλλέγει εικόνες άλλ' είναι άντικανο ν' άντιληφθώ τί παριστάνει ή καθεμία, χωρίς τη συνδρομή του έγκεφάλου.

ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΥΟΥΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ!

Ο Γερμανός δόκτωρ Καρλ φον Φρίε, ήλικίας 74 έτών, έκαμε μία πολύ ενδιαφέρουσα έπιστημονική άνακάλυψι σχετικά με τις μέλισσες. Βρήκε έπληδή ότι ένα είδος τους με ταχειρίζεται μία δική του έδιόλεκτος, που δε μπορούν να την καταλάβουν τα άλλα είδη. Η «γλώσσα» αυτή άποτελείται από ειδικές χημικές κινήσεις, που έχουν καθεμία τη σημασία της. Υποδεικνύουν έπληδή που ύπάρχει τροφή, σε ποση άπόστασι, κλπ.

Έξ άλλου, στα χωριά της Άγγλιας ύπάρχει ή πολήνησις ότι, όταν πρόκειται να γίνη πόλεμος κάποιου στον κόσμο, οι μέλισσες παράγουν λιγώτερο μέλι. Σ' αυτό άραγε ή σε σύμπτασι όφειλόταν ή έλλειψις μελιού που σημειώθηκε στη Μεγάλη Βρετανία το 1939, τόν χρόνο έπληδή που άρχισε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος;

Είναι άνοησία ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ;

Μιά μερίδα έπιστημόνων το θεωρεί άχρηστο, επικίνδυνο και φοβερά δαπανηρό

ΜΙΑ μεγάλη μερίδα από έπιστημονες άνατριέται σόβαρα μη πως άποτελεί κατά βάθος ένα τεράστιο παραλογισμό ή προσάθεια της άποστολής άστροναυτών στη Σελήνη και στους άλλους πλανήτες.

Πραγματικά, μεγαλώνει όλοένα ο άριθμός εκείνων που κρίνουν, ότι οι κίνδυνοι και οι τεράστιες δαπάνες δεν άντισταμίζονται καθόλου από τα έλάχιστα κέρδη, που θ' άπόδωξ ή έπιστημονική αυτή έπιτυχία.

Είναι γεγονός πως κάθε καινούργια άνακάλυψι για το Διάστημα προσθέτει μερικά διακεταμύρια δολάρια στις δαπάνες, που θ' απαιτηθούν για να φτάση ο άνθρωπος στη Σελήνη. Οι τελευταίες έξενες π. χ. άποκόλυσαν, ότι σε άπόστασι 800 χιλιομέτρων περίπου από τη Γη, ο διαπλανητικός χώρος άρχίζει να διασχιζεται από επικίνδυνες ακτινοβολίες, κι' ότι για να μη κινυνεύη απ' αυτές ή ζωή τών άστροναυτών, θα πρέπει να προστατεύονται από μία ίσχυρή θωράκισι... και από μεγάλη τύχη!

Πράγματι, απ' το σημείο αυτό άρχίζουν τα δύο μεγάλα στραβάτα της άρσενεργού ζωής του Βάν Άλλαν, μίας αυτής της έλλειψις βαρύτητας έπι 30—40 δευτερόλεπτα. Παρατήρησαν, λοιπόν, ότι προκαλούν ναυσία, μετατοπίσεις τών σπλάχνων, πόθους, άγώνες και παραισθήσεις.

δυσ έστρώσε πάνω από τούς πόλους της Γης.

Άν το διαστημόπλοιο περάση απ' αυτές τις έστρώσε, οι άστροναύτες θ' άποφύουν ένα μέρος της ραδιενεργείας, άλλ' όχι όλη. Για να προστατευθούν άποτελεσματικά, θα πρέπει και πάλι να ύπαρξη στο διαστημόπλοιο μία ειδική θωράκισι. Βάρους μισού τόννου το λιγώτερο. Κι' αυτό σημαίνει, ότι ο πύραυλος της έκοφεν δυνάμει του θα πρέπει να είναι κατά 500 τόννους βαρύτερος, κι' έπομένως να κοστίζη πολλά εκατομμύρια δολάρια παραπάνω.

Άλλά κι' άφου περάσουν τη ζωή του Βάν Άλλαν, οι άστροναύτες θ' άντιμετωπίσουν ένα άκόμη μεγαλύτερο κίνδυνο: τις έξαιρετικά δεισδυτικές ακτινοβολίες, που δημιουργεί καθε ήλιακή έκρηξις. Έτέτοις εκρήξεις δε όιν είναι καθόλου σπάνιες. Για την προστασία των άστροναυτών απ' αυτή την άπειλή, θα χρειάζονταν μία πρόσθετη θωράκισι από 20 τόννους μετάλλου! Φυσικά αυτό είναι πρακτικώς άδύνατο. Έπομένως, δε μείνει άλλη λύσι, παρά να προσπαθούν οι έπιστημόνες να προβλέψουν τις ήλικές εκρήξεις. Πώς μπορούν όμως, πότε να είναι βέβαιοι για τις προβλέψεις τους;...

Άλλος κίνδυνος για τούς άστροναύτες είναι ή έλλειψις βαρύτητας μέσα στο διαστημόπλοιο. Στα πειράματά που έκαναν οι Άμερικανοί έπι πολλά χρόνια, δημιούργησαν με τεχνητά μέσα αυτή την έλλειψις βαρύτητας έπι 30—40 δευτερόλεπτα. Παρατήρησαν, λοιπόν, ότι προκαλούν ναυσία, μετατοπίσεις τών σπλάχνων, πόθους, άγώνες και παραισθήσεις.

Ένα απ' τα πειράματα αυτά διήρκεσε πολύ περισσότερο. Ο λοχαγός Γκράβελιν, που προσφέρθηκε να χρησιμεύη σαν πειραματόζωο, φόρεσε μία ειδική στολή όδου κι' έμεινε έπι 7 μέρες μέσα σε μία πισίνα με χλιαρό νερό.

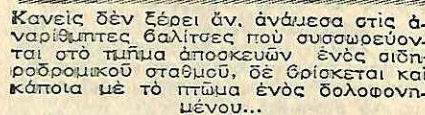
Οι γιατροί που τόν παρακολουθούσαν συνεχώς, παρατήρησαν, ότι έσθενοόσε κάθε μέρα περισσότερο, τα όστα του χάνανε άσθένισι, ή πίεσι του αίματος του κατέθηκε πολύ χαμηλά, και δεν κοιμήθηκε παρά 7 ώρες σ' όλο το διάστημα του πειράματος. Συμπέραναν, λοιπόν, ότι, αν οι άστροναύτες δεν κάνουν τακτικά γυμναστική, ή άν δεν ύπαρξη κάποια μορφή κη, ή άν δεν άπάρξη κάποια άναπημένη βαρύτητα μέσα στο διαστημόπλοιο τους, όταν φτάσουν στον προσήοό τους θα είναι τόσο άδύνατοι, ώστε δε θα μπορούν να κάνουν καμμία δουλειά.

Παρ' όλες αυτές τις δυσκολίες, ώρισμένοι Άμερικανοί στρατιωτικοί ύποστηρίζουν, ότι πρέπει με κάθε θυσία να κατακτήση πρώτη ή χώρα τους τη Σελήνη, για λόγους έθνικής άσφαλείας. Γιατί πιστεύουν, ότι, όποιος έγκαταστήσει εκεί πάνω μία βάσι πυραύλων, θα μπορεί να κυριαρχήση σ' όλο τόν κόσμο.

Άλλ' ο δόκτωρ Ντύμπριτζ, πρώτανης του Πολυτεχνείου της Καλιφορνίας, τονίζει:

«Αυτό είναι μία μεγάλη άνοησία! Για ποιο λόγο να μεταφέρη κανείς μία βόμβα ύδρογόνου ως τη Σελήνη και να την εκσφενδονίση από εκεί πάνω προς το γήινο ύπαιθρο; Μπα, μπορεί πολύ καλά να κάνει το ίδιο πράγμα από μία έπίγειο βάσι πυραύλων».

Α. ΣΩΛΚ

Βρέθηκαν, μέσα στα τελευταία 40 χρόνια, στους σιδηροδρομικούς σταθμούς του Παρισιού

«Όπως έρωμε όλοι, από την καθέ-
μερινή πραγματικότητα του αστυνομι-
κού ρεπορτάζ, αλλά επίσης από τις
αστυνομικές ταινίες και τα αστυνομι-
κά μυθιστορήματα, το σημαντικότερο
πρόβλημα για έναν δολοφόνο είναι
πώς θα εξαφανιστεί το πτώμα του θύμα-
τός του. Καί, αντίστροφα, η ανακάλυ-
ψη του πτώματος είναι εκείνη που πα-
ρέχει, κατά κανόνα, τα περισσότερα
στοιχεία για την ανακάλυψη του έν-
όχου. Έτσι, λοιπόν, δεν είναι καθόλου
παράδοξο πως στο Παρίσι μονάχα
κάτά το διάστημα των τελευταίων μέ-
νων 40 έτών, 13 δολοφόνοι σκεπτικί-
αντε ν' απαλλυνούν από το ενοχοποιη-
τικό πτώμα του θύματός τους, παρα-
βιβώντας το συσκευασμένο και... ένα-
ντι αποδείξεως στο πτώμα άσσυκων
ένος αιδηροδρομικού σταθμού!

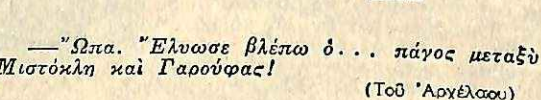
Τò ποσοστό αυτό επαληθεύεται και στις περιπτώσεις των μακαθρίων εὐρημάτων, που συνοδεύουν την ισότητα των παρισυνών σδροδορμικών σταθμών κατά τὴν τελευταία 40ετία.

Ἀντίθετα, δυο χρόνια αργότερα, το Σεπτέμβριο του 1922, όταν βρέθηκε στον σταθμό της Αίλλης το πτώμα του κομμουνιστοπόλη δρεντορική Ρίγκιν, πέντε μέτρα σε μία μπλε θαλίτσα, ο δο-

Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1950, βρέθηκε, τὸ πνεῦμα τῆς Ἰσπανίδας Ρεντεμποϊόν Μοντανέθ, ἰδιοκτῆτριας παντοπωλείου στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Ἀλλανς σὲ μιὰ γκαρζο-παρακαταθήκη Παναγιώτη

Για την ώρα, ο δολοφόνος της δεν έχει ανακαλυφθεί. Οι έρευνες σε

Ὡστόσο, αὐτὸς ἀρνείται μὲ πείσμα
τὴν ἐνοχὴν τοῦ καὶ κανεῖς δὲ θυμᾶται
τὰ νύ ἐγὼ εἶδε νὰ φεύγῃ, ὥστε νὰ θε-
βαιωθῇ ἂν κρατοῦσε ἢ ὄχι τὴν βαλί-
τσα μὲ τὸ πνῦμα τῆς δολοφονημένης.

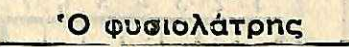
A black and white cartoon illustration. In the foreground, a woman with short, dark, curly hair, wearing a light-colored short-sleeved shirt and a dark skirt, stands on a sidewalk. She is looking towards two young boys who are walking away from her. The boy on the left is wearing a light-colored t-shirt and dark shorts, and the boy on the right is wearing a dark jacket and dark pants. They are both looking back over their shoulders at the woman. Behind the woman, a man with glasses and a mustache, wearing a dark suit and tie, is sitting in the driver's seat of a car. The car is parked on a city street. In the background, there are several other cars and buildings with windows. The style is a simple line drawing with some cross-hatching for shading.

— «Όταν ὁδηγῇ ὁ μπαμπας σας λέει λόγια, ποὺ
ρεῖς δὲν πρέπει ν' ἀκοῦτε!...

Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι
σήμερα

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρα-
'Ομόνοιαν) 9—2 και 5—7½ μ.μ.
Μέριον 523.708.

Ἡ μόδα αὐτὴ εἶχε καὶ δύο θύμα-
τα: Πρῶτα τὴν πελοποίηση τραγωδία
δεσποινίδας Μάρς, ποὺ προσεδάληθε, ἐξ-
αίτίας τῆς βαφῆς τῶν μαλλιών της,
ἀπὸ βαρεὰ ἀρρώστεια καὶ πῆθανε,
καὶ ὕστερα τὸ δοῦκα γτὲ Μορνὺ, ποὺ
δηλητηριάστηκε ἀπὸ τὴ βαφή, ποὺ με-
ταχειρίζονταν γιὰ τὰ μαλλιά του.

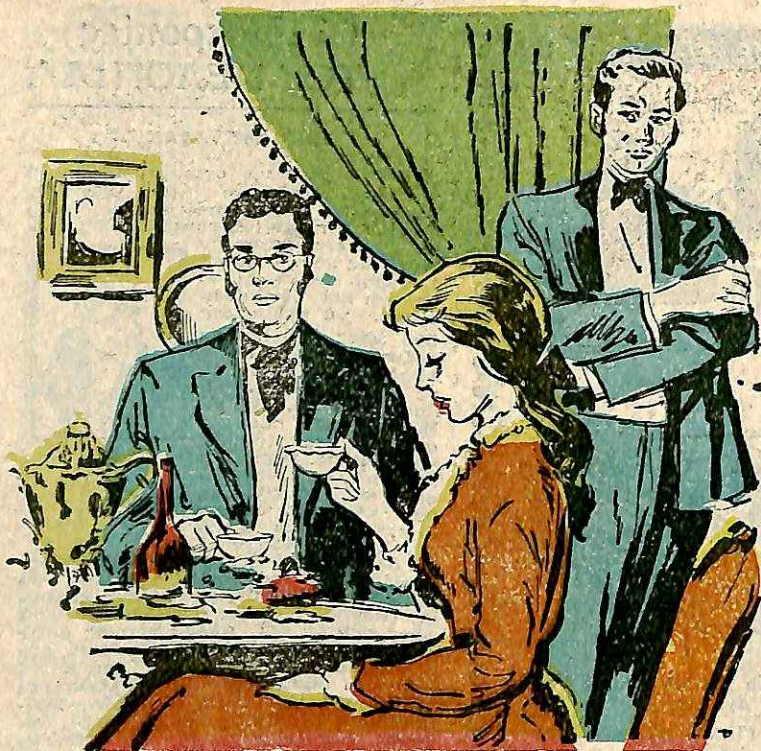
Ξαφνικά, μιὰ μέρα ὁ Μωρίς ἀ-
ξαφανίστηκε. Ἐνα χρόνο ἔκα-
νε οἰκονομίες: Ἐκοψε τὸ τσιγαρέ-
μα, ἔπαψε νὰ κάνει περριτὰ ἐξοδὸς,
πῆγαινε μὲ τὰ πόδια σπῆτι γι-
ὰ νὰ μὴ πληρώσει τὸ εἰσιτήριο το-
τραμ κι' ἡ ζωὴ του κυλοῦσε ἀπὸ
τὸ γραφεῖο του σὲ δωμάτιό του.

Έτσι ο Μωρίς Γκρελιέ μās α-
ποχαιρέτισε και πήρε τὸ τραίνο.
Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ αποδιό-
σθηκε σὲ μιὰ μικρὴ πόλιν τῶν Πυ-
ρηναίων. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ στα-

Από άλλους ανθρώπους, ο Αμερικανός Πίττον Κάρσον, 22 χρονών, για να μπορεί να περπατήσει με άνεση, έφτιαξε ένα παπούτσι που ονομάζεται παβόκινα. Έγκυτατάσσεται στο Ζωολογικό Κήπο της Φλόριδας και εκεί, τέσσερες φορές την ημέρα επιδεικνύει στους επισκέπτες, ένα μικρή αμφοίβη. Ένα πολύμορφο νομόμορφο δικής του επινοήσεως. Προκαλεί ένα κροκωδεύο να το πιπιλεί και το κλεινεί κατόπιν το στόμα εις χλωροκινώδες που κινώμενο στο σπινάλι, και στο στήθος του και σφύζει τους τοίχους της βερόνισσας, με το σπινάλι του, να κινώμενο, περσάνορρωτη βόλται, θεδωμένο ότι έχει η δύναμη του κροκωδεύου εις να συγκαταρπάζει στις πασάλες του.

52

Η ετυχία τους δεν κράτησε πολύ, γιατί ο πατέρας της 'Ιουλίας κατάλαβε την απάτη της...

— Εμείς; — Εστρίψε το κεφάλι και είπα στο σύντροφό της, που καθόταν πλάι της στο τραπέζι: — Τί πράγμα, 'Ιουλία; νύρσε και τη ρώτησε με περιέργεια ο κύριος Μήτσος, ενώ τα χείλη του της πρόσφεραν ένα από τα πιο γλυκά καμώμενα, που έδειχναν πάντα τη μεγάλη ανάγκη, που είχε, για τη γυναίκα του. — Εκείνη, άρχισε να νελάν και το γέλιο της, με τον ασυρόκοπο αντίλαλο του μεταδόθηκε και σ' εκείνον, που δεν ήξερε ακόμη γιατί γελάει η 'Ιουλία του. — Λοιπόν; — Εκείνη όμως πνιγμένη από το γέλιο, δε μπορούσε να του πη πως γελοῖσε, επειδή θυμήθηκε κάτι. Και δαφνικά γέροντας πιο κοντά του πρόσφερε: — Το ναιδουράκι!... — Τότε κι' εκείνος ζέσπασε σε νελία, λέγοντας: — Είναι να μην το θυμάμαι, ά- γάπη μου; *

Τι παλιά, που ήταν η ιστορία, που θυμήθηκαν ο Μήτσος και η 'Ιουλία! Μια ιστορία, που συνέβη εδώ και πενήντα χρόνια, μια ιστορία που έδωσε την πρώτη γνωριμία στο ευτυχισμένο αυτό αντρόγνυο.

Γιατί εκείνος ήταν τώρα έβδομηντά δυο χρόνων κι' η 'Ιουλία έβδομηντά, δυο ηλικιωμένοι, που δεν είχαν γεράσει ούτε στην ευφάνση, ούτε στην ψυχή, γιατί τους ξανάγινε διαρκώς η αγάπη τους.

Εξέτος, όπως κάθε χρόνο, ξαναζούσαν τις νεανικές τους αναμνήσεις και όπως πάντα άρχιζαν μ' ένα ταξίδι κάθε καλοκαίρι, στο Λουτράκι.

Μπροστά τους η θάλασσα και εκεί στο βάθος, αντίκρυ τους, η Κόρινθος. Τρία παιδάκια έπαιζαν παρά πέρα στην αμμουδιά. Το ζευγάρι απολάμβανε την πρωινή δροσιά του Πιτταρικού.

Τίποτα δεν είχε αλλάξει ν' αυτούς. Άκούει κι' αυτή η αγάπη τους συνεχιζόταν όπως πρώτα και ξανάγινε από τις αναμνήσεις τους. Έτσι ξανάγιναν νέες δυνατότες, νέες ελπίδες από την ίδια τη ζωή, που τους είχε φανή τόσο σκληρή μερικές στιγμές...

Εκείνο τώρα το ναιδουράκι πώς πράγματα δε θυμίζει στο ευτυχισμένο αντρόγνυο!

Ο πατέρας της 'Ιουλίας ήταν ένας από τους πιο έκκεντρα κοίτες πλούσιους, που ήταν ποτέ στο Λουτράκι.

Φτωχό χωριάτόπουλο, που σπούδαζε με δυσκολία στην Αθήνα, γιατί οι γονείς του από το χωριό δεν είχαν τα μέσα για ν' αντιμετωπίσουν τις ανάγκες του. Τα κατάφερε, όμως γιατί ήπτο, σε και καμμία δουλίτσα, που τον βοηθούσε ποτέ για τις έγγραφές του στο Πανεπιστήμιο και ποτέ για τα νοίκια του για δωμάτιο που κρατούσε μόνος του.

Το καλοκαίρι εκείνο αυτός και πέντε άλλοι από τους συμφοιτητές του συμφώνησαν να κάνουν αυτή την εκδρομή στο Λουτράκι, έπειτα από τους διαγωνισμούς που είχαν δώσει κι' είχαν πετύχει όλοι. Με χίλια θέματα και στερήσεις οικονομικών τα έδεσαν και μ' ένα υμνο συνδυασμούς κανόνισαν τη διαμονή τους για μια εβδομάδα.

Οι έξι φοιτητές έτυχε να βρεθούν εκείνο το απόγευμα στην πλατεία, όπου ο έκκεντρος πατέρας της 'Ιουλίας έβγαλε κι' έδειξε μια έπιταγή από είκοσι λίρες για εκείνον που θαρόταν πρώτος στη ναιδουράκι του, για

Οι είκοσι λίρες φλόγισαν τη σκέψη του Μήτσου κι' αποφάσισε να λάβει μέρος. Άλλά, που να βρή ναιδουράκι; Σκέφτηκε το δικό του στο χωριό, μα το χωριό του ήταν πέρα ώρες μακριά από το Λουτράκι. Δεν έχασε όμως το θάρρος του. Έφυγε νύχτα και ξαναγύρισε την άλλη μέρα το μεσημέρι καβάλλα στο ναιδουράκι του πατέρα του! Ήταν άσος ο Μήτσος σε τέτοια παιχνίδια και ήρθε πρώτος! Με τι καμάρι πληροφορεί τότε την 'Ιουλία, καβάλλα στο ναιδουράκι του, για

ΕΥΤΥΧΙΟΜΕΝΕΣ ΣΤΙΜΕΣ

Σκορπούσε χρήματα για να διασκεδάσει τους άλλους ή για να προσεργη τη χαρά σε φτωχικές οικογένειες. Όλοι τον ζέ- ρανε. Κάθε χρόνο έρχοταν από την Αίγυπτο με την 'Ιουλία, γιατί η γυναίκα του είχε πεθάνει πολύ νέα. Του άρεσε το Λου- τράκι και το νερό του, και όλοι νύρευν τη συντροφιά του.

Η 'Ιουλία ήταν μιά όμορφη μελαχροινή κοπέλλα δεκαοκτώ χρόνων, που μόλις είχε τελειώ- σει το γυμνάσιο στο Κάιρο κι' ο πατέρας της: άγαμέσα σε άλλες παραξενιές, μέσα στο πλάνισιο των έρωτων που έδιναν για τους προσεχιστές στο Λουτράκι, προ- κήρυξε κι' ένα διαγωνισμό... ίπ- πασίας με ναιδουράκια.

Το καλοκαίρι εκείνο, είχε έ- ρθει στο Λουτράκι έκδοσού με άλλους συμφοιτητές του της ιατρί- κης κι' ο Μήτσος Καρούδης, ένα

να πάρη την έπιταγή. Μα και πό- σον άπονοήτευοι ένοιωσε, όταν άποσε ο νάιδασος το χαρτί με το σόμιο του και το κατάπιε, λες και διεκδικούσε αυτός το κερ- δος!...

Τι νελία που έκανε ο κόσμος! 'Η πρόσκληση κατόπιν του πλού- σιου Αιγυπτιώτη σε τραπέζι και μιά νέα έπιταγή ήταν ν' α το Μή- τσο ή άφορη μ' νυνωρίση την 'Ιουλία και τον πατέρα της. Οι δυο νέοι συνδέθηκαν περισσότερο και έζησαν ευτυχισμένες στι- γμές στο Λουτράκι.

Η ετυχία τους, ωστόσο ζέν κράτησε πολύ, γιατί ο πατέρας της 'Ιουλίας κατάλαβε την άπα- τη της κόρης του και διεκδύε το ταξίδι του, νυρζοντας ζαφνικά στην Αίγυπτο, με την πρόσφα κι' είχε λάβει κάποιο έπεινον τηλεγράμματα.

Αυτό όμως, δεν έμψόδισε τους

Γυμναστική για τα μάτια

Πώς θα διατηρήσω την υγεία τους

Όπως κι' όλα τα άλλα μέρη του σώματος, τα μάτια χρειάζον- ται κι' αυτά γυμναστική, για να διατηρούνται σε καλή κατάσταση. Ένας Αμερικανός οφθαλ- μιολόγος δίνει τις έξης συμβουλές για την υγεία των ματιών και το συνήθημα της όράσεως:

1) Γυρίζετε τα μάτια σας οι- γά, σιγά προς τα πάνω και προς τα κάτω 4-5 φορές, κι' ύστερα προς τα δεξιά και προς τα αρι- στερά. Γέλος, τους δίνετε μιά περιστροφική κίνηση, πρώτα προς την κατεύθυνση των δεικτών του ρολογιού κι' ύστερα αντίθετα.

2) Αφού διαβάσετε λίγες λέ- ξεις από ένα βιβλίο, κλείστε τα μάτια σας για μισό λεπτό κι' έ- πειτα συνεχίστε πάλι για λίγο το διάβασμα. Σ' γά - σιγά, αυξά- νετε τις λέξεις που διαβάσετε ανάμεσα σε δυο διαδοχικά κλει- σίματα των ματιών, φροντίζοντας όμως πάντοτε να τα αναπαύετε μόλις κουράστούν ή θαμπώσουν.

3) Βρέχετε τα μάτια σας με κρύο νερό 20 φορές, στη σειρά

για να τονωθούν οι μύς του βολ- θού.

4) Περιτρώβετε το σθέρκο σας, άνασκήστε τους ώμους, κουνήστε άργα το κεφάλι σας προς τα πίσω και προς τα έμ- πρόσ. Καλλιεργεί έτσι η κυκλο- φορία του αίματος στα μάτια.

Το κοκκίνισμα του ματιού μπο- ρεί να άφελεται σ' ένα έντομο ή σε άλλο ζένο σωμα, που κί- ηθηκε μέσα απ' το άπανθ θάλα- σο. Για να το θυάλετε, στρίβε- τή την άκρη του θλαφάρου προς τα έξω, πάνω από μιά οδοντο- γλυφίδα, και σκουπίζετε το ζένο σωμα ή το έντομο μ' ένα καθα- ρό θαμπίκι.

Κάποτε ζούσσο το κοκκίνισμα αυτό είναι σύμπτωμα έπιφυκιτι- δος. Σε τέτοια περίπτωση, ώφε- λούν τα τοπικά λουτρά του μα- τσιού με διάλυσι θωρικού.

Τα πράγματα είναι σοβαρώτε- ρα, όταν το κοκκίνισμα έχει ά- πλωθή και στην ίριδα του ματιού. Μπορεί τότε να πρόκειται για έ- ριθια ή για γλαύκωμα.

ΠΡΟΤΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

δυο νέους ν' άρχίσουν ν' άλλη- λογραφούν κι' έτσι να συναντη- θούν και πάλι τον άλλο χρόνο στο Λουτράκι.

— Παίδι μου, είπε ένα θάδου ο πατέρας της 'Ιουλίας στο Μή- τσο. Καταλαβαίνω τα αισθήματά σας και δε θα έφερνα καμμία αντίρρηση, αν η 'Ιουλία δεν έ- πρεπε να παντρευτή το διευθυν- τή, που έχω στα γραφεία μου. Κι' είναι ανάγκη, να παντρευτή αυτόν τον άνθρωπο, γιατί είναι ο πιο έμπιστος υπάλληλός μου. Έξ' άλλου, του έχω υποσχεθεί να γίνουν οι γάμοι τους έπειτα από τρία χρόνια. Καταλαβαίνεις, λοι- πόν, τη θέση μου... Σαν πατέρας φροντίζω για το συμφέρον της κόρης μου και σαν έπιχειρηματι- ας για το συμφέρον το δικό μου... Άωσε μου τώρα το λόγο σου ότι θα φύγεις σήμερα από το Λουτράκι, έχοντας ν' άποκαταστή- σης την 'Ιουλία, αν την άνασας, κι' αν θέλεις το καλό της.

Έφυγε ο Μήτσος με την ψυχή βαρειά από την άπελπισία και τον πόνο.

Η 'Ιουλία κατάλαβε ότι μερο- λάσπε ο πατέρας της για την άπομακρυνση του Μήτσου, και τούγραψε, στη διευθύνση που η ζερε, μόνο λίγες λέξεις:

«Συμμερίζομαι τον πόνο σου, Μήτσο. Μη μου ξαναγράψης, να να μη δώσεις άφορη στον πα- τέρα μου να έπισηύση τα πρά- γματα. Έχεις την υποσχεσί μου ότι δε θα πάσω άλλον άντρα εκτός από σενα! Μη μου γράφης εσύ. Έγώ θα σε ενημερώνω για το κάθε τι που μου συμβαίνει».

Ο Μήτσος έσφιξε την καρδιά του. Τόρρις στο διάβασμα και περνούσε τα μαθήματα ένα, ένα μ' έπιτυχία. Σ' όλο όμως αυτό το διάστημα, που τελείωσε το Πα- νεπιστήμιο κι' ένοιαζόταν εντατι- κά σ' ένα νοσοκομείο, δεν είχε λάβει ούτε ένα γραμμά από την 'Ιουλία. Κι' είχε άπελπιστεί πιά, γιατί ήταν βέβαιος ότι είχε χά- σει την αγάπη της!

Άφοσιώθηκε, λοιπόν, στην έπι- στήμη του και πολύ νωθήσο ά- ναδείχτηκε ως ένας από τους καλλίτερους χειρουργούς.

Ένα θάδου τον κάλεσαν δια- στικά στο νοσοκομείο, για μιά έ- πέμβαση. Τον ώδηγησαν σε ένα ιδί άπερο δωμάτιο της πρώτης θέσεως, και εκεί, ποιά ήταν η έκ- πληξι του! Άνεγνωρίσε τον πα- τέρα της 'Ιουλίας, που είχε έ- ρθει άερρορρικώς από την Αίγυ- πτο.

Δεν είπα τίποτα. Δεν έδειξε πώς τον γνώρισε. Κι' έκανε τη δουλειά του! Έσως από το θά- νατο τον άνθρωπο που είχε ρα- νίσει τη ζωή του.

Μιά μέρα, στην άνάορμη πιά, ο άρροστος γύρισε, τον κύτταξε και του είπε:

— Μήτσο, αν δεν σ' έδιωχνα τό- τε, σήμερα δε θα μου έσώζεες τη ζωή κι' η 'Ιουλία θα πικραινόταν πολύ, αν μέθαινα... Άλλά, για πέρ μου, την άγάπες άκούη!

Ένα θάδου, πιά δε μιλήσε. — Καταλαβαίνω, ψιθύρισε ο πα-τέρας της 'Ιουλίας, όφανε τις μι- ας, και θα σε άναμείψω για ό- λα! Στείλς, σε παρακαλώ, αυτό το τηλεγράφημα στο Κάιρο.

Ο γιατρός έσκυψε και φίλησε το χέρι του γένου, μα κι' εκεί- νος τον φίλησε στο μέτωπο από ευγνωμοσύνη.

Η 'Ιουλία ήρθε στην Άθήνα και οι γάμοι τους έγιναν έπειτα από δυο εβδομάδες. Κι' έκαναν το νυμφίο ταξίδι τους στο Λου- τράκι.

Η έπιχειρήση στην Αίγυπτο διαλύθηκε και τώρα μιά πολυτε- λέστατη έπαυλη συντηρούνη τη χαρά και την ετυχία των δυο έ- ρωτευμένων, που ζούν μαζί με το νερό πατέρα της 'Ιουλίας.

Δέκα χρόνια μετά το γάμο τους πέθανε ο νέος. Το ζευγά- ρι δεν έκανε παιδιά, κι' όλη τους η αγάπη είχε συνκεντρώη ανά- μεσά τους.

Δεν ξεχνούσαν όμως ποτέ το Λουτράκι, όπου πρωτογνωρίστη- καν, κι' έζησαν τόσα χρόνια ευ- τυχημένοι...

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑ ΣΕΜΙΖΙΕ ΣΤΑ ΦΟΥΛΛΑΡΙΑ

Η ΜΟΔΑ κατορθώνει πάντα να συνδυάζει τις πιο άπύθανες θεωρίες. Και το άξίωμα αυ- τή είναι άσφαλώς φέτος πιο καταφανές από κάθε άλλη φορά. Έχει άπλησθή κατορθώσει έέ-τος να συνδυάζη την άπόνταστη ποικιλία της κομωότητος με μιά άπλησσία, που δεν την είχε ποτέ άλλωστε έπιλήτσησε.

Αποτέλεσμα είναι ότι όλες οι έμφανίσεις είναι έξαιρετικά έλκυστικές, άπέριτες στις γραμμές τους και συγχρόως με κάτι που προσδίδει στην κάθε γυναίκα όλη τη χάρι, που έξαιρεί τη θηλυκότητά της.

Ακόμωσα σ' αυτές τις άπλες γραμμές της μόδας θα σας μιλήσωμε ιδιαιτέρως για τη γραμμή σεμιζιέ, που γαροκτηρίζει φορέματα δυι μόνον παρών, άλλα άκόμη και άπογευ- ματικά.

Στα παρών φορέματα θλάνουμε τη γραμμή σεμιζιέ να πραγματοποιήται με τις διάφορες κοτακάντ, που η κάθε μιά έχει τη δική της γά- ρι και βάσει τη σφαιρίδα στη μιά ή την άλλη έμφάνση.

Για το άπύνημα τα μεταξωτά και ποδ πάντων τα φουλλάρια με μικρά γεωμετρικά στοιχεία είναι, μπορούμε να πούμε, έν- δεθεγμένα γι' αυτό τον τύπο των φορεμάτων.

Η γραμμή τους ποικίλλει περισσότερο στη φούστα παρά στο κορσάκι. Η φούστα άκολου- θεί άδύοτε την ίση γραμμή και άδύοτε τη λήνο πιο άνετη. Στη δεύτερη αυτή περίπτωση οι πνέτες, τσασκίπες ή θλαφάρες, έχουν το λήνο.

Τα κορσάκι έχουν ωστόσο άνοιγματα, που συνελώνονται μ' ένα κλεισίμιο με κομψιτά. Το κλεισίμιο κατεβαίνει και στη φούστα, προ πάν- των όταν είναι εύθνητα. Ο γακάς που συμπληρώνεται με ραβδό είναι το κλασικό σπάλισμα του λασιού. Η μόδα τόν, θέλει άνε- το όπικ άνετες είναι έπίσης οι ιασαγές με τα μόνικια κολλημένα χαμηλά στους ώμους και με μακρός τρούς κού. Άν θέλετε, βάστε για τελειώμα ένα άνετο πλουιέ.

Η ζώνη που συμπληρώνει το φόρεμα, γίνε- ται από το μεταξωτό του φορέματος με μιά ντυμένη άνκράδα.

Κάτι που μπορεί να ποικίλη το κορσάκι δυος σεμιζιέ φορέματος, είναι ένας ναιμίτης στην πλάτη, που συγκατατείται με μιά κου- φόπια και συνεχίζεται λίγο και έμπρός. Έ-τσι, σχηματίζεται μιά έθνακά σουριότα στο έπάνω μέρος του κορσάκι διδοτάς του μιά με- γαλήτερη άνεση!

Αυτό το φόρεμα, μολοντί άπλό, φορείται τ' άπογεύματα και είναι ό,τι χρειάζεται.

ΤΑ ΑΝΟΙΚΤΟΧΡΩΜΑ ΠΛΑΣΤΡΟΝ

Όσο κι' άν οι άνοιχτές άπογραφές από φορέματα είναι το γαροκτηριστικό της έποχής η μόδα δεν άποκλείει και τα φορέματα σε θα- ύτερουμ τόνους. Έχουν τη χάρι της αντίθέ- σεως, την όποια παρουσιάζουν.

Σ' αυτό το κεφάλαιο πιάζουμε μεγάλο ρόλο οι διάφοροι τόνοι των ιπνέ σε σκοτεινάχρωμες άπογραφές. Άλλά για να τους φαιδρώμε κάπως προσθέτωμε λίγο άσπιο γαυνίσισμα

Α ν μ Καπέλλο σε σέμα κανονί άπό παλαιόν Κ ά τ ο : Καλόν γαυνισμόν με άνθ.

τοποθετημένο είτε ως ρέλι είτε ως γιανιά ή και ως πλάστρον.

Αυτό το τελευταίο γίνεται από βουαλάζ, δαγκαντίνα ή δαγκαντίνα. Στολίζεται με λεπτές πιέτες κάθετες ή διαγώνιες.

Φυσικά το άνοιγμα του φορέματος γίνεται άκακτα μεγάλο, είτε μπροστά, είτε όδω, είτε τετράγωνο, για να αφήνει να φαίνεται το πλάστρον.

Συγτικό με το πλάστρον μπορεί να είναι και το τελείωμα των προκά και μανικιών, δι-δοντας την επιτύκωσι ενός δεύτερου λευκού μανικιού, που ξεπροβάλλει μακρύτερο από τα μανίκια του φορέματος.

Συχνά βλέπουμε το ίδιο σκέπαστο και σε ντε-πιές.

Στο συνδυασμό δηλαδή φούστας και θέ-στας, όταν προτιμούμε ν' αποφεύγουμε τη μπλούζα, αντικαθίσταται η μπλούζα με το λευκό τελείωμα (πλάστρον και μανικιών).

"Ετσι δίνουμε πιο έλαφρα μορφή στο ντε-πιές.

Στο είδος αυτό των ντε-πιές γαλισμοποιού-με τα φτερινά υφάσματα με την ανάσφα κά-πως ύφανσι και με την άτλειστη ποικιλία ά-πονορώσεων. Αυτά τα υφάσματα γαλισμοποι-ούνται επίσης και για δλάνηλα φορέματα σε γραμμή σπορτίβ. Και έχει γαλισμοποιούμε αν θέλουμε τα λευκά γαλισμοποιήματα.

ΑΛΛΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

Κοντά στα μονόηματα ντε-πιές η μόδα μας παρουσιάζει και πολλά σε φανταζι υφάσματα.

Εκείνα που θα επικρατήσουν πιο πολύ, εί-ναι τα διάφορα κεντημένα και τα καρό. Εί-ναι ένδεδεινμένα ιδίως για σπορτίβ ντε-πιές και παρουσιάζουν μεγάλη κομωότητα. Τα χα-κτακτριάζει η εύθυνη ύφανσι και μια κουφότη-τα πίσω στη φούστα της δίνει το απαιτούμε-νο για το πεσπάτημα αέρος.

Οι θέστες που συμπληρώνουν η και άπλω-συνοδεύουν αυτά τα ντε-πιές ακολουθούν δια-φορές κόψεις.

Γίνονται αιχτές και άμετες ή αιχτές με κά-ποια έφαση στούς γοφούς.

Δεν αποκλείεται όμως και η ζώνη στη μέση. Το επάνω μέρος της θέστας γίνεται πάντοτε

Α ρ ι σ τ ε ρ ά : Ντε - πιές με θέστα που έχει ζώνη. Μ ε σ ο ν : Ντε - πιές με έβαζε φούστα και εύθυνη θέστα. Δ ε ζ ι ά : Εύθυνη θέστα φόρεμα με πλάστρον.

ένετο, σε κόμη κίμωνό ή με μανικακόλησι, γαμπλά πάντα τοποθετημένη, αλλά η άνεσι περιορίζεται από τη ζώνη και μάλιστα συν-τελεί στο να σηματοποιείται πάνω από τη γραμ-μή της μέσης έλαφρά, αλλά άκακτα τονισμένο μπλουφάν.

Η υπάσκα της θέστας είναι τότε μάλλον κοντή και έλαφρα στούς γοφούς.

Το συνθέτερο άνοιγμα είναι το μπροστά, που κατεβαίνει άκακτα γαμπλά, τα δύο κομ-πιά του κλεισίματος μπαίνουν το ένα πάνω από τη μέση και το άλλο κάτω απ' αυτήν. Ο γιανιάς και τα ρεβέρ είναι άπασαίτητα και το στόλισμα της θέστας είναι δύο κοφτές πρέπες με κισάκια.

Αυτές προσθέτουν τον τόνο της σπορτίβ γαλισμής.

ΛΕΝΖΕΡΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Περιττεύει ίσως να τονίσουμε το ρόλο, που παίζει φέτος η μπλούζα στο γυναικείο ντύσι-μα. Τη συναντούμε στο κάθε μας βήμα και όλες τις άρες της ημέρας.

"Αλλοτε άπλη και πολύηκαμη, από τις διά-φορες σταιμπάτες κοτοινάν, συνδυασμένες με την άνάλονη φούστα, άλλοτε πλούσια, καιω-μένη από μονόηματο ή σταιμπάτο μεταξωτό πάνω με την άνάλονη φούστα για ν' άποτελέ-σι ένα όρατο σύνολο άκαμη και ως βραδυή έμφάνισι.

Ανάμεσα στα δύο αυτά άκρα έχουμε και μια τρίτη έμφάνισι, τη λενζερι μπλούζα, που είναι τόσο πολύ της μόδας φέτος.

Γίνεται από βατίστες, από βουαλάζ, από δαγκαντί και στολίζεται διαφοροτάτως.

Πότε με ένα λεπτό κέντημα, που σηματο-ποιεί

Κομψό σεμζιέ από φουλάρι σταιμπάτο

Ήραίοτατη λευκή μπλούζα γαλισμένη με δαντέλλα.

άλλοτε» Άσφαλώς όχι, με μήπως και τα υετικά κοσμήματα έχουν άξια; Και όμως κά-νουν τη φινιούρα τους και η μόδα τα παρουσιά-ζει διακόζως.

Τα κεντημένα φορέματα ακολουθούν την έ-νετη κόμη με μεγάλα άνοιγματα στα κορσάζ και χωρίς μανίκια. Σηματοποιούν μπλουφάν έ-πίσω από τις ζώνες και συνοδεύονται από φασάδες σκουρτές φούστες.

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τα μεγάλα καπέλλα, που λανσάρε η μόδα, είναι ιδιαιτέρως εύηραστα, γιατί με τα πελώ-ρια υπέρ τους μας προφυλάσσουν από τον ή-λιο, ιδίως τις μεσημβρινές άρες.

Μ' αυτό όμως δε θέλουμε να πούμε ότι τα μεγάλα καπέλλα είναι μόνο πραϊνά.

Κάθε άλλιο. Τα μεγάλα καπέλλα φοριού-νται όλες τις άρες της ημέρας και... της νύ-κτας άκόμη. Με τη διαφορά ότι τις πραϊνές άρες γίνονται από παγιωσιν σε διάφορα γα-μάρια, ενώ τα άπογευματικά και τα βράδια γα-λισμοποιούμε έλαφρές και λεπτές υφάδες.

Οι τεπέςδες είναι μέτριοι όσον άφορά το ύ-φος και γαριστούν με λουλούδια ή κορδέλλα τοποθετημένα στο πλάι.

Έκτος από τις καπλίν, όπως λέγονται αυ-τά τα μεγάλα καπέλλα, βλέπουμε και μικρότε-ρες φόρμες με τεπέςδες ψηλούς. Είναι τα καθ' αυτό άμηνιέ καπέλλα.

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Αυτό είναι ένα πολύ λεπτό ζήτημα. Μερικές γυνάκες νομίζουν ότι δε χρειάζεται περιποίη-σι του προσώπου τους καλοκαιρινούς μήνες. Η σκέψι όμως αυτή είναι πολύ λανθασμένη, γιατί άκριβώς με την παραμονή μας στο ύπαι-θο ή περιποίησι του προσώπου είναι άπα-σάιτητα.

Για το λόγο αυτό μην παραιθείτε ποτέ να παρίνετε μέσα στις άποσκηές σας τα καλλυ-ντικά, που συνήθίζετε να γαλισμοποιήτε.

Η κρέμα στην έπιδερμίδα σας, είναι άπα-ραίτητη, όταν έκτίθεστε στον ήλιο ή στον αέρα.

Κάτι που πρέπει να έλπιτμάμεται το καλο-καίρι στο ύπαιθο, είναι το μακιγιάριασμα. Δεν

λετε όμως, δίνετε μια σκληρή και άγρια έα-φάσι στην φυσιογνωμία σας.

ΤΑ ΜΙΑΤΑ ΣΤΙΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΕΣ

Είναι ο μήνας που μικροί και μεγάλοι θα ξεκινήσουν για τη θάλασσα, αν δεν τ' έκα-ναι κιόλας.

Τα σπορ και τα μπανιερά θα έχουν τις πρώτες θέσεις μέσα στις θαλίστες.

Οι κοπελλίπες θα πάρουν μαζί τους μια δλάνηλη σύλληνη από σάτσε σε διάφορα γαμάρια και από μπλουζες και καζάκες χωρίς μανίκια.

Βέβαια, κάθε σάτς θα έχει και την καζάκα, που του ταιριάζει, αλλά η μόδα συμβουλεύει έτος από την άμοιμοροφία και διάφορους συνδυασμούς άντιθέτων γαμάρων, καθώς και συνδυασμούς σταιμπάτων και μονόημων.

Για τα μπάνια φορούν οι μικρούλες δλάνηλη κορσούμια ή μπικίνιζ. Κι' εδώ όμως καλό είναι, να υπάσχη για συμπλήρωμα μια θέστα σε όμοιο γαμάμα ή σε κάτι που να ται-ριάζει.

Μερικές θέστες είναι τόσο μάσκειές, ώστε καλύπτουν όλο το κάτω μέρος του μπανι-ρού, "Έχουν κόμη κίμωνό κι' ένα πολύ κοντό μανίκι. Γιακά ναυτικό και κλεισίμο στο πλάι.

ΤΑ ΑΓΟΡΑΚΙΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Τ' αγοράκια σας θα έχουν κι' αυτά μια σει-ρά από κοντά παντελονάκια στην τύπο "σάτς", που θ' άποτελούν το μοναδικό τους ηνυσίμο για τη θάλασσα.

"Ετσι θ' άπολαμβάνουν με όλη τους την άνεσι τα αγαθά του ήλιου και της άλμυρας.

Τα παντελονάκια μπορούν να είναι μονό-γαμάμα, ο-γικά και άκάμη και σταιμπάτα. Το καθένα ένει τη γαίσι του.

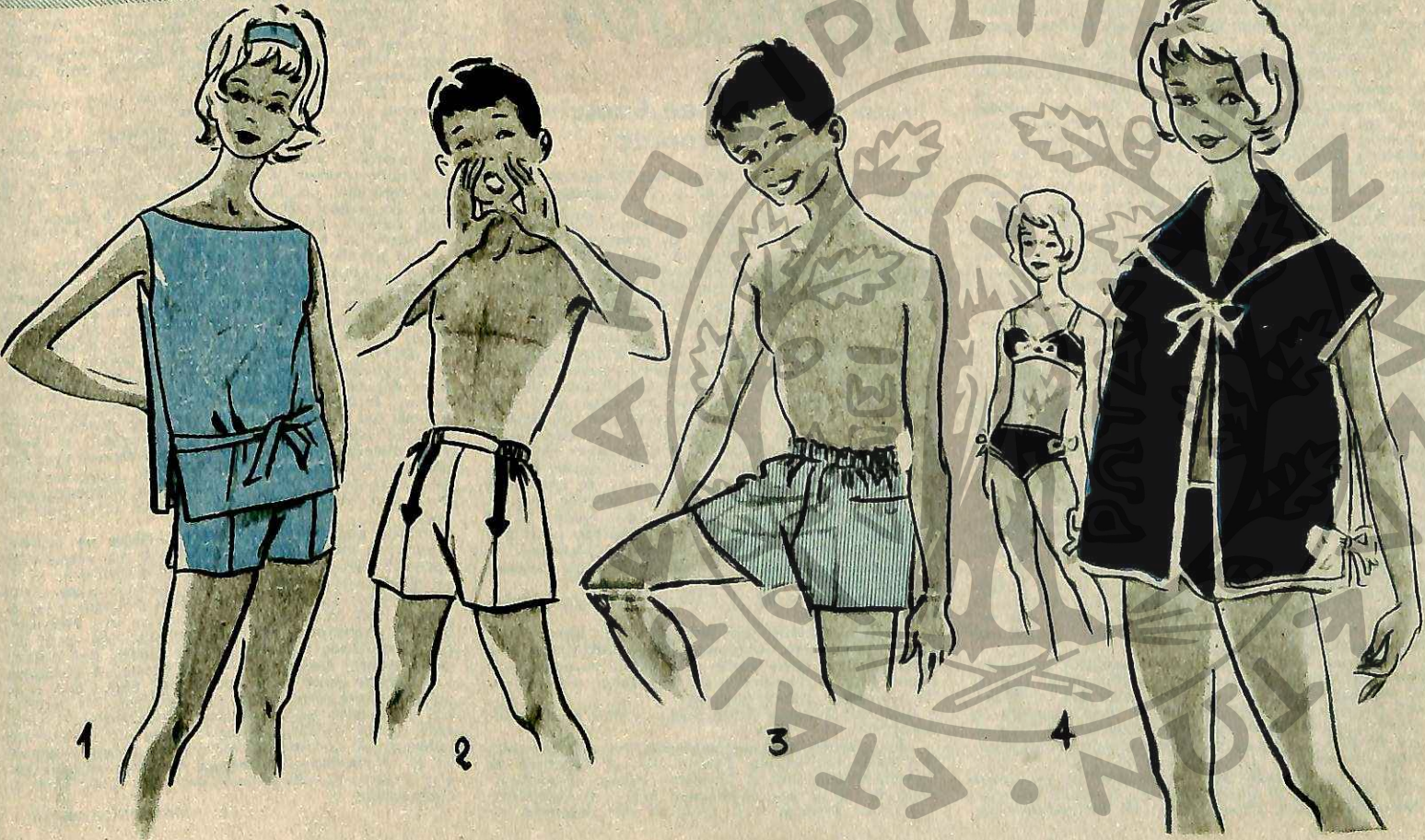
Στη μέση σφίγγουν με λάστιχο που είναι ή πρακτικότερη ζώνη για τ' αγοράκια.

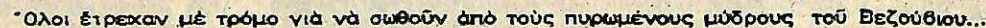
Φυσικά στην γκαρνταρόμπα των μικρών θα υπάσχουν και μπλουζες και θέστες για τις άρες που άαχίζει να είναι, κάπως άισθητό το υνός.

Η έλκονή του υφάσματος αφήνεται στο γούστο της μάας. Η μόδα της έπιτρέπει να διαλέξη άνάμεσα σε σταιμπάτα ή σε μονόη-μα έπιδύνκοντας πάντα τους άμηνικούς συν-δυασμούς.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Σάτς με ρικτή καζάκα. 2) Αγορίστικο σάτς λευκό. 3) Αγορίστικο παντελόνι ρηγιστό. 4) Κορσούμ (μπικίνι) που συμπληρώνεται με ρικτή θέστα.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΛΑΝΟΛΙΝΗ
ΚΑΙ
ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ

Χαρίστε άφοβα τόν ήλιο καί τή θάλασσά. Προφυλάξτε τή δέρμα σας μέ τό γαλάκτωμα
LANOLINE COLAX
Προλαμβάνει καί θεραπεύει κάθε ήλιακό έγκαυμα. Χαρίζει φυσικό μπρούτζινο χρώμα. Μετά τό μπάνιο χρησιμοποίησατε τήν ΚΡΕΜΑ
LANOLINE COLAX
δρoίζει καί άνανώνει τό δέρμα.
Γεν. ΑΝΤΙΠΟΣ
ΗΛ. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ
Κλεισθένους 15 — Τηλ. 522.416 —
ΑΘΗΝΑΙ

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπειραμένοι, ειδικοί δι' έρευνας — πληροφορίας επί πάσης φύσεως ιδιωτικών έμπιστευτικών ή ποδοσέων, γάμων, διαζυγίων, έπιτηρήσεως άνηλικών, ανάληψης εργασμάτων ή πo κατάσχισιν κλπ. Διεθνές Γραφείο Πληροφοριών «ATHENS». Πανισσαού 2 (πλ. Κλαυδμόνος), τηλ. 27.709. Τήν σοβαρότητα τών έργασίων μας έγγραφαι ή πολυετής ευδόκιμος δημοσία προύπηρσά μας.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

άλλά καί γιά σας μία ευχάριστη άποσκόληση αλλά καί χρησιμη γιά κάθε σταδιοδρομία είναι τό σχέδιο. Η Σχολή Α.Β.Σ. Σχεδίου — ζωγραφικής σας παρoει σπουδή από στίπτι, όπου καί άν μινέτε, ακριβώς μέ τόν ίδιο τρόπο πού σπουδάζουν καί οι μαθηταί της τών Αθηνών ή τού Κεντρικού της Ιδρύματος τού Παρισίου. Γιά πληροφορίες έπισκεφθήτε μας. Άν έμπούσεσθε ή άν μινέτε σ' έπαρκία στείλετε μας τή δημοσίευσή αυτή γιά να λάβετε δωρεάν καί χωρίς υποχρέωσή σας τό εικονογραφημένο μέ έργα μαθητών μας αναλυτικό τευχος.

ΣΧΟΛΗ Α. Β. Σ.
Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 623-880

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ — ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Αχαρνών 98 — Αμφοιχίας 1.
Δέχεται καθ' έκαστην 10—12 καί 5—7 ώς καί επί συνεντεύξει.
Τηλέφωνον 810.760.

πάλι στο μεγάλο καί δροσερό σα-
λόνι καί πήγε να είδοποίηση τήν κυ-
ρία της.
Αυτή τή φορά όμως, τή θέλη-
τρά της δεν τού κάνανε καμμία έν-
τύπωση.
— Η κ. Ταλιαφέρο έφτασε άμέσως.
— Ήταν ντυμένη όπως καί χτές καί
ξυπόλητη πάντα.
Είχε ύψος παγωμένο.
— Λοιπόν, κ. Τσόρτς; ρώτησε μέ
τῆ ραφινάρισμένη φωνή της.
— Μου είπατε ψέμματα, κυρία,
δήλωσε άπότομα ό ντετέκτιβ.
— Έκείνη κοκκίνισε.
— Γιά ποίό πράγμα μιλάτε; ρώ-
τησε.
— Γιά τή Μίρα Ταλιαφέρο.
— Στίς λέξεις αυτές, ή κυρία τούρ-
ριζε μία ματιά τόσο διαπεραστική,
πού τὰ γκριζοπράσινα μάτια της
φάνηκαν σάν να πετούσαν σπιτες.
— Ύστερα κάθισε σιγά — σιγά στο
ντιβάνι.
— Πώς τ' άνακαλύψατε; ρώτησε
έπειτα από ένα λεπτό.
— Παραβίασα τήν πόρτα τού σπι-
τιού της καί ξεστρώσαμε τό πιστο-
ποιητικό τῆς γεννησώς της.
— Τώρα καταλαβαίνε ό Τσόρτς γι-
ατί είχε κλάψει χτές ή κ. Ταλιαφέ-
ρο...
— Τά μάτια της είχαν βουρκώσει
καί πάλι.
— Ναι, σάς είπα ψέμματα, όμο-
λόγησε. Η Μίρα είναι ή πρωτότοκη
κόρη μου... Πάντως, είν' αλήθεια
όσα σάς διηγήθηκα γι' αυτήν.
— Ακόμα καί τό ότι δεν έξερετε
πού βρίσκεται;
— Ναι, δεν έχω τήν παραμικρή ί-
δέα.
— Δεν έξερατε πώς κρατούσε εδώ
ένα διαμέρισμα;
— Όχι. Νόμιζα πώς έμενε στο
Ξενοδοχείο.
— Έχω τήν άπόδειξη πώς βρισκό-
ταν άκόμα στο Λας Βέγκας, τό
βράδυ τῆς Δευτέρας.
— Η κ. Ταλιαφέρο κούνησε τό κε-
φάλι της.
— Έγώ σάς είπα όσα ήξερα, δη-
λωσε πάλι.
— Ό Τσόρτς κάθισε σέ μία πολυ-
θρόνα, άπέναντί της. Κι' όταν έ-
κείνη σκούπισε τὰ μάτια της καί
τόν κύτταξε, τῆς είπε κουνώντας
τό κεφάλι τού:
— Όχι όλα. Είμαι βέβαιος πώς
μου κρύψατε πολλά πράγματα.
— Σας θυμίζω πώς σάς μίλησα
μέ τή θέλησή μου γι' αυτήν. Δεν
έχω καμμία υποχρέωση να σας δώ-
σω λογαριασμό... Θέλετε να μάθετε
πού βρίσκεται ή Μίρα. Σας έπο-
ναλμβάνω ότι δεν ξέρω... Μπορώ
τώρα να σας συμβουλέψω να μη
σπαταλάτε πιά τόν καιρό σας καί
τό λεφτά σας, καί να γυρίσετε στο
Σάν Φραντίσκο;
— Οά σάς άρrose να μάθετε πώς
έχει έκδοθή ένταλμα συλλήψεως έ-
ναντίον της; ρώτησε άπότομα ό
Τζόννυ.
— Η γυναίκα τού έρριξε μία ματιά
γεμάτη θυμό.
— Μα δεν έκανε τίποτα κακό!
δ' αμαρτυρήθηκε. Ένας ήλίθιος τήν
έρωτεύθηκε καί τῆς πρόσεξε. Ένα
δαχτυλίδι κι' ένα αὐτοκίνητο. Δε
βλέπω ποίό λόγο έχει ν' άνακατευ-
τῆ ή άστυνομία! Άλλωστε πού εί-
πατε σεις ό ίδιος πώς ό πελάτης
σας δεν ήθελε να τήν άνακλήσει.
— Ναι, μά μπορεί ν' αλλάξει
γνώμη.
— Τῆς χάρισε τό δαχτυλίδι καί
τ' αὐτοκίνητο.
— Τῆς τάδεψε, άφού κάνανε μία
προφορική συμφωνία, διάσθωσε ό
Τσόρτς. Εκείνη δέχτηκε να τόν
παντρευτῆ. Ποτέ δε θα τῆ έβινε
ένα δαχτυλίδι άξίας. Ένα οικογενει-
ακό κόσμημα, άν δεν είχε υπ' αὐ-
τού πώς θα τήν έκανε μέλος τῆς
οικογενείας μέ τό γάμο τους.
— Καί καλά...
— Η κ. Ταλιαφέρο, σταιμάτισε, ά-
πότομα, άνασκόπασε τούς ώμους της
κι' έβγαλε ένα τσιγάρο άπ' τήν
τσάντα της. Ύστερα καμήλωσε τὰ

μάτια της κι' Εγειρε λίγο μπρο-
στά, γιά ν' άναψή τόν τσιγάρο της
στή φλόγα τού άναπτήρα πού τῆς
πρόσφερε ό Τσόρτς.
— Όπωσδήποτε, είπε έπειτα φυ-
σώντας τόν καπνό, πρέπει πῶτα να
τῆ θροῦνε!
— Ό Τζόννυ έμεινε άκίνητος ένα
λεπτό, κυττάζοντας τήν, κι' ύστε-
ρα πρόσφερε.
— Τώρα, ξέρω γιατί μου είπατε
ψέματα! Έχετε άλλες δύο κόρες
κι' θέλετε να διαφυλάξετε τήν υπό-
ληψή τους. Μα δεν καταλαβαίνω
πολύ καλά ποίος είναι οι τωρινές
σχέσεις σας μέ τήν κόρη σας Μί-
ρα.
— Κι' εγώ δε βλέπω γιατί νά
σας πληροφορήσω, άπάντησε εκεί-
νη επιθετικά. Άπειλείτε να τήν
καταδώσετε. Γιατί... Μπορεί να
μην έχω τῆς τῆς διαγωγή της. δε
βλέπω όμως να έκανε τό παραμικρό
έγκλημα!
— Α'φού μου είπε αυτή ψέματα,
μπορώ να κάνω κι' εγώ τό ίδιο!
σκέφθηκε ό Τσόρτς.
— Ακούστε, τῆς είπε. Άς παί-
ξουμε ν' άνοιχτά καρτιά. Η αλή-
θεια είναι πῶς δε βλέπω τήν ώρα
να γυρίσω στο Σάν — Φραντίσκο.
Δε μέ μέλει καθόλου άν θα ξαναβρῶ
ή όχι αυτή τήν κυρία. Όφείλω ό-
μως ν' άναφέρω στόν πελάτη μου
μία ιστορία πού νά στέκεται!
— Μα δεν υπάρχει τίποτα τό ά-
πίθανο σ' όσα σάς είπα!
— Τό ύψος της κι' ή φωνή της ε-
χαν άλλες άπότομα. Είχε γίνει
πολύ ευχάριστη.
— Ίσως δε φτάσατε άρκετά μα-
κρινά στό περασμένο, παρατήρησε
ό Τσόρτς πού σκεφτότανε καί πάλι
τή φωτογραφία. Στην ιστορία πού
μου διηγήθηκα χτές ήταν ήδη με-
γάλη κι' είχε περιπέτεια.
— Η κ. Ταλιαφέρο τόν κύτταξε στά
μάτια μερικές στιγμές. Έπειτα
κάρφωσε τή ματιά της έξω, άπ' τό
παράθυρο, στόν γαλανό οὐρανό...
«Συλλογίζεται τό περασμένο» εί-
πε μέ τό νου τού ό Τσόρτς.
— Καί πρέπει να ήταν λυπηρά αὐ-
τά πού έαναφέρονταν στο νου της,
γιατί τό πρόσωπό της τράχυνε αὐ-
τί να μολαλώσει.
— Πολύ καλά, είπε. Θ' άρχίσω
άπ' τήν αρχή.
— Τό επόμενο καλοκαίρι, μετά τόν
πρώτο χρόνο της στο Πανεπιστή-
μιο, είχε κάμει, ένα ταξίδι στήν
Ευρώπη, μαζί μ' άλλες κοπέλλες.
Είχε γνωρίσει τότε, στο Μοντε-
κάρλο, ένα νέο Ιταλό άριστοκράτη,
τόν κόμητα Κάρλο Σόλκι ντε Τα-
λιαφέρο, καί τόν είχε έρωτεύτῆ.
Τόν είχε παντρευτῆ τό σθινόπρωτο,
κι' ή Μίρα είχε γεννηθῆ τόν άλλο
χρόνο στή Ρώμη.
— Η Μίρα είχε πάντα μία πλευ-
ρά πού δε μπορεί να τήν περιγρά-
ψω, συνέχισε κυττάζοντας τό ντε-
τεκτιβ. Όταν ήταν 16 χρονών, έ-
παθε φυματίωση. Τῆ στείλαμε σ' έ-
να σανατόριο τῆς Έλβετίας, άπ'
όπου έγινε μετά ένα χρόνο, άρκετά
γυαλισμένη γιά ν' άνα τῆς κάνο-
νική ένα νέο. Άμερικανό άνώμα-
το Τσέδερ. Άλλ' ή δυσκόλη ζωή πού
έκανε μαζί του, τήν ξαναστέλεσε στο
σανατόριο, λίγο μετά τό γάμο της.
Στό μεταξύ, ό Τσέδερ γνώρισε μι-
άν άλλη κι' άρchiσε τῆς ένεργείες
γιά να πάρη διαζύγιο.
Κούνησε τό κεφάλι της καί συ-
νέχισε.
— Η Μίρα δεν παρηγορήθηκε πο-
τέ γι' αὐτό. Δε μπόρεσε να ξεχάση

τόν Τσέδερ. Ύστερα. Εξῆς όπως
σας είπα... Μάλιστα, μάς θεωρεῖ
ξένους έμάς, τήν οικογένειά της.
Δε θέλει μόνιμο δεσμό μέ κανένα.
Δεν έχει πιά φίλους.
Στό μεταξύ, ό Τζόννυ είχε βγά-
λει τό καρνέ του καί κρατούσε με-
ρικές σημειώσεις. Έγραψε: «Νά τη-
λεφωνήσω στο σύζυγό, στο Σικάγο». Καταλάβαινε πώς έπρεπε να τό είχε
κάνει νωρίτερα...
— Η κ. Ταλιαφέρο σηκώθηκε άπ' τό
ντιβάνι καί είπε άπότομα:
— Αὐτά είν' όλα, κύριε Τσόρτς.
— Ό ντετεκτιβ σηκώθηκε κι' αὐτός.
Μα δεν είχε τήν πρόθεση να φύγῃ.
— Έχω να σας κάνω μερικές έ-
ρωτήσεις, τῆς είπε.
— Εκείνη τόν κύτταξε μία στιγμή.
Φαινόταν άνευρισμένη.
— Πολύ καλά, είπε. Πάμε στήν
πισίνα; Είναι ή ώρα πού κάνω τήν
ήλιοθεραπεία μου.
— Ό Τσόρτς τήν άκολούθησε. Πέρα-
σε τή μεγάλη άσπρη πόρτα πού ό-
δηγούσε στήν πισίνα. Κάθισαν κι' οι
δύο σ' ένα τραπέζι, κάτω από
μία μεγάλη όμπρέλλα. Η κ. Τα-
λιαφέρο έγειρε τό κεφάλι της στή
ράχη τῆς πολυθρόνας, γιά να εκθέ-
στο τό πρόσωπό της στόν ήλιο.
— Δεν ξέρατε πώς ή Μίρα είχε
έρθει εδώ γιά τό φαγητό.
— Ρώτησε ό Τζόννυ.
— Όχι, άπάντησε κλείνοντας τὰ
μάτια της. Τῆ συνάντησα στή ρου-
λέτα. Μονάχα άφού τῆς μίλησα, έ-
μαθα πῶς είχε ξαναπαντρευτῆ.
Τῆ στιγμή εκείνη, σταιμάτισε άπ'
έξω έν' αὐτοκίνητο. Ακούστηκε ν'
άνοικακλείνῃ ή έξόπορτα κι' ύστε-
ρα φωνές, βιούλες.
— Τά κορίτσια! μουρμούρισε ή
κ. Ταλιαφέρο, άνοίγοντας τὰ μάτια
της καί κυττάζοντας τόν Τσόρτς.
Φοβόμην πώς δεν έχω πιά τίποτ'
άλλο να σας πῶ.
— Μένουν άκόμα μερικές λεπτομέ-
ρειες, έπέμεινε εκείνος.
Δοκίμαζε μία περίεργη έντύπω-
σι... σά να βρισκόταν ή Μίρα εκεί
δίπλα! Η σά να είχε φύγει, άφί-
νοντας πίσω της εκείνο τό άδέχα-
στο, τό μαγικό άρώμα.
— Ύστερα όμως μπήκαν οι δίδυμες
καί τράβηξαν όλη τή προσοχή τού.
Ήταν οι δύο όμορφες κοπέλλες πού
είχε δῆ τήν περασμένη μέρα στήν
άκρη τῆς πισίνας. Δεν ήταν πιά μέ
τό κοστούμι τῆς Εύας, διατηρούσαν
όμως όλη τή γοητεία τους, μέ τή
στολή τού τέννις: κοντό παντελονά-
κι, πουκάμισο καί πέδιλα.
Είχαν τό ίδιο άνάστημα, τήν ί-
δια κορμοστασιά. Ήταν πολύ όμορ-
φες, καθεμία στο είδος της. Τά μά-
τια τους κι' ό γύρος τού προσώπου
τους τού θύμιζαν άμέσως εκείνα
πού είχε δῆ στή φωτογραφία τῆς
Μίρας, καί τὰ χαρακτηριστικά τῆς
μητέρας τους. Είχαν μαλλιά κον-
τά, κατσαρά, φλού. Η μία ήταν
καστανή, ή άλλη ξανθειά «σαντρέν».
— Όπως κι' ή μητέρα τους, έδιναν
κι' αυτές μία έντύπωση μεγαλόπρε-
πης αξιοπρεπείας. Δεν είχαν όμως
τό παραμικρό ίχνος ψυχρότητας.

Πετούσαν φωτιές, άκόμα πιά πολύ
κι' άπ' τήν υπέρτα τους.
Τόν κύτταξαν μέ περιέργεια. Φαί-
νονταν σά να λογαρίαζαν μέ ποιά
γωνία έπρεπε να τόν πυροβολήσουν
γιά να τόν σκοτώσουν...
— Σηκώθηκε κι' εκείνος καί τῆς κύ-
τταξε. Η κ. Ταλιαφέρο έκανε τῆς
συστάσεις:
— Κορίτσια, είπε δίχως τόν πα-
ραμικρό ένθουσιασμό, σάς παρου-
σιάζω τόν κ. Τσόρτς. Είναι ό ντε-
τεκτιβ πού ήρθε χτές. Ξερε καλά
τώρα ποιά είναι ή Μίρα μας... Κύ-
ριε Τσόρτς, από δω οι κόρες μου.
— Η Λούισα...
— Η ξανθειά τού χαμογέλασε.
— Λού, γιά τούς φίλους, συμπλή-
ρωσε.
— Κι' ή Λάζαν, είπε ή κ. Ταλια-
φέρο.
— Άννα, γιά τούς φίλους, πρόσ-
θεσε ή καστανή.
— Δεν τούς άρέσανε ποτέ τὰ όνό-
ματά τους, έξήγησε ή μητέρα τους.
Έχουν γεννηθῆ στήν Έλβετία.
— Χαίρω εξαιρετικά γιά τή γνω-
ριμία σας, είπε ό Τζόννυ στίς δύο
κοπέλλες.
— Καί τώρα, κορίτσια, πηγαίνε-
τε να γδυθῆτε. Άναπαυθῆτε λίγο,
πρίν άπ' τό φαγητό.
Οι δίδυμες ύπακούσανε.
Μία πόρτα άνοιξε, στήν άλλη
άκρη τῆς πισίνας, καί φάνηκε ό άν-
τρας μέ τό μπρεξί. Είχε έρρει προ-
φανώς τῆς δύο κοπέλλες άπ' τό τέν-
νις κι' ύστερα είχε πάει τ' αὐτοκί-
νη στο γκαράζ. Κρατούσε ένα
νιητό στο γκαράζ. Κρατούσε ένα
σακκούλι από πλαστική οὐσία, γε-
μάτο μέ τόπινα τού τέννις καί τρεις
ροκέτες. Φορούσε κι' αὐτός πέδιλα.
— Έρριξε μία ματιά στο Τζόννυ,
κύτταξε μέ σεβασμό τήν κ. Ταλια-
φέρο καί χάθηκε πίσω άπ' τό σπίτι.
— Ό Τσόρτς ξανακάθισε.
— Μήπως είν' εδώ, μαζί σας, κι'
ό άντρας σας, κυρία; ρώτησε.
— Όχι, γιά τό Θεό! φώναξε ή
κ. Ταλιαφέρο. Είμαι χωρισμένη από
χρόνια. Άν σάς κίνησε τήν προσο-
χή ό άνθρωπος πού πέρασε, είναι ό
Σίγκ, ό σωφέρ μου.
— Τόν προσλάβατε εδώ, στο Λας
Βέγκας;
— Όχι. Τόν έχω από πολύν και-
ρό στήν υπηρεσία μου, άπάντησε ή
κ. Ταλιαφέρο.
Κύτταξε τό ντετεκτιβ. Τό τηλε-
φωνό ήτύπησε μερικές φορές, σ' έ-
να άλλο δωμάτιο, κι' ύστερα στα-
μάτησε άπότομα.
— Αλήθεια, κ. Τσόρτς, πρόσθεσε
ή κ. Ταλιαφέρο, δε βλέπω πού θέ-
λετε να καταλήξετε.
Τῆ στιγμή εκείνη, παρουσιάστηκε
ή καμαριέρα.
— Τό τηλέφωνο, κυρία.
— Με συγχωρήτε, είπε βιαστικά
ή κ. Ταλιαφέρο.
Διέσχισε τήν πλακόστρωτη αὐλή
καί μπήκε στο σπίτι.
Τῆν ίδια στιγμή, παρουσιάστηκαν
πάλι οι δίδυμες. Φορούσαν άσπρα
μπικίνι, τέτοια πού τῆς δείχνανε ά-
κόμα πιά γυνές παρά άν δε φορού-
σαν άπολύτως τίποτα.
Φαίνονταν 17 ή 18 χρονών. Μα
μπορεί καί νάχαν περάσει τὰ 20.
Η περιέργεια πού έλαμπε στα μά-
τια τους διέχνονε τό ύποπασμένο ύ-
ψος τους. Είχαν ωραίοτατο κορμί,
αγαλματέιο καί μεστόμωμένο.
— Όσσοσ ύπήρχε σ' αυτές κάτι
τό παιδιαστικό πού τόν παραξένευε.
Βλέποντάς τις να πλησιάζουν, έλ-
ποσε τήν έντύπωση πού έδιναν δύο
κατάδικες πού άρραζαν τήν εὐκαι-
ρία να κάνουν ένα σύντομο γύρο
στόν έλεύθερο αέρα.
— Έκανε νά σηκωθῆ, άλλ' ή Άννα,
ή καστανή, τού είπε:
— Σας παρακαλώ, κύριε Τσόρτς,
μην άνοχλήσε!
— Έμειναν άμείλητες μία στιγμή.
Τόν κύτταξαν, χαμογελώντας. Ύ-
στερα ή Λού, ή ξανθειά, τόν ρώ-
τησε:

— Σας έστειλε κάποιος πού γνώ-
ρισε τή Μίρα στο Λας Βέγκας...
δεν είν' έτσι; Καί τώρα προσπαθεῖ
να τήν ξαναβρῇ;
— Τήν έρωτεύθηκε σ' αλήθεια;
ρώτησε κι' ή Άννα.
— Ό Τσόρτς έγνεψε «ναι». Αυτή
τούλάχιστον είναι ή έντύπωσή μου,
είπε.
— Όλοι τήν έρωτεύονται, μουρ-
μούρισε ή Λού. Αυτή τούς έμεταλ-
λεύεται, τούς κοροϊδεύει κι' έπειτα
έξαφανίζεται.
— Ό Τσόρτς έβγαλε τὰ τσιγάρα
του καί πρόσφερε στίς κοπέλλες.
— Άλλ' εκείνες κούνησαν άρνητικά τό
κεφάλι τους.
— Δεν καπνίζουμε, δήλωσε ή Άν-
να.
— Μας τό άπαγορεύουν, πρόσθε-
σε ή Λού.
— Ό ντετεκτιβ άναψε ένα τσιγάρο.
— Όσο ήρεμα καί φυσικά κι' άν τού
μιλούσαν οι δύο κοπέλλες, άντικαμ-
βανότανε στή φωνή τους κάποιο τό-
νο εξέγερσεως.
— Είπατε καθόλου τήν άδελφή
σας, όσον καιρό έμεινε εδώ; τῆς
ρώτησε.
— Έπειτα, καθώς κουνούσαν άργά
τό κεφάλι τους, τούς έκανε μία άλ-
λη έρώτηση:
— Πότε τήν είδατε γιά τελευταία
φορά;
Παρατήρησε τότε πώς μεταμορφώ-
θηκαν ξαφνικά — σά νάχαν ρίξει κά-
ποιον ίσκιο άπάνω τους οι έρωτή-
σεις του. Στίς ματιές τους φάνη-

καν να ξυπνάνε παλιές άναμνήσεις,
τραγικά κι' άπογοητευμένα χρο-
νια...
— Είναι πολύς καιρός... μουρμού-
ρισε ή Άννα.
— Πού βρισκότανε τότε; έπέμεινε
ό Τσόρτς.
Τόν κύτταξε. Ρίξανε ύστερα
μιά ματιά πίσω του, στράφηκαν
ξαφνικά καί βουτήσανε κι' οι δύο
μαζί στήν πισίνα.
— Κορίτσια! τούς φώναξε θυμω-
μένα ή κ. Ταλιαφέρο πού είχε ξα-
ναγυρίσει καί στέκοτανε πίσω άπ'
τόν Τσόρτς. Σας είπα, νομίζω, να
πάτε ν' άναπαυθῆτε!
Οι δίδυμες ξαναδύγχαν στόν ά-
φρό καί κολύμπησαν ως τήν άλλη ά-
κρη τῆς πισίνας. Βγήκαν άπ' τό
νερό καί στάθηκαν δίπλα, τινάζον-
τας τὰ κατσαρά μαλλιά τους.
— Κορίτσια!...
— Ναι, μαμά, θα πάμε ν' άνα-
παυθῶμε, είπε ύποταχτικά ή μία
άπ' αυτές.
— Θέλαμε να κάνουμε μία βου-
τιά γιά να δροσιστούμε, πρόσθεσε
ή άλλη.
— Ό Τζόννυ σηκώθηκε καί στράφη-
κε στήν κ. Ταλιαφέρο.
— Τί όμορφες κοπέλλες! τῆς
είπε.
— Ευχαριστώ, άπάντησε εκείνη
ξερά.
— Ένώ μιλούσε, κουνούινε πάλι τό
τηλέφωνο.
— Κύριε Τσόρτς, συνέχισε ή κ.
Ταλιαφέρο, θάθελα να πῆτε στόν
πελάτη σας πόσο λυπάμαι γιά ό τι

συνέβη. Έλπίζω ωστόσο να προσπα-
θήση γιά τήν κατάλάβη καί να τῆ
συνωρέση... Μπορείτε να τού δι-
ηγήθητε όλη αυτή τή θλιβερή ίστο-
ρία.
— Αλήθεια;
Τόν κύτταξε καί κούνησε άργά
τό κεφάλι της.
— Τί θέλετε να πῆτε;...
— Η καμαριέρα παρουσιάστηκε
απὴν πόρτα τού σαλονιού.
— Είσατε ό κ. Τσόρτς; ρώτη-
σε τό ντετέκτιβ.
— Μάλιστα.
— Σας ζητάνε στο τηλέφωνο.
— Ό Τζόννυ έρριξε μία ματιά στήν
εικόδοσπινα καί τῆς έξήγησε:
— Πῆρα τό άρρορ να δώσω σ' έ-
να φίλο τόν αριθμό τηλεφώνου σας.
Τού είπα να με ζητήσει εδώ, άν με
χρειάζονταν. Μπορώ να μεταχειρι-
στῶ τό τηλέφωνό σας;
— Έλεύθερα, άπάντησε εκείνη
ξερά.
— Ό ντετεκτιβ μπήκε στο σαλόνι
κι' άκολούθησε τήν καμαριέρα σ' έ-
να άπέραντο πλακόστρωτο προβόλα
μο, άνάμεσα στήν τραπεζαρία καί
τό σαλόνι, όπου βρισκόταν τό τη-
λέφωνο. Ευχαρίστησε τή νέα γυναί-
κα, κάθισε σέ μία ψάθινη πολυθρό-
να καί πήρε τ' άκουστικό.
— Έδώ Τσόρτς.
— Μου τηλεφώνησε κάποιος, είπα
ό Μις Μπάρν. Θέλει άπόψε τὰ
λεφτά.
— Τί τού άπάντησατε;
— Προσπάθησα να μπλοφάρω.
Τού δήλωσα πώς δε μ' ένοιάζε, πώς
μπορούσε να δημοσιεύσει τή φωτο-
γραφία, άν ήθελε...
— Μπράβο! Προοδεύετε, βλέπω.
— Μα περιμένετε ν' άκούσετε τή
συνέχεια! Μου είπε: «Άν δε φέ-
ρετε άπόψε τὰ λεφτά, δε θα άρκε-
σθώμε να δημοσιεύουμε τή φωτο-
γραφία. Θα σκοτώσουμε κάποιο πο-
λύ άγαπητό σας πρόσωπο!» «Ποι-
ός!» ρώτησα. «Ίσως έσας τόν ί-
διο!»
— Αυτό είν' όλο;
— Ναι. Τού είπα να μου ξανατη-
λεφωνήσει σέ μία ώρα κι' έκλεισα
τό τηλέφωνο.
— Καλά. Θαρρώ άμέσως να σας
δῶ.
— Ό Τσόρτς άφισε στή θέση του τό
άκουστικό καί παρακολούθησε μέ τὰ
μάτια τήν καμαριέρα, πού έστρωσε
τό τραπέζι τῆς τραπεζαρίας, κυτ-
τάζοντας τόν συγχρόνως. Τῆς χαμο-
γέλασε καί τῆ ρώτησε:
— Πῶς σας λένε;
— Λέττυ. Λέττυ Κλάρκ, άπάντη-
σε εκείνη ενώ πήγαινε πρὸς τήν
πόρτα.
— Ποιά ώρα θα είσατε έλεύθερη
άπόψε, Λέττυ; τῆς είπε μέ σιγανή
φωνή.
— Εθαρτάται άπ' τήν ώρα πού
θα φάνε αυτές... πού μουρμούρισε.
Άφού πλύνε τὰ πιάτα, μπορώ ύ-
στερα να φύγω. Όταν δε με κατε-
βάξῃ στήν πόλι ό Σίγκ, παίρνω τό
λεωφορείο.
— Ά, δεν κοιμόσαστε εδώ;
— Έγινεψε όχι.
— Κι' όμως υπάρχει ένα ωραίο
δωμάτιο ύπνευσεας, μέ τό λουτρό
του!... παρατήρησε.
— Κι' ή μαγειρίσσα;
— Δεν υπάρχει μαγειρίσσα. Μα-
γειρεύει ό Σίγκ. Ό ίδιος κάνει τὰ
φάγια. Είναι κομμάριος καί σωφέρ.
Βγάδει περίπατο τῆς δίδυμες καί
φροντίζει γιά όλα. Είναι, να πούμε,
ό άντιπρόσωπος τῆς κυρίας.
— Τῆς κ. Ταλιαφέρο;
— Η καμαριέρα έγνεψε «ναι».
— Μήπως είδατε καθόλου εδώ κά-
που μιάν άλλη νέα γυναίκα, μία
υελαγοοινή; τῆ ρώτησε γρήγορα ό
Τσόρτς.
— Όχι, δεν είδα άλλον άπ' αυτές
καί πάει.
— Είναι δυνατόν να μείνη εδώ άλ-
λο πρόσωπο, νωρίς να τό ξέρετε;
Μπολντε σ' όλες τῆς κάμαρες;
— Δεν πηγαίνω ποτέ στο διαμέ-

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Λουιζίδου Αμπαζώ
Βοηθος-Ευνεργότις τών καθηγητών ΚΚΑΚΑΝΟΦ, ΜΟΡΙΣ, ΜΑSSON, ΕΛΔΕ & τού δερματολόγου Ιατρού ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΛΟΥΖΙΔΟΥ
ΓΕΝΙΚΑ ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΤΡΑΙΤΕΜΕΝΤΑ ΔΟΥΛΑΤΩΣΕΩΣ
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΔΙΑΤΡΙΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΜΕΘΟΔΩΝ
ΕΠΕΚΡΕΜΕΝΟ ΔΡΕΑΝ
★ **ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ** ★
Πρακτικά - Θεωρητικά - Ιδιαίτερα καί σέ Γκρούπ. Αρμόζει σέ
κάθε γυναίκα καί σέ κάθε ήλικία. Δεν είναι άπαραίτητο να
έχετε τελειώσει τίς σπουδές σας. Καί ή έργαζόμενη μπορεί
να μάθῃ. Χρήσιμο γιά τόν εαυτό σας καί γιά τούς άλλους.
ΕΓΓΥΗΣΙΣ Η 40ΕΤΗΣ ΜΑΣ ΠΕΙΡΑ - ΕΡΜΟΥ 51 ΤΗΛ. 35.213

ρισμα των διδύμων. Μου τ'όχει απαγορεύει η κυρία. Τις έχει συνηθίσει να συγυρίζουν μόνες τους τις κάμαρές τους, χωρίς βοήθεια.

— Ακριβώς, είπε μια φωνή παγωμένη.

Ήταν η κ. Ταλιαφέρο.

Ο Τζόννι στράφηκε και την είδε όρθια πίσω του, στο κατώφλι του σαλονιού. Μά η καμαρίερα δε μπορούσε να τη δει.

Ποιός ξέρει από πότε βρισκόταν εκεί... Προχώρησε αθόρυβα, ξυπόλητη όπως συνήθως.

— Μά τι ψάχνετε, να βρήτε, κ. Τσόντρε; ρώτησε. Μήπως τυχόν σας πέρασε η ιδέα πως μπορεί να βρίσκεται εδώ η Μίρα, σ' αυτό το σπίτι;

Ο Τσόντρε σγκώθηκε κι' απάντησε:

— Ναί, δηλαδή πως μου ήρθε αυτή η σκέψη.

— Δεν πιστεύετε λοιπόν ούτε λέξη απ' όσα σας είπα; Έχασα τον καιρό μου κάνοντας σας εμπιστευτικές αποκαλύψεις;

— Δεν είπα εγώ τέτοιο πράγμα.

— Μήπως θέλετε να κάνετε μια έρευνα στο σπίτι; Θα σας καθήσυχαιζε αυτό;

— Ίσως.

— Κι' ύστερα θα μου κάνετε τη χάρη να φύγετε και να μās αφήσετε ήσυχες;

— Μάλιστα, κυρία.

— Όρσά! Από πού θέλετε ν' αρκίσετε;

— Απ' τον διαμέρισμά των διδύμων, αν δεν έχετε αντίρρηση.

Η κ. Ταλιαφέρο στράφηκε, για να διασχίσει το σαλόνι. Καθώς την ακολουθούσε, ο Τσόντρε, δοκίμασε την εντύπωση πως έκανε τον καιρό του... Αφού του είχε προτείνει η ίδια να κάνει την έρευνα, ήταν σύγυρο πως δε θαόρισκε τίποτα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Η κ. Ταλιαφέρο άνοιξε μια πόρτα, στην άλλη άκρη του σαλονιού. Φάνηκε ένας πλακόστρωτος διάδρομος, κι' αριστερά ένας τοίχος από γυάλινα τούβλα που έδωλετε προς

Τρεις μερίδες ψάρι.

την αύλη, απ' το μέρος της εξώπορτας.

Δεξιά βρισκόταν οι κάμαρες των διδύμων. Οι πόρτες τους ήταν ανοιχτές. Στο πρώτο δωμάτιο, έπαιξε ένα πικ - άπ.

— Κορίτσι, είπε η κ. Ταλιαφέρο σταματώντας στο κατώφλι, έχω φέρει μαζί μου τον κ. Τσόντρε.

Οι διδύμες φορούσαν ρόμπες από έπονς και κάθονταν χαμώ σταυροπόδι, γύρω σ' ένα φορητό πικ - άπ. Κιττάζαν το ντετέκτιβ με μάτια γουρλωμένα απ' την έκπληξη.

— Σταματήστε αυτό το δίσκο! διάταξε η μητέρα τους.

Κι' η μία απ' τις κοπέλλες υπάκουσε άμσως.

Μέσα στη σιωπή που ακολούθησε, ο Τζόννι κίτταζε γύρω του. Το δωμάτιο, καιτοι γυναικείο, είχε κάτι το αυστηρό, δίχως στολισμάτα και αρώματα.

Ο Τσόντρε έριξε μια ματιά σε μια μικρή αποθηκούλα. «Υστερα κίτταζε τις διδύμες και προσπαθούσε να χαμογελάσει. Αρχίζε να νοιώθει τον έαυτό του λίγο γελοίο...»

— Δεν κυττάζατε κάτω απ' το κρεβάτι, τόν κοροϊδίζει η κ. Ταλιαφέρο. Γιατί δεν ανοίγεται και τα συρτάρια του γραφείου;

— Δεν υπάρχει λόγος, κυρία, απάντησε ήσυχα ο Τσόντρε.

Μια πόρτα οδηγούσε σ' ένα απέραντο μπάνιο, με τους τοίχους του ντυμένους με μπλε πλακάκια. Απ' την αντίθετη μεριά βρισκόταν δεύτερη κρεβατοκάμαρα.

— Να το δωμάτιο της Λούσεν, άναγγειλε η κ. Ταλιαφέρο. «Αν πεισθίκατε πως δεν κρύβεται κανείς εδώ μέσα, θα πάμε να ρίξουμε μια ματιά και στ' άλλο, της Λώζαν.

Ένω μιλούσε, προχωρούσε προς το μπάνιο, για να περάσει στ' άλλο δωμάτιο.

Αυτό ήταν έντελως όμοιο με το πρώτο, αλλά με διαφορετικό χρωματισμό. Υπήρχε κι' εκεί η αποθηκούλα, με τις βαλίτσες, οι καρέκλες, το κρεβάτι, το κομμό, το γραφείο... Κι' όμως δεν ήταν έντελως το ίδιο!

Ο Τζόννι μάντευε — δίχως να ξέρη το γιατί — την παρουσία κ' ε' κ' ε' ν' ης μέσα σ' αυτό το δωμάτιο...

«Εμεινε ακίνητος, με τα νύερα τεντωμένα. Αναρωτιόταν αν ήταν απλό παιχνίδι της φαντασίας του ή διαίσθησι βασιζόμενη σε κάποια αδιόρατη αλλά πραγματική ένδειξη...»

Έκανε σιγά - σιγά το γύρο της κάμαρας. Κίτταζε τα διάφορα πράγματα, χωρίς να ξέρη ακριβώς τί ζητούσε... Εξέτασε για λίγο δ' τι βρισκόταν πάνω στο κομμό: ένα

ρολόι, μια μπιτολίτσα λουιδν, ένα πακέτο χαρτίνα μαντιλάκια, ένα βραχιόλι, μια σάρπα.

Επειτα προχώρησε προς το γραφείο. Πάνω στο συτπόχαρτο βρισκόταν ένα δεμένο βιβλίο, μια συλλογή ποιημάτων.

Ξαφνικά, ένα είδος μαγνητικού ρευστού τράβηξε τη ματιά του. Είδε τότε ένα καλάθι τών άχρηστων, δίπλα στο γραφείο. Μέσα σ' αυτό υπήρχε ένα επιστολόχαρτο τσαλακωμένο κι' ένα αποτίσιγγο με χρυσό έπιστόμιο.

Ο Τσόντρε έσκυψε και πήρε το αποτίσιγγο. Διέκρινε πάνω του ίχνη από κραγιόνι.

Η ματιά του συναντήθηκε με της κ. Ταλιαφέρο.

— Νόμιζα πως δεν καπνίζουν οι κορούλες σας... της είπε.

— Πραγματικά, ένω το κάπνισα, έσπενσε ν' απαντήση εκείνη.

«Είναι πολύ ήρεμη» είπε με το νού του ο Τσόντρε. Το πρόσωπό της δεν πρόσδινε καμμία συγκίνηση, άλλ' ο ντετέκτιβ ένοιωσε πως υπακοινόταν.

— Περίεργο! της είπε. Δε σάς έχω δει ποτέ να καπνίζετε αυτή τη μάρκα!

— Πραγματικά, είναι σπάνια κτ' δυσεύρετη. Σιγίφρα αλγυπτικά... Λοιπόν, τελειώσατε, κ. Τσόντρε;

Ο ντετέκτιβ έγνεψε «ναί».

— Βρήκα εκείνο που ζητούσα, κυρία, απάντησε κυττάζοντας την. Τώρα θάβλεπα να σάς πώ δυό λόγια. Μά όχι εδώ!

«Εκείνη στράφηκε και προχώρησε προς την πόρτα. Ο Τσόντρε την ακολούθησε, αφού φύλαξε στην τσέπη του το αποτίσιγγο.

Ξαναπέρασαν απ' τον προθάλαμο και μπήκαν στο σαλόνι. Εκείνη έκλεισε την πόρτα και ξαναγύρισε κοντά του.

— Λοιπόν, τί θέλατε να μου πείτε; ρώτησε με πρόκληση. Κυττάζοντας την, θυμήθηκε ξαφνικά το έργο που είχε φάει, και τόν έπνιξε πάλι ο θυμός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΥΑΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΛΟ Τ' άπνυχσε η Άλσιον τριγύριζε στις όχθες της λίμνης, με το μωρό στην αγκαλιά και το μεγαλόσωμο λυκόσκυλο πλάι της. Μα άδικα μισόκλεινε τα μάτια της, για να δει όσο καλύτερα μπορούσε, πάνω απ' τα ναλαζοπράνα να νερά. «Αδικα τέντωνε τ' αυτία της, για ν' ακούσει το θόρυβο των κουπιών που θα σημεριναν το νυρισιού του άντρα της.

Τα σύννεφα σκοτεινιάσαν από νωρίς τον ουρανό. Ήταν άνοιξη, κι' ένω τις τελευταίες μέρες ο καιρός έδειχνε πως θα φτιάξη, να που έτοιμαζόταν ξαφνικά να ξεοπάει υπόρα!

— Είναι ώρα να πάμε σπίτι, κυρό μου, μουμούρισε η Άλσιον φύλωντας το απαλά μαλλάκια του κοιμισμένου μωρού της. Ο υπαυπας δε θάρει άποψη.

«Ακούσε τον απειλημένο τόνο της ίδιας της φωνής της και θυμωσε με τον έαυτό της. Δεν υπήρχε λόγος να κάνει έτσι, έπειδη ο Μάικ θάμενε μια νύχτα στη Μόρτουβιλ! Στάθηκε για λίγο στο έξωμυ, μπροστά στο εύλινο σπίτι. Ο σκύλος κρύσθηκε στη φούστα της, σά νάβλεπε να την κάνει να τόν προσέξη.

— Καυμένος μου Κάισσα! του είπε πανετικά η νέα νυναικά χαιδευοντας το χοντρό του κεφάλι. Ο σκύλος κάρφωσε πάνω της τ' άσπαστα κίτρινα μάτια του.

Η Άλσιον ανατριχίλασε. τράβηξε το χέρι της κι' έσφιξε στο στήθος της το μωρό. Δεν είχε υπορέσει να συνθησιον ακόμη αυτό

το παράξενο όνειμα. Μά ο άντρας της επέμενε.

— Ο Κάισσα είναι πολύ καλό σκυλί. Θα προστατεύη εόένα και τόν Πάλλ, όταν θα λείπει.

Ήταν δυό μήνες, που ο Κάισσα έμενε μαζί της. Μα η Άλσιον καταλάβαινε πως δεν τους έβλεπε σάν αφεντικά του. Περίμενε άπλως, με υπομονή, σκλάβου, πότε θάρκοταν να τόν πάρη ο πρώην κύριός του... πού ήταν πια νεκρός!

Μόλια μπήκε στο σπίτι, η νέα νυναικά αναβίσε φωτιά. Έκανε γυμνάσιο στο μωρό, το τάισε κι' έπαιξε μαζί του, αναβάλλοντας όσο μπορούσε τη στιγμή που εκείνο θα κοιμόταν, άφινοντας την ολμομόναχά. Μά, στο τέλος, η θάλασσα του Πάλλ κλείσανε. Η Άλσιον το μετέφερε στη μονοζυγκή κρεβατοκάμαρα, όπου έζωνε στην κουζίνα, άφινοντας αριστε στην πόρτα όποτε να τόν άκούση, αν τυχόν έπνυσε και κ' έκλαιγε. Υστερα πήρε το κέντημά της και κάθισε κοντά στη λάμπα του πετρελαίου.

Ο άνεμος δυνάμωσε, κάνοντας το εύλινο σπίτι να τσιπ... Νόμιζε κανείς πως κάποιο ζωντανό πλάσμα ούρλιαζε σπασακτικά έξω απ' την πόρτα.

Το σκυλί σκώθηκε κι' άρχισε να πνιγινεύεσεται.

— Κάτσε κάτω! του είπε νευριασμένη η νέα νυναικά.

Ο Κάισσα τήν κυττάζε και κάθισε άπορροβία. «Ακούμπει το μούσουδι του στο μπροστινό του πόδια και τα κίτρινα μάτια του κορφοβήκαν πάλι έπιμονα στην Άλσιον.

«Εκείνη προσπάθησε να συνκεντρώση την προσοχή της σ'α χαμωιά στο λουλουδιό που κεντούσε πάνω στο χοντρό λινό ύσασμα. Η σκέψη της έτρεχε στη Μόρτουβιλ κι' αναρωτιόταν τί νάκανε τώρα ο Μάικ...

Μάλλον θάπαισε χαοπά με κάποιον απ' τους παλπούς του φίλου. Πόσο θάάθελε νάταν μαζί του!

Στην άρχή, πνάνιμε κάθε τόσο στην πόλη με τόν άντρα της. Αλλά τώρα που είχε το μωρό,

Άσπαζε την καρέκλα και την πέταξε πάνω στο λυκόσκυλο...

Η ΦΟΒΕΡΗ ΝΥΧΤΑ

Της ήταν αδύνατο... Τουλιάζονταν απ' την υπήρχε αυτής ο σκύλος με τα άπειλητικά μάτια!

«Ενα όψημα δυνατότερο από τ' άλλα τράνιζε το σπίτι. Ο Κάισσα τέντωνε τ' αυτία του, σκώθηκε όσνα και ξαναόχισε να πνιγινεύεσεται. Άόλεγε κανείς πως όλη η μανία της θάλασσας είχε υπή επί αυτό μέγαλο, δυνατό του κορμί, πως είχε νίψει ένα με τόν άέρα και το πυκνό σκατόδι...

— Κάτσε κάτω! του φώναζε άνυπόμονα η Άλσιον.

Κι' όπως ο σκύλος δεν τήν άκούε, τέντωσε το χέρι της και τόν χτύπησε, καθώς περνούσε από κοντά της. Αμέσως ο Κάισσα τινάχτηκε και γύρε, μ' ένα φοβερό νουλλισμό. Τα μάτια του περυσαν κίτρινες φλόγες και τα τεράστια κατάσπα δόντια του

τους από τόν κίνδυνο δολοφονίας από πολιτικούς αντιπάλους η «έκκαθαρίσας των λογαριασμών» από κάποιους μίας αντίπαλης σπείρας, δεν έξυπνισαν καθόλου ένα φιλήσυχό, που όποτε με την πολιτική, όποτε με τόν ύπνκοσμο άνακατέυετα!

Κατά το μεγαλύτερο μέρος, πράγματι, η πελατεία του Μπάρατ αποτελείται απ' όλο «πολιτικόν» του όπα, κόμμου της άγγλικής πρωτεύουσας, που έχουν αναγκασμένους λόγους να φοβούνται μια δολοφονική άποπειρα εναντίον τους από «συναδέλφους», ή από πολιτικούς και στρατιωτικούς της Νότιας και Κεντρικής Άμερικής, που κατεχόνται μόνιμα από τόν ίδιο φόβο, για διαφορετικές, όμως, αίτιες. Τελευταία, στους πελάτες του ίδιου τύπου αυτού ράφτη έχουν προστεθή και άρκετές προσωπικότητες της Κινητρώας Άφρικής, έξέχοντες Κογκολέζοι κατά κύριο λόγο, που έλπιόν, μ' ένα σκακκιό ραμμένο από τόν Λέοναρντ Μπάρατ, να γλυτώσιν από τήν άνάλογη με τόν Λουμπούρα.

Τα σκακκιά, που ράβει ο Μπάρατ, είναι δυό τύπων: Τα άλεξίσφαλα, που σ' άς προστατεύουν από τόν κίνδυνο μίας δολοφονίας με περίστροφο, και άκείνα, που δ' άς προστατεύουν περ' όνο από τόν κίνδυνο μοχαίρας. Τα πρώτα στοι-

Τα άλεξίσφαλα σκακκιά του Λέοναρντ Μπάρατ

ΣΤΗΝ ΣΑΒΙΑ ΡΟΟΥ του Λονδίνου, το δρόμο όπου υπάρχουν τα καλύτερα και άκριβέστερα ραφάδια του κόσμου, βλσκειται και κάποιο, που μολοντί με διαφέρει κάθλο στην εξωτερική του εμφάνιση από τ' άλλα, έχει έναν έντελως ίδιόστρο προορισμό και πελάτες, που δεν άνηκουν σ' όνο κόσμο τών «τέντωνε». Αν, κατά λάθος, γυμπίσει τήν πόρτα αυτού του ραφάδικου, ο ίδιος τύπος αυτού ράφτη έχουν προστεθή και άρκετές προσωπικότητες της Κινητρώας Άφρικής, έξέχοντες Κογκολέζοι κατά κύριο λόγο, που έλπιόν, μ' ένα σκακκιό ραμμένο από τόν Λέοναρντ Μπάρατ, να γλυτώσιν από τήν άνάλογη με τόν Λουμπούρα.

Τα σκακκιά, που ράβει ο Μπάρατ, είναι δυό τύπων: Τα άλεξίσφαλα, που σ' άς προστατεύουν από τόν κίνδυνο μίας δολοφονίας με περίστροφο, και άκείνα, που δ' άς προστατεύουν περ' όνο από τόν κίνδυνο μοχαίρας. Τα πρώτα στοι-

Τα άλεξίσφαλα σκακκιά του Λέοναρντ Μπάρατ

ΣΤΗΝ ΣΑΒΙΑ ΡΟΟΥ του Λονδίνου, το δρόμο όπου υπάρχουν τα καλύτερα και άκριβέστερα ραφάδια του κόσμου, βλσκειται και κάποιο, που μολοντί με διαφέρει κάθλο στην εξωτερική του εμφάνιση από τ' άλλα, έχει έναν έντελως ίδιόστρο προορισμό και πελάτες, που δεν άνηκουν σ' όνο κόσμο τών «τέντωνε». Αν, κατά λάθος, γυμπίσει τήν πόρτα αυτού του ραφάδικου, ο ίδιος τύπος αυτού ράφτη έχουν προστεθή και άρκετές προσωπικότητες της Κινητρώας Άφρικής, έξέχοντες Κογκολέζοι κατά κύριο λόγο, που έλπιόν, μ' ένα σκακκιό ραμμένο από τόν Λέοναρντ Μπάρατ, να γλυτώσιν από τήν άνάλογη με τόν Λουμπούρα.

Τα σκακκιά, που ράβει ο Μπάρατ, είναι δυό τύπων: Τα άλεξίσφαλα, που σ' άς προστατεύουν από τόν κίνδυνο μίας δολοφονίας με περίστροφο, και άκείνα, που δ' άς προστατεύουν περ' όνο από τόν κίνδυνο μοχαίρας. Τα πρώτα στοι-

στιμνή που έπεφτε πάνω της ο Κάισσα! Το εύλο έτοιζε απ' το άρας του ζώου, που προστατεύεσε με νυχία και με δόντια ν' άνοιξη πέσους.

Η Άλσιον σκώσε το μωρό κι' άρχισε να τόν νανουρίζει, τρέμοντας ολόκληρη. Ο σκύλος έκαμε ακόμα μερ' άς έπιθέσεις στην πόρτα, κι' ύστερα δεν ξανακούστηκε πια.

Ο Πάλλ κοιμήθηκε, άλλ' η ύπτερά του δεν τόν άσπασε απ' τήν αγκαλιά της.

Οι ώρες κυλήσαν, θασανιστικά άρνά. Κατά τα μεσάνυχτα, η θερμοκρασία έπεσε κι' η Άλσιον σκώθηκε το σωρό τών εύλων που είχε κοντά στο τζάκι, στην κουζίνα. Πλησίασε στην πόρτα, πατώντας στα νύεια. Αλλά αμέσως άντηπνε απ' τήν άλλη μεριά ένας νρυλλισμός. Το θηριο περιέμενε!

Η νέα νυναικά έάπλωσε στο κρεβάτι και τυλίχτηκε με τόν κουδέτσε, σφινγοντας πάνω στο κορμί της το μωρό για να τόν ξεσπνή.

Κατά τις 2, η παγωνιά ήταν άφόρητη. Τα δόντια της Άλσιον χτυπούσαν κι' είχε ευλίσσει ολόκληρη, μα ήταν άποσπασμένη ν' άνθεξη ως το πού. ως τήν ώρα που άότανε ο Μάικ... Μά τι θά γινόταν όταν ο άντρας της θά μπει άνυπόπτος στο σπίτι και θά βρισκόταν άντιμέτωπος με τόν ξαναρωμένο ζώο...

«Πρέπει να φτάσω στην καρομπίνα» άποφασισε η Άλσιον.

Με το παιδί πάντα στην αγκαλιά της, ζόχεσε να θάκη στην κρεβατοκάμαρα για να δει κάποιο όπλο που θα τή βοηθούσε ν' άντιμετωπήσει το σκύλο. Μά δεν υπήρχε τίποτα!

Ξανακάθισε άπελπισμένη στο κρεβάτι, και μόνο τότε πόσδεσε το κέντημα της, που είχε ναντζωθή στη φούστα της με το σιδερένιο πλαιοίό του, και που τ' άσπενε τόσην ώρα μαζί της! Μια ιδέα άστράψε στο μυαλό της.

«Εόναλε άισακτικά το ύφασμα απ' τόν σιδερένιο στέφανο κι' ύστερα τόν ξαναόραψε νύρη του, σκαυπίζοντας έτοι ένα σάκκο με άνοιγιο το σιδερένιο πλαιοίο.

Σκώθηκε, έδεσε το μωρό στην πλάτη της, σάν Ίνδιαν, και κρατώντας νερά άπό τή μία μεριά το πλαιοίο άνοίξε άπότομα τήν πόρτα. Καθώς άρμυσε μέσα ο σκύλος, το κεφάλι του κώθηκε ακριβώς στο σκατό. Με δυό πηδημάτα η νέα νυναικά έότασε σ' όνο τοίχο κι' άρπαξε τήν καρομπίνα...

Το πρώτο πένανυ που θά δει κανείς, αν άνοιξη το μπαλοίό της Άλσιον, είν' ένα κομμάτι χοντρό λινό, σπαρμένο με γούλ-χρωμα λουλουδιών και με μωρομένους λεκέδες από αίμα. Σκεδόν στη μέση υπάρχει η τούπα που άνοίγει η σφύρα, ποσού κωθή στο κεφάλι του άντριού...

Το πρώτο πένανυ που θά δει κανείς, αν άνοιξη το μπαλοίό της Άλσιον, είν' ένα κομμάτι χοντρό λινό, σπαρμένο με γούλ-χρωμα λουλουδιών και με μωρομένους λεκέδες από αίμα. Σκεδόν στη μέση υπάρχει η τούπα που άνοίγει η σφύρα, ποσού κωθή στο κεφάλι του άντριού...

Το πρώτο πένανυ που θά δει κανείς, αν άνοιξη το μπαλοίό της Άλσιον, είν' ένα κομμάτι χοντρό λινό, σπαρμένο με γούλ-χρωμα λουλουδιών και με μωρομένους λεκέδες από αίμα. Σκεδόν στη μέση υπάρχει η τούπα που άνοίγει η σφύρα, ποσού κωθή στο κεφάλι του άντριού...

Το πρώτο πένανυ που θά δει κανείς, αν άνοιξη το μπαλοίό της Άλσιον, είν' ένα κομμάτι χοντρό λινό, σπαρμένο με γούλ-χρωμα λουλουδιών και με μωρομένους λεκέδες από αίμα. Σκεδόν στη μέση υπάρχει η τούπα που άνοίγει η σφύρα, ποσού κωθή στο κεφάλι του άντριού...

Το πρώτο πένανυ που θά δει κανείς, αν άνοιξη το μπαλοίό της Άλσιον, είν' ένα κομμάτι χοντρό λινό, σπαρμένο με γούλ-χρωμα λουλουδιών και με μωρομένους λεκέδες από αίμα. Σκεδόν στη μέση υπάρχει η τούπα που άνοίγει η σφύρα, ποσού κωθή στο κεφάλι του άντριού...

Το πρώτο πένανυ που θά δει κανείς, αν άνοιξη το μπαλοίό της Άλσιον, είν' ένα κομμάτι χοντρό λινό, σπαρμένο με γούλ-χρωμα λουλουδιών και με μωρομένους λεκέδες από αίμα. Σκεδόν στη μέση υπάρχει η τούπα που άνοίγει η σφύρα, ποσού κωθή στο κεφάλι του άντριού...

Το πρώτο πένανυ που θά δει κανείς, αν άνοιξη το μπαλοίό της Άλσιον, είν' ένα κομμάτι χοντρό λινό, σπαρμένο με γούλ-χρωμα λουλουδιών και με μωρομένους λεκέδες από αίμα. Σκεδόν στη μέση υπάρχει η τούπα που άνοίγει η σφύρα, ποσού κωθή στο κεφάλι του άντριού...

Το πρώτο πένανυ που θά δει κανείς, αν άνοιξη το μπαλοίό της Άλσιον, είν' ένα κομμάτι χοντρό λινό, σπαρμένο με γούλ-χρωμα λουλουδιών και με μωρομένους λεκέδες από αίμα. Σκεδόν στη μέση υπάρχει η τούπα που άνοίγει η σφύρα, ποσού κωθή στο κεφάλι του άντριού...

Το πρώτο πένανυ που θά δει κανείς, αν άνοιξη το μπαλοίό της Άλσιον, είν' ένα κομμάτι χοντρό λινό, σπαρμένο με γούλ-χρωμα λουλουδιών και με μωρομένους λεκέδες από αίμα. Σκεδόν στη μέση υπάρχει η τούπα που άνοίγει η σφύρα, ποσού κωθή στο κεφάλι του άντριού...

Το πρώτο πένανυ που θά δει κανείς, αν άνοιξη το μπαλοίό της Άλσιον, είν' ένα κομμάτι χοντρό λινό, σπαρμένο με γούλ-χρωμα λουλουδιών και με μωρομένους λεκέδες από αίμα. Σκεδόν στη μέση υπάρχει η τούπα που άνοίγει η σφύρα, ποσού κωθή στο κεφάλι του άντριού...

Το πρώτο πένανυ που θά δει κανείς, αν άνοιξη το μπαλοίό της Άλσιον, είν' ένα κομμάτι χοντρό λινό, σπαρμένο με γούλ-χρωμα λουλουδιών και με μωρομένους λεκέδες από αίμα. Σκεδόν στη μέση υπάρχει η τούπα που άνοίγει η σφύρα, ποσού κωθή στο κεφάλι του άντριού...

Το πρώτο πένανυ που θά δει κανείς, αν άνοιξη το μπαλοίό της Άλσιον, είν' ένα κομμάτι χοντρό λινό, σπαρμένο με γούλ-χρωμα λουλουδιών και με μωρομένους λεκέδες από αίμα. Σκεδόν στη μέση υπάρχει η τούπα που άνοίγει η σφύρα, ποσού κωθή στο κεφάλι του άντριού...

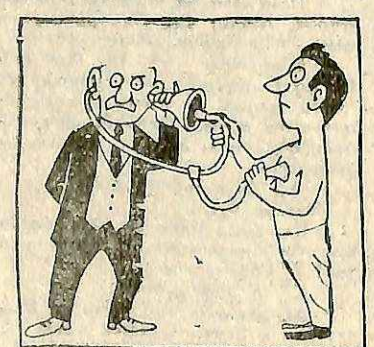
Το πρώτο πένανυ που θά δει κανείς, αν άνοιξη το μπαλοίό της Άλσιον, είν' ένα κομμάτι χοντρό λινό, σπαρμένο με γούλ-χρωμα λουλουδιών και με μωρομένους λεκέδες από αίμα. Σκεδόν στη μέση υπάρχει η τούπα που άνοίγει η σφύρα, ποσού κωθή στο κεφάλι του άντριού...

Το πρώτο πένανυ που θά δει κανείς, αν άνοιξη το μπαλοίό της Άλσιον, είν' ένα κομμάτι χοντρό λινό, σπαρμένο με γούλ-χρωμα λουλουδιών και με μωρομένους λεκέδες από αίμα. Σκεδόν στη μέση υπάρχει η τούπα που άνοίγει η σφύρα, ποσού κωθή στο κεφάλι του άντριού...

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο άνθρωπος με τις δυό καρδιές

«Ενας Καναδός γιατρός άνακάλυψε ότι ένας από τους πελάτες του, κάποιος Ράϊαν Σάλτερ, έχει δυό καρδιές αντί για μία. Ο Σάλτερ είναι σήμερα 42 χρόνων και δεν ελ-

χε αισθανθή ποτέ την παραμικρή έννοχληση. Τελευταία, όμως, άόοντας το χέρι στο στήθος του, αισθανθηκε παλμούς τόσο στο άριστερό όσο και στο δεξιό πλευρό. Αυτό τόν άνησυχησε κι' έτρεξε άμέσως σ' ένα γιατρό, που άνακάλυψε ότι είχε δυό καρδιές. Η παρατήρησι αυτή θεαϊώθηκε και ραδιογραφικά. Η δεύτερη καρδιά είναι πολύ μικρότερη από τήν πρώτη και λειτουργεί ύποτυπώδως.

Το τρίγωνο που έγινε τετράγωνο

Οι σύζυγοι Μαρσώ ζούσαν ως πριν από έναμυισ χρόνο εύτυχισ-

νοι. Ο Μαρσώ, όμως, είχε ένα φίλο, τόν Λουί Ντελτέγι. Έγινε τότε... ό,τι συνήθίζεται σε παρόμοιες περιπτώσεις. Η κυρία Μαρσώ συνδέθηκε με τόν Ντελτέγι. Είπε τότε κυνικά στον άντρα της ότι, αν δεν ήθελε να τη άση άόλτελα, έπρεπε ν' άνεχτεί αυτό το σύνδεσμο. Κι' ο δυστυχισμένος Μαρσώ έσκυψε το κεφάλι. «Επειτα από κάμποσο καιρό, όμως, γνώρισε μια χαριτωμένη νέα, τήν Άλσις Ντεμάρ και συνδέθηκε μαζί της. Η νυναικά του, όταν τ' άμαθε, ευχαριστηθηκε «τώρα θα μπορούμε να διασκεδάσουμε κι' οι τέσσερις μαζί», είπε. Όπως κι' έγινε. Αλλά αυτές οι διασκεδάσεις τών δυό ζευγαριών είχαν ένα άπρόοπτο αποτέλεσμα. Η Άλσις Ντεμάρ τ'άφτιασε με τόν Λουί Ντελτέγι κι' έφυγε μαζί του. Έτσι, οι σύζυγοι Μαρσώ ξαναμένιναν μόνι τους, πλην τούσ δυό «άπιστους», που τούς άφησαν στα κρύα του λουτρού.

Οι πιο γέροι κότες όλου του κόσμου είναι οι Γάλλοι Άντοιναν Τεσκιέ και Ζωρζ Μπαγκαν. Γεννήθηκαν κι' οι δυο το 1874 και, παρ' όσα 87 χρόνια τους, εξακολουθούν να εργάζονται ακόμη.

Γερά κείκαλα

Οι πιο γέροι κότες όλου του κόσμου είναι οι Γάλλοι Άντοιναν Τεσκιέ και Ζωρζ Μπαγκαν. Γεννήθηκαν κι' οι δυο το 1874 και, παρ' όσα 87 χρόνια τους, εξακολουθούν να εργάζονται ακόμη.

Η 12έτης Χοστίνα έέχασε... ν' αυτοκτονήσει

Η Άγγλίδα Χοστίνα Χόγκινς, η λικίας 12 μόλις χρόνων, είχε άρχει να θάρει, σάν μεγάλη κοπέλα, πράγμα που τήν έφευσε σε συνεχείς συγκρούσεις με τούς γονείς της. Έτσι, ένα πού πήρε τη μεγάλη άπόφασις να φύγει από το πατρικό σπίτι, άφήνοντας πια σημείους με τις λέξεις: «Καλή άνταμωσι στον

ουρανό». Οι γονείς της έτρεξαν στην αστυνομία και ολόκληρη η ήμερα καταναλώθηκε σε άσκοπες έρευνες. Αλλά, κατά το θράδυ, η Χοστίνα θρήνησε στο γκόλφ του Χόγκινς. «Ελ, κα άπορροφηθή από το παιχνίδι και έέχασα ν' αυτοκτονήσω, όπως ήταν η άπόφασις μου», είπε. Είναι περίττο να πούμε ότι η συμφιλίωσι με τούς γονείς της έήλθε άμέσ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

‘Ο ράφτης κι’ ο δικαστής

ΜΙΑ φορά κι’ έναν καιρό, ζούσε ένας φτωχός ράφτης, που είχε μια γυναίκα πολύ αδύνατη, πολλά παιδιά, αγόρια και κορίτσια, και μια γριά.

‘Η γριά αυτή ήταν μια μάγισσα και τὸ δνομά της ήταν Πείνα.

‘Η γριά είχε μεγάλα δόντια, ένα δρεπάνι στη ράχη της κι’ είχε σκλάβώσει κι’ αυτόν κι’ όλους του σπιτιού του.

‘Ο ράφτης δούλευε από τὸ πρωί ὡς τὸ βράδυ στο μικρό του μαγαζάκι, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του. Μὰ οἱ δουλειές ήταν λίγες.

Μία μέρα, ὁ ράφτης ἀνοίξε τὸ μαγαζί και εἶδε κατὰπληκτος τὰ λίγα ρούχα τῶν πελατῶν που είχε πάρει γιὰ διόρθωμα, νὰ εἶναι κατατρυπημένα!

—Θεέ μου! ξεφάνισε, τί νέα συμφορά εἶν’ αὐτὴ που μὲ βρήκε; Σίγουρα κάποιος ποντικός θὰ βγήκε τὴ νύχτα και μού τὰ τραγάνισε!...

Και μιά και δυό ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸ δικαστή. Δικαστὴς ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἦταν ένας χοντρός Πίθηκος, που τὸ ἄρρεο πὶο πολὺ νὰ κοιμάται, παρὰ νὰ ἐχῇ δικαστικές υποθέσεις στὸ κεφάλι του. Κι’ ὁ ράφτης ἄρχισε νὰ τοῦ κἀν τὰ παράπονά του:

— Πίθηκε, ἀνοίξε τὰ μάτια σου! τοῦ εἶπε. —Ορίστε, κύτταξε γιὰτί ἦρθα νὰ σὲ ἀνηχησῶ! ‘Όλα τὰ ξένα ρούχα εἶναι γεμάτα τρύπες! Τὰ ρούχα μου τὰ ξέκισε ὁ Ποντικός. Μὰ αὐτὸς λέει πὺς δὲν εἶναι ἀλήθεια και κατηγορεῖ τὴ Γάτα. ‘Η Γάτα πάλι φωνάζει πὺς εἶναι ἀβάα και ρίχνει τὸ βάρος στὸ Σκύλο. ‘Αλλὰ κι’ ὁ Σκύλος τὸ ἀρνιέται στὸ Μπαστούνι. Πὺς τὸ κακὸ τὸ ἔκανε τὸ Μπαστούνι. Τὸ Μπαστούνι πάλι ρίχνει τὸ φταῖσιμο στὴ Φωτιά κι’ ἐπιμένει λέγοντας: «‘Η Φωτιά!... ‘Η Φωτιά! αὐτὴ ἔφερε τὴν καταστροφή!».

Κι’ ὁ Φωτιά φωνάζει και λέει: ‘Η ἐπιμονή: «‘Όχι, ὄχι, δὲν εἶμαι ἐγώ, ἀλλὰ τὸ Ποτάμι». Μὰ και τὸ Ποτάμι δὲν εἶχε ἰδέα ἀπ’ αὐτὴ αὐτὴ τὴν ἱστορία και λέει, ὅτι ὁ ἐνοχὸς εἶναι ὁ ‘Ελέφαντας. ‘Αλλὰ κι’ ὁ ‘Ελέφαντας ρίχνει τὸ βάρος ὅλο στὸ Μυρμηγκί. Και τὸ Μυρμηγκί τρέχει παντοῦ, φλυσεῖ και διαμαρτυρεῖται στὸν κόσμο. Κι’ ὅλοι αὐτοὶ μαλλώνουν μετὰς τους και φωνάζουν τόσο δυνατὰ, που δὲ μποροῦ νὰ καταλάβω καθόλου ποῖος, μὰ ποῖος ξέσχιζε τὰ ξένα ρούχα. Μὲ κάνουνε νὰ χάνω τὸν καιρό μου, νὰ τρέχω ἀπὸ δὴ κι’ ἀπὸ κει, νὰ καυχιζῶ και νὰ γυρίζω, στὸ τέλος σπίτι μου, ἀπὸ μὲ περιμένει ἡ μάγισσα ἡ Πείνα... Πίθηκε, ἀνοίξε τὰ μάτια σου και κύτταξε! ‘Όλα τὰ ρούχα εἶναι γεμάτα τρύπες.

Κι’ ὅστερ’ ἀπὸ τὰ παράπονα που ἔκανε στὸ δικαστή, γύρισε σπίτι του.

‘Η μάγισσα ἡ Πείνα καθότανε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Κι’ ὅσο δούλευε ὁ ράφτης, τόσο ἐκεῖνη τοῦ τὰ ἔπαιρνε ὅλα, ἔμπαινε μέσα στὸ σπίτι, χωρὶς καμμιὰ ντροπὴ, ἀξείαζε τὰ ντουλάπια και τίς καταρρόλες, χτυπούσε τὰ παιδιά του, τσακωνότανε μὲ τὴ γυναίκα του, μάλωνε μαζί του τόσο πολὺ, που ὁ φτωχὸς ὁ ράφτης δὲν ἔβλεπε τί νὰ κἀν...

—Εἶσαι και τώρα, σὰ μπήκε στὸ σπίτι του, ἡ γριά τοῦ εἶπε:

— ‘Η γυναίκα και τὰ παιδιά σου πεινᾶνε... Γιὰτί δὲ δουλεύεις;

Και τὴν ἄλλη μέρα ὁ φτωχὸς ράφτης, που εἶχε χάσει πιά τὸ θάρρος του, ξεναπαρουσίαστην στὸ δικαστή και τοῦ εἶπε:

— Πίθηκε, ἀνοίξε τὰ μάτια σου και κύτταξε τὰ ρούχα που εἶναι γεμάτα τρύπες!

‘Ο Πίθηκος, χοντρός και φουσκωμένος, ἄκουγε τὸ ράφτη, χαϊδεύοντας τὴν κοιλιὰ του. ‘Εκείνη μάλιστα τὴν ᾠρα τοῦ ἦρε ἡ ἐπιθυμία νὰ κοιμηθῇ. Και γιὰ νὰ τελειώσῃ γρήγορα, κάλεσε ὅλους τοὺς κατηγορουμένους.

Πρῶτα παρουσιάστηκε ὁ Ποντικός, που ἔρριξε τὸ βάρος ὅλο στὴ Γάτα. ‘Η Γάτα ῥοῖριζε στὸ Σκύλο. ‘Ο Σκύλος φώναζε πὺς φαίχτης ἦταν τὸ Μπαστούνι. Τὸ Μπαστούνι κατηγοροῦσε τὴ Φωτιά. ‘Η Φωτιά εἶπε πὺς δὲν εἶχε ἰδέα αὐτὴ ἀλλὰ πὺς ἔφταιγε τὸ Ποτάμι. Τὸ Ποτάμι τὴ φώτισε. ‘Ο ‘Ελέφαντας φώτισε τὸν Μυρμηγκί. ‘Ο Μυρμηγκί, που παρουσιάστηκε κι’ αὐτός, πῆγε νὰ δολώσῃ τὴν ὑπόθεσι. Πῆγαινε, ἐρχότανε, ἀνακατανότανε παντοῦ, ἔλεγε διάφορες ψευτιές, και μόνο τὸν ἐαυτὸ του εὕρισκε ἀβάω! ‘Ηταν μιά ὁμορφὴ συγκέντρωση! ‘Όλοι φώναζαν, καθένας μὲ τὴ σειρά του. Και ὁ Μυρμηγκί, που ἔκανε τὴ μεγαλύτερη φασαρία, ἀναστάτωσε ὄχι μόνο τὴν αἵθουσα τοῦ δικαστηρίου, ἀλλὰ ἔφερε και σὲ δύσκολη θέσι, τὸν Πίθηκο. Γιὰ μιά στιγμή μάλιστα τοῦ ἦρε στὸ μυαλὸ ἡ σκέψι νὰ πετάσῃ ὅλους αὐτοὺς ἔξω γιὰ νὰ ξεναβῇ τὴν ἡσυχίαν του. Μὰ ὁ ράφτης ἄρχισε ἔξω νὰ φωνάζει:

— Πίθηκε, ἀνοίξε τὰ μάτια σου και κύτταξε τὰ ρούχα μου, που εἶναι χιλιοτρυπημένα. ‘Η μάγισσα Πείνα μὲ περιμένει στὴν πόρτα... ‘Ο Πίθηκος ἦταν πολὺ στενωχωρημένος. Τί ἔπρεπε νὰ κἀν; ‘Η ὑπόθεσι ἦταν ἀρκετὰ υπερδεμένη. Εἶχε νὰ κἀν μὲ πολλοὺς κατηγορούμενους. Καθόταν, λοιπόν, ἀλύγιστος και κύτταζε ὅλους τοὺς κατηγορουμένους, χαϊδεύοντας τὴν κοιλιὰ του.

Κι’ ἀφὺ πέρασε λίγη ᾠρα, σηκώθηκε στὴν ἔδρα του και φώναξε:

—Εγώ, ὁ Πίθηκος, ἀνάτατος δικαστὴς ὅλων τῶν ζῶων και τῶν ἀνθρώπων, σὰς διατάσσω νὰ τιμωρηθῇτε μοναχοὶ σας:

» ‘Η Γάτα νὰ φᾶ τὸν Ποντικό! ‘Ο Σκύλος νὰ δαγκώσῃ τὴ Γάτα. Τὸ Μπαστούνι νὰ χτυπήσῃ τὸ Σκύλο. ‘Η Φωτιά νὰ κάψῃ τὸ Μπαστούνι. Τὸ Ποτάμι νὰ σβῇ τὴ Φωτιά. ‘Ο ‘Ελέφανς νὰ πῇ τὸ Ποτάμι! Τὸ Μυρμηγκί νὰ τσιμπήσῃ τὸν ‘Ελέφαντα! Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπόφασίς μου! Εὐπρός! Χαθῆτε ἀπὸ δὴ μέσα!...

‘Όλοι ἔφυγαν τότε κι’ ὁ Πίθηκος πῆγε, ἐπὶ τέλους, νὰ κοιμηθῇ.

Μὰ ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχὴ ὁ κόσμος ἔχει γίνει ἀνυπόφορος. Γιὰτί ἀπὸ τότε τὸ Μυρμηγκί τιμωρεῖ τὸν ‘Ελέφαντα. ‘Ο ‘Ελέφανς πίνει τὸ Ποτάμι. Τὸ Ποτάμι σβῇ τὴ Φωτιά. Τὸ Μπαστούνι χτυπᾷ τὸ Σκύλο. ‘Ο Σκύλος δαγκώνει τὴ Γάτα. ‘Η Γάτα τρώει τὸν Ποντικό κλπ. Μὰ ὁ καυμένος ὁ ράφτης τί ν’ ἀπὸνιγε;

‘Ο Πίθηκος τὸν κυριώτερο τὸν εἶχε ξεχάσει. Γι’ αὐτὸ ἀκριδᾶς ὁ ἀνθρώπος εἶνε πεινασμένος.

‘Ο Πίθηκος δούλεψε καλὰ και ἡσυχος πιά κοιμόταν τώρα.

‘Ο ἀνθρώπος ὅμως περιμένε δικαιοσύνη. Κι’ ἡ Πείνα τοῦ ἐφίγγε τὸ λαιμό.

Κι’ ὅταν ὁ Πίθηκος ἤθελε νὰ δῇ γιὰ νὰ κἀν κανέναν περιπάτο, ἔτρεχε γρήγορα μὲ τὰ τέσσερα γιὰ νὰ μὴν τὸν γυαρίσῃ ὁ ἀνθρώπος. Γι’ αὐτὸ τὸ λόγο, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, τὸν βλέπουμε πάντα νὰ τρέχῃ μὲ τὰ τέσσερα!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιοῦμορ

—Οἱ ‘Αρχαῖοι, λέγει ὁ πατέρας τοῦ Νίκου, ζωγράφισαν τὴν τύχη μὲ μιά ρόδα.

—Εγώ, πετάγεται ὁ Νίκος, ὀνειρεύομαι τὴν τύχη μου μὲ δυὸ ρόδες: ὅταν θὰ μού πάρῃς ἕνα ποδήλατο!

Δασκάλος: Τὴ πνεύμα ἔχει ὁ ἀλκοῦλ; Μα βεβήγῃς! Πονηρὸ, κυρία!

Δάσκαλος: Γιατί, Τότη, δὲν ἔγραψες; Τότης: Γιατί, κύριε, τελείωσε τὸ τετράδιό μου!

Ρωτοῦν τὸ Γιαννάκι ἀν’ ἔχῃ καλὴ θέσι ἀνάμεσα στοὺς συμμαθητὲς του. —Καλὴ, λέει: Εἶμαι κοντὰ στὴν πόρτα και φεύγω πρῶτος ἀπὸ τελείωσῃ τὸ μάθημα!

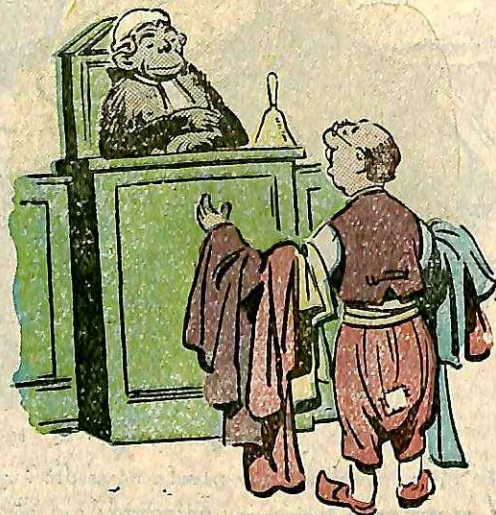
Δάσκαλος: Δὲ μού λές, Νίκο, ἀν’ εἶχες 4 μῆλα και ἤθελες νὰ τὰ μοιράσῃς σὲ 3 παιδιά, τί θὰ ἔκανες;

Νίκος: ‘Απλοῦστατα, γιὰ νὰ γίνῃ δίκαιη ἡ μοίρασι, θὰ ἔτρωγα πρῶτα ἐγὼ τὸ ἕνα!

‘Ο Γιαννάκης ἄκουσε νὰ λένε ὅτι τὸ φαρδὺ μέτωπο εἶνε σημεῖο ἐξυπνάδας.

—Ὅταν, λοιπόν, γύρισε σπίτι θρίσκει τὸν μπαμπά του καθισμένο στὴν πολυθρόνα. Πλησιάζει, τοῦ χαϊδεύει τὸ φαλακρὸν τὸ κεφάλι και τοῦ λέγει:

—Ξέρεις, μπαμπά, ὅσο πᾶς και γίνεσαι πιά; Ἐλπίος!

— Πίθηκε, ἀνοίξε τὰ μάτια σου και κύτταξε τὰ ρούχα, που εἶναι γεμάτα τρύπες! τοῦ εἶπε ὁ ράφτης.

τοῦ σπιτιοῦ. Κι’ ὅσο δούλευε ὁ ράφτης, τόσο ἐκεῖνη τοῦ τὰ ἔπαιρνε ὅλα, ἔμπαινε μέσα στὸ σπίτι, χωρὶς καμμιὰ ντροπὴ, ἀξείαζε τὰ ντουλάπια και τίς καταρρόλες, χτυπούσε τὰ παιδιά του, τσακωνότανε μὲ τὴ γυναίκα του, μάλωνε μαζί του τόσο πολὺ, που ὁ φτωχὸς ὁ ράφτης δὲν ἔβλεπε τί νὰ κἀν...

—Εἶσαι και τώρα, σὰ μπήκε στὸ σπίτι του, ἡ γριά τοῦ εἶπε:

— ‘Η γυναίκα και τὰ παιδιά σου πεινᾶνε... Γιὰτί δὲ δουλεύεις;

Και τὴν ἄλλη μέρα ὁ φτωχὸς ράφτης, που εἶχε χάσει πιά τὸ θάρρος του, ξεναπαρουσίαστην στὸ δικαστή και τοῦ εἶπε:

— Πίθηκε, ἀνοίξε τὰ μάτια σου και κύτταξε τὰ ρούχα που εἶναι γεμάτα τρύπες!

‘Ο Πίθηκος, χοντρός και φουσκωμένος, ἄκουγε τὸ ράφτη, χαϊδεύοντας τὴν κοιλιὰ του. ‘Εκείνη μάλιστα τὴν ᾠρα τοῦ ἦρε ἡ ἐπιθυμία νὰ κοιμηθῇ. Και γιὰ νὰ τελειώσῃ γρήγορα, κάλεσε ὅλους τοὺς κατηγορουμένους.

Πρῶτα παρουσιάστηκε ὁ Ποντικός, που ἔρριξε τὸ βάρος ὅλο στὴ Γάτα. ‘Η Γάτα ῥοῖριζε στὸ Σκύλο. ‘Ο Σκύλος φώναζε πὺς φαίχτης ἦταν τὸ Μπαστούνι. Τὸ Μπαστούνι κατηγοροῦσε τὴ Φωτιά. ‘Η Φωτιά εἶπε πὺς δὲν εἶχε ἰδέα αὐτὴ ἀλλὰ πὺς ἔφταιγε τὸ Ποτάμι. Τὸ Ποτάμι τὴ φώτισε. ‘Ο ‘Ελέφαντας φώτισε τὸν Μυρμηγκί. ‘Ο Μυρμηγκί, που παρουσιάστηκε κι’ αὐτός, πῆγε νὰ δολώσῃ τὴν ὑπόθεσι. Πῆγαινε, ἐρχότανε, ἀνακατανότανε παντοῦ, ἔλεγε διάφορες ψευτιές, και μόνο τὸν ἐαυτὸ του εὕρισκε ἀβάω! ‘Ηταν μιά ὁμορφὴ συγκέντρωση! ‘Όλοι φώναζαν, καθένας μὲ τὴ σειρά του. Και ὁ Μυρμηγκί, που ἔκανε τὴ μεγαλύτερη φασαρία, ἀναστάτωσε ὄχι μόνο τὴν αἵθουσα τοῦ δικαστηρίου, ἀλλὰ ἔφερε και σὲ δύσκολη θέσι, τὸν Πίθηκο. Γιὰ μιά στιγμή μάλιστα τοῦ ἦρε στὸ μυαλὸ ἡ σκέψι νὰ πετάσῃ ὅλους αὐτοὺς ἔξω γιὰ νὰ ξεναβῇ τὴν ἡσυχίαν του. Μὰ ὁ ράφτης ἄρχισε ἔξω νὰ φωνάζει:

— Πίθηκε, ἀνοίξε τὰ μάτια σου και κύτταξε τὰ ρούχα μου, που εἶναι χιλιοτρυπημένα. ‘Η μάγισσα Πείνα μὲ περιμένει στὴν πόρτα... ‘Ο Πίθηκος ἦταν πολὺ στενωχωρημένος. Τί ἔπρεπε νὰ κἀν; ‘Η ὑπόθεσι ἦταν ἀρκετὰ υπερδεμένη. Εἶχε νὰ κἀν μὲ πολλοὺς κατηγορούμενους. Καθόταν, λοιπόν, ἀλύγιστος και κύτταζε ὅλους τοὺς κατηγορουμένους, χαϊδεύοντας τὴν κοιλιὰ του.

Κι’ ἀφὺ πέρασε λίγη ᾠρα, σηκώθηκε στὴν ἔδρα του και φώναξε:

—Εγώ, ὁ Πίθηκος, ἀνάτατος δικαστὴς ὅλων τῶν ζῶων και τῶν ἀνθρώπων, σὰς διατάσσω νὰ τιμωρηθῇτε μοναχοὶ σας:

» ‘Η Γάτα νὰ φᾶ τὸν Ποντικό! ‘Ο Σκύλος νὰ δαγκώσῃ τὴ Γάτα. Τὸ Μπαστούνι νὰ χτυπήσῃ τὸ Σκύλο. ‘Η Φωτιά νὰ κάψῃ τὸ Μπαστούνι. Τὸ Ποτάμι νὰ σβῇ τὴ Φωτιά. ‘Ο ‘Ελέφανς νὰ πῇ τὸ Ποτάμι! Τὸ Μυρμηγκί νὰ τσιμπήσῃ τὸν ‘Ελέφαντα! Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπόφασίς μου! Εὐπρός! Χαθῆτε ἀπὸ δὴ μέσα!...

‘Όλοι ἔφυγαν τότε κι’ ὁ Πίθηκος πῆγε, ἐπὶ τέλους, νὰ κοιμηθῇ.

Μὰ ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχὴ ὁ κόσμος ἔχει γίνει ἀνυπόφορος. Γιὰτί ἀπὸ τότε τὸ Μυρμηγκί τιμωρεῖ τὸν ‘Ελέφαντα. ‘Ο ‘Ελέφανς πίνει τὸ Ποτάμι. Τὸ Ποτάμι σβῇ τὴ Φωτιά. Τὸ Μπαστούνι χτυπᾷ τὸ Σκύλο. ‘Ο Σκύλος δαγκώνει τὴ Γάτα. ‘Η Γάτα τρώει τὸν Ποντικό κλπ. Μὰ ὁ καυμένος ὁ ράφτης τί ν’ ἀπὸνιγε;

‘Ο Πίθηκος τὸν κυριώτερο τὸν εἶχε ξεχάσει. Γι’ αὐτὸ ἀκριδᾶς ὁ ἀνθρώπος εἶνε πεινασμένος.

‘Ο Πίθηκος δούλεψε καλὰ και ἡσυχος πιά κοιμόταν τώρα.

‘Ο ἀνθρώπος ὅμως περιμένε δικαιοσύνη. Κι’ ἡ Πείνα τοῦ ἐφίγγε τὸ λαιμό.

Κι’ ὅταν ὁ Πίθηκος ἤθελε νὰ δῇ γιὰ νὰ κἀν κανέναν περιπάτο, ἔτρεχε γρήγορα μὲ τὰ τέσσερα γιὰ νὰ μὴν τὸν γυαρίσῃ ὁ ἀνθρώπος. Γι’ αὐτὸ τὸ λόγο, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, τὸν βλέπουμε πάντα νὰ τρέχῃ μὲ τὰ τέσσερα!...

—Εἶσαι και τώρα, σὰ μπήκε στὸ σπίτι του, ἡ γριά τοῦ εἶπε:

— ‘Η γυναίκα και τὰ παιδιά σου πεινᾶνε... Γιὰτί δὲ δουλεύεις;

Και τὴν ἄλλη μέρα ὁ φτωχὸς ράφτης, που εἶχε χάσει πιά τὸ θάρρος του, ξεναπαρουσίαστην στὸ δικαστή και τοῦ εἶπε:

— Πίθηκε, ἀνοίξε τὰ μάτια σου και κύτταξε τὰ ρούχα που εἶναι γεμάτα τρύπες!

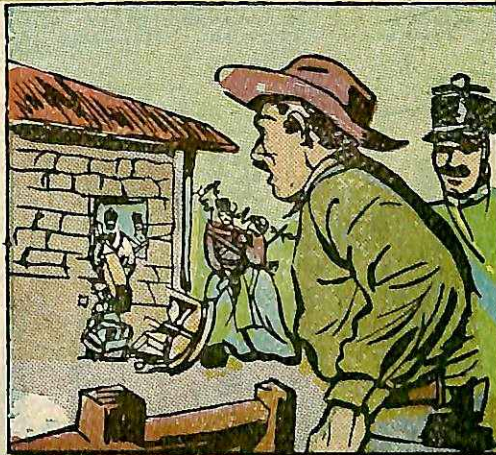
‘Ο Πίθηκος, χοντρός και φουσκωμένος, ἄκουγε τὸ ράφτη, χαϊδεύοντας τὴν κοιλιὰ του. ‘Εκείνη μάλιστα τὴν ᾠρα τοῦ ἦρε ἡ ἐπιθυμία νὰ κοιμηθῇ. Και γιὰ νὰ τελειώσῃ γρήγορα, κάλεσε ὅλους τοὺς κατηγορουμένους.

Πρῶτα παρουσιάστηκε ὁ Ποντικός, που ἔρριξε τὸ βάρος ὅλο στὴ Γάτα. ‘Η Γάτα ῥοῖριζε στὸ Σκύλο. ‘Ο Σκύλος φώναζε πὺς φαίχτης ἦταν τὸ Μπαστούνι. Τὸ Μπαστούνι κατηγοροῦσε τὴ Φωτιά. ‘Η Φωτιά εἶπε πὺς δὲν εἶχε ἰδέα αὐτὴ ἀλλὰ πὺς ἔφταιγε τὸ Ποτάμι. Τὸ Ποτάμι τὴ φώτισε. ‘Ο ‘Ελέφαντας φώτισε τὸν Μυρμηγκί. ‘Ο Μυρμηγκί, που παρουσιάστηκε κι’ αὐτός, πῆγε νὰ δολώσῃ τὴν ὑπόθεσι. Πῆγαινε, ἐρχότανε, ἀνακατανότανε παντοῦ, ἔλεγε διάφορες ψευτιές, και μόνο τὸν ἐαυτὸ του εὕρισκε ἀβάω! ‘Ηταν μιά ὁμορφὴ συγκέντρωση! ‘Όλοι φώναζαν, καθένας μὲ τὴ σειρά του. Και ὁ Μυρμηγκί, που ἔκανε τὴ μεγαλύτερη φασαρία, ἀναστάτωσε ὄχι μόνο τὴν αἵθουσα τοῦ δικαστηρίου, ἀλλὰ ἔφερε και σὲ δύσκολη θέσι, τὸν Πίθηκο. Γιὰ μιά στιγμή μάλιστα τοῦ ἦρε στὸ μυαλὸ ἡ σκέψι νὰ πετάσῃ ὅλους αὐτοὺς ἔξω γιὰ νὰ ξεναβῇ τὴν ἡσυχίαν του. Μὰ ὁ ράφτης ἄρχισε ἔξω νὰ φωνάζει:

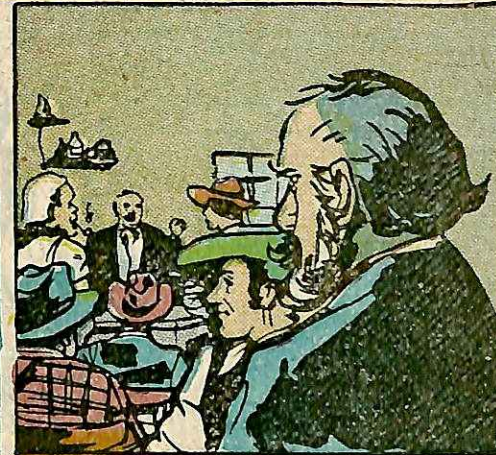
Οἱ ‘Πρωτες τοῦ ΑΛΑΜΟ

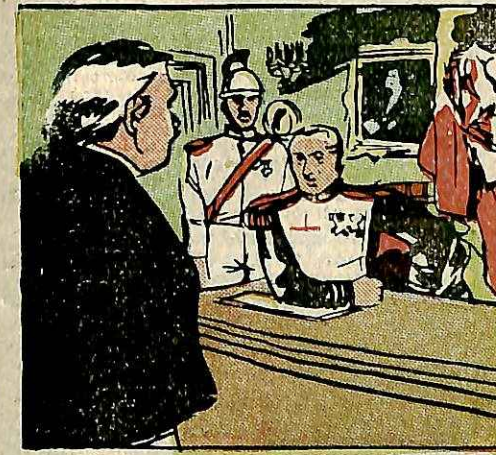
Τὸ 1820, στὰ βορεινὰ τοῦ Ρίο Γκράντε, τὸ Τέξας, μιά ἀπέραντη, ἀνὸνη και ἀκατοίκητη ἔκτασι, ἦταν ἀκόμη ἐπαρχία τοῦ Μεξικοῦ. Στὸν ἀγριο αὐτὸ τόπο θρίσκαν ἕνα ἡλιό κι’ ἀφύλαχτο φρούριο. Τὸ ‘Αλάμο, που νῖ αὐτὸ οἱ Μεξικανοὶ δὲν εἶχαν πιά κανένα ἐνδιαφέρον. Μιά μέρα ὅμως, μερικές οἰκογενεῖες ‘Αμερικανῶν ῥῆσαν νὰ ἐγκατασταθοῦν σ’ ἐκεῖνες τίς ἐκτάσεις.

Οἱ πρῶτοι αὐτοὶ κάτοικοι τοῦ Τέξας ἀνησυχισαν, ὅταν ἔμαθαν, δεκαπέντε χρόνια μετὰ τὴν ἐγκατάστασί τους, πὺς, στὸ Μεξικό, εἶχε καταλάβει τὴν ἐξουσία ὁ στρατηγὸς Σαντάντα. Καὶ δὲν εἶχαν ἀδικο. Λίγους μῆνες ἀργότερα Μεξικανοὶ στρατῶτες, ῥῆσαν γιὰ νὰ κατασχοῦν και νὰ καταστρέψουν ὅλα ὅσα αὐτοὶ μὲ τὸοὺς κόπους εἶχαν δημιουργήσει και ἀξιοποιήσει.

Μὰ, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ τοὺς υποχρεῶσαν ἀκόμη νὰ πληρώσουν μιά ὁρειὰ φορολογία που ξεπερνοῦσε κατὰ πολὺ τίς δυνατότητές τους και τοὺς φοβέριαν πὺς θὰ τοὺς φυλάκιζαν, ἀν δὲν πληρώναν. Τὸ ἴδιο βράδυ, οἱ ὄντρες συγκεντρώθηκαν στὸ καφενεῖο και ἀποφάσισαν νὰ στείλουν ἕνα ἐκπρόσωπό τους στὸ δικτάτορα γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ ἐλαττώσῃ τίς ἀξιώσεις του.

Δυστυχῶς, ὅμως, ὁ σκληρὸς δικτάτορας, ὄχι μόνο δὲν τὸν ἄκουσε, ἀλλὰ πρόσταξε κιόλας νὰ κρατήσουν ἡς ὅπου τὸν ἀπεσταλέμένο και μὲ 7.000 στρατιῶτες ἐξέκρινε γιὰ τὸ Τέξας πῶς, ὅπως τοῦ εἶχαν πῆ, οἱ ‘Αμερικανοὶ τοῦ εἶχαν μεταφορῶσει σὲ σωστὸ παράδεισο. ‘Ο κινδυνὸς, λοιπόν, ἔκανε τοὺς ἀποίκους νὰ σχηματίσουν ἕνα πρόχειρο στρατό, ἀποφασισμένοι, ν’ ἀντιταθοῦν.

Ζήτησαν ἐπίσης βοήθεια ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες τους κι’ ἐκεῖνοι τοὺς ἐστειλαν μὲ τὸν συνταγματάρχη Τρέυβις ἕνα μῆνυμα, συμβουλευόντάς τους νὰ παρατήσουν τὸν ἄγωνα και νὰ υποχωρήσουν. ἀφὺ ἀνατινάζουν τὸ παλιὸ φρούριο και καταστρέφουν τὰ πάντα. ‘Ο φρούραρχος Μπουβὲ, ὅμως, ἀνέθηκε νὰ ὑπακούσῃ και ὅλοι οἱ ἄντρες του συμφώνησαν μαζί του.

‘Ο Τρέυβις ἔσχιζε τότε τὴ διατανή, ὀπλοῦντας πὺς θὰ πολέμουσε κι’ αὐτὸς μαζί τους, γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τοῦ Τέξας. Στὸ φρούριο θρίσκοντοσαν 155 ἄντρες, ἀποφασισμένοι νὰ πολεμήσουν ὡς τὴν τελευταία τους πνοή. Σ’ αὐτοὺς ῥῆσαν τὴν ἄλλη μέρα νὰ προστεθοῦν ἄλλοι τοῖα-τὰ ἢ ἐπικεφαλὴς τὸν Ντέβιντ Κρόκετ. πὺς μόνος του ἀξίζει γιὰ ὁλόκληρο στρατό!...

Στις 23 φεβρουαρίου 1936, οἱ Μεξικανοὶ ἄρρισαν νὰ βομβαρδίσουν τὸ φρούριο μὲ τὰ κανόνια τους και οἱ υπερασπιστὲς τοῦ ἔζησαν δέκα μέρες σὲ σωστὴ κόλασι. Τὴν ἐνδεκάτη ἡμέρα τὰ κανόνια οὐρῶσαν και στὴ 6 Μαρτίου ἄρχισε ἡ νενικὴ ἐπίθεσι τῶν 7.000 Μεξικανῶν. Οἱ 185 νενναῖοι υπερασπιστὲς τοῦ φρουρίου ἀνώνιστηκαν σὸν λιοντάρια!

Οἱ ἐπιδρομεῖς, ὄχι μόνο ἦταν ἀσυνκρίτα περισσότερες, μὰ εἶχαν τεράστια μέσα. ‘Αλλοὶ μπῆκαν στὸ φρούριο ἀπὸ τίς ρωγμές, που ἀνοῖξαν οἱ ὀδοὶς, και ἄλλοι ἀνεβῆκαν μὲ σκάλες ὡς τίς πολυμετρεῖς, ἀπὸ τὸν ἀγῶνα. Στὴν 21 ‘Απριλίου 1836 τὸ Τέξας ἀνακηρύχθηκε ἐνεξαρτητὸ, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ 1845 ἡ 26η ἀπὸ τίς ‘Ηνωμένες Πολιτεῖς τῆς ‘Αμερικής.

‘Η εὐσία τους αὐτὴ ὥστόσο δὲν πῆγε χαμένη. Συγκίνησε τὴν ἀμερικανικὴ κοινὴ γνώμη, και λίγες ὁδομάδες ἀργότερα ὁ στρατὸς Σάμου Χίουστον, ἐπὶ κεφαλὰς ἰακωσοῦ στρατοῦ ἐκδικήθηκε τοὺς ἡωκίους νεκρούς. Στις 21 ‘Απριλίου 1836 τὸ Τέξας ἀνακηρύχθηκε ἐνεξαρτητὸ, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ 1845 ἡ 26η ἀπὸ τίς ‘Ηνωμένες Πολιτεῖς τῆς ‘Αμερικής.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΤΑΝ αλβανικός κολασσός ο Ματίας Καρνόν, ή άλλοιώς «Κοκκινوترίχης», ο ιδιοκτήτης του «Μπέρν» των Χαμενών «Ελκηνών». Έκείνο το βράδυ, άκουμπιμένος στον πάγκο του, κρατούσε στίνα χέρι του ένα ποτήρι ούζα και στ' άλλο το ρεβόλβερ του και φώναζε: — Χόρεψε, πιταίρικο! Χόρεψε, σού λέω!

Πάνω στο τραπέζι, όπου τ'όταν άνεβάζει με το στίνα, ένα παιδί 13 χρονών, με κατάχλωμο και βασιανισμένο πρόσωπο, έλεγε ικετευτικά: — Δέ μπορώ άπόψε, Κοκκινوترίχη, δέ βαστάει τά πόδια μου...

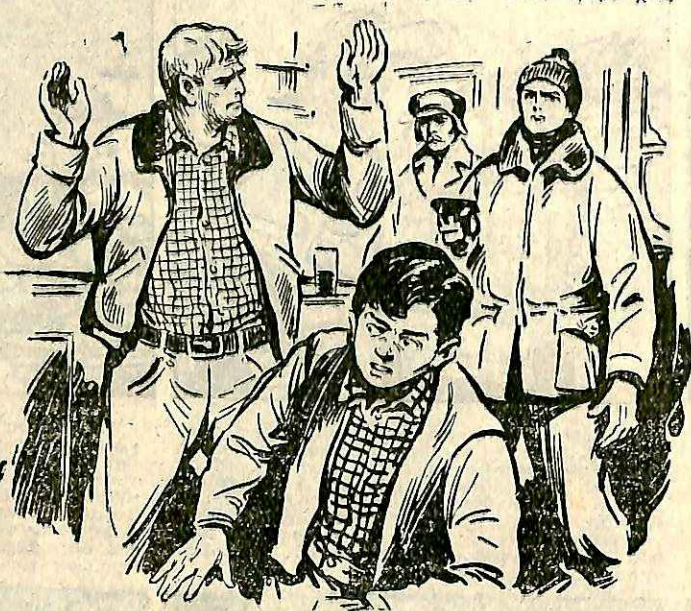
Καί, γελώντας άγρια, άρχισε νά πυροβολά στά πόδια του μικρού, που χοροπηδούσε κωμικά γιά ν' άποσύρει τίς σφαίρες.

Κανείς δέν πρόσφερε όταν άνοξε ή πόρτα καί μπήκε νέος μέ γούνινο παλτό. Τά χαρακτηριστικά του δείχνανε θέλγητρο καί ματία του λάμπανε. «Εδύλε ένα ρεβόλβερ, σημάδεψε τόν Κοκκινوترίχη καί πρόφερε έπιστακτικά: — Φτάνει πιά! Ψηλά τά χέρια, έσύ!

Ο μπάριμαν, κατάπληκτος, άφησε νά πέσει χάρμα τό ρεβόλβερ του.

Ποίος είσαι σύ; ρώτησε άπειλητικά. — Ύπνωμοτογράφης Μπελφές, τής «Επίτιμης Χωροφυλακής...» «Ελα δώ, μικρέ. Κάθισε κοντά μου. Σού έγυώμαι πώς δέ δά σέ πιράδει πιά αυτό τό ύποκείμενο... Καί τώρα —

νά κάνη τήν τύχη του. — Γιατί τόν καταγγέλλεις; ρώτησε ό Μπελφές. — Συναντηθήκαμε εδώ καί τρία χρόνια στό Σικάγο καί μοσκέλεψα όλα ταφέτα μου στά ζάρια. Γι' αυτό δροκίστηκα νά έκδικηθώ... — Φεύγω άμέσως, είπε ό ύπνωμοτογράφης.

— Όταν πιά! Ψηλά τά χέρια έσύ! φώναζε ό νέος.

Ανθρωδοκονηχι

ΣΤΟΝ ΚΑΝΑΔΑ

πρόσθεσε γυρίζοντας στόν Κοκκινوترίχη — χόρεψε έσύ! Γούργα, αλλοίως πυροβολώ!

Τό δάχτυλο του νέου άκουμπόσε στή σκανδάλη.

Ο Καρνόν άρπαξε άστραπιατά μία μπιλιάρη πάνω άπ' τόν πάγκο καί τό τήν πέταξε στό κεφάλι. Έκείνος όμως έσκυψε καί τήν άπόφυγε. Ύστερα κατάφερε μία φοβερή γροθιά στό στήνόν του Κοκκινوترίχη. «Ο γίγας σωρίστηκε χάρμα.

Ο Καρνόν σηκώθηκε, κατακόκκινος άπ' τό θυμό του, κι άρμισε πάνω στόν αντίπαλό του. Άλλ' ό άστρνομικός άπόφυγε τά χτυπήματα καί κάπου-κάπου τούδινε μία καλοσυγισμένη γροθιά. Στό τέλος τόν στρίψε κοντά στην πόρτα. Κι ό Κοκκινوترίχης, ντροπισμένος, τήν άνοιξε καί τ'έβαλε στά πόδια.

— Πώς σέ λένε καί τί δουλειά κάνεις εδώ; ρώτησε τότε ό Μπελφές τόν προστατευμένο του.

Μέ λένε Σεβερέν κι είμαι λαντζέρης πού μπάρ. Τρία βράδια τώρα, ό Κοκκινوترίχης μέ βρίζει νά χόρεψω μέ τό στίνα, γιά νά διασκεδάσ' ή πελατιά του. Σήμερα μέ τσάκισε στό έζλο καί δέ μέ βαστούσαν πιά τά πόδια μου... Προσέχτε όμως! Δέ θέ σ'ά σωχώραση ποτε τό έζλο πού τό δώσατε!

— Μη σέ νοιάζ'... Άδως μου τ'όρα νά φάω κάτι.

Ο Σεβερέν έτρεξε κι έφερε άπ' τήν κουζίνα ένα τέντζερ άρνι μέ φασόλια.

— Σ'ας φέρνω τό δικό του φαί τό καλύτερό! είπε. Μα πρέπει νά τό σκάσω, γιατί θά μέ σκοτώσ' όταν γυρίσ'... Δέ μπορείτε νά μέ πάρετε καί μένα στην άστρνομία!

— Είσαι πολύ μικρός... Άλλάς τε τώρα είμαι σέ άποστολή! Κυνηγάω κάποιον Σέριον, ένα Άμερικάνο, νά γυάνγκωστε, πού έδουκασε άπ' τή φυλακή. Θά σοδ δείξω τή φωτογραφία του, μήπως τόν είδες...

Ένας άντρας πού καθόταν κοντά στό Μπελφές, τόν άγγιξε στό μπράτσο καί πού ψιθύρισε έμπιστευτικά: — Άν κυνηγάς τό Σέριον, σέ πληροφοροί πώς έφυγε άπ' τή Βιεγεβίλ σήμερα τό πρωί.

Ο άστρνομικός τούρριξε μία φιλοπονητή ματιά. Ήταν ό τύπος του γέρου χρυσοθήρα, πού δέ μπόρεσε

μολάρχης. Σίγουρα, κάπου θά σταμάτησε.

— Τέλειωσε πρώτα τό φαί σας, Κερνάω καρέ.

Κι' άδειασε μέσα στό ποτήρι του άστρνομικού τό περισσώδες άπ' τό μπρίκι πού είχε μπροστά του.

Ο Μπελφές ήπιε τόν καφέ. Καθώς φορούσε ύστερα τά σκι του, μέ τήν πλίσιασε ό Σεβερέν καί τού είπε σιγά: — Άνισχυά... Αύτός πού σ'άς μίλησε, είναι άγνωστος εδώ. Μήπως είναι συνένοχος στό Σέριον;

— Άδύνατο. Ο Άμερικάνος δέν έχει συνένοχους.

— Φυλαχτήτε κι' άπ' τόν Κοκκινوترίχη. Κάπου θά σας παραφύλαξη... Ο άστρνομικός έκλινε. Τό φεγγάσι φώτιζε τό βρόμο.

Σέ λίγο όμως, ό Μπελφές άνοιωσε κακοδιαθεσία, ζαλμένος. Τά πόδια του λούγαν Προσπάθησε νά προχωρήσει άκόμα, αλλά δαν τό κατώρθε...

Πρίν χάσ' τις αισθήσεις του, κατάλαξε τήν αλήθεια: Τού είχαν ρίξει ναρκατικό μέσα στόν καφέ! Ο γερο-χρυσοθήρας ήταν σίγουρα ό Σέριον, μεταμφιεσμένος!

— * — Όταν συνήλθε, ό άστρνομικός βρισκόταν έσπλωμένος σέ μία γωνία του «Μπάρ» των Χαμενών «Ελκηνών». Τόν τριγύριζε ένα πλήθος άρμένιο, μέ εχθρικές διαθέσεις. Όταν έβλεπε νά σηκωθ'η, κατάλαβε πώς ήταν βεμένος χειροπόδαρα.

Μέ πούδ δικαιοματί... ρώτησε. Ο κυνηγός Χάρολντ, πού οι κοίτοι τόν είχαν διαλέξει γιά άμυνήν, τόν δέκονε.

— Θά σ' άφίσουμε έλεύθερο όταν μάς έξηγήσεις πώς βρέθηκε κοντά σου ό Κοκκινوترίχης, μαχαίραμένος, καί πώς κρατούσες στό χέρι σου τό πορτοφολί του, πού δέν είχε πιά ούτε ένα σέντε.

Ο Μπελφές έξηγήσε πώς τού είχε βάλει ναρκατικό στόν καφέ του ό ληστής, πού παρακολουθούσε.

— Άν ό χρυσοθήρας πού μέ κέρασε χτές τό βρόδυ, δέν είναι ό Σέριον, δέν είχε κανένα λόγο νά

φύγη άπ' τή Βιεγεβίλ, πρόσθεσε. Φέρτε τόν εδώ. — Όλοι κυτάχτηκαν, έκπληκτοι, κι' όμολόγησαν πώς δέν τόν είχαν ξαναβ'.

— Νά πώς πιστεύω, ότι συνέβησαν τά πράγματα, είπε τότε ό άστρνομικός. — Όταν έφυγα χτές τό

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Άνω — Κάτω σταυρόλεξο

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) ΚΑΠΕΛΛΑΣ — ΚΙΒΩΤΟΣ. 2) ΟΛΑΤΑΣ — ΚΕΡΑΙΑ. 3) ΠΑΛΟΜΑΡ. 4) ΠΛΑΤΑΝΙ — ΑΝΑΚΑΤΟ. 5) ΑΙΝΟΣ — ΑΓΡΑ — ΟΜΑΝ. 6) ΑΜΑΝ — ΒΟΑΣ — ΑΛΑΝΙ. 7) ΤΕΟ — ΒΡΕ. 8) ΑΙΣ — ΕΥΡΑΦΙΑ — ΣΚΙ. 9) ΡΟΣ — ΑΥΑ. 10) ΕΝΘΕΝ — ΑΙΑΣ — ΜΑΤΙ. 11) ΛΙΑΝ — ΤΡΑΜ — ΚΩΝΟΣ. 12) ΕΑΡΙΝΑΙ — ΠΕΡΣΙΝΑ. 13) ΑΡΑΒΟΛΑ. 14) ΑΚΟΣΜΑ — ΣΙΔΕΡΟ. 15) ΣΥΣΤΑΣΗ — ΘΑΝΑΣΗΣ.

- ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΚΟΥΠΙΑ — ΕΛΕΦΑΣ. 2) ΑΝ — ΔΑΜΠΟΝΙΑ — ΚΥ. 3) ΠΑΓΑΝΑ — ΘΑΡΡΟΣ. 4) ΕΤ — ΤΟΝΤ — ΡΕΝΙ — ΣΤ. 5) ΛΑΠΑΣ — ΕΞΟΝ — ΝΑΜΑ. 6) ΑΣΑΝ — ΒΟΥΣ — ΤΑΡΑΣ. 7) ΛΙΑΟ — ΑΡΙΑ. 8) ΝΟ — ΓΑΤΑΚΙΑ — ΒΑ. 9) ΜΑΡΣ — ΑΜΠΟ. 10) ΙΚΑΝΑ — ΒΙΑΣ — ΕΛΣΑ. 11) ΒΕΡΑ — ΑΡΑΨ — ΚΡΑΙΝ. 12) ΩΡ — ΚΟΛΕ — ΑΜΩΣ — ΔΑ. 13) ΤΑΡΑΜΑ — ΑΝΙΣΕΣ. 14) ΟΙ — ΤΑΝΑΚΗΤΟΝ — ΡΗ. 15) ΣΑΤΟΝΙ — ΊΣΛΑΟΣ.

- Δισύλλαδες λέξεις 1) ΚΟΣΜΟΣ. 2) ΜΟΣΧΑ. 3) ΧΑΡΑ. 4) ΡΑΦΙ. 5) ΦΙΛΟΣ. 6) ΛΟΣΤΟΣ. 7) ΤΟΣΚΑ. 8) ΚΑΒΑ. 9) ΒΑΘΥ. 10) ΘΥΡΑ. 11) ΡΑΦΗ. 12) ΦΗΜΗ. 13) ΜΗΛΑ. 14) ΛΑΘΗ. 15) ΘΗΡΑ. 16) ΡΑΚΙ. 17) ΚΙΝΑ. 18) ΝΑΟΣ. 19) ΟΣΜΗ. 20) ΜΗΡΟΣ.

Φίλμ καί χρώματα

- 1) «Ο κόκκινος δαίμων του Λάσ Άν. Τζελεν». 2) «Τό κορίτσι μέ τά μαύρα». 3) «Κιτρνους ούρανο». 4) «Τά κόκκινα παπούτσια». 5) «Ο άνθρωπος μέ τά γκρι. ζαν». 6) «Αίμα στόν πράσινο έζλο». 7) «Μαύρος νάκισσος». 8) «Ο Άνγκελος μέ τά κόκκινα». 9) «Λευκός νάκισσος». 10) «Κουρασίοι του Κίρριου Ποταμού». 11) «Εγκλημα στην πράσινη θύλα». 12) «Ο πειρασμός μέ τό κόκκινο μπικίνι». 13) «Τό σινεμά τόν μαύρον άέτον». 14) «Τά κίτρινα γερικά έξορμούν». 15) «Ο δολοφόνος μέ τήν κόκκινη μάσκα».

Όμοιομορφα έλλειροσύμφωνα

- 1) ΠΙΛΑΙ. 2) ΚΙΔΑΡΙ. 3) ΦΙΛΑ. ΚΙ. 4) ΤΙΜΑΡΙ. 5) ΠΙΘΑΡΙ. 6) ΚΡΙΑ. ΡΙ. 7) ΣΙΤΑΡΙ.

Τί λείπει:

- Άπό τή Β είκόνα, λείπουν: 1) Η ό. βόνη του ραδιοφώνου. 2) Τά φρούτα άπό τή φρουριέρα. 3) Τό αχλάδι άπό τό τραπέζι. 4) Τά πλαγιά στήλιματα τής καρέκλας, κάτω. 5) Τό αγέδιο άπό τήν πλαφονιέρα. 6) Τό κοριτσάκι. 7) Η μπάλλα άπό τό πάτωμα. 8) Τό πιατό άπό τό έπιπλο στό δάσος.

- Άπό τήν Γ είκόνα: 1) Η γλάστρα πάνω άπό τό ραδιόφωνο. 2) Ο φύγκος τής μικρής. 3) Τό θιόλο καί 4) Τό μικρό πιατό πού πάνω άπό τό τραπέζι. 5) Τό κεντήμα. 6) Τό κάδρο. 7) Τό ημερολόγιο. 8) Η καρέκλα, άριστερά.

- Άπό τήν Δ είκόνα: 1) Τό απ'άνω τής πλαφονιέρας. 2) Τό έσωτερικό του κάδρου. 3) Τά γυαλιά. 4) Τά ένα πορτάκι στό ραδιοφώνον. 5) Η πινα. 6) Τό τραπέζιο ραδιοφώνον. 7) Ένα πιατό καί 8) Τό άνακλιματάκι.

Η λύσις του ύπ' άριθ. 358 σταυρολέξου

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) ΠΙΚΑΠ — ΙΜΕΡΟΣ. 2) ΣΟΛΕΣ — ΚΗΠΟΣ. 3) ΑΧ — ΚΑΡΑΠΑΝΟΣ. 4) ΦΑ. 4) ΡΩΣ — ΣΑΜΑΡΑΣ — ΤΟΝ. 5) ΑΡΑΣ — ΣΟΡΟΣ — ΚΑΡΤ. 6) ΚΕΡΑΚ — ΣΑΣ — ΚΑΡΕΣ. 7) ΑΣΙΤΟΝ — ΜΟΝΙΚΑ. 8) ΑΝΤ — ΠΗΚ — ΑΤΑΦΑ. 9) ΑΝΤΙΚΑΡΚΙΝΙΚΑ. 10) ΑΝΙΑΝ — ΑΗΚ — ΙΝΑ. 11) ΣΜΙΚΡΑ — ΑΟΡΑ. 12) ΤΟΣΟΙ — ΧΗΝ — ΣΗΣΙΣ. 13) ΡΙΟΝ — ΚΑΡΕΑ — ΣΙΜΑ. 14) ΕΡΣ — ΠΑΡΙΑΝΑ — ΡΑΝ. 15) ΙΑ — ΚΟΣΤΑΡΙΚΑ — ΙΟ. 16) ΝΑΡΚΗ — ΑΩΤΕΣ. 17) ΔΟΝΤΑΣ — ΝΗΙΟΝ.

- ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΚΑΡΑΚΑΣ — ΣΤΡΕΪΤ. 2) ΧΩΡΕΣ — ΑΜΟΙΡΑ. 3) ΣΑΡΙ — ΑΝΙΣΟΝ. 4) ΊΣ — ΣΑΤΑΝΙΚΟΝ — ΝΟ. 5) ΚΟΚ — ΚΟΝΤΑΡΙ — ΚΑΝ. 6) ΑΛΑΣ — ΝΤΙΝΑ — ΠΟΡΤ. 7) ΠΕΡΑΣ — ΚΑΣΚΑ. 8) ΣΑΜΟΣ — ΠΑΛ — ΧΑΡΤΗΣ. 9) ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΡΙΑ. 10) Ι. ΚΑΡΟΣ — ΚΚΚ — ΝΕΑΡΑ. 11) ΜΗΝΑΣ — ΑΝΙΩΝ. 12) ΕΠΟΣ — ΜΑΝΙΑ — ΑΚΤΗ. 13) ΡΟΣ — ΚΟΤΙΝΟΣ — ΛΕΙ. 14) ΟΣ — ΚΑΝΑΚΑΡΗΣ — ΣΟ. 15) ΤΑΡΙΦΑ — ΑΣΙΡ. 16) ΦΟΡΕΜΑ — ΤΙΜΑΙ. 17) ΜΑΝΤΣΑ — ΒΑΣΑΝΟΣ.

Ε. ΝΟΥΜΠ

Η ελληνογραφία μας

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ (ιστρός κ. Α. Λ. απάντησε ταχυδρομικώς στις: Τριανταφυλλάν, Φιλιπποπούλου, Καρβίτσαν, Χαρα-Μαρίαν, Θεοδωρίδου, Κράσανη, Χαρα-Μαρίαν, Δημητρίου, Σπυροδούλου, Κύπρου καί Δημητρίου Ματζουράνη, Κάτω χάρη, Νάσον.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ (ιστρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στις: Ι. Κυριαζάκου, Τρίπο-λιν, Γ. Τελεντίου, Καίτη καί Βούλα Καβαλλιέρου, Ίδωκην.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ απάντησε ταχυδρομικώς στους: Γιαννίτη Δημή-τριον, Βαδουσίκο Σαβίν, Δημητρίου Νικόλαον καί Γεωργιάδου Ευτέρην. Η «Άμοιρη γυναίκα» νά στείλ'η τή διεύ-θυνσ' της.

ΚΥΠΡΙΟΣ

Η ΚΙΚΗ Κωνσταντίνου, Γιάννη Περίου Νο 4, Κυρηνεία, Κύ-προς, θέλει ν' αλληλογραφήσ' με νέ-ους άπό τήν Έλλάδα, ηλικίας 18—20 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μίας άγνης καί σταθερής φίλης.

Η ΧΑΡΙΣ Χρίστοδού-λ' ο υ, Άρχιεπισκόπου Κυπριακού Νο 11, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλο-γραφησ' με νέους καί νέες άπό τήν Ελλάδα, μέ σκοπό τήν ανάπτυξ' μίας καλής καί σταθερής φίλης.

Η ΝΤΙΤΑ Δημητρίου, Νεοκκομίου Άμμοχώστου, Άμμοχώ-στου, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφή-σ' με νέες καί νέους άπ' όλο τόν κόσμο, στην ελληνική γλώσσα.

Η ΡΩΣ ΑΡΑΜΑΝΟΥΦ, (16 χρόνων), Μίκωνος, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφή-σ' με νέους άπ' όλο τόν κόσμο, στην ελληνι-κή, άγγλική καί αραβική γλώσσα, μέ σκοπό τήν ανάπτυξ' μίας καλής καί σταθερής φίλης.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Δυό φίλοι, Ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΠΑ-ναγιώτου καί Ο Τάκης Άντωνί-ου, Κάτω Πολεμιδιά, Λεμεσός, Κύ-προς, ζητούν ν' αλληλογραφήσ' με νέες άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμη-σ' άπό τήν Έλλάδα καί τήν Αίγυπτο, ηλικίας 15—10 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα.

Ο ΆΡΙΣΤΟΣ ΣΤΕΛΙΟΥ, Μπουμπουλίνας Νο 2α, Λευκωσία, Κύ-προς, θέλει ν' αλληλογραφήσ' με νέες άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμη-σ' άπό τήν Έλλάδα καί τήν Αίγυπτο, ηλικίας 15—10 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα.

Ο ΆΝΔΡΕΑΣ Άντωνί-δης, Ταχ. Κιβ. 515, Λευκωσία, Κύ-προς, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσ' με νέες άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμη-σ' άπό τήν Έλλάδα καί τήν Αίγυπτο, ηλικίας 15—10 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ' ΜΙ-τσης, Άνω Ζωδια, Λευκωσία, Κύ-προς, θέλει ν' αλληλογραφήσ' με νέες άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμη-σ' άπό τήν Έλλάδα, μέ σκοπό τή συναν-σ' μίας καλής καί σταθερής φίλης.

Ο ΆΝΔΡΕΑΣ Άθανά-σιου, Φυλιά Μόρφου, Λευκωσία, Κύ-προς, ζητεί ν' αλληλογραφήσ' με μορ-φωμένες νέες άπ' όλη τήν Έλλάδα, η-λικίας 16 — 22 χρόνων, μέ σκοπό τή συναν-σ' μίας καλής καί σταθερής φίλης. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν νά στεί-λουν μία φωτογραφία τους.

Δυό φίλοι, Ο ΗΛΙΑΣ Όρφ-αν ο υ καί Ο Άδράμης Άνδρέου, Ασά-ματος, Κυρηνεία, Κύπρος, θέλουν ν' αλ-ηλογραφήσουν με νέες άπό τήν Έλλά-δα, στην ελληνική καί άγγλική γλώσσα. Ο ΠΕΤΡΑΚΗΣ Αμερ-ι-κά ν ο ς, (19 χρόνων), Σωκράτους 4, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος,

έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσ' με νέες άπό τήν Έλλάδα καί τήν Αίγυπτο, στην ελ-ληνική γλώσσα, μέ σκοπό τήν ανάπτυξ' μίας καλής καί σταθερής φίλης. Τό Ί-διο θέλει καί ο ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Ν ε α ρ χ ο υ, (19 χρόνων), Σωκρά-τους Νο 1, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος.

Ο Γιαννάκης Στυλι-αν ο υ, Γεωργίου Φραγκοπού 7, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσ' με νέ-ες άπ' όλο τόν κόσμο, ιδιαίτερας άπό τήν Έλλάδα, ηλικίας 13—17 χρόνων, μέ σκοπό τήν ανάπτυξ' μίας καλής καί σταθερής φίλης.

Ο Γιαννάκης Πολεμι-δ' ι ώ τ η ς, Γιαννούλη Χαλέπα, Λε-μεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογρα-φήσ' με νέες άπό τήν Έλλάδα, η-λικίας 13—17 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνα-πτυξ' μίας καλής καί σταθερής φίλης.

Ο ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ ΧΡΙ-στού, Έρμου Νο 128, Λάρνακα, Κύ-προς, θέλει ν' αλληλογραφήσ' με νέες άπ' όλο τόν κόσμο, ιδιαίτερας άπό τήν Έλλάδα καί τήν Κύπρον, μέ σκοπό τήν ανάπτυξ' μίας καλής καί σταθερής φί-λίας.

Ο Δ. Άντωνιάδης, Δη-μοτική Άγοράς Νο 21, Λάρνακα, Κύ-προς, ζητεί ν' αλληλογραφήσ' με νέες άπό τήν Έλλάδα καί τήν Κύπρον, μέ σκοπό τήν ανάπτυξ' μίας καλής καί σταθερής φίλης.

Ο ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΠΑΔΟ-πού ο υ, Άγίου Άνδρέου Νο 38, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογρα-φήσ' με μαθήτριες άπό τήν Έλλάδα καί τή Λευκωσία, ηλικίας 14—17 χρό-νων.

Ο Άνδρέας Γ. Άρχο-ν-τ' ι δ η ς, Ταχ. Ουρίς 441, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσ' με νέες άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμη-σ' άπό τήν Έλλάδα καί τήν Αίγυπτο, ηλικίας 15—10 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα.

Ο ΑΡΙΣΤΟΣ ΣΤΕΛΙΟΥ, Μπουμπουλίνας Νο 2α, Λευκωσία, Κύ-προς, θέλει ν' αλληλογραφήσ' με νέες άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμη-σ' άπό τήν Έλλάδα καί τήν Αίγυπτο, ηλικίας 15—10 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα.

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΧΡΙ-στού ο υ, Νέον Λεωφόρο, Μόρ-φου, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφ-ήσ' με Έλληνίδες άπό τό έσωτερικό.

Ο ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ ΧΡΙ-στού ο υ, (19 χρόνων), Πε-λ-λαπίς, Κυρηνεία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσ' με νέες άπό τήν Έλ-λάδα καί τά νησιά, ηλικίας κάτω τών 20 χρόνων, μέ σκοπό τήν ανάπτυξ' μίας καλής καί σταθερής φίλης.

Ο ΠΕΤΡΑΚΗΣ ΜΙΧΑ-ή-δης, (18 χρόνων), Κόκκινου 10, Άγίου Δομετίου, Κύπρος, ζητεί ν' αλ-ηλογραφήσ' με νέες άπ' όλη τήν Έλ-λάδα, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων. Φωτο-γραφία άπαραίτητη.

Ο ΣΤΕΛΙΟΣ Άνδρέου, Μ. Κασσαλή 1, Σπυροδούλου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσ' με νέ-ους καί νέες άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμησ' άπό τήν Έλλάδα, Αίγυπτο καί Ίσραήλ, μέ σκοπό τήν ανταλλαγή γραμματίσμων.

Ο ΣΠΥΡΟΣ Ένωτιό-δης, Ταχ. Ουρίς 567, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσ' με νέες άπό τήν Έλλάδα καί τό Λίβαν, ηλικίας 15—17 χρόνων, μέ σκοπό τήν άναπτύ-ξ' μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φω-τογραφία άπαραίτητη.

Ο Π. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Τρα-χών, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν' αλ-ηλογραφήσ' με νέες άπ' όλο τόν κό-σμο, ιδιαίτερας άπό τήν Έλλάδα, μέ σκοπό τήν ανάπτυξ' μίας καλής καί σταθερής φίλης.

Ο ΆΝΔΡΕΑΣ Ίωαννί-δης, Κλήμου Νο 18, Άγιος Δομετί-ος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλλη-λογραφήσ' με νέες άπ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 14—16 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μίας καλής καί σταθερής φίλης.

Ο ΞΕΝΙΟΣ Δ. Τριαντα-φύλλ' ι δ η ς καί Ο Ν. Καμιντζής, Άγίου Νάπα, Άμμοχώστου, Βαρδάρη, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες άπό τήν Έλλάδα.

Ο Π. ΣΠΕΝΟΪ, (16 χρόνων), Λευκωσίαν, Κύπρος, θέλει ν' αλληλο-γραφησ' με μαθήτες καί μαθήτριες τής ηλικίας του, άπό τήν Άθήνα ή τόν Λον-δίνο, μέ σκοπό τήν ανάπτυξ' μίας κα-λής καί σταθερής φίλης.

Ο Ζ. Κλεάνθης, Πλατεία Δημοτικής Άγοράς, Νο 2, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσ' με νέ-ες άπ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 15—17 χρόνων, μέ σκοπό τήν ανάπτυξ' μίας καλής καί σταθερής φίλης.

Ο ΡΟΛΑΝΔΟΣ Ίωάν-ν ο υ καί Ο Λάκης Βασιλείου, Πολυ-κατοικίες Άγίου Νικολάου Νο 15, Λε-μεσός, Κύπρος, έπιθυμούν ν' αλληλο-γραφησ' με νέες άπ' όλο τόν κό-σμο, κυρίως άπό τήν Εύρώπη, μέ σκο-πό τήν ανάπτυξ' μίας καλής καί στα-θερής φίλης.

Ο ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Ι. Όρ-φ αν ο ς, Ζακύνθου 4, Σπυροδού-λου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλο-γρα-φήσ' με νέες άπ' όλη τήν Έλλάδα, ι-διαίτερα άπό τήν Άθήνα, μέ σκοπό τήν ανταλλαγή καρτ — ποστάλ καί τή συναν-σ' μίας καλής καί σταθερής φί-λίας.

Ο ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Ι. Όρ-φ αν ο ς, Ζακύνθου 4, Σπυροδού-λου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλο-γρα-φήσ' με νέες άπ' όλη τήν Έλλάδα, ι-διαίτερα άπό τήν Άθήνα, μέ σκοπό τήν ανταλλαγή καρτ — ποστάλ καί τή συναν-σ' μίας καλής καί σταθερής φί-λίας.

Ο ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Ι. Όρ-φ αν ο ς, Ζακύνθου 4, Σπυροδού-λου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλο-γρα-φήσ' με νέες άπ' όλη τήν Έλλάδα, ι-διαίτερα άπό τήν Άθήνα, μέ σκοπό τήν ανταλλαγή καρτ — ποστάλ καί τή συναν-σ' μίας καλής καί σταθερής φί-λίας.

Ο ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Ι. Όρ-φ αν ο ς, Ζακύνθου 4, Σπυροδού-λου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλο-γρα-φήσ' με νέες άπ' όλη τήν Έλλάδα, ι-διαίτερα άπό τήν Άθήνα, μέ σκοπό τήν ανταλλαγή καρτ — ποστάλ καί τή συναν-σ' μίας καλής καί σταθερής φί-λίας.

Ο ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Ι. Όρ-φ αν ο ς, Ζακύνθου 4, Σπυροδού-λου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλο-γρα-φήσ' με νέες άπ' όλη τήν Έλλάδα, ι-διαίτερα άπό τήν Άθήνα, μέ σκοπό τήν ανταλλαγή καρτ — ποστάλ καί τή συναν-σ' μίας καλής καί σταθερής φί-λίας.

Ο ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Ι. Όρ-φ αν ο ς, Ζακύνθου 4, Σπυροδού-λου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλο-γρα-φήσ' με νέες άπ' όλη τήν Έλλάδα, ι-διαίτερα άπό τήν Άθήνα, μέ σκοπό τήν ανταλλαγή καρτ — ποστάλ καί τή συναν-σ' μίας καλής καί σταθερής φί-λίας.

Ο ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Ι. Όρ-φ αν ο ς, Ζακύνθου 4, Σπυροδού-λου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλο-γρα-φήσ' με νέες άπ' όλη τήν Έλλάδα, ι-διαίτερα άπό τήν Άθήνα, μέ σκοπό τήν ανταλλαγή καρτ — ποστάλ καί τή συναν-σ' μίας καλής καί σταθερής φί-λίας.

Ο ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Ι. Όρ-φ αν ο ς, Ζακύνθου 4, Σπυροδού-λου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλο-γρα-φήσ' με νέες άπ' όλη τήν Έλλάδα, ι-διαίτερα άπό τήν Άθήνα, μέ σκοπό τήν ανταλλαγή καρτ — ποστάλ καί τή συναν-σ' μίας καλής καί σταθερής φί-λίας.

Ο ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Ι. Όρ-φ αν ο ς, Ζακύνθου 4, Σπυροδού-λου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλο-γρα-φήσ' με νέες άπ' όλη τήν Έλλάδα, ι-διαίτερα άπό τήν Άθήνα, μέ σκοπό τήν ανταλλαγή καρτ — ποστάλ καί τή συναν-σ' μίας καλής καί σταθερής φί-λίας.

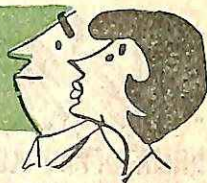
Ο ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Ι. Όρ-φ αν ο ς, Ζακύνθου 4, Σπυροδού-λου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλο-γρα-φήσ' με νέες άπ' όλη τήν Έλλάδα, ι-διαίτερα άπό τήν Άθήνα, μέ σκοπό τήν ανταλλαγή καρτ — ποστάλ καί τή συναν-σ' μίας καλής καί σταθερής φί-λίας.

Ο ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Ι. Όρ-φ αν ο ς, Ζακύνθου 4, Σπυροδού-λου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλο-γρα-φήσ' με νέες άπ' όλη τήν Έλλάδα, ι-διαίτερα άπό τήν Άθήνα, μέ σκοπό τήν ανταλλαγή καρτ — ποστάλ καί τή συναν-σ' μίας καλής καί σταθερής φί-λίας.

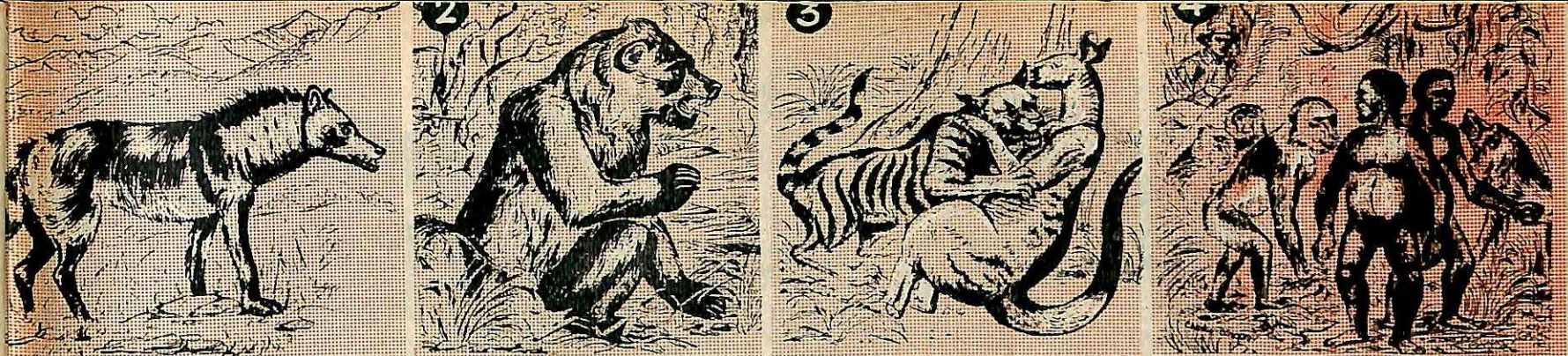
ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 20 - 26 Ιουλίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΔΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Πρέπει τις ημέρες αυτές να εργαστήτε έντατα και ευσυνείδητα για τα άστρα δεν επηρεάζουν ευνοϊκά τον επαγγελματικό τομέα. ★ Θα επιτύχετε κάποια σκόπη σας, αν εκμεταλλευτήτε μία ευκαιρία, που θα παρουσιασθή.	★ Το Σαββατοκύριακο θα περάσει με ευχάριστες διασκεδάσεις χάρις σε πρόσκληση, που δεν περιμένετε. ★ Άγαπημένο πρόσωπο θα σας στενοχωρήσει με τις αδικαιολόγητες υποψίες του. Θεωρήστε τις σαν απόδειξη της αγάπης του.	★ Προσέξτε ακόμα και το πιο ασήμαντο τραύμα, γιατί υπάρχει κίνδυνος μολύνσεως. ★ Ανωμαλίες στο σύστημα γεννητικού συστήματος, ιδίως για τους άντρες. ★ Τα πόδια απαιτούν ιδιαίτερη προσοχή και φροντίδες. ★ Τυχερό το 7.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Στον επαγγελματικό τομέα, τα πράγματα δεν εξελίσσονται όπως το επιθυμείτε. Αυτό όμως δεν πρέπει ούτε να σας αποθαρρύνει, ούτε να σας κάνει να χαλαρώσετε το ρυθμό της εργασίας σας. ★ Ενδιαφέρουσα πληροφορία.	★ Μη αφέστε να σας παρασύρουν σε μία περιπέτεια, για την οποία πολύ γρήγορα θα μετανοήσετε. Οι γυναίκες ιδίως πρέπει να προσέχουν, γιατί ο έρωτας θα τους παίξει ένα πολύ άσχημο παιχνίδι.	★ Αν και η υγεία παραμένει καλή, σας βασανίζουν αδικαιολόγητες ανησυχίες. ★ Έχετε ανάγκη από άφθονο ύπνο. ★ Αποφύγετε λοιπόν να μειώσετε τις ώρες του. Προσπαθήστε αντίθετως να αυξήσετε τις ώρες, που του αφιερώνετε.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Η φαντασία θα παίξει κατά την περίοδο αυτή σπουδαίο ρόλο και θα σας βοηθήσει να βελτιώσετε ή τουλάχιστον να σταθεροποιήσετε την επαγγελματική σας θέση. ★ Πρέπει να εργαστήτε με σύστημα και θάρρος.	★ Αποφύγετε κατά το Σαββατοκύριακο τις κοπιαστικές εκδρομές και διασκεδάσεις. ★ Η ταλαιπωρία θα σας χαλάσει το κέφι. ★ Για τις γυναίκες ιδίως, καθυστερήσει σε ραντεβού θα έχει πολύ δυσάρεστες συνέπειες.	★ Τ' άστρα επηρεάζουν ευνοϊκά την υγεία και βοηθούν τους ασθενείς να ανακαταστήσουν σύντομα χαμένες δυνάμεις. ★ Σε περιπτώσεις αδικαιολόγητης απροσεχίας σας προς το στομάχι και το σκεύος. ★ Τυχερό το 7.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Περίοδος κατάλληλη για να ρυθμίσετε κάθε είδους εκκρεμότητα. ★ Φιλικό πρόσωπο θα σας βοηθήσει σε ώρα ανάγκης, χωρίς να του το ζητήσετε. ★ Ηλίας και Ζεύς προκαλούν ανωμαλίες στον οικονομικό τομέα.	★ Αποκαρσυνήτε εγκαίρως από πρόσωπο, που σας ώθει σε σπατάλες και σας έχει αποδείξει κατ' επανάληψη, πως δεν είναι έξω της εμπιστοσύνης και της αγάπης σας. ★ Ακούστε τις συμβουλές ειλικρινούς φίλου.	★ Πάνοι μετακινούνται, που οφείλονται σε νευραλγία. Μη ανησυχείτε, όλα θα περάσουν και μάλιστα πολύ σύντομα. ★ Το ήθικ επηρεάζει σημαντικά την υγεία. ★ Αποφύγετε τις στενωχίες και μη χάνετε καμμία διασκέδαση.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Έξυπνος χειρισμός υποθέσεως θα μεταβάλει την κατάσταση και θα σας κάνει να κερδίσετε μία μάχη, που θεωρούσατε σχεδόν χαμένη. ★ Αποφύγετε μία διαμάχη, που θα σας φέρει αντίμετωπο με εκδικητικό πρόσωπο.	★ Κατά το Σαββατοκύριακο ιδίως θα παρουσιαστούν πειρασμοί στους οποίους δεν πρέπει να ενδώσετε. ★ Οι νέες θα περάσουν ευχάριστες βραδιές κοντά σε αγαπημένο πρόσωπο. ★ Ευκαιρία συμφιλίωσης για τους χωρισμένους.	★ Ανωμαλίες, που οφείλονται μάλλον σε αλλεργία. Προσπαθήστε να ανακαλύψετε τα αίτια. ★ Ο οργανισμός σας έχει ανάγκη από μία κουρά αποτοξίνωσης. Το έραυδο τρώει ελαφρά και καλή προτίμηση φρούτα.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Νέα γνωριμία, που θα παίξει σημαντικό ρόλο στο ποσοχές μέλλον. Προς το παρόν αποφύγετε τις αλλαγές, γιατί δεν επηρεάζονται ευνοϊκά από τα άστρα. ★ Η διορατικότητά θα σας προσφύλαξη από σοβαρό κίνδυνο.	★ Αύξησι του ερωτισμού σας παρασύρει σε ασεβήσκειες ενέργειες. Οι νέες ιδίως πρέπει να προσέχουν τις καινούργιες γνωριμίες και να αποφύγουν να δείξουν απεριόριστη εμπιστοσύνη σε πρόσωπο, που θ' αποδειχθεί ανάξιο.	★ Προφυλάξεις και λογική συμπεριφορά, είναι απαραίτητες για την καλή διατήρησή της υγείας σας. ★ Στην παραμικρότερη ανωμαλία, που θα παρουσιάσουν τα μάτια σας, επισκεφθείτε έναν οφθαλμίατρο. ★ Το 7 φέρνει τύχη.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Θα πραγματοποιήσουν με μεγάλη καθυστέρηση υποσχέσεις, που σας έδωσαν και στις οποίες έχετε στηρίξει πολλές ελπίδες. ★ Η τύχη θα ευνοήσει ιδιαίτερα τα επαγγέλματα, που αποδέχονται στον εξωραϊσμό της γυναίκας.	★ Απροσδόκητη αλλαγή στον αίσθηματικό τομέα, η οποία όμως δε θα σας εξασφαλίσει την ευτυχία, που περιμένετε. ★ Κίνδυνος να πληγωθείτε αγαπημένο πρόσωπο με μία ατοχή ενέργεια. ★ Θα σας βασανίσουν αμφιβολίες.	★ Αδυσχεσία, στην οποία δε δίνετε προσοχή, κινδυνεύει να προκαλέσει δυσάρεστες επιπλοκές. ★ Αποφύγετε, όσο το δυνατόν, να εκτίθεστε σε κινδύνους. ★ Αποφύγετε τα ξενύχτια και αυξήστε τις ώρες ύπνου.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Η εργασία θα είναι κατά την περίοδο αυτή σκληρή και δε θα παρουσιάσει ενδιαφέρον. Δεν πρέπει όμως να χαλαρώσετε τις προσπάθειες. ★ Επιμονή και υπομονή δε θ' αργήσουν να αποδώσουν καρπούς.	★ Προσφύλαξη πρόσωπο θα σας στενοχωρήσει με τις συμπεριφορές του. ★ Μία αφορημάδα σας θα γίνει άφορημα ποσειδών με έτεροφύλο πρόσωπο. ★ Κρατάτε σημειώσεις, για να είστε συνεπής στα ραντεβού σας.	★ Τα άστρα δεν ευνοούν την υγεία και γι' αυτό πρέπει να την περιβάλετε με ιδιαίτερες φροντίδες. ★ Η ζωή στον καθαρό αέρα και τα σπορ θα σας ωφελήσουν και θ' αυξήσουν την ευδαιμονία.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Τα γεγονότα δικαιολογούν απόλυτως την αίσιοδοξία σας. ★ Προσέξτε πολύ τη Δευτέρα 24 γιατί κινδυνεύετε να κάνετε κάποιο λάθος, που θα έχει δυσάρεστο αντίκτυπο στην εργασία. ★ Μη βασίζεστε σε υποσχέσεις.	★ Ταξίδι, που θα κάνετε για επαγγελματικούς λόγους ή για λόγους υγείας, θα σας εξασφαλίσει μία ευχάριστη αίσθηματική περιπέτεια. ★ Τα άστρα σας βοηθούν να κατακτήσετε πρόσωπο, που θεωρούσατε απληροίτητο.	★ Οι ηλικιωμένοι θα ξαναβρουν κατά την περίοδο αυτή μία ζωτικότητα, που είχαν χάσει από καιρό. ★ Εκμεταλλευτείτε, χωρίς υπερβολές την αυξημένη του δυναμισμού, που σας εξασφαλίζουν τα άστρα. ★ Τυχερό το 6.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Σημαντικό έσοδο, που είναι προτιμότερο να επενδύσετε του προσοφάτου παρελθόντος. ★ Ένα ταξίδι θα σας επιτρέψει να ευρύνετε τον κύκλο των γνωριμιών και να βελτιώσετε έτσι σημαντικά την εργασία σας.	★ Ευκαιρία να εξακριβώσετε τι σκέπτεται για σας και ποιές είναι οι απόψεις σας διαφόρων προσώπων, που σας ενδιαφέρει. ★ Φαντασία και υπερβολική αισιοδοξία ίσως σας κάνουν να ακολουθήσετε λανθασμένο δρόμο.	★ Οι νέοι πρέπει να αποφύγουν τις περιπετειές, ιδίως αν περνούν τις διακοπές τους κοντά στη θάλασσα. ★ Μη πέφτετε στο κρεβάτι αμέσως μετά το δείπνο. ★ Ο χρυσός σας φέρνει τύχη. Αριθμός το 2.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Η Σελήνη επηρεάζει ευνοϊκά τη ζωή σας και προαναγγέλλει ότι θα συμβούν σύντομα σημαντικά γεγονότα. ★ Τα άστρα σας βοηθούν να κάνετε νέες γνωριμίες, από τις οποίες θα ωφεληθήτε πολύ στο μέλλον.	★ Θα κάνετε κατά τις ημέρες αυτές μια πολύ ενδιαφέρουσα συνάντηση. ★ Τα άστρα πάντως δημιουργούν έπιπλοκες συνθήκες για τις αίσθηματικές σχέσεις. ★ Αποφύγετε τις εγωιστικές εκδηλώσεις.	★ Αδικοιολόγητοι φόβοι θα διαταράξουν τον ύπνο και θ' αυξήσουν τη νευρική σας. ★ Αποφύγετε τα πασιπανά και ιδίως τα ναρκωτικά. Μη χρησιμοποιήσετε κανένα φάρμακο χωρίς να συμβουλευτήτε το γιατρό σας.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Αποφύγετε να αναλάβετε εσθύνες, που ξεπερνούν τις δυνατότητές σας. Θα σας θάλουν αργότερα σε πολύ δύσκολη θέση. ★ Ανάπαυα στην εργασία σας επιτρέπει να αφιέρωνετε τις διασκέδασεις.	★ Το δικό δεν είναι πάντα με το μέρος σας. ★ Αντιμετωπίστε με ψυχραιμία τις νευρικές αταξίες αγαπημένου προσώπου και παραδεχθείτε πως είστε κατά μέγα μέρος υπεύθυνος γι' αυτή. ★ Εδκόλες κατακτήσεις.	★ Ο Άρης σας εξασφαλίζει μία αύξησι της ζωτικότητας. Δεν πρέπει όμως να κάνετε σπατάλη δυνάμεων. ★ Προσέξτε πολύ το φαγητό σας και ακολουθήστε κατά γράμμα τις συμβουλές του γιατρού σας. ★ Τυχερό το 3.

Επί 30 χρόνια η παγκόσμιος κοινή γνώμη και οι εφημερίδες ασχολούνται κάθε τόσο με το «τέρας του Λόχ Νέσ», το μυστηριώδες ζώο που βεβαίως πολλοί ότι εμφανίζεται σε μία λίμνη της Σκωτίας. Έπιτελους τώρα οι επιστήμονες αποφάσισαν να πάρουν στα σοβαρά αυτή την υπόθεση και να εξετάσουν αν εκη τίποτε το απίθανο. Πράγματι, τα βρετανικά Πανεπιστήμια της Οξφόρδης και του Κέιμπριτζ θα στείλουν μία αποστολή από 30 ζωολόγους στο Λόχ Νέσ - μία ωραία λίμνη, που έχει μήκος 36 χιλιομέτρων και βάθος μέχρι 225 μέτρων. Εξωδιασμένοι με ελαφρά και νηρίνορα σκάφη, με διόπτρες, με τηλεφωτογραφικές μηχανές και με ηλεκτρικές συσκευές, οι επιστήμονες αυτοί ελπίζουν να βρουν τι ακριβώς

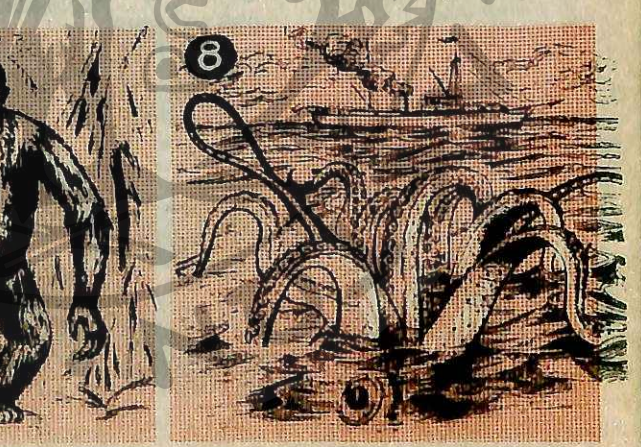
ή ζούγκλα «ένα ζώο καθισμένο στα πίσω πόδια του, σε στάσι αρκούδας του ζωολογικού κήπου, που περιμένει να της δώσουν λιχουδιές. Το κεφάλι του ήταν όμοιο με της αρκούδας. Ο Ουόλφραμ το παραβόλησε, αλλά δεν το πέτυχε. Αργότερα, πολλοί Ιθαγενείς και Ευρωπαίοι Ιατροί στήκαν πώς είδαν αρκούδες στην Αφρική. Έξω από, κάποια άγνωστα θηρία έχει σκοτώσει ανθρώπους συντηρώντας και θάβοντας με τα πόδια του το κεφάλι του, όπως η αρκούδα. 3) Οι περιγραφές της γλώσσας της Αυστραλίας είναι τόσο πολλές και λεπτομερείς, ώστε την έχουν ήδη συμπεριλάβει τα αυστραλιανά βιβλία ζωολογίας, μολοντι ποτέ ως πάρα δεν πιάστηκε ένα τέτοιο θηρίο. Ο περιηγητής Γιάν Ιντριες περιγράφει ως εξής την έπιθεσι μιας τέτοιας γλώσσας έναντι ενός καγκουρά: «Είδα ένα με-

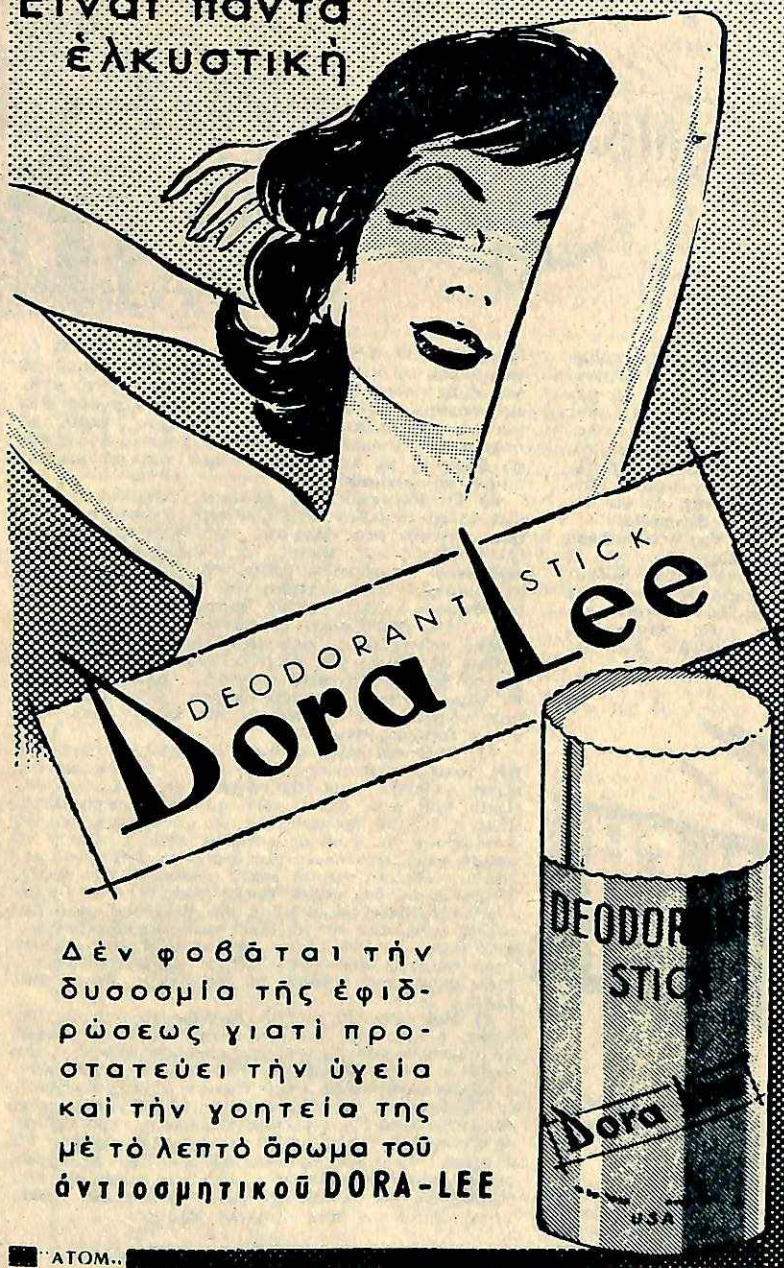
Απ' το τέρας του Λόχ - Νέσ ως τη «σαύρα που σφυρίζει»

είναι το πολυθρύλητο «τέρας». Αν ωστόσο αποδειχθεί τελικά πως δεν πρόκειται για μία απλή ψευδαίσθηση ή οπτική απάτη, θα προστεθεί ακόμη ένα στα άγνωστα ζώα, που ανακαλύφθηκαν κατά τα τελευταία 150 χρόνια. Μέσα ο' αυτά περιλαμβάνονται το «θαλάσιο ταύρο», ένα μεγάλο αλιουροειδές που βρέθηκε στη Ροδεσία, ο ξέβρος του Γκρέβι, το άλογο του Πρεβόλιν, ο πελώριος χοίρος των δασών, η τεράστια σαύρα του Κομοντό, ο γοργόλας του (πακαράν) του Περού (ένα από τα μεγαλύτερα τρωκτικά του κόσμου), ο πυγμάιος Ιπποπόταμος, η αρκούδα Κονιάκ της Αλάσκας (το μεγαλύτερο σαρκοφάγο ζώο) κλπ. Εκτός απ' το τέρας του Λόχ Νέσ, υπάρχει και ένας αριθμός ζώων που δεν αδιαφορούν σθικαν ποτέ, μολοντι βεβαιώνουν την ύπαρξή τους αξιοπρόσωτοι αυτόπτες μάρτυρες - εξερευνητές και επιστήμονες. Θ' αναφέρουμε πιο κάτω μερικά απ' αυτά. 1) Το 1926, στην Αργεντινή, κάποιος Λόρεντς Χάγκενμπεκ αγόρασε το τομάρι ενός μεγάλου ζώου, που είχε μια αρκετά μικρή, κρεμαστή, ανυπαρκτή στους άλλους λίκους. Οι ζωολόγοι δεν παρανεύτηκαν πολύ, γιατί είχαν ήδη πει πως οι ζώα ομοιογενεία των «κυνιδών», στην οποία ανήκουν ο σκύλος κι ο λύκος, παρουσιάζει κάποτε περιεργούς απογόνους αγνώστων προγόνων. Ωστόσο, το 1947, ο Ιβίος Χάγκενμπεκ ανέφερε ότι είχε δη άλλα τρία τέτοια τομάρια. Συνεπώς, δεν έπρεπε να πια για ένα μεμονωμένο περιστατικό, αλλά για ένα νέο ζώο, στο οποίο δόθηκε το όνομα «σκύλος του νοού». Δεν έχει όμως πασση ακόμη ζωντανό κανένα. 2) Οι ζωολόγοι ήταν πάντα βέβαια πως δεν υπάρχουν αρκούδες στην Αφρική. Στις αρχές όμως του αιώνα μας, ο εξερευνητής Τζέφρεϊ Ουόλφραμ αφηγήθηκε πως είχε δη σε μία αφρικανική

γλώσσα καγκουρά να υποχωρή φοβισμένο και να ακουμπήσει την πλάτη του σε ένα δέντρο. Την άλλη στιγμή, ένα μούρο και γκριζό άφριμι έσπασε τον αέρα και πήδησε πάνω στο λαμό του καγκουρά. Τα δυο ζώα αποτέλεσαν για λίγο ένα ακατάσπαστο σύμπλεγμα, κι ύστερα το καγκουρά σαρμάσθηκε χαμά ξεκοιλιασμένο». 4) Δύο Ευρωπαίοι, ο Κιούμπερτ Μπουργκόν και ο Μπίλ Χίτσεντ, είδαν σε διάφορες περιπτώσεις, ανάμεσα σε κοπάδια μεγάλων πιθήκων, κάτι ανθρώπινους πιο κοντούς κι από τους πιθήκους. Πρόωτος ο κυνηγός λιονταριών Χίτσεντ ανέφερε πως είχε συναντήσει δύο μικρόσωμα, σκούρα και τρυκατά είδη πλασμάτων, με ανάστημα περίπου 1,20μ. Το 1946 και το 1947, παρατηρήθηκαν κι άλλοι τέτοιοι άνθρωποι στην Ακτή του Ελεφάντα τόσο μικρόσωμων ανθρώπων, θαμνισμένη στη γη. Τα στοιχεία αυτά δείχνουν πως οι νάνοι των παραμυθιών ήταν ίσως πλάσματα της φαντασίας. 5) Μολοντι τα περισσότερα άγνωστα ζώα βρίσκονται στις όρημες, υπάρχουν και μερικά κοντά σε πυκνοκατοικημένες περιοχές. Έτσι, εκατοντάδες κάτοικοι των Άλπεων βεβαιώνουν πως έχουν συναντήσει συχνά το «τάτσελθουμ», τη «σαύρα που σφυρίζει». Κανείς όμως δεν έπιασε

Είναι πάντα
έλκυστική

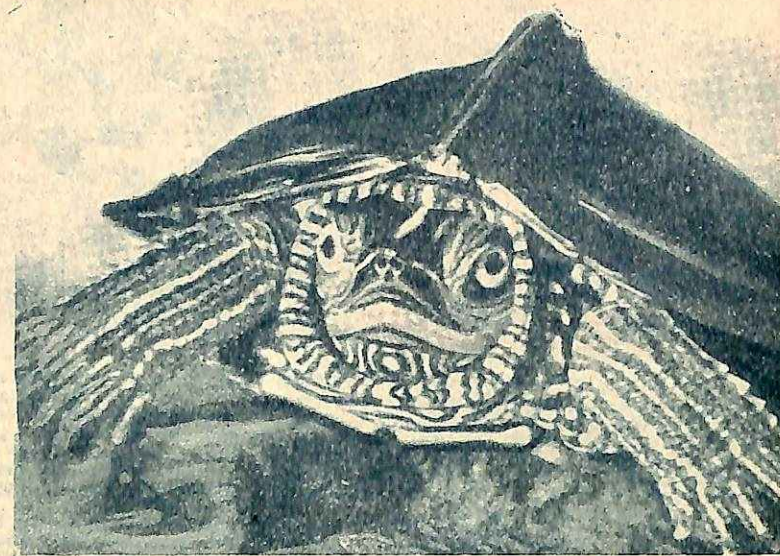
Δέν φοβάται την
δυσωμία της έφιδ-
ρώσεως γιατί προ-
στατεύει την υγεία
και την γοητεία της
μέ το λεπτό άρωμα του
άντισμηκτικού DORA-LEE

ATOM...

Ζελέ
ΓΙΩΤΗ
για τις
τούρτες
οας,
για τα
γλυμιατά
οας.

με τα
ΦΡΟΥΤΑ ΣΑΣ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΤΡΟΦΗΣ Γ. ΓΙΩΤΗΣ Ο.Ε. ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΕΤΟΥ 3 - ΤΗΛ. 627 000

Δέν είναι... προϊστορικό τέρας, αυτό που βλέπετε, αλλά' ένα είδος
στεριανής χελώνας

Το πιο έπιτυχημένο ζώο

Αλήθειες και ψέμματα για τη χελώνα

ΟΙ χελώνες δε μπορούν ούτε να
παλέψουν ούτε να τρέξουν. Δέν
έχουν πολύ ανεπτυγμένο εγκέφαλο.
Είναι σχεδόν κουφές. Η όρασή τους
είναι αδύνατη, καθώς και η όσφρη-
σή τους.

Κι' όμως αποτελούν το πιο έπι-
τυχημένο ζώο στην Ιστορία του κό-
σμου. Αυτό τουλάχιστον αποδεικνύ-
ουν τα πράγματα: Ένω η χελώνα
είναι το αρχαιότερο απ' όλα τα
σπινουλικά ζώα (υπήρχε στη Γη
πολύ πριν από τους πελώριους δει-
νοσαύρους) δέν παρουσιάζει μεγά-
λες μεταβολές, μέσα στα 200 έ-
κατομμύρια χρόνια που πέρασαν
από τότε!

Πώς κατάφερε να επιζήσει, χω-
ρίς να διαθέτει τα φυσικά προσόν-
τα των άλλων ζώων: ταχύτητα, δύ-
ναμι, όξεις αισθήσεις, κλπ.; Α-
πλούστατα, γιατί είναι ένα τέλειο
υπόδειγμα παθητικής αντίστασης.
Έξ άλλου, έχει εξασφαλισμένη προ-
στασία από το γρόθο καθούκι της.

ΟΙ στεριανές χελώνες μπορούν
να κρύψουν ολόκληρο το σώμα τους
μέσα στο καθούκι τους, ενώ οι θα-
λάσσιες αφήνουν τα πόδια τους να
κρέμονται απ' έξω.

Υπάρχουν πολλών ειδών χελώνες.
Αλλες απ' αυτές είναι μικρές, όσο
ένα νόμισμα, ενώ άλλες (οι θαλάσ-
σιες χελώνες των τροπικών) έχουν
κάποτε βάρος 750 κιλών.

Απ' αυτά που πιστεύει ο κό-
σμος για τις χελώνες, τα περισ-
σότερα είναι λανθασμένα. Δέν άλ-
θεύει π. χ., ότι όλες οι χελώνες
είναι άγονες. Οι θαλάσσιες
μπορούν να συλλαμβάνουν σε τα-
χύτητα ένα πρωταθλητή της κολυμ-
θίσσεως 100 υάρδων. Κολυμπάνε δη-
λαδή 10 μέτρα στο δευτερόλεπτο.

Αντίθετα, αληθεύει πως οι χε-
λώνες είναι Μαθουσάλες του ζωικού
βασιλείου. Η κοινή χελώνα μπορεί
να ζήσει 75 χρόνια. Και μία γιγάν-
τια χελώνα τών νήσων Γκαλαπά-
γκος, έφτασε ο διάσημος εξε-
ρευνητής Κούκ, υπολογίζεται πως
είχε περάσει τους δυο αιώνες
τιπλόνος δε έπέτρεπε από δυο πυ-
ραγίες δασών, μία γερά κλωστή α-
λόγου και μία συγκρούση μ' ένα
κόρφο!

Ένα είδος πράσινης χελώνας δι-
νει μία θαυμάσια σούπα, περιζήτη-
τη από τους καλοραγιάδες. Αλλά
δε υπάρχουν αμέτρητες απ' αυτές σε
έξη διάφορα σημεία των ακτών της
Καραϊβικής. Με τον καιρό όμως και
μέ το άλιπτο κυνήγι που τους έ-
γινε, περιωρίστηκαν μόνο σε μία
αμμουδιά της Κουστάρικας, μήκους
22 μιλίων.

Τώρα ο βιολόγος του Πανεπιστη-
μίου της Φλόριντας, δόκτωρ Άρ-
τσι Κάρ, ανέλαβε το δύσκολο έρ-
γο να τις ξαναεγκαταστήσει στα
παλιά τους λημέρια. Η Κυβέρνηση
της Κουστάρικας του διέθεσε για

τις μελέτες και τα πειράματά του
μια ζώνη 5 μιλίων.

Η κυριότερη δυσχέρεια, που άν-
τιμετώπισε στο έργο του, ήταν,
ότι οι χελώνες δε ξανακυρίζουν πο-
τέ με τη θέλησή τους σε μία πε-
ριοχή, που εγκαταλείψανε. Οι θηλυ-
κές γεννούν τα αυγά τους εκεί που
βγήκαν κι' οι ίδιες από τ' αυγό.

Αλλά' ο δόκτωρ Κάρ βρήκε την
έξη λύση: Αυτός κι' οι συνεργά-
τες του μάζεψαν 30.000 αυγά χε-
λώνας, τα πήγαν στις παλιές πε-
ριοχές τους, τα έθαψαν μέσα στην
άμμο, και τ' άφησαν εκεί να έκκο-
λαφθούν με τη ζέση του ήλιου.

Απ' αυτά, λοιπόν, τ' αυγά βγή-
καν 12.500 χελωνάκια και άνοιχτη-
καν στη θάλασσα. Αν πάνε όλα
καλά, όταν μεγαλώσουν θα ξανακυ-
ρίσουν στα ίδια μέρη για να γεν-
νήσουν τ' αυγά τους και να δημι-
ουργήσουν καινούργια γενεά.

Είναι άγνωστος ακόμη ο τρόπος,
που βρίσκουν οι χελώνες το δρόμο
της επιστροφής τους απ' τα μέσα
του άκεανού, απ' όπου δε μπορούν,
βέβαια, να δουν τη στεριά για να
όδηγηθούν. Πολλές φορές ταξιδεύ-
ουν 1.100 μίλια, για να φτάσουν
με αλάνθαστη ακρίβεια στον προ-
ορισμό τους. Ο δόκτωρ Κάρ πι-
στεύει, ότι καθοδηγούνται απ' τα
άστρα.

Για να βρεθεί η λύση αυτού του
μυστηρίου, πρέπει να μπορούν οι
ερευνητές να εμμετρώνουν ώριμέ-
νες χελώνες και να παρακολουθή-
σουν ύστερα τη διαδρομή τους.
Αλλά' αυτό δεν είναι τόσο εύκολο,
όσο για τα πουλιά. Ο δόκτωρ
Κάρ έλπιζε να το πετύχει, δένον-
τας με σπάγγο στο καθούκι τους
χρωματιστά μπαλόνια και παρα-
κολουθώντας τις ύστερα από μα-
κρούς. Αν δέν κατορθώσει τίποτα
έτσι, σκοπεύει να μεταχειρισθεί η
λεκτρονικές συσκευές.

Οι ψαράδες πιάνουν ιδίως με δί-
χτυα τις θαλασσινές χελώνες. Με-
ρικοί Ιθαγενείς, όμως, βούτανε στη
θάλασσα και παλεύουν μαζί τους
για να τις πιάσουν, μολοντί ξε-
ρουν καλά πως κινδυνεύουν να χά-
σουν κανένα χέρι ή κανένα πόδι —
ή και τη ζωή τους ακόμα — απ' τις
φοβερές δαγκωματιές τους.

Πραγματικά, μολοντί δέν έχει
δόντια, η χελώνα δαγκώνει με απί-
στευτη δύναμη, με τις κοφτερές
σιγαγόνες της. Τελευταίως, μία χε-
λώνα 7 κιλών, άρπαξε το χέρι έ-
νός μικρού παιδιού και δέν ένοού-
σε να τ' αφήσει, παρ' όλες τις
προσπάθειες, που καταβάλλανε γι-
α τ'ό, άστυνομικοί και... πυροσβέ-
στες. Τέλος, έσωσε την κατάσταση
κάποιος που άγρόφαξε και πουλούσε
χελώνες, κι' έτσι ήξερε τις συνή-
θειές τους. Για να ελευθερώσει το
θύμα, γαργάλησε άπλως τη χελώνα
μ' ένα φερό!

Γρήγορο μαύρισμα

μέ το Λάδι Ηλίου
Μελπν, που μαυρίζει
από το πρώτο μπάνιο
και σας προστατεύει
από τα έγκαύματα.

ΛΑΔΙ ΗΛΙΟΥ

Melpan

ΦΙΛΤΡΑΡΕΙ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

ΤΗΛ. 612-010

100 %
ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις
περιττές τρίχες προσώπου,
σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΣΙΚΑ ΑΝΟΛΥΝΑ ΥΠΕΡΘΥΜΑ
ΕΙΜΑΡΣΤΕ ΔΕΝΑΝΟΓΥΝΙΣΤΕ
Η υπερέχουσα θεραπευτική
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ & ΚΟΛΑΡΑΚΗ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΕΛΑΦΟΛΟΙΜΩΣΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΑΚΝΕΣ
ΠΟΡΥΣ - ΠΑΛΛΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΓΕΣ - ΑΚΜΕΣΗ ΠΛΑΣΕΝΤΑ

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

**ΕΝΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑ
ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ**

**ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
PASSAP**

ΠΛΕΚΟΥΝ
ΧΩΡΙΣ ΒΑΡΙΑ
ΜΟΝΟΠΛΑΚΕΣ, ΔΙΠΛΑ-
ΚΕΣ, ΤΕΤΡΑΠΛΑΚΕΣ
από 3.950 μέχρι 11.800
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15-ΑΘΗΝΑΙ
ΕΙΝΑΤΙΑ 130 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Επισκεφθήτε μας.

**ΕΥΚΟΛΟ ΠΛΕΞΙΜΟ...
ΟΜΟΡΦΟ ΠΛΕΚΤΟ...**

Κι' άς σε περιμένει το πρωί ή μπουγάδα!..

Για σένα τώρα που κοιμάσαι πλένει το **ΕΥΡΗΚΑ!**..
Το πρωί, μ' ένα ξέβγαλμα, χωρίς τρίψιμο, ή
μπουγάδα σου θα είναι έτοιμη!..

ΕΥΡΗΚΑ

ΠΛΕΝΕΙ ΓΙΑ ΣΑΣ - ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΟΥΣ ΛΕΚΕΔΕΣ

Η ΦΤΗΝΟΤΕΡΗ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΗ της Αφροδίτης

Ένας τολμηρός νέος θα πετά-
ξη ως τα σύνορα της άτα-
σοφίας

ΜΙΑ νύχτα του έπομένου μηνός, έ-
νας νέος Γάλλος άστρονόμος θ'
ανέβη ψηλά απόν ούρανο, μέσα σε μία
εγόνδολα κρεμασμένη κάτω από 25
θερόστατα, για να μελετήσει από πύ-
κονά την Αφροδίτη.

Η άποστολή αυτή θα κοστίζει λι-
γότερο απ' όσα στοιχίζει ένα κοι-
νούργιο αυτοκίνητο Σίτρεν. Μπορεί
άπόσας ν' αποδώσει πληροφορίες και
στοιχεία, που δέν ανακαλύφθηκαν με
τους πυραύλους και τους τεχνητούς
δορυφόρους.

Φαντάστε στα σύνορα της άτμο-
σφαιρας της Γης, εκεί που ο ούρα-
νός φαίνεται άλυσσινος και τα άστρα
λάμπουν σε διαμέτρους, ο Γάλλος ά-
στρονόμος θα σπρώξει τα έπιστημονι-
κά όργανά του προς την Αφροδίτη
και θα προσπαθήσει να εξακριβώσει αν
είναι ή ξερύνη. Ένα μέρος του αε-
ρίου των άεραστάτων, για να διατη-
ρηθεί, όμωλ ή πέφτει.

Θά είναι κρεμασμένος στη μέση της
γόνδολας, σε μακρό στην κοδνία του,
για να μη χτυπηθεί πάνω στα τοιχώ-
ματά της με τις απότομες ταλαντεύ-
σεις της, καθώς και κατά την προσ-
γείωσή της.

Όταν φτάσει στο ύψος που έπι-
διάκει, θα ρυθμίσει τα όργανά του
προς το μακρινό στόχο τους, θα δια-
τάξει τις ένδειξεις τους και θα τις

Η τολμή του θα επιτρέψει να γίνει
αυτή ή εξερεύνηση με ελάχιστες δα-
πάνες.

Πραγματικά, ο άνθρωπος είναι το
φτηνότερο και άποδοτικότερο εξε-
ρευνητικό μέσον που μπορεί να ό-
πάρη. Μ' αυτόν, γίνονται περιττά τα
λεπτά και πολύπλοκα όργανα, που έ-
ξασφαλίζουν συνήθως την επικοινωνία
των πυραύλων με το έδαφος. Επίσης,
οι αστακείς ατμοσφαιρές έλέγχου της
πτήσεως και προσανατολισμού των
διαφόρων όργανων παρατηρήσεως.

Η εγόνδολα του Ντόλφους θα εί-
ναι σφαιρική, φτιαγμένη από πλαστι-
κή οδονία (φινιτεργκλάς), και θα κρέ-
μαται κάτω από 25 μετεωρολογικά
άερόστατα διαμέτρου 3 μέτρων. Τα
είδικά αυτά άερόστατα είναι πολύ
φτηνότερα απ' τα άλλα, τα συνήθη-
σμένα. Έχουν μονόχωρο το μειονέκτη-
μα, ότι σπάζουν συνήθως μόνα τους,
1-2 ώρες μετά την ανύψωσή τους, θ'
τον φτάσουν σε άφρατα άτμοσφαιρικά
στρώματα.

Επομένως, ο δόκτωρ Ντόλφους θα
πρέπει να άκμεταλλεύει κάθε λεπτό
της άρας για τις παρατηρήσεις του.

Θά πρέπει άκόμη να είναι έτοιμος
πάντα να πετάξει λίγη σασούρα ή να
άφρη να ξεφύγει. Ένα μέρος του αε-
ρίου των άεραστάτων, για να διατη-
ρηθεί, όμωλ ή πέφτει.

Θά είναι κρεμασμένος στη μέση της
γόνδολας, σε μακρό στην κοδνία του,
για να μη χτυπηθεί πάνω στα τοιχώ-
ματά της με τις απότομες ταλαντεύ-
σεις της, καθώς και κατά την προσ-
γείωσή της.

Όταν φτάσει στο ύψος που έπι-
διάκει, θα ρυθμίσει τα όργανά του
προς το μακρινό στόχο τους, θα δια-
τάξει τις ένδειξεις τους και θα τις

μεταδίδει με ραδιοηλέφανο στους
συνεργάτες του, στο έδαφος. Συγ-
χρονως όμως, για κάθε ένδεχόμενο,
θα άποτυπώνει τα λόγια του σε ένα
μαγνητόφωνο, έγκατεστημένο μέσα
στη γόνδολα.

Ο Ντόλφους έλπιζει ν' άπαντήσει
έτσι σε ένα από τα έρωτήματα, που
προσπάθουν το κόκο να λύσουν οι
Ράσοι με το διαστημολογίο «Βενού-
ζικα».

Ο Ντόλφους θ' ανέβη σε ύψος 22
χιλιόμετρων (2½ φορές ψηλότε ή
ψος του Έφεσσου). Η πτήση του θα
είναι ή τολμηρότερη, που έγινε πο-
τέ, από τότε που άρχισε ή χρησιμο-
ποίηση των άεραστάτων για άστρονο-
μικές παρατηρήσεις.

Αλλά' ο Ντόλφους έχει μέσα στο
σώμα του την περιφρόνηση προς τον
κίνδυνο. Ο πατέρας του Σάρλ είχε
γίνει περιφημος στις άρχες του αία-
νος μας, σαν ένας από τους πρωτα-
πόρους του άεραστάτου.

Για το λόγο όμως δε μπορεί να
γίνουν από τη Γη αυτές οι παρατη-
ρήσεις της Αφροδίτης. Γιατί θα με-
σολεόθουσε τότε ή άτμόσφαιρα της
Γης, που είναι γεμάτη από υδρατμούς,
κι' έτσι δε θα μπορούσαν οι έπιστη-
μονες να διακρίνουν αν οι υδρατμοί
που θα σημειώνουν τα όργανά τους θ'
ήταν της Γης ή της Αφροδίτης.

Για να μη γίνεται αυτή ή σύγχυ-
σις, ο δόκτωρ Ντόλφους θ' ανέβη ως
εκεί που δέν υπάρχει πια σχεδόν α-
τμόσφαιρα, και θα σπρώξει τα όργανα
να θεί άπ' άτμόσφαιρα. Η ύστερα
προς την Αφροδίτη. Η διαφορά εν-
δυν παρατηρήσεων θα του δώσει την
άπάντησι.

ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ 15

ΤΟΝ ΜΑΥΡΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ
ΣΠΟΓΓΟ

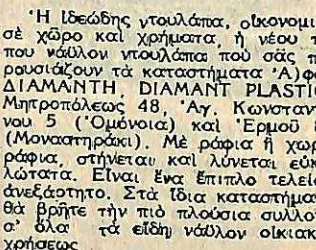
ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΣΑΣ ΕΛΥΘΗ

Κάθε γυναίκα μπορεί να διατηρήσει την όμορφιά της ή να διορθώσει την τυχόν ατέλειά της. Το Σαλόνι «Συμφιός», Βουκουρεστίου 32, τηλεφ. 616-140 διατεθεί όλα τα μέσα, καθώς και τα πιο τέλεια «Αμερικανικά» και Γαλλικά σύγχρονα μηχανήματα που εξασφαλίζουν τη διατήρηση της όμορφιάς τόσοι του προσώπου όσοι και του σώματος. Έξ αλλού το Σαλόνι «Συμφιός» εξασφάλισε την εξοφλήση της νέας βερσιόνας με «Ορό» τον για ταχύ αδυνάτισμα. Χάνετε βάρος 300—500 γραμμάρια (περίπου ½ κιλό) σε κάθε έπαιση. Εξοπλισμένο το Σαλόνι «Συμφιός» Βουκουρεστίου 32, Τηλέφ. 616-140. Α. νεν ουδέποτε υποχρεώσεως, θα σας συμβουλεύσουν.

Μόλις έκυκλοφόρησε η γερμανική άπορρυπαντική σκόνη πλυσίμα. τος BELLA. Ένα νέο έκλεκτό προϊόν BELLA.

Η σκόνη BELLA σάς απαλλάσσει της φροντίδος της μπουγάδας, πλένει αυτή για σας. Καθαρίζει αυτόματως όλους τους λεκέδες, χωρίς να περιέχει χλώριο.

Πλένει μόνη της. Καταργεί την πρωτόγονη μπουγάδα. Πωλείται παντού αντί 5 δραχ. Δοκιμάστε την και θα ένθουσιασθήτε.

ΑΠΟ τὸν ἥλιον καὶ τὴ θάλασσαν, τὰ δύο ζω-
νόμενα σποικίλια, πού τόσο ἀφάναν ὑπάρ-
χουν στὴ χώρα μας ποιεῖται πὺνυλὴ τὴ ὁ-
μορφία μας. Μὰ εἶμαι χιλιάδες ἀνὴρ γυναικὲς,
πού δε μποροῦν νὰ δεχτοῦν τὴν εὐγενετικὴ ἐ-
πιβάρυνσιν τους, γιατί μπερδεύονται νὰ δεῖξουν γυ-
νὴ πὺ καλὴν τοῦς τὸ παράνομοφαινόμ. ἀπὸ τὴν
καταρτίδισιν. Καὶ ὅμως πόσο δε κερδίζουν, ἀν
ἀποφασίσουν νὰ κοπεῖουν στὴν πλὴλὴ δὴ τὴν
κοινωνίαν, ἀλλὰ σὲ μιὰ παράωρη ἀκρογωνλίαν.
Ἐσπασμένη ἀπὸ τὸν ὑμῆτην.

Εκεί οι άνθρωποι από τις υπάρες της ζωής σε μια τέλεια νευρική χαλάρωση, μπορούν να κάνουν την κούρα τους, που θα βελτίωση πολύ την κατάστασή τους αν ακολουθήσουν τις παρακάτω υποδείξεις.

Να κάνουντε το ηλιόλουστο μ'ι' ελάνθιμο τ'από σπώμα, αν είναι δυνατόν. Μόνο το κεφάλι και γά μάλιστα υποπορεύει να προσφάξουσιν, αν τ'αφός και η ζέση είναι πολύ δυνατή. Ή διαδο- κικά το υποπρέ να φτάσει τα 100 λεπτά κά- θε φορά, αλλά προσηδευτικά. Στό διάστημα α- νήλικας κόουρας—6—12 δοσάδων υποπορεύει να κάνουνε ηλιόλουστο και δυό φορές τ'η ήμε- ρά. ΟΙ ΜΕΛΟΙΚΕΣ και άδυντες (υπάρχουν και

Ὁ Ἰός καὶ ἡ Βασιλεύς

ΜΑΣ ΚΑΛΟΥΝ ΝΑ ΟΜΟΡΦΑΙΝΟΥΜΕ

• Ανάμεσα στα κύματα το σώμα μας ξαναπαίρνει τις αρμονικές αναλογίες του.

νη ή μικρή σκοτεινή κηλίδα. που διασκορ-
 ζουμε βρίσκοντας την κάτω από τα κλειστά
 βλέφαρά μας. άφου κυττάσουμε κατάματα τον
 ήλιο και που χάνεται μονομιάς, ξέρετε ότι θα
 μπορούσε ν' άφηση ένα τυφλό σημείο στο όπτι-
 κό μας πεδίο;

Τὰ γυαλιὰ τοῦ ἡλιου θὰ μᾶς γλυτώσουν ἀπ' αὐτὰ τὰ ὀχυρώματα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρουμε νὰ τὰ διαλέξουμε. Δὲν ἀρκεῖ ἐνα γυαλιὸ νὰ εἶναι σκόουρο γιὰ νὰ σταματᾷ τὶς ἀκτίνες ποὺ βλάπτουν τὸ μάτι. Πρέπει ἡ σύνθεσί του νὰ εἶναι τέτοια ὥστε νὰ τὶς ἀπορροφᾷ.

Ἐπίσης, τὰ νοσηλευτοῦσιν ἀντιπληκτικὰ λά-
δια καὶ κρέμες, ποὺ φιλοτάραυν τὴν υπερίσχυ-
στικὴν ἀποσυκωνιστικὴν τὴν θλασθεὶς καὶ ἐ-
πιπλοῦσσαν τὸ καιρίασμα. Τὰ προστατευτικὰ
αὐτὰ προϊόντα, πρέπει, γὰ ἀπλῶνονται, στὸ
πρόσωπόν καὶ σ' ὅλο τὸ σώμα. Γιὰ τὸ πόσο-
πο πρέπει νὰ προτιμῶται; ἡ κρέμα ποὺ μπορεῖ
νὰ περικυλίσσῃ τὸ σώμα νὰ προστατευτῇ ἀπο-
πλησυστικὰ γὰ εὐλασθητὰ σημεία. Γιὰ τὸ σώ-
μα, ὅν δὲν ἔχη υπερευαισθησία στὸν ἥλιο, εἴ-
ναι καλύτερο, τὸ εὐνοητὸ ἀντιπληκτικὸ λάδι.
Πρέπει, καὶ τὰ δύο νὰ ἀπλωθῶν νὰ προσοχη-
σθῇ, ἀπὸ τὴν ῥέζα τῶν καλλιών ὡς τὴν ἀκοπὴ τῶν
δοκτύλων. Παρακαλοῦμε μιά φιλίαν μας νὰ τὴν
υπόσκειται νὰ κάνουμε καὶ μετὰ τὸ ἴδιον γιὰ κεῖ-
λην, νὰ μᾶς ἀλείψῃ ὅλη τὴν πλάτη. Γιὰτὶ
νὰ ἐπινηρσίσομε μόνες μας, θὰ μείνῃ τὸ κέντρον
τῆς ράγης ἀποστατεῦτο. Ἐπίσης ὅταν ψεί-
νομε πολὺ στὸν ἥλιο καὶ ἀποσοσθῇ πολὺ
τὸ λάδι ἢ ὅταν μετὰ τῆς βουπτιᾶς παρυσωθῇ ἀπὸ
τὴ θάλασσα ἀλείβομε πάλι προσεκτικὰ τὸ
σώμα μας.

ΔΟΜΝΑ ΣΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
Αίσθητικός

βλεφάρου, πολύ κοντά στα τσίνορα.

Πολύ της μόδας είναι μία καινούργια «εκδοχή» για τα ματτιά, χρωματιστά καφετίνα. Δίνει μία φυσική όψη στο ματί. Την ακολουτέτε από τη μαυροί γραμμών των βλεφάρων, προς τα πάνω και προς τα κάτω, σχεδόν ως τα φρύδια. Αφήνετε όμως και χώρο για να τη συνεχίσετε με το χρώμα που σας αρέσει για τα ματτιά: μαύρο, γκρι-ροζέτα ή πράσινο. Αυτό θα αρχίσει απ' την καφετιά σκιά και θα φτάνει ως το φρύδι.

‘Ο συνδυασμός αυτός μαύρης γραμμής, καφετιάς σκιάς και χρωματιστής, είναι ωραϊστότατος. Μαλακώστε κάθε «εσκληρή» γραμμή, με το μικρό δάχτυλό σας ή μ’ ένα μαλακό βουρτσάκι. Και πιέστε από πάνω μ’ ένα πουνιτρωρισμένο βουρτσάκι.

Τὰ φρύδια πρέπει νὰ σχηματίζουν ἕνα τέλει-
οῦδο, χωρὶς ἀνάστροφες τρίχες. Γιὰ τὸ βράδυ
προπαῖται, συνιστᾶται τὸ σχῆμα τοῦ πετάλου,
πὺρ δειχνεῖται τὰ μάτια τερπνάτα. Περνάει τότε
τὰ φρύδια σας μὲ κραγιὸν μαύρου ἢ γκριζοῦ.

Ὅσο γιὰ τὰ τσίτσους, τὰ περυνάτε μὲ τρί-
στροφάμα μαύρου ριμέλ, κι' ἀφοῦ στεγνωσαν,
δεχωρίζετε τίς κολλημένες τρίχες μ' ἕνα καθαρό
καὶ στεγνὸ βουρτσάκι.

Ἡ διαλυτική ἐνέργεια τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου σπῆν κυτταρίτιδα βοηθεῖται ἀπὸ τὴν διείσδυσιν τῆς λουτροθεραπείας καὶ πρὸς πᾶσαν ἀπὸ αὐτῆς, τὴν ἀνάπτυξιν, πρὸς εἶναι σημαντικὴ ἀποτοκίαν τῆς ἀνάπτυξης. Ἐνδεκτικὰ καὶ γίνεται συνδυασμὸς τῆς θεραπείας μετὰ τοῦ εἰδικοῦ υἰοκρῆτος καὶ τοῦ δερμάτος βροστικῆς μετὰ τοῦ ἡλιόλουστου καὶ ἐντασις κυκλοφορίας, εὐκολύνεται ἡ διάλυσις καὶ ἀπορρόφησις τῶν διηθησέων τῆς κυτταρίτιδος.

Κατὰ τὴν διάκρισιν μιᾶς σωστής καὶ αὐτῆς τοῦ ἡλίου, δεῖν πρέπει γὰρ γρηγορητικῶς κολωνῆσαι καὶ ὅλην ἀδυστάστῃ. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ προϊόντα περιέχουν ἀρωματικὰ ἔλαια, ποὺ κάνουν πολὺ ἐυαίσθητὴ τὴν ἐπιδερμίδα στὸν ἥλιο. Χρησιμοποιώντας κολώνια θὰ κινδυνεύσῃς νὰ κοσμήσῃ ἀπὸ τὸν ἥλιο ὀλέταλα ἀπορροῶν κηρίου, ἢ ὅλο πού ἐφαρμόζουσιν· μεθεὶς στὴν ἡλιοθεραπείαν. Κεῖ τὸ πῶς διασώζεις τὸ μέρος τῆς ἐπιδερμίδος, ποὺ ἀγγίζει τὸ ἄσπρην θά μισήνῃ. Ζοῦν πῶς γρήγορα καὶ πῶς ἔντονα ἀπὸ τὰ ὅλην μέρη τοῦ σώματος καὶ θὰ σημάξῃ. Ζοῦν ἀντικαταστατικὰ σχέδια, κάποτε ἀνεξίτηλα. Ἐκτός ἀπὸ τὰ ἄσπρην καὶ ἅμα στοχεῖο φυσικὸ μὴ μπορεῖ νὰ προκαλεῖ στὴν ἐπιδερμίδα ἀσχηματῖα: τὸ χόρτο. Τὸ τυρερὸ πρᾶσινο γόστο, ὅπου πρᾶσινο καὶ ὀσπρᾶνινο ἐπὶ τὰ ἀπὸ τὴν ἡλιοθεραπεία, γιὰ νὰ δοῦναι λίγη φυσικὴ ὀσπρᾶσι. Ἡ γλωφὸφύλλη, ἡ ὀσπρᾶσι ποὺ δίνει τὸ πρᾶσινο γόστο ἀπὸ τὸν κότον

Καὶ εἰς
θα γίνετε
ὑραιότερη
Ἐπισκεφθῆτε
τὸ Ἰνστιτούτο
Constant

Σήμερα καμιά γυναικία δεν είναι άσχημη όταν έλθει να ποίησει με περσιότητα τον έαυτό της. Η πέλας ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΩΝΗΣ «CONSTANT» με τη 10ετή πείρα του, αναλαμβάνει ΕΓΧΕΙΡΗΞΕΙΣ Μύτης - Στήθους - Ρυτίδων. Είδικα θεραπεύεται ρυτίδων, λεκέδων, παχυσαρκίας, τριχοπτώσεων κλπ. ΑΠΟ ΤΡΙΧΩΣΕΙΣ - τελέα. «Επιστημονικόν» Ίνστιτούτον Κάλωνης «CONSTANT» Περικλέους 28. Τηλ. 36.396.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΚΕΥΗΣ ΔΩΡΕΑΝ

ΕΝΤΟΣ 20 ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ ΩΡΑΣ
ΑΝΑΚΤΑΤΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

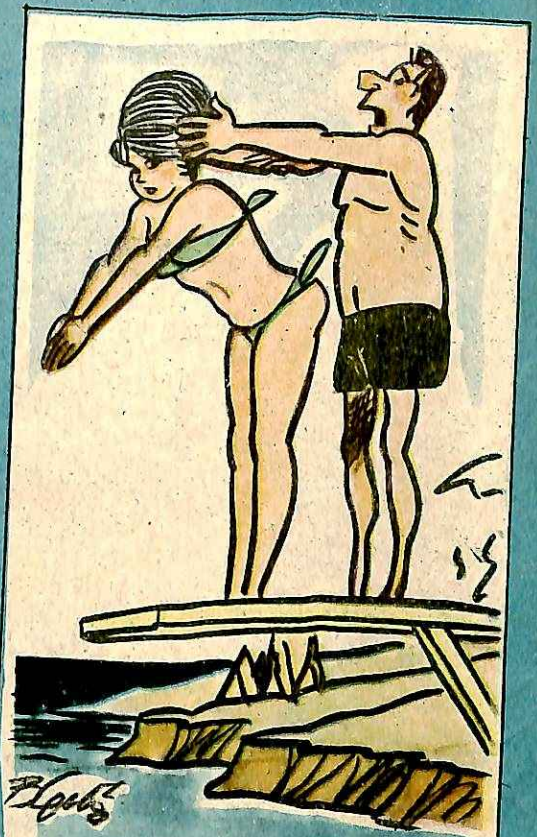
Κυρίες και,
 "Ὅσες ἔχετε ΛΕΚΕΔΕΣ-ΦΑΡΙ-
 ΔΕΣ-ΣΠΥΡΙΑ ΑΚΜΗΣ-ΡΥΤΙΔΕΣ-
 ΔΙΑΣΤΟΛΗ ΠΟΡΩΝ-ΠΛΑΔΑ-
 ΡΩΞΙΝ-ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΝ, ἢ ὅτι
 τὰς τε δόκας τῶν καρπῶν σας, "Ἐνα
 εἶναι, τὸ "Ἰνστιτούτου πού θα σὰς
 ἀπαλλάξῃ, ΑΜΕΣΩΣ-ΡΙΖΙΚΑ καὶ
 ΥΠΕΥΘΥΝΑ, τὸ "Επιστημονικόν" Ἰν-
 στιτούτου, Αὐστηρικῆς ΧΟΛΥΑ,
 ΓΟΥΝΤ, Πλατεῖα Κατωκράεας 8
 (ὅτιθεν ἐκκλησίας), Τηλ. 25-562.
 ΔΕΝ ΕἶΝΑΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ
 ΕἶΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

ΝΙΚΩ Τηλ. 34.690

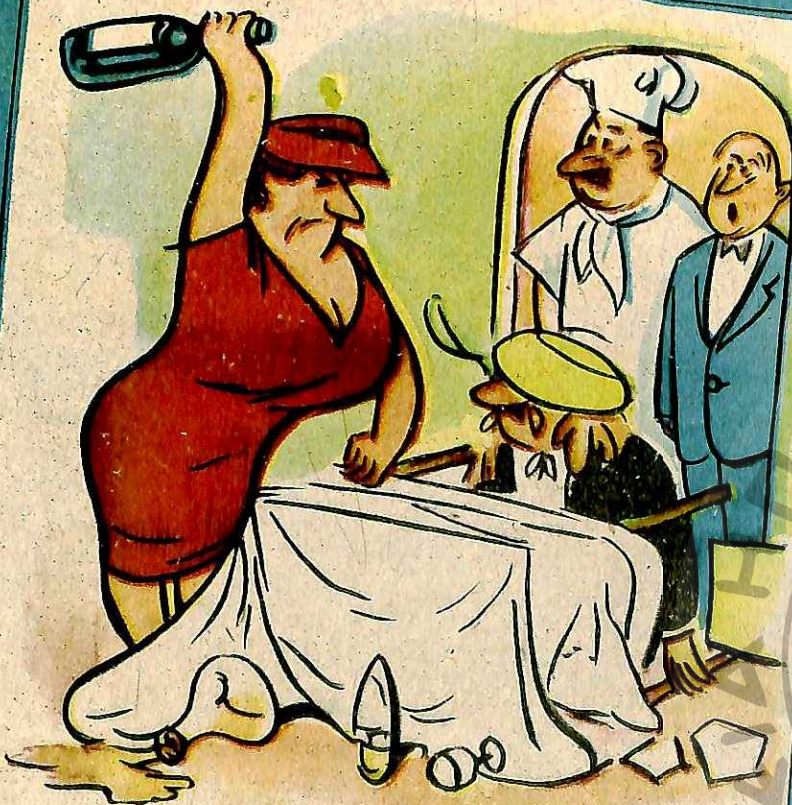
— Μου φαίνεται σαν άπιστευτο πώς είναι δικός μου
όλος αυτός ο θησαυρός.

(Του Μ. Γάλλια)

— Άντιο ώραio μου «λαχανά-
κι». Κι' είχα πληρώσει ένα δώ-
κληρο κατοστάρικο για σένα!...

(Του Β. Χρίστοδούλου)

— Υπάρχουν μερικοί πελάτες, που νομίζουν
πώς βρίσκονται στο σπίτι τους!

— Σήμερα θα φύγω λίγο νωρίτερα, μαμά.
Έχω παραδουλέστρα στο σπίτι μου!